POLIROM

Julia

LLEWELLYN

Amy pleacă în luna de miere

Colecția

CHIC

O lună de miere la un hotel de cinci stele din Roma... Ce altceva şi-ar mai putea dori o tânără fermecătoare?

„*Amy pleacă în luna de miere* este un roman splendid, vioi şi plin de umor, febra cumpărăturilor, mâncăruri fastuoase şi deliciile Romei, menite să asezoneze, de altfel, o intrigă emoţionantă, cu personaje surprinse în cele mai dificile posturi şi răsturnări de situaţie de un comic neaşteptat."

She

„Absolut distractiv, se citeşte pe nerăsuflate."

Evening Standard

„O lectură de vacanţă, relaxantă şi savuroasă."

Elle

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1497-4

www.polirom.ro

Colecția

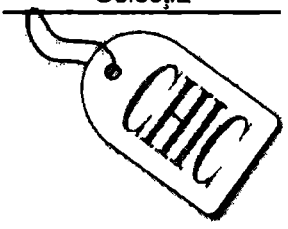

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Julia Llewellyn, *Amy's Honeymoon*

Copyright © Julia Llewellyn, 2007
All rights reserved

© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

LLEWELLYN, JULIA

Amy pleacă în luna de miere / Julia Llewellyn; trad. din lb. eng. şi note de Ruxandra Constantinescu. – Iaşi: Polirom, 2009

ISBN 978-973-46-1497-4

I. Constantinescu, Ruxandra (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Julia

LLEWELLYN

Amy pleacă în luna de miere

Traducere din limba engleză și note
de Ruxandra Constantinescu

POLIROM
2009

Julia Llewellyn este jurnalistă de succes, semnând frecvent pentru *Sunday Telegraph, Sunday Times* şi multe alte publicaţii. În 2004 a debutat cu romanul *Love Trainer*, o comedie romantică devenită peste noapte bestseller, mai ales datorită fermecătoarei protagoniste, care îşi face o carieră din a oferi sfaturi amoroase femeilor care au suferit de pe urma relaţiilor ghinioniste. Celebra întrebare: „Oare poţi să educi un bărbat aşa cum ai dresa un câine?" a stârnit polemici, amuzament şi largul inters al publicului. I-au urmat alte trei romane, *If I Were You* (2006), *Amy's Honeymoon* (2007) şi, cel mai recent, *The Model Wife* (2008), cu acelaşi succes masiv la public. Julia Llewellyn trăieşte în prezent la Londra, împreună cu familia.

Amy pleacă în luna de miere este o carte cu un umor nestăpânit, cu răsturnări de situaţie, personaje haioase şi o intrigă care atrage din start interesul oricărui cititor: Amy, protagonista romanului, pleacă la Roma, în luna de miere. Însă, cum aflăm încă din primele pagini, de la biroul de *check-in* al aeroportului care, pentru prima dată în viaţa ei, îi oferă mult râvnitele condiţii de lux rezervate cuplurilor proaspăt căsătorite, Amy pleacă în luna de miere fără nici un soţ. Măcar cu atât să se aleagă, după ce n-a mai existat nici o nuntă şi nici nu se pune problema returnării vreuneia dintre sumele cheltuite, evident, costisitoare. Însă, în ciuda supărării ei şi a tristeţii unei astfel de călătorii, Roma este un oraş în care nimeni nu pare s-o lase în pace. Şi nu e vorba de oaspeţi obişnuiţi ai hotelului, ci de celebrităţi disperate să-şi schimbe camera cu a ei. Şi apoi, cum să mai fie o biată fată în stare să-şi plângă soarta, dacă în permanenţă e târâtă prin magazine, la premiere de film sau pe la picnicuri intime în doi? Dar, până la urmă, ce s-a întâmplat cu mirele şi chiar e posibil ca o vedetă să se îndrăgostească aşa de prima fată care îi iese în cale?

Pentru James

1

La ora opt dimineaţa, femeia de la biroul de *check-in* al British Airways de-abia se uită la Amy, cu o expresie obosită – şi foarte bine făcea, pentru că probabil ar fi crezut-o cea mai mare idioată, de vreme ce purta ochelari de soare în interior.

— Destinaţia? întrebă ea căscând, după care îi scană paşaportul lui Amy.

— Roma.

Privirea femeii căpătă o scânteie ca prin ceaţă.

— Roma, oftă ea, uitându-se în sus. Aţi mai fost acolo?

Amy îşi scoase haina.

— Nu, niciodată.

— O să vă placă la nebunie, spuse ea şi-şi mută privirea, zâmbind undeva în zare, către o amintire îndepărtată, după care se uită înapoi la computerul din faţa ei. Ei, dar văd o notiţă aici, spune că e luna dumneavoastră de miere! Nici nu m-aş gândi la un loc mai romantic.

— Chiar aşa? spuse Amy, încercând să-şi oprească tremurul vocii.

— Chiar aşa. Înainte să ne căsătorim, când lucram pe curse scurte, soţul meu şi cu mine furam câte un weekend pe-acolo. Apoi au venit copiii... zâmbi din nou, de data asta mai cu tristeţe. Bucuraţi-vă cât mai puteţi, atâta am să vă spun. Nu vă grăbiţi prea tare să vă faceţi o

familie, doamnă... mai spuse ea și se uită la numele de pe ecran. Oh, scuze! *Doamnă doctor* Fraser! rosti ea, după care, trezindu-se brusc din reverie, își luă un aer oficial. Bun. Deci, unde este norocosul domn Fraser?

Amy își tot repetase replica în drum spre aeroport.

— E pe drum. A intervenit ceva... și a trebuit să se ocupe el. O să mă ajungă din urmă.

— Oh, drăguță, spuse femeia. Biata ființă. Când a fost nunta?

— Ieri. A apărut o problemă cu plata furnizorilor. Deci, cum am spus deja, o să mă ajungă el din urmă.

Lui Amy îi sună telefonul în geantă. Îl scoase rapid de acolo și-i stătu inima în loc, după care simți cum i se cufundă adânc, precum un scafandru care sare de pe o stâncă din Acapulco, atunci când văzu numele *Gaby* lângă semnul micului plic care îi anunța că a primit un mesaj.

Ce faci? scria în mesaj. Îl șterse imediat.

— El e, îi spuse apoi femeii, care părea acum din ce în ce mai curioasă. O să mai întârzie vreo jumătate de oră.

— O să ajungă la limită, spuse ea serioasă, după care, văzând cât de gravă și tensionată părea Amy, se înmuie ca untul în soare. Ei, stați liniștită, o să ajungă la timp, îi spuse ea, tastă ceva în computerul ei, după care își ridică privirea și-i făcu lui Amy cu ochiul. Pun pariu c-o să fie tare bucuros când va afla că merge la business class. În acest timp, imprimanta huruia, pufnind afară tichetul de îmbarcare pentru Amy. Uitați, aici aveți și tichetul pentru *lounge*, ca să-l puteți aștepta în stil mare. Luați un pahar de șampanie – deși cred că ați băut destule ieri, judecând după cearcănele astea din jurul ochilor.

În urmă cu o săptămână, dacă i-ar fi spus cineva de toate astea, Amy ar fi urlat de plăcere. Gaby îi spusese exact cum să se comporte ca să primească bilet la altă clasă, şi ea însăşi studiase ani de zile instrucţiunile, cuvânt cu cuvânt: să se îmbrace elegant, să facă o aluzie către tipa de la *check-in*, cum că ar fi VIP, să nu ceară feluri de mâncare cu calorii puţine. Dar până acum toate instrucţiunile astea nu dăduseră nici un rezultat. Şi acum, puteau foarte bine s-o bage într-o ladă alături de o gorilă în călduri, pentru că ei nici că-i mai păsa.

— Mulţumesc, reuşi ea să rostească.

— Plăcerea e de partea mea. Aaa. Distraţi-vă de minune. Şi nu vă faceţi griji. Chiar dacă ratează zborul, îl trimitem cu următorul. Bucuraţi-vă de Roma. Şi nu uitaţi să aruncaţi o monedă în Fontana di Trevi, ca să vă asiguraţi că veţi reveni.

Mai puse nişte întrebări cu privire la ce anume conţinea bagajul lui Amy şi dacă-şi făcuse chiar ea bagajul – de data asta Amy nu simţi nici o dorinţă nestăpânită să spună că nu, vărul ei afgan îi făcuse bagajul, şi că da, tot el îi ceruse să ducă nişte pachete de-ale lui... „şi acum, că mă întrebi, *chiar* am auzit un ticăit ciudat". Aşa că femeia îi făcu semn lui Amy că poate să treacă, însoţindu-şi gestul cu ultimele urări de bine.

Peste tot prin jur erau numai familii care se certau şi care se adunaseră în jurul cărucioarelor supraaglomerate. Printre ei căutau să-şi facă loc oamenii de afaceri, mişcându-se rapid şi nefiresc, ca şi cum mecanismele lor s-ar fi împleticit pe setarea greşită. Amy se uită la ceas. Mai avea peste o oră şi jumătate înainte de decolare. În urmă cu o săptămână, nici nu şi-ar fi încăput în piele de bucurie, cu toate magazinele astea duty-free şi mai ales la gândul că avea la dispoziţie şampanie gratis şi canapelele care o aşteptau în

lounge. Acum, însă, tot ce-şi dorea era să găsească o toaletă liberă în care să se ascundă.

— Ai să bei şampanie, îşi spuse ea, pentru că e luna ta de miere.

Apoi se îndreptă direct spre toaleta femeilor, găsi o cabină goală, se aşeză şi începu să plângă.

— Nu pot să merg, nu pot, gemu ea încet.

Cineva bătu la uşă.

— Sunteţi bine, acolo?

Oricine era, persoana părea mai degrabă deranjată decât compătimitoare.

— Sunt bine, mersi, strigă Amy, extrem de ascuţit. Am doar... ceva în ochi.

Nu trebuia să plece. Putea foarte bine să se întoarcă la expresul de aeroport, să se urce în tren şi să fie acasă într-o oră şi jumătate. Se putea ascunde acolo, la ea în vizuină, să comande mâncare, să-şi lase părul să-i crească până la glezne şi să-şi petreacă restul vieţii ca o adeptă de-a lui Howard Hughes[1]. Numai că nu putea, pentru că în două săptămâni trebuia să se întoarcă la serviciu, altfel îşi pierdea slujba, şi atunci n-ar mai fi putut plăti ipoteca şi ar fi rămas fără casă. Şi oricum, Doug tot acolo locuia...

Îi sună telefonul. Pufni şi-l scoase din nou din geantă. Poate că era el, trebuia să fie el. Oh, nu, *Mama şi tata*. Mai bine răspund, se gândi ea – avuseseră destul de furcă şi aşa, cu dispariţia ei.

— Da?

— Amy? se auziră atunci două voci, ca într-un sistem stereo. Ce faci, puiule? Unde eşti? Eşti cu Doug? Ce se petrece, dulceaţă?

— Sunt la aeroport.

---

1. Aviator american, industriaş, producător şi regizor de film, a fost unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, cunoscut pentru stilul său de viaţă excentric şi izolat, datorat tulburării sale obsesiv-compulsive.

— Aeroport? exclamă tata, iar mama întrebă:

— Ce naiba faci acolo?

— Merg în luna de miere.

— Luna de miere? răsuflă mama, iar tata o întrerupse:

— Dar Amy, tu nu te-ai măritat.

— Păi...

— Ai inventat totul, tu și Doug?

Mama ei părea așa de plină de speranță, că Amy nu mai putu suporta.

— Hmmm.

Tonul vocii ei se schimbă, nemaifiind neliniștit, ci mai degrabă bănuitor.

— Nu cumva v-ați căsătorit în secret, nu?

Tatăl se băgă și el:

— Of, Amy, știai doar cât de tare mi-am dorit să te duc la altar.

— Nu, nu-ți face griji. N-a fost nici o nuntă. Doar am nevoie să mă îndepărtez un pic.

— Dar, Amy, iubito, spuse mama, profund uluită. Nu înțeleg, nu ai de gând să ne spui ce s-a întâmplat? Buni e așa de supărată. Știi ce mult îi plac petrecerile bune.

Amy nu mai putea suporta conversația. Familia ei își dorise mereu așa de multe pentru ea, că ura să-i dezamăgească.

— Nu acum, mamă, tocmai se face apelul pentru zborul meu. O să vă țin la curent. Pa.

Rămase pentru o clipă pe vasul de toaletă, ascultând sporovăiala celorlalte femei.

— Deci trebuie să cumpăr deodorant.

— Grăbește-te, trebuie să luăm niște euro înainte de îmbarcare.

— Hei, scuze, dar semnalul e îngrozitor... da, da, sunt în drum spre Zürich. Nu, revin mâine. Da, am o întâlnire. Știu, plictisitor ca dracu', dar trebuie.

Trebuie.

Amy trase cu putere aer în piept şi se ridică în picioare, pe care şi le simţea de parcă ar fi băut o sticlă de San Pellegrino. Descuie uşa cabinei. Chiar dacă nu făcuse pipi, merse la chiuvetă şi se spălă pe mâini, ca un doctor conştiincios ce era. Din oglindă se holbau la ea doi ochi umflaţi, de sub sprâncenele perfect pensate şi nişte gene vopsite în albastru închis. Fusese atât de organizată, făcuse totul cu o săptămână înainte, în caz că apărea vreo reacţie adversă, aşa cum avertiza revista *Mirese*.

— Trebuie, spuse ea cu voce tare de data asta, făcând-o pe femeia care stătea lângă ea în picioare, îmbrăcată într-un *hijab* ce-i lăsa numai faţa descoperită, să tresară brusc.

Apoi ieşi din toaletă şi îşi făcu loc printr-un cârd de gâşte pensionare din Lituania, care se întorceau acasă după un schimb cultural şi care urmăreau acum indicaţiile pentru îmbarcare.

2

Avionul decolă la vreme. Amy stătea în fotoliul ei căptuşit de la business class, uitându-se amorţită la nori, şi se gândea la ceea ce ar fi trebuit să se petreacă acum douăzeci şi patru de ore. Ar fi trebuit să se afle la registrul stării civile, să facă schimb de verighete şi jurăminte, numai că atunci era într-un halat de casă, prăbuşită pe canapeaua prietenei sale Gaby, în sufrageria ei din Balham[1], cu un gin tonic în mână, şi plângea.

Gaby era cea mai bună prietenă a lui Amy. Se cunoscuseră când fuseseră vecine de cămin, la Universitatea din Edinburgh. La început, păruseră foarte diferite: Amy venea dintr-un orăşel din Devon şi avusese o copilărie ocrotită; Gaby mersese la un pension de fete cu fiţe, unde activitatea părea să fi constat în cea mai mare parte din băutul de sticle de cidru în spatele terenurilor de joacă şi giugiulitul cu cât de mulţi băieţi de la şcoala de vizavi. Dar Amy era dornică să-şi uite originile şi, cu încurajarea vecinei, ajunsese curând să golească şi ea halbe la barul asociaţiei studenţilor, să danseze pe mese la balurile bobocilor şi să descopere bucuriile oferite de sex şi marijuana, separat sau împreună.

— La dracu', spunea Gaby în dimineaţa de după o petrecere deosebit de sălbatică. Nu te-ai

2. Cartier din Londra.

dat în lături de la nimic aseară, nu? Cele mai tăcute se dovedesc mereu a fi cele mai dezlănțuite.

Amy roșise.

Doar mă distrez. Asta înseamnă facultatea, nu?

Absolut. Nu dezaprob. Admir.

Amy s-a mai calmat un pic după ce l-a cunoscut pe Danny, și el student la medicină, care i-a și devenit iubit. După absolvire, s-au mutat amândoi la Londra, să-și completeze studiile. Gaby a rămas în Edinburgh și a primit o slujbă de PR în turism. După aproape un deceniu de dus jurnaliști pe curse scurte peste tot prin lume, ca să inspecteze vreun centru de SPA sau cine știe ce hotel nou de cinci stele, la treizeci și unu de ani, s-a stabilit la Londra, unde a pus bazele propriei companii de turism, organizând vacanțe pentru cei cărora ea le spunea „bogați în bani, dar săraci în timp". Unul dintre aceste specimene se nimeri să fie un avocat de vreo patruzeci și ceva de ani pe nume PJ, proaspăt divorțat, extrem de bogat și, de asemenea – sfidând orice clișeu –, foarte drăguț. Chiar înainte de a treizeci și treia aniversare a ei, Gaby și PJ s-au căsătorit pe o pajiște din Wiltshire, în fața a două sute dintre cei mai apropiați prieteni. La o lună după, s-a născut fiul lor, Archie.

N-a fost chiar un final de poveste – fosta soție a lui PJ, Annabel, îl amăra mereu, așa cum făceau și cele două fete adolescente ale lui. Totuși, Gaby era fericită, deși rămăsese cam perplexă când, la doar nouă luni de la nașterea lui Archie, a aflat că era din nou gravidă.

Uneori, Amy se simțea un pic intimidată de puterile organizatorice ale lui Gaby. Era genul de persoană care dezgheață congelatorul de două ori pe an, își întoarce salteaua o dată pe lună,

lipeşte fotografii ale pantofilor ei pe cutii şi cumpără şi *chiar foloseşte* micile invenţii care curăţă maşina de spălat vase. Alteori, Amy se simţea obosită de adevărata obsesie a lui Gaby, cu privire la ce e tare şi ce nu la *Harper's Bazaar* şi la poziţia ei în ce priveşte lista de aşteptare pentru noua geantă Balenciaga.

Dar dincolo de superficialitatea ei se afla o inimă mai de aur ca a unui Labrador. Fuseseră atâtea ocazii în care Amy nu s-ar fi descurcat fără Gaby, mai ales cu o zi înainte. Ajunsese acasă la şapte dimineaţa, unde mirosea a vopsea de la redecorarea în curs şi unde avea, pe hol, un vagonet împachetat în plastic dublu. Cum auzise că nunta se anulase, Gaby a început imediat să sune pe toată lumea de pe lista invitaţilor, după care a sunat la oficiul stării civile şi la judecătorie.

Apoi s-a pus pe treabă şi i-a făcut lui Amy un gin tonic imens, în timp ce răspundea la telefonul ei, care suna cam la fiecare douăzeci de secunde.

— Alo?... Nu, sunt prietena ei, Gaby... Oh, bună, John. Te ţin minte. Ce mai faci?... Oh, îmi pare rău să aud asta. Nu, mă tem că Amy nu e aici... Da, a fost o mică surpriză... Ştiu că zborurile *sunt* scumpe... Chiar aşa de mult?... Nu, nu ştiu unde e... O să te sune ea... Da... Pa. Vechiul tău amic John, spuse ea, punând telefonul jos. Foarte iritat. A venit cu avionul din Franţa şi stă la Landmark. Spune că a cheltuit aproape o mie pe o nuntă inexistentă.

Amy îşi strânse capul în mâini.

— Oh, Doamne, e groaznic.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-ţi mai face tu griji pentru el! Gândeşte-te la tine. Tu eşti cea care a fost lăsată cu buza umflată la altar.

Amy clipi. Gaby nu formula niciodată ceva delicat, dacă era disponibilă şi versiunea brutală.

Telefonul sună din nou.

— Alo? Oh, bună ziua, doamnă Gubbins, sunt Gaby. Nu, mă tem că Amy nu e aici. Nu ştiu unde e. Da. Şi-a uitat telefonul mobil. E un pic distrasă acum... Oh, sunt sigură că vă va suna curând... Da, este groaznic. Toate rudele... Ei bine, de vreme ce sunteţi cu toţii la Londra, poate că ar trebui să ieşiţi oricum la cină. Mergeţi la un spectacol. S-ar putea să mai fie bilete la *Mamma Mia*... Păi gândiţi-vă... Dacă am vreo veste de la ea, am s-o pun să vă sune... Nu, nu, din păcate nu cred că e cu Doug. Nu, nu ştiu ce s-a întâmplat... Bineînţeles că am să-i spun că aţi sunat. La revedere, mai spuse ea şi închise. Din nou mama ta. Chiar va trebui s-o suni, Amy.

— Ştiu. Am s-o sun, spuse Amy şi începu din nou să plângă. Oh, Gaby, e un coşmar. Bieţii de ei. I-a costat o avere.

— Nu chiar o avere. Te plângeai că ţi-au dat doar trei mii pentru nuntă.

— A fost groaznic din partea mea. Trei mii e mult pentru ei.

Chiar aşa era. Tatăl lui Amy lucra în consiliul local, iar mama ei era casnică.

— Ar fi trebuit să ne facem asigurare de nuntă.

— N-ar fi fost nici o diferenţă. Asigurarea nu acoperă capriciile sufletului.

— Of, la dracu', cum o să mă revanşez eu vreodată faţă de ei?

— Trei mii nu înseamnă nimic, în comparaţie cu cât te-ar fi putut costa un divorţ. Ştii cât îl costă pe PJ afurisita de Annabel şi fetele? O sută cincizeci de mii pe an.

Asta tot n-o făcu pe Amy să se simtă cu mult mai bine.

— Toţi banii ăştia, pe care i-am cheltuit. Şi timpul pierdut, pentru aproape o sută de invitaţi. Cum am putut face asta?

Gaby bătu din picior.

— De câte ori trebuie să-ți zic? N-ai făcut nimic. E vina lui Doug, pentru că e un idiot. Își miji ochii. Ești sigură că Pinny n-are nimic de-a face cu asta?

Înainte ca Amy să poată răspunde, intră PJ în cameră, într-un tricou portocaliu de rugby și cu șireturi roz la adidași, cu Archie în brațe, proaspăt sosit de la prânzul pe care îl luaseră la Gina Ford, pentru somnul de după-amiază. PJ arăta de parcă s-ar fi împiedicat de o reclamă la tampoane în vreme ce butona telecomanda. Bâzâiala fetelor nu era tocmai hobby-ul lui.

— Deci, Amy. Cum merge? Se uită la soția lui, sperând ca ea să-l informeze mai departe, după care, văzând că n-are parte de nici un ajutor, spuse: Ce ai de gând să faci cu luna de miere?

— Luna de miere?

— Oh, la dracu', spuse Gaby, ducându-și repede mâna la gură. Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta. Nu-mi place s-o spun, dar... dacă anulezi acum, n-ai să mai primești rambursare. E prea din scurt.

— Glumești.

— Mă tem că nu. Pot să dau niște telefoane pentru tine, să văd ce pot face. Dar, în cel mai bun caz, tot va trebui să plătești cel puțin șaptezeci și cinci la sută. Hotelurile sunt afurisite când vine vorba de anulări.

— Of, la dracu'.

— Uite, o să încerc să văd ce pot face, promise ea, deși din vocea ei Amy își dădea seama că șansele de succes erau minime. Mă pun pe treabă chiar acum.

— Nu m-am gândit deloc la luna de miere.

Gaby își căuta deja contactele în telefon.

— Ah. Bun. Nu sunt sigură că îi găsesc acolo azi, dar merită să încerc. Am să merg în birou.

PJ şi Amy au rămas singuri, să-şi zâmbească ciudat unul altuia.

— Minunată vreme, spuse PJ, uitându-se, printre jaluzelele pe jumătate trase, la strada aceea de bogătani. Ar fi fost o zi minunată pentru nuntă. Ce păcat. Îi văzu faţa lui Amy şi spuse rapid: Ce zici de încă un gin tonic?

Vorbiră cu convingere despre crichet, în vreme ce Archie tot împingea prin cameră căruţul pe care Amy, naşa lui, i-l dăruise la botez. Din când în când, îşi înfăşura braţele în jurul picioarelor ei. Faţa lui rotundă, mirosul buclelor de bebeluş, sunetul vocii lui ascuţite de copil, care bolborosea fără sens – toate astea o făcură pe Amy să se simtă un pic înveselită, şi acelaşi efect îl avu şi alcoolul cu care continua s-o îndoape PJ. Când Gaby reveni, Amy era destul de ameţită.

— Nu-i de bine, spuse ea. Pur şi simplu nu-ţi oferă rambursare. Spun că şi săptămâna trecută ar fi fost bine, dar cu douăzeci şi patru de ore înainte este mult, mult prea din scurt.

Amy dădu pe gât dintr-o înghiţitură ce mai rămăsese din băutură.

— Deci, pe lângă faptul că am irosit banii şi timpul tuturor şi m-am făcut de râs la greu, am cheltuit şi aproape zece mii de lire pe o vacanţă în care nu pot merge.

— Şi trebuia să pleci mâine-dimineaţă? întrebă PJ.

— Aham.

— Nu poţi face decât un singur lucru, spuse el. Să mergi în luna de miere. Singură.

Ambele femei îl priviră cu scepticism.

— Nu spune prostii, răspunse Amy. Nu pot face asta.

— De ce nu?

— Ei bine... pentru că este o lună de miere. Adică o vacanţă în care mergi cu soţul.

— Numai că tu n-ai un soţ, accentuă PJ. Dar nici nu-ţi poţi permite ca toţi banii ăia să se irosească.

Amy se gândi la asta. De fapt, tot îşi luase liber de la serviciu; şi era tentantă ideea de a pleca undeva departe de oamenii pe care îi ştia. În plus, unde altundeva putea ea să-şi petreacă următoarele două săptămâni? Nu prea putea merge acasă, pentru că, din câte ştia ea, acolo era şi casa lui Doug, şi oricât de tare ar fi iubit-o ea pe Gaby, numai gândul de a-şi petrece două săptămâni într-o cameră liberă din Balham, cu un cuplu încă fericit şi un copilaş în celelalte încăperi, era la fel de insuportabil. Putea merge la părinţii ei – dar dezamăgirea lor era chiar mai mare ca a ei.

— Două săptămâni singură în Italia...

— Nu trebuie să fii singură, spuse Gaby încet. Aş putea merge cu tine.

— Pe bune?

— Păi, da. Şi aşa îmi datorez câteva zile de concediu. N-aş putea merge chiar mâine, pentru că marţi am ecografia de douăzeci de săptămâni. Dar aş putea veni miercuri, atunci ajunge Faviola aici.

Faviola era „uluitoarea" lor bonă filipineză.

— Numai pentru câteva zile, nu cred că aş putea suporta toată şederea la Capri fără să mă simt vinovată, spuse ea şi-l strânse rapid pe Archie în braţe. Dar n-am mai plecat undeva singură de când am născut. Şi ar fi mai bine decât nimic, nu?

— Ar fi fantastic, răsuflă Amy. Eşti sigură?

— Normal că sunt sigură. O pauză mi-ar face bine. PJ poate să se ocupe de restul, nu, dragule?

— Desigur, fu el de acord cu voie bună.

— Apropo, voiam să te întreb. N-am simţit încă bebeluşul lovind. E normal? Sau ar trebui să fiu îngrijorată?

— E normal, spuse Amy, obişnuită cu astfel de întrebări venind de la prieteni. Se întoarse spre PJ. Eşti sigur că nu te deranjează?

— Foarte sigur. Mi-ar plăcea să am câteva zile doar pentru mine, cum e pe cale să înceapă campionatul de crichet. Ei! strigă el, când Gaby îl înghionti.

Amy se întoarse spre Gaby.

— Putem să stăm la soare. Mergem la muzee.

Toate lucrurile pe care visase să le facă cu Doug. I se puse un nod în gât.

— Să mâncăm paste şi pizza, zâmbi Gaby. Îngheţată – sau, Dumnezeule, de fapt, nu, poate nu îngheţată, pentru că s-ar putea să nu fie pasteurizată. Să stăm la piscină. Să mergem în oraş. Să cunoaştem nişte Romeo. Pentru că, dacă nu poţi face rost de un tip în Italia, trebuie să te mai uiţi o dată pe certificatul de naştere, să verifici dacă eşti fată.

— Ei! repetă PJ şi, pentru prima oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, Amy aproape că zâmbi.

— Nu vreau să fac nimic. N-am să mai iubesc niciodată.

— Asta spui tu. Dar aşteaptă până ce senzualul de Luigi îţi va şopti nimicuri dulci în lumina lunii.

Telefonul sună din nou.

— Alo? Gaby se schimbă la faţă. Oh, bună ziua, doamnă Fraser. Mmm, din nefericire, nu e aici acum. Nu ştiu unde e. Da, ştiu. Ştiu că e foarte supărător. Nu, nu ştiu unde e Doug. Mă tem... ştiţi dumneavoastră?

Amy se înfioră. Gândul că mama lui Doug se afla pe picior de război era mai mult decât putea suporta. Cel puţin pe ea n-avea s-o mai vadă vreodată – şi nici pe vreunul din clanul Fraser. Poate că erau şi ceva avantaje în ruptura asta.

— Bine, scuze, spuse Gaby. Da. Da. Sunt sigură că e supărat, dar şi Amy e. Scrâşni din dinţi. Da. Am s-o pun să vă sune. Nu ştiu când. Vedeţi dumneavoastră, nimeni nu ştie unde e ea acum, mai spuse Gaby şi închise. Ştii cine era.

Amy se gândi la zilele care vor urma, toate numai cu astfel de conversaţii. Nu era obligată să suporte nimic din toate astea.

— Ai dreptate. Trebuie să plec de-aici.

— Da! Gaby îşi ridică palma pentru un salut. Aşa te vreau! Mergi în luna de mieeeere! Şi nu-ţi face tu griji pentru câteva zile singură. Or să-ţi prindă bine. Ai să prinzi puteri. Promit.

3

În camera de zi a apartamentului Picasso din hotelul de Russie din Roma, Hal Blackstock își plescăia fructele adunate unele peste altele într-un bol imens, în vreme ce trecea leneș în revistă canalele de pe ecranul imens cu plasmă, care se părea că fusese lăsat acolo de George Clooney, după o ședere ceva mai îndelungată. Telenovele, *Prietenii tăi* redifuzat în italiană, *Spitalul de urgență*, redifuzat, iar telenovele. Oh, bun. Fotbal. Pentru o clipă se opri, însă erau doar două echipe turcești obscure, de care până și el auzise vag, așa că merse mai departe, până când dădu de două blonde cu fețe aspre, cu implanturi foarte evidente, și care se suceau pe o carpetă din piele de oaie.

— La naiba, spuse el. Porno rusesc. Asta o să fie tare.

— Ei, Hal, spuse Vanessa, asistenta lui, care stătea la biroul minuscul din colț, verificându-i itinerariul.

El rânji și dădu sonorul mai tare.

— Doamne, ador să le aud cum gem, cu accentele lor slave. E așa de sexy.

— Ești groaznic, spuse Vanessa calmă, ca de obicei, refuzând să înghită momeala.

Blondele începură să simuleze orgasme simultane. Hal căscă și butonă mai departe.

— Hei, *Scooby Doo* în italiană!

Privi pentru câteva minute, după care se plictisi și continuă să butoneze. Pentru o vreme, se opri la o cursă de motociclete. Poate că mai bine ar trage un pui de somn. Dar menajera era încă în dormitor și-i despacheta valiza de la Vuitton. Era mică și cu bustul mare, destul de șireată, dar Hal începuse să se țină departe de personalul hotelurilor, din ziua în care fata de la room-service din Isle of Man își vânduse povestea la *Sunday Mirror*.

Simți o mâncărime sub tricou. Oh, Doamne, tot locul ăla. Îl simțea deja de câteva zile, pe partea stângă, a doua coastă de jos, la sud-sud-vest de sfârc. Când îl observase pentru prima oară, se gândise că era un coș obișnuit. Dar era umflat, foarte puțin, e drept, însă mai mult decât majoritatea coșurilor, și zăbovise deja de ceva vreme, fără să dea dovadă de nici cel mai mic interes în a se strânge. Se încruntă, după care căută ceva care să-i distragă atenția.

— Deci ce e pe agenda de azi, Nessie? Nessie?

Dar de data asta, ea era cea care nu mai asculta, ofensată de ceea ce vedea pe ecranul laptopului.

— M-am gândit eu, exclamă ea. Ăsta *nu* e cel mai bun apartament din hotel. Ar trebui să fii în Nijinski sau în Popolo. Ambele sunt mult mai bune.

Hal aruncă o privire spre terasa lui, care dădea în grădinile imaculate ce se ridicau pe dealul din spatele hotelului.

— Vederea e destul de bună de unde stau eu.

— Nu suficient de bună, spuse Vanessa, pata roz de la capătul nasului ei ușor ridicat la vârf devenind acum mai închisă la culoare. Aici nu avem decât vedere asupra grădinii. Din celelalte apartamente se văd acoperișurile caselor romane.

Hal căscă şi se întrebă dacă să bage o rundă pe PlayStation.

— Sunt sigur că voi supraviețui. Am mai văzut eu acoperişuri şi înainte.

— Dar nu despre asta e vorba, spuse Vanessa şi-şi miji ochii.

Ridică telefonul de lângă ea şi tastă zero cu capătul creionului.

Vanessa lucra pentru Hal de trei ani şi era de departe cea mai bună asistentă personală pe care o avusese el vreodată. Domnişoara Moneypenny a lui, cu o voce care o făcea până şi pe regină să pară comună, avea mintea ascuțită ca un iBook şi era neînduplecată precum Attila Hunul. Nici un detaliu nu era suficient de mic să-i scape privirii ei de vultur, nici o persoană nu era prea importantă să fie scutită de ieşirile ei când ceva nu era perfect pentru şeful său.

Desigur, era de ajutor şi faptul că ea – ca majoritatea femeilor, de altfel – era îndrăgostită de Hal. Dar între ei nu fusese niciodată nimic. Nu că Nessie nu era destul de frumuşică, cu părul ei blond imaculat şi cu picioarele-i lungi. O dată sau de două ori, plictisit şi excitat şi prins în vreun apartament abject din Moscova, într-una din plimbările lui, Hal se gândise la asta – chiar mersese suficient de departe încât să ridice telefonul să sune la ea în cameră. Dar întotdeauna închisese la vreme.

Era mult, mult mai interesant să-i priveşti pe termen lung devotamentul din ochii despotici de fată de pension; durerea care plutea în aer, dar care era ascunsă instantaneu, când intra la el în apartament dimineața şi descoperea altă tipă de nouăsprezece ani pe care o găsise el în vreun club de noapte, căscând şi purtându-i tricoul de la pijamalele lui Thomas Pink. Mai recent, apăruse disprețul, ori de câte ori îi făcea legătura cu

un apel de la Flora sau i se cerea să-i trimită flori. Hal nu era prost. Știa că sexul ar fi stricat tot, că avea să-i frângă inima Vanessei și apoi avea să fie nevoit s-o concedieze, și că nici o înlocuitoare a ei n-avea să fie nici pe departe la fel de eficientă ca o tigroaică în a-i apăra lui interesele.

Ascult-o numai acum:

— *Si*, da, cu *signor* Ducelli, vă rog.

Signor Ducelli era managerul hotelului, care îl salutase pe Hal cu mult șarm și cu promisiunea să facă orice – dar orice ca să-i facă șederea mai confortabilă.

Acum, Hal asculta amuzat cum Vanessa își făcea mendrele.

— Da, alo, *signor* Ducelli. Ce mai faceți?... Ei bine, îmi pare rău să spun că lucrurile *nu* stau bine. Apartamentul este potrivit, dar nu pot pricepe de ce domnul Blackstock nu a primit apartamentul Nijinski sau Popolo. Astea *sunt* cu adevărat cele mai bune apartamente pe care le aveți, nu-i așa? Puteți să aranjați să ne mutați chiar acum? Gura Vanessei se strânse. Înțeleg. Nu, desigur că Justina trebuie să stea unde e. Dar cei din luna de miere nu pot fi convinși să se mute? Vreau să zic, vorbim de Hal Blackstock. Probabil că vor fi fericiți s-o facă... nu puteți întreba? De ce nu? Regret, *signor* Ducelli, dar asta chiar nu e destul. O să am grijă ca studioul să se asigure că vedetele sale evită de Russie pe viitor... Nu, se poate să fie două litografii de Picasso în apartamentul acesta, însă domnul Blackstock deține propria pictură în ulei de Picasso, așa că... înțeleg că apartamentul este deja ocupat, dar nu pot înțelege de ce nu le cereți să se mute... Nu, *mie* îmi pare rău, *signor* Ducelli. La revedere.

— Bună încercare, Nessie, spuse Hal, întinzându-se pe spate pe canapea, dar nici o șansă. Nu contează.

— A-ncercat să ne tragă pe sfoară, zicând că apartamentul ăsta are două litografii de Picasso, pufni ea.

— Iar eu n-am nici o pictură în ulei de Picasso.

— *Eu* ştiu asta. Dar Ducelli n-o ştie, spuse ea şi se încruntă. Nijinski a ieşit din calcul, pentru că acolo stă Justina.

Justina Maguire era partenera lui Hal din *Pomul*, amărâtul de film pe care îl promova el la Roma. Ea era o bulimică fără minte din Laguna Beach, cu un corp ca o scobitoare. Hal o detesta.

— Iisuse, nu mi-am dat seama că au adus-o la acelaşi hotel ca pe mine. Ei bine, nici că-mi pasă, atâta vreme cât nu-i absolut nici o şansă să mă încurc cu ea.

— Dar apartamentul Popolo e ocupat de ăia în luna de miere, cugetă Vanessa. Desigur că vor vrea să facă schimb. Dacă n-o face *signor* Ducelli, aş putea să abordez chiar eu problema.

— Nu, nu face asta, spuse Hal apăsat, scărpinându-şi vintrele.

De cele mai multe ori, tendinţele de rottweiler ale Vanessei i se păreau amuzante, dar uneori era jenant s-o auzi cum îi bate la cap pe managerii de restaurante pentru cea mai bună masă, pe stewarzii de pe liniile aeriene pentru cele mai bune locuri, pe PR-ii de modă pentru haine gratis. Totuşi, Hal nu putea pretinde că nu-i şi plăceau lucrurile astea un pic. Şi ştia cum era în lumea filmului – istericale cu privire la cine primea cel mai mare motor, cea mai strălucitoare limuzină care să te aducă pe platou în fiecare dimineaţă, cea mai bună masă la Ivy, avioane private, şi nu simple locuri la business class.

— Lasă-i în pace, spunea el acum. Lasă-i să se distreze un pic, înainte ca el să înceapă s-o înşele şi ea să se dezlănţuie.

— Ce cinic eşti, spuse Vanessa brusc. Dar *tot* am să întreb. Din experienţa mea, cred că vor fi onoraţi să facă schimb cu Hal Blackstock. Dacă au ceva de comentat, le vâr sub nas două bilete gratis la premieră.

Atunci sună telefonul.

— Ah, probabil e *signor* Ducelli, să spună că i-a convins, zise ea şi ridică receptorul. Alo? Tonul vocii ei se schimbă, lăsând la o parte agresivitatea şi devenind mieros. Ah. Da, bună, Flora. Da, să văd dacă e disponibil.

— Desigur că sunt disponibil pentru Flora, strigă Hal. Doamne, Nessie putea fi aşa de ridicolă, se gândi el şi ridică telefonul de pe măsuţa lui. Bună, scumpo.

— Sunteţi domnul Jarse? sună tonul languros al Florei, cu un accent pretenţios.

El nu se putu opri din chicotit.

— La telefon.

— Domnul Hugh Jarse? suspină Flora. Nu te plictiseşti niciodată să te tot înscrii cu numele astea idioate?

— Niciodată.

Hal şi-o închipui în apartamentul ei din Jamaica, dându-şi exasperată ochii peste cap. Flora nu-i prea agrea simţul umorului atât de copilăresc.

— Deci ce faci, scumpo? Trebuie să fie..., spuse el şi se uită la Rolex-ul de la mână, ...oribil de devreme acolo.

— E aproape şapte. Cu toate astea, sunt în picioare de la cinci, am meditat, după care m-am dus să înot. Şi într-o jumătate de oră mergem să vizităm adăpostul femeilor. Şi la tine cum merge treaba?

— Oh, nimic nou, nimic-nimic. Nu sunt aici decât de-o oră. Hotelul e în regulă, cred, deşi Nessie nu mi-a putut face rost de cel mai bun apartament, spuse el, accentuând ultima parte,

şi scoţând limba, ştiind că asta o va înnebuni pe Nessie. De ce tot stătea pe aici? Stai un pic, scumpo, mai spuse el în receptor şi-şi privi arogant asistenta. Vanessa, aş putea avea puţină intimitate, te rog?

Spre amuzamentul lui, ea se înroşi până în vârfurile urechilor.

— Desigur, Hal, spuse ea moale. Am să merg să rezolv prostia cu apartamentul, spuse şi ieşi din cameră, bocănind pe tocurile ei Patrick Cox.

— Sincer, cred că femeia asta m-ar şterge şi la fund, dacă i-aş cere-o, spuse el când se închise uşa.

— Hal! Nu fi aşa de dezgustător! Ai fi pierdut fără Vanessa.

— Aş fi pierdut fără tine, spuse el cu vocea dulceagă de erou romantic cu care îi vorbea mereu Florei.

Cum el oricum pretindea că se află într-un film, n-avea de ce să-şi pună întrebări legate de adevărul spuselor sale.

— Oh, Hal, eşti prea dulce.

Parcă şi Flora citea dintr-un scenariu.

— Ce mai fac fetele?

Flora avea două fetiţe, cu fostul soţ, dirijorul francez Pierre de Belleville Crécy. Hal nu prea se descurca el cu copiii, dar era în mod surprinzător ataşât de ele, pe termen scurt, evident. Deseori, se putea distra cu ele chiar mai mult decât cu mama lor.

— Sunt minunate. Se distrează pe plajă. Învaţă despre ecosistemele marine. Deci care e programul tău?

— Interviuri toată ziua de mâine, şi ştim amândoi cum va fi asta. „Hal, când te vei însura cu Flora?“, „Hal, mai eşti îndrăgostit de Marina?“, bla, bla, bla.

N-ar fi trebuit să spună asta, pentru că erau cele două subiecte care o scoteau garantat din minți pe Flora. Desigur:

— Spune-le că nu vorbești despre viața ta personală, se răţoi ea.

— Așa o să fac, dar tot e al dracului de anost, spuse el și încercă să schimbe subiectul: Și tot mai am chestia aia.

— Ce chestie? Ah, aia de pe piept?

— Mda. Chiar doare, mai spuse el, exagerând numai un pic. Dacă apăs, simt cum durerea se împrăștie ca un val.

— Atunci nu apăsa, spuse ea, ca și cum i s-ar fi adresat unui cretin.

— Bine, nu mai apăs, suspină el. Doar nu crezi că e ceva serios, nu?

— Nu, dar dacă îți faci griji, ar trebui să te duci la un medic.

— Oh, nu. Nu-i nevoie de medic.

Hal ura numai gândul. Ori i s-ar fi spus că era ceva în fază terminală, lucru pe care nu l-ar fi putut suporta, ori că nu avea absolut nici un motiv de îngrijorare, și s-ar fi simțit ca un idiot care pierde vremea – așa cum fusese cazul până acum, cu tot felul de suferințe de-ale lui. Dar mai bine să schimbe subiectul.

— N-ai putea veni un pic mai devreme? Să-i lași în pace pe proștii ăia de jamaicani? Până la urmă, e vina lor că sunt suficient de idioți să încerce să facă contrabandă cu droguri.

— Hal! Știi bine că nu-i așa. Ai idee în ce sărăcie lucie trăiesc femeile astea?

— Scuze! Glumeam doar. Numai că... ar fi mult mai amuzant, dacă ai fi și tu aici.

— O să fim împreună destul de curând, spuse ea.

Flora sosea marți, ca să-l însoțească la premiera de miercuri seară, după care aveau o săptămână rezervată la Quisisana, în Capri.

— Şi între timp, te poţi distra de minune şi singur. Roma e un loc incredibil.

— Da, dar am mai văzut-o. Voiam să ţi-o arăt ţie. Să te impresionez cu cunoştinţele mele de italiană. Să-mi retrăiesc trecutul.

Hal învăţase italiana şi franceza la Cambridge şi îşi petrecuse un an de studenţie la Roma. Italiana lui era destul de ruginită acum, dar de-abia aştepta s-o exerseze din nou, ca să-i amintească Florei că nu era doar un tip chipeş care debita replici idioate. Uneori, Flora putea să-l ia un pic de sus, când venea vorba de statutul ei de actriţă serioasă, comparativ cu al lui, care primea numai roluri principale în comedii romantice.

— Am să fiu cu tine în câteva zile. Hal, tocmai mi-a venit maşina. Te sun când mă întorc, bine?

— Sigur, spuse el.

— Bine. Vorbim mai încolo.

— Pa, scumpo.

Hal închise şi se lăsă înapoi pe spate, plictisit. De ce adusese vorba de Marina? Ştia bine că Flora nu putea suporta nici o aluzie la fosta lui. Şi de ce şi faza cu căsătoria? Flora ştia oricum că lumea îl întreba mereu asta. Şi totuşi, el reuşea mereu să evite subiectul, ca şi cum ar fi fost un extraterestru care încerca să-l distrugă, ca într-unul din jocurile lui pe PlayStation.

Se ridică şi tropăi până în dormitor. Deschise uşa dulapului şi apăsă 1102, ziua lui de naştere, pe tastatura seifului. Uşa se deschise. Hal luă cutia albastră din catifea şi o desfăcu. Înăuntru lucea un diamant imens, înconjurat de smaralde minuscule de un verde aprins. Flora avea multe bijuterii uluitoare, dar cu siguranţă nu mai văzuse un asemenea inel. Rânji când se gândi cum i-l va arăta. Desigur că nu se decisese sută la sută că asta voia să facă, dar acest hotel putea fără îndoială să fie decorul perfect. Avea s-o ceară

la cină, pe terasă. Deşi acum, că se gândea la asta, chiar era păcat că n-aveau vedere decât spre grădină. Acoperişurile Romei ar fi fost mult mai bune. Plus că ar fi fost cam expuşi aici, oamenii din celelalte camere i-ar fi putut vedea, şi la fel oricine ar fi ieşit pe terasă, numai dacă se uita în sus. Nessie avea dreptate. Ca întotdeauna.

Nervos, apucă telecomanda şi începu din nou să facă salturi printre canale. În cele din urmă, dădu peste unul din filmele lui, care părea să fi fost dublat în bulgară. Doamne, era cu numai cinci ani în urmă, dar arăta aşa de bine atunci. Se uită la ceas. Tocmai trecuse de unu. Când Nessie avea să revină, avea s-o pună să-i comande prânzul, după care poate o să tragă un pui de somn, apoi o să facă şi un pic de sport. Hal chiar nu ştia de ce se simţea aşa de apatic acum. Nervii trebuie să fie de vină. Până la urmă, era pe cale să facă un gest care avea să-i schimbe viaţa, şi chiar şi cineva atât de relaxat ca el trebuia să se simtă un pic nervos.

4

Suficient de dezamăgitor, aeroportul din Roma era doar un aeroport, ca oricare altul, tot numai fâșii de lumini câtuși de puțin măgulitoare, benzi nesfârșite pe care se circula și reclame la rețele de telefonie mobilă. Amy trecu pe la controlul pașapoartelor pe pilot automat, își luă valiza marca Snoopy de pe bandă și merse spre vamă. De cealaltă parte a barierei, se afla un bărbat în uniformă, solid, cu o pancartă pe care scria „Domnul și doamna Fraser", și care căsca. Îl bătu pe braț.

— Bună, eu sunt doamna Fraser.

— Bună ziua. Eu sunt Vincenzo. Se uită în jur. Și... domnul Fraser?

Amy înghiți în sec. Trebuia să se obișnuiască cu asta.

— Vine mai târziu. A avut niște probleme de rezolvat. Va veni cu un alt zbor.

— Mai târziu? Dar e luna de miere.

— Da. Știu. Păcat, dar asta e! Și scoase un chicotit un pic sugrumat. Va trebui să-l aștept.

Vincenzo îi ridică valiza Snoopy, despre care ea crezuse că era așa o achiziție isteață când o văzuse într-un magazin de antichități în apropiere de Brick Lane. Acum o făcea doar să se simtă un pic retardată. Îl urmă prin ușile terminalului. Căldura o lovi drept în față, ca un iubit furios.

— Oh, ce aer fierbinte! spuse ea, cât se poate de original.

Vincenzo îi aruncă privirea meritată de remarca ei.

— Suntem în august. E prea cald să stai la Roma. Toată lumea e în vacanţă.

Engleza lui era perfectă, remarcă Amy, observând că avea un accent abia sesizabil de Birmingham.

— Cu excepţia ta, răspunse ea, urmându-l în parcarea supraetajată.

— Nu, eu prefer să stau aici.

Amy se aşteptă să mai spună ceva, numai că el se oprise lângă un Mercedes negru. Gaby chiar *o întrebase* dacă era sigură că voia să meargă la Roma în toiul verii.

— O să te carbonizezi şi totul va fi pe jumătate gol, spusese ea. Dar am să-ţi pot găsi o ofertă mai bună la apartament.

— Hotelul are aer condiţionat, nu? răspunsese Amy. Şi Roma chiar este locul preferat din toată lumea, pe care Doug a dorit mereu să mi-l arate. Iar când Gaby încuviinţase, Amy se inflamase cu totul: Hai s-o facem!

Se urcă în spatele maşinii. Câteva minute mai târziu, Vincenzo conducea de-a lungul unei fâşii de autostradă, care era încadrată de câmpii pârjolite şi de clădiri răzleţe supraetajate. Ar fi putut la fel de bine să se afle în suburbiile din Milton Keynes. Chiar şi cursele nebuneşti la care s-ar fi aşteptat Amy erau inexistente, drumul era aproape complet liber, iar vitezometrul se lovea cu încăpăţânare de o sută treizeci de kilometri la oră. Cel mai rău dintre toate era că lipsea soarele, după care tânjea Amy. În schimb, ziua era umedă şi cenuşie, exact ca un tricou uitat pe fundul coşului de rufe.

— Sunteţi pentru prima oară la Roma, *signora*?

— Da. Pentru prima oară în Italia.

Nu-şi închipuise că va fi aşa. Amy se gândise la ceruri albastre, la tipi nebuni care rulau pe lângă

on pe scuterc Vespa, la acordeoane la care se cânta *That's Amore* şi bătrânici drăguţe lângă drum care-şi făceau propriile paste. Dar, din nou, îşi mai închipuise şi că avea să fie aici cu soţul ei.

Îşi aminti de telefon, pe care îl închisese pe durata zborului; scotoci după el şi-l deschise. Poate că Doug sunase cât fusese ea la şapte mii cinci sute de metri în aer? Desigur, când şi-a verificat căsuţa vocală, a aflat că avea şapte mesaje noi. Dar, pe măsură ce le asculta pe rând, micul mugur de speranţă se ofili şi în cele din urmă pieri. Prieten după prieten, colegi, rude îndepărtate, vreun amic de-al lui Doug pe care ea-l văzuse cam zece minute într-un club – toţi sunau ca să se asigure că e bine, cu voci din care se scurgea mila ce ascundea o bucurie pofticioasă la gândul că aveau să afle ce nu mersese. Erau, de asemenea, şi şase mesaje scrise, de acelaşi gen.

Să-i ia dracu' pe toţi. Amy n-avea de gând să spună nimănui nimic.

— De unde sunteţi, din Anglia?

— Londra.

— Ştiţi Nuneaton[1]? Am stat doi ani acolo, am muncit într-un bar.

— Nu ştiu. Dar asta explică engleza excelentă.

Vincenzo încuviinţă din cap, mulţumit, după care ieşi de pe autostradă şi intră pe ceea ce părea a fi o cărare îngustă de ţară, cu copaci pe fiecare parte. După aceea, drumul se deschise din nou şi ajunseră în ceea ce trebuiau să fie suburbiile. Drumul era încadrat de blocuri moderne, vopsite în culoarea piersicii, cu obloanele trase. Din când în când, Amy observa firme pe care scria *Pizzeria*, *Trattoria*, *Gelateria*. Abia

1. Oraş din Marea Britanie.

dacă să vedea ţipenie de om pe străzi. Pe măsură ce Vincenzo înainta, drumul devenea tot mai lat şi mai aglomerat. Trecură de o piramidă imensă din cărămidă.

— Mormântul lui Caius Cestius, spuse Vincenzo. A vizitat piramidele din Egipt şi a decis să-şi facă una pentru el.

— Ah, bun, spuse Amy, întrebându-se dacă ar fi trebuit să ştie cine era Caius Cestius.

În faţa ei se ridică primul semn că se afla cu adevărat la Roma, Colosseumul, aşa cum şi-l amintea ea din *Gladiatorul*.

— *Colosseo*, confirmă Vincenzo. Unde creştinii erau daţi la lei.

— Desigur.

Amy ştia acum cum trebuie să se fi simţit ei atunci.

— Iar la dreapta se vede Forumul.

Amy se uită prin geamurile fumurii la ceea ce arăta ca un şantier. Urma un edificiu mult mai modern, de proporţii, vopsit într-un alb ca de pastă de dinţi, cu stâlpi şi trepte în faţă, iar în vârf avea statui cu care, trase de ceea ce păreau să fie nişte îngeri.

— Monumentul regelui Victor Emanuel. Noi îi spunem tortul de nuntă. Amy se înfioră, dar el continuă: E singura clădire urâtă din Roma.

El intră apoi pe o stradă lungă, strâmtă şi plină de magazine. Era o piaţă largă, cu o coloană sculptată pe stânga, despre care Vincenzo spuse că e Piazza del Parlamento; după aceea, făcu stânga şi trecură printr-o piaţă imensă, cu o fântână mică în centru şi oameni peste tot prin jur.

— La Piazza di Spagna. La dreapta ei, Amy văzu trepte – din nou, pline până la refuz cu oameni –, trepte care duceau la o biserică elegantă. Aici vin băieţii romani pentru *rimorchiare*.

Adică să agaţe fete. Dar asta nu vă interesează pe dumneavoastră, doar sunteţi în luna de miere. Continuară drumul pe o stradă lungă şi îngustă, iar el spuse: Asta e Via del Babuino. Şi *ecco*! Hotelul dumneavoastră.

Hotelul de Russie era o clădire înaltă din piatră, situată chiar la stradă. Un băiat de serviciu într-o uniformă şic, cenuşie şi cu o pălărie pe cap deschise portiera din dreptul ei, după care îi luă valiza din portbagaj. Urmă un moment ciudat, când îi mulţumi lui Vincenzo, dar îşi dădu seama că nu-i putea da bacşiş pentru că uitase să cumpere euro la aeroport.

— Îmi pare aşa de rău.

— Nu vă faceţi griji, spuse Vincenzo, ridicându-şi mâna. Cu o tresărire, Amy observă că mâinile lui aveau manichiura perfectă şi că unghiile îi erau date cu un roz drăgălaş, ca de scoică. Bucuraţi-vă de şedere, *signora*.

Amy îl urmă pe băiat, intră pe uşa hotelului şi ajunse în holul minimalist, cu podea din piatră şi tavane înalte. De la biroul recepţiei, îi zâmbea un tânăr cam chel.

— Bine aţi venit, doamnă Fraser. Este minunat să vă avem oaspete la hotelul de Russie.

— De fapt, spuse Amy, sunt doctor Fraser.

Mulţumi cerului pentru calificările ei medicale, cu ajutorul cărora se putea lipsi de eticheta „doamnă", la care nu avea nici un drept. Se gândi că va mai ţine totuşi un pic la Fraser. După o viaţă întreagă de doctor Gubbins, măcar atâta lucru merita acum. De-abia aşteptase şi ea un nume de familie mai de Doamne-ajută şi îşi schimbase deja numele pe cardurile bancare, pe paşaport, pe cardul de la clubul Tesco. Ei bine, va trebui să îl schimbe din nou. Un alt lucru de adăugat pe lista lucrurilor de făcut, alături de postarea inevitabilului anunţ de vânzare pe eBay.

„Rochie de mireasă trăsnet, de la Vera Wang. Măsura 10. Nepurtată."

— Oh, îmi pare rău, spuse recepționistul. Un doctor. *Mamma Mia!* Deci italienii chiar spun asta, se gândi Amy. Ce deștept. Minunat. Și... domnul Fraser?

Ce coșmar.

— Vine cu un alt zbor, mai târziu.

— Ah, înțeleg, spuse recepționistul ceva mai încet. *Allora*, nici o problemă. Puteți completa acest formular și să-mi dați pașaportul?

Completă formularul cu numele ei fraudulos. Scotoci în geantă după pașaport, însă atunci îi căzu un tampon pe podeaua de piatră. În timp ce se grăbea să-l ridice, o voce de bărbat cu accent de Yorkshire strigă în urma ei

— Hei, scuze!

— Da, domnule Doubleday, spuse recepționistul, cu același zâmbet amical pe față.

— Nu-s mulțumit de camera mea. Aș vrea să fiu trecut imediat la un apartament.

— Oh, regret, domnule Doubleday, dar toate apartamentele noastre sunt rezervate.

Amy se întoarse să se uite la el. Era la vreo cincizeci de ani, scund, cu păr scurt, des și cenușiu, și avea o gură încruntată și o frunte așa de lucioasă, că arăta de parcă tocmai ar fi lustruit-o. Purta niște pantaloni de vară și o bluză de golf. De gât îi atârnau mai multe aparate de fotografiat.

— Nu puteți face nimic? mârâi el. Să știți că sunt un oaspete foarte important.

— Îmi pare așa de rău, domnule. Dar este o perioadă foarte aglomerată a anului. Avem o premieră de film miercuri și sunt multe persoane pe care le găzduim.

— Amice, știu că e premiera unui film. De asta am venit, să fac poze, mai spuse bărbatul, după care plecă furios.

— Ce idiot, spuse o altă voce britanică, de data asta de femeie şi mai degrabă pretenţioasă.

Amy se întoarse din nou. Îi zâmbi o femeie între două vârste, cu o rochie bleumarin foarte vaporoasă. În spatele ei stătea un bărbat care părea liniştit, îmbrăcat în tricou şi pantaloni scurţi.

— Nu crezi? Un idiot absolut.

— A fost un pic cam nepoliticos, fu Amy de acord.

— Un pic cam nepoliticos! mârâi femeia. E un cretin!

— Marian! spuse bărbatul cu blândeţe.

— Păi aşa e, Roger. Ştii că eu pot spune lucrurilor pe nume, mai zise ea, după care îi zâmbi din nou lui Amy, dezvelindu-şi un şir de dinţi puternici, ca de cal. Ai ajuns de curând? E minunat aici. Ai să te simţi bine.

— Sunt sigură.

Amy se întoarse la recepţie.

— Sunteţi în luna de miere?

Prinzând privirea recepţionistului, Amy spuse:

— Da.

— Şi noi, spuse Marian.

— Oh, eu...

— A doua lună de miere, explică ea. Prima a fost acum patruzeci de ani, dacă îţi vine să crezi. Acum puşlamalele au crescut, aşa că ne-am gândit să revenim, să ne retrăim tinereţea. Suntem schiori.

— Oh, da? E suficient de rece în perioada asta a anului?

Marian gâgâi de râs.

— Foarte bună, foarte bună asta. Nu, vreau să zic că noi cheltuim moştenirea copiilor[1]. Tocmai

1. Joc de cuvinte intraductibil: *skiers* („schiori") este folosit aici ca o prescurtare a expresiei *spending the kids inheritance* – „cheltuim moştenirea copiilor".

l-am dezmoştenit pe cel mai mare. Are treizeci şi patru de ani.

— E de vârsta mea.

— Da, dar tu eşti în mod evident o femeie măritată. El e un pierde-vară care fumează marijuana. Şi unde e soţul tău, draga mea?

— Marian... spuse Roger slab.

— Tocmai a urcat, spuse Amy moale, sperând că recepţionistul n-a auzit-o.

— Sper să-l cunoaştem. Ar trebui să ieşim cu toţii la un pahar într-o seară. Oricum, nu te mai ţin. Mergem la Villa Borghese în după-amiaza asta. *Ciao*, cum se spune.

Cu un salut vesel, femeia se îndepărtă, cu Roger pe urmele ei. Amy se întoarse la recepţie. Tipul chel din spatele biroului îi zâmbi şi îi făcu semn băiatului de serviciu, care avea o faţă amabilă şi ridată.

— Vă dorim o lună de miere minunată, doctor Fraser. Tommaso vă va conduce la dumneavoastră în apartament.

5

Amy îl urmă pe Tommaso prin holul cu tavan înalt, mobilat cu sculpturi moderne de foarte mult bun-gust. În spate, niște uși de sticlă duceau la o curte interioară plină de mese, așezate sub umbrele imense, albe. Cotiră la stânga și Tommaso apăsă butonul liftului. Urcară până la etajul șase, unde ieșiră pe un coridor cu mochetă bej. Merseră spre capăt, și acolo Tommaso introduse un card în perete, după care împinse și deschise o ușă de un verde pal.

— După dumneavoastră, *signora*.

Amy păși în camera de zi.

— Uau.

Nu era imensă, dar era frumoasă, cu pereți vopsiți în galben, decorați cu fotografii alb-negru reprezentând flori, o canapea și un birou. Parcă îi era și frică să se așeze, să nu strice ceva.

— Aici e dormitorul dumneavoastră, *signora*.

Amy îl urmă pe Tommaso într-un dormitor în care erau baloane. Peste tot. În formă de inimi roz. Pe fiecare scria Amy&Doug cu litere argintii răsucite. Mai kitsch de-atât nici că se putea. Probabil că Gaby le aranjase, după care uitase să mai anuleze.

— Lună de miere fericită, spuse Tommaso.

— Eu... mulțumesc.

Amy simți din nou iritarea obișnuită în nas și focul ce stătea să-i izbucnească în ochi. Tommaso îi aruncă o privire panicată.

— *Signora*, uitaţi-vă, strigă el, ca o mamă care încearcă să distragă un copilaş de la un urlet brusc.

Deschise uşile spre terasă, unde se afla un lămâi, alături de ghivece cu muşcate şi două şezlonguri cu perne albe, aşezate unul lângă altul. Sub o umbrelă albă fusese pusă o masă pentru doi, cu faţă de masă albă, tacâmuri lucioase din argint, porţelanuri strălucitoare, lumânări şi flori. Decorul perfect pentru o cină romantică *à deux*, în apus de soare. Amy nu mai putea suporta.

— E frumos, reuşi ea să spună.

— Dar veniţi aici, *signora*, spuse Tommaso, făcându-i semn să vină spre balustradă.

Jos era o piaţă mare, care se dezvăluia privirii precum un evantai, cu un obelisc ascuţit în mijloc şi o poartă imensă la un capăt, iar la celălalt capăt – atât de aproape, că Amy avea senzaţia că aproape l-ar putea atinge – uriaşul dom al bisericii.

— Uitaţi-vă, *signora*, Piazza del Popolo. Aici suntem noi, chiar în inima Romei.

— Da.

El îi aruncă o privire îngrijorată.

— Haideţi, *signora*, spuse el, făcându-i semn să intre înapoi. Aceasta e baia.

— Mmm, spuse ea şi dădu prosteşte din cap la mozaicul de pe perete.

— Vreţi să vă arăt cum merge televizorul? Combina muzicală? Duşul?

— Nu, mulţumesc. Am să mă descurc singură.

— Richard Gere stă mereu aici. Şi Madonna. Sting. Leonardo Di Caprio. După ce se mai gândi puţin, spuse: Şi Victoria Beckham a fost aici recent.

— Minunat.

— Şi nu uitaţi, *signora*, că avem un centru minunat de relaxare, cu saună, cameră cu aburi şi piscină de hidroterapie. E la subsol.

— Oh, bine.

Amy era disperată să plece, dar el tot mai zăboveau. Desigur, voia bacşiş.

Îmi pare rău, încă n-am euro. Pot să ţi dau bacşiş mai târziu?

Nici o problemă, *signora*, spuse el şi zâmbi cu înţelegere. Dacă vreţi ceva, numai întrebaţi de mine. Vă rog să ţineţi minte că suntem cu totul la dispoziţia dumneavoastră. Nimic nu e prea mult. Sau prea puţin.

Dar să dai timpul în urmă cu o săptămână nu poţi? Să-mi spui că ăsta e doar un vis urât?

— Mulţumesc, spuse ea, încercând să zâmbească. Am să ţin minte asta.

Îndreptându-se înapoi spre lift, Tommaso se simţea încurcat. Chiar nu-i păsa de lipsa bacşişului; el îşi făcea griji pentru femeia asta cu părul negru strâns în coc şi picioare lungi şi subţiri. Nu arăta deloc precum femeile care stăteau de obicei în apartamentul Popolo, care erau ori femei de afaceri în costume apretate care îl bombardau instantaneu cu întrebări despre programe şi acces la internet, ori soţii (şi deseori amante) cu trăsături scump rearanjate, deşi nici o sumă de bani nu le putea ascunde nemulţumirea din priviri. Nu că femeia asta arăta fericită. Unde era soţul ei? Tommaso era căsătorit de aproape treizeci de ani şi nu fusese nici o noapte despărţit de soţia lui. Obişnuia să glumească cu prietenii lui, că nu avea el norocul ăsta, însă de fapt nu vorbea deloc serios.

Sus, în apartamentul Popolo, Amy se aşeză pe pat şi plânse, şi tot plânse. Nu-i venea să creadă: iat-o aici, în acest decor luxos cu priveliştе perfectă, iar tot ce-şi dorea ea să facă era să se bage în baie, să-şi cufunde capul sub apă şi să nu mai iasă niciodată.

— Nu mi se poate întâmpla tocmai mie asta, se tângui ea cu voce tare, după care se opri, când auzi soneria.

Îşi ciuli urechile, sigură că era doar în imaginaţia ei, însă o auzi din nou. El era! Venise! Se avântă spre uşă şi o deschise. În faţa ei stătea o femeie. Era înaltă, aproape la fel de înaltă ca Amy, într-un costum croit fix pe trupul ei şi cu un păr blond lucios, tras pe spate într-o coadă de cal dreaptă.

— Bună. Vreau să zic, *buon giorno*.

— Bună, spuse femeia, cu un accent englezesc aspru. Îmi pare aşa de rău că vă deranjez. Vanessa Trimingham. Felicitări. Am auzit că sunteţi proaspăt căsătorită.

— Eu...

— Minunat. Acum, îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar a intervenit o încurcătură. Sunt asistenta personală a lui Hal Blackstock, care stă de asemenea în acest hotel... făcu o pauză, ca să lase să se simtă importanţa acestui fapt. În mod normal, acesta e apartamentul lui, dar se pare că nătângii ăia de la recepţie au încurcat lucrurile şi v-au adus pe dumneavoastră aici. Aşa că domnul Blackstock spera să faceţi schimb de apartamente. El e chiar vizavi, în Picasso, aşa că de fapt nu e nici o diferenţă.

— Pardon?

— Da, dacă aţi putea schimba apartamentele, domnul Blackstock chiar ar aprecia acest lucru.

Lui Amy nu-i venea să creadă.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Vreau să rămân unde sunt.

O notă de oţel străbătu vocea Vanessei, iar privirea i se înăspri, precum a lui Charles Bronson în *Death Wish*, când îi fusese masacrată întreaga familie, iar el căuta răzbunarea.

— Mmm, îmi pare groaznic de rău, dar cred că nu mă înţelegeţi. Aici vorbim de *Hal Blackstock*. Ştiţi cine este, nu?

— Desigur că ştiu, se enervă Amy.

Toată lumea îl ştia pe afurisitul de Hal Blackstock. Un star britanic de film, la vreo patruzeci de ani. Uluitor de chipeş, în stilul ăla cu dinţi frumoşi, bucle dese, gene de clasă superioară. Un pic cam prea de tot pentru Amy, însă Gaby avusese mereu o slăbiciune pentru el, şi mai întruchipa şi bărbatul ideal pentru mama lui Amy. Apăruse în multe drame de epocă la începutul anilor '90, jucând roluri de erou arătos, după care făcuse câteva *blockbustere* la Hollywood. Era aproape la fel de cunoscut pentru relaţia cu Marina Dawson, gazda unei emisiuni-concurs, care venise cu el la Hollywood, unde devenise imaginea Magic Cosmetics şi un critic afurisit la *Catwalk*, un concurs televizat de modelling care rula de ani de zile. În nopţile când Doug cânta cu formaţia, Amy considera că era un adevărat paradis să se cuibărească în faţa televizorului şi să se uite la emisiune.

Marina şi Hal se despărţiseră în urmă cu eâţiva ani, iar acum ea era cu un miliardar. De atunci, Hal cam ieşise din peisaj – nu mai făcuse de multă vreme vreun film de care să-şi fi amintit Amy, deşi în ultimele câteva luni apăruse cam prin toate revistele care se strângeau în teancurile din sala de aşteptare de la cabinetul ei, ca urmare a relaţiei lui cu Flora de Belleville Crécy, o actriţă foarte frumoasă (se putea altfel?) care se ocupa cu o mulţime de acţiuni caritabile.

— Deci n-ar trebui să fie probleme, nu? insistă Vanessa.

— N-am spus asta, replică Amy. Sunt în luna de miere. Nu vreau să fac schimb.

— Apartamentul Picasso e absolut minunat.

— Ei bine, în acest caz, nici Hal n-ar trebui să aibă vreo problemă.

— Dar el stă *mereu* în apartamentul ăsta.

— Atunci îi face bine o schimbare. Lui Amy chiar nu-i venea să creadă că poartă această conversaţie. Acum, la revedere, mai spuse ea şi închise uşa. Afurisită de vacă cu tupeu!

Se aşeză pe pat şi se uită la splendoarea din jurul ei. Era cu siguranţă ceva, dacă te gândeai că Hal Blackstock voia să facă schimb cu ea. Gaby o să ia foc imediat ce o să-i spună.

Ţâr, ţâr, ţâr.

Telefonul! Amy se uită în jur, neputându-se decide imediat ce receptor să ridice. În cele din urmă, îl apucă pe cel de pe birou.

— Alo?

De data asta nu mai avea prea multe speranţe, dar o scânteie tot îi mai rămăsese. Pe care o stinse vocea Vanessei.

— Nu sunt sigură că m-aţi înţeles. Domnul Blackstock stă *mereu* în apartamentul Popolo. Şi v-a oferit foarte amabil, dumneavoastră şi soţului, bilete la premiera de miercuri seară a filmului său, *Pomul*.

— Regret, spuse Amy. Dar eu... adică *noi*... am rezervat acest apartament cu trei luni înainte. Pentru luna mea... adică luna noastră de miere, şi *nu* fac schimb.

Închise şi chicoti pentru prima oară de la petrecerea ei de burlacă.

— Haide, Amy Gubbins, spuse ea cu voce tare. Ai să vezi Roma.

6

Pentru Amy, prima ei ieşire în Roma se dovedi a fi un dezastru. Nu îi era de nici un ajutor că zăpuşeala se înteţea şi că mersul pe străzi era ca şi cum ar fi lăpăit printr-o supă groasă. Rochiţa drăguţă de in în care se schimbase se îmbibă imediat de transpiraţie, strângându-i-se pe trup, ca şi cum ar fi fost o cârpă umedă.

Când ea şi Doug plecau din Londra în weekenduri – la Stockholm, Lyon, Barcelona sau New York (weekenduri minunate sau aproape minunate, dacă n-ar fi trebuit să le organizeze Amy mereu, să şi plătească pentru ele sau să aranjeze cu valuta şi cu transportul de la fiecare aeroport) – petrecea ore întregi în faţa computerului, după ce făcea rezervările, şi citea articole mai vechi de călătorie, ca să afle detalii importante, cum ar fi cum se zice „vă rog" şi „mulţumesc" sau regulile la bacşiş în ţara respectivă (nimic în Suedia egalitaristă, cel puţin cincisprezece la sută la New York, dacă nu voiai să te trezeşti urmărit pe stradă de vreun chelner care agita un satâr). Îşi încropea mici liste pe bileţele, cu locurile care meritau văzute, cu restaurantele la care să mănânce şi magazinele prin care să hoinărească.

Dar de data asta fusese aşa de ocupată cu nunta, că nu avusese vreme să se gândească la luna de miere. Iar acum n-avea chef să deschidă ghidul

Time Out pe care-l cumpărase în urmă cu o săptămână de la Daunt Books[1] de pe Marylebone High Street, după o ultimă vizită la furnizori, ca să verifice tortul pe care îl alesese după aşa o lungă şi agonizantă indecizie. În urmă cu o săptămână, totul părea să fie încă pe calea cea bună.

Aşa că Amy rătăci fără ţintă, sperând să dea pur şi simplu peste vreun loc ce merita văzut, precum Forumul sau Piazza Navona. La început, lucrurile se arătau promiţătoare: Via del Babuino era plină de superbe magazine de antichităţi şi de buticuri şic, dar, cum era duminică, aproape toate erau închise. Apoi coti greşit şi nimeri pe o stradă lăturalnică şi întunecată din apropierea gării, plină de magazine jegoase unde se vindeau figurine din plastic reprezentându-l pe Papă. Singurele persoane care se mai aflau pe acolo erau travestiţii cu priviri obosite şi africanii care încercau să-şi vândă genţile false marca Valentino. În cele din urmă, dădu de un bancomat. Se uită în jur după hoţi, îşi strecură cardul înăuntru, ceru aparatului limba engleză şi-şi tastă codul PIN. Avea să scoată suma maximă – cinci sute de euro –, care avea să-i ajungă probabil pentru cea mai mare parte a şederii.

Nu aveţi fonduri suficiente pentru tranzacţie, citi ea pe ecran. *Vă rugăm să vă verificaţi soldul.*

Cu inima sărindu-i din piept, Amy mai apăsă câteva taste, după care îi apăru soldul afişat pe ecran. Depăşise cu nouă sute nouăzeci şi cinci de lire. La naiba. De obicei, Amy îşi stabilea o limită strictă de cinci sute. Trebuie să fi fost afurisiţii ăia de pantofi Emma Hope, de asta depăşise. Calculă în gând, furioasă: salariul îi va intra în cont pe la mijlocul săptămânii, iar până atunci nu putea scoate decât echivalentul a patruzeci şi cinci de

5. Librărie cu tradiţie în Marea Britanie.

lire. Desigur că putea trăi din cardul de credit, dar apoi cu ce ar mai fi plătit şi asta? Iisuse! Râdea mereu de oamenii care intrau în faliment după nuntă, iar acum ea făcuse exact acelaşi lucru.

— Calmează-te, îşi spuse ea, în timp ce bancnotele se strecurară în palma ei. Va trebui pur şi simplu să strângi cureaua pentru câteva zile.

Înfometată şi însetată, se aşeză pe terasa unei cafenele şi ceru un espresso, pentru că era destul de sigură că tot aşa se zicea şi în italiană. După douăzeci de minute, chelnerul cu o înfăţişare cam acră îi aduse o înghiţitură de catran lichid, nici pe departe la fel de bună precum cea de la Starbucks-ul din colţ, de lângă serviciul ei. Îl bău în cinci secunde, decise să nu mai ia şi un sendviş şi ceru nota.

— Zece euro, spuse el.

Amy calculă speriată. Asta însemna vreo şapte lire.

— *Scusi?*

— Zece euro.

— Dar e ridicol, spuse ea. E jaf la drumul mare.

— Dacă staţi la masă, plătiţi mai mult, explică el fără să zâmbească. Dacă vreţi un espresso de un euro, staţi la bar.

Tremurând de furie şi agitată de la cofeină, Amy plăti. Nenorocitul! Ea era convinsă că italienii erau o naţie de suflete joviale care credeau în *la dolce vita*. Era aşa de supărată, că nici nu se putu gândi la prânz. Oare cât i-ar fi luat pentru prânz? Oricum, ura ideea de a sta singură într-un restaurant, pozând în mireasa lăsată cu buza umflată. De ce o ascultase ea pe Gaby? Se-nşelase amarnic: plecatul de una singură nu-i dădea noi puteri, era josnic.

Atunci o lovi un val de groază. Ce naiba avea să se aleagă de ea? Îşi pierduse dragostea vieţii,

bărbatul cu care își dorise să îmbătrânească. Trebuia să-l sune. Însă orgoliul și furia că el ar fi putut fi cu Pinny o reținură.

Până la ora șase, după alte rătăciri fără vlagă pe străzile lăturalnice fierbinți și murdare, era deja moartă de foame. De ce refuzase ea croasantul pe care i-l oferiseră în avion? Pe lângă asta, avea bătături la ambele degete mari de la picioare, de la orele întregi de mers în papuci pe străzi pietruite, iar umerii îi erau arși, pentru că nu ascultase sfatul pe care ea însăși îl dădea mereu pacienților despre cum, oricare ar fi vremea, trebuie să te dai mereu cu cremă cu factor de protecție solară, pentru că razele de soare pot pătrunde și prin cei mai denși nori.

La hotelul de Russie, portarul (altul decât cel care fusese acolo când ajunsese ea) se uită la ea îndoielnic.

— Mă scuzați, *signorina*, spuse el, dar sunteți oaspete aici?

— Da, răspunse Amy cu superioritate. Stau în apartamentul Popolo.

El o privi sceptic.

— Pot să văd cardul de acces?

Ea îl scoase din geantă. Acum portarul arăta profund jenat.

— Îmi pare așa de rău, *signorina*. Fac asta pentru siguranța oaspeților, sper că înțelegeți.

— E în regulă, mormăi Amy.

Înapoi în apartament, se așeză pe pat și se uită fix la tavan pentru o vreme îndelungată.

— Ai să te simți mai bine după ce mănânci ceva, își spuse ea.

Apucă meniul de room-service de pe birou și începu să se uite prin el. Nu voia biban de ocean sau file de vițel, ar fi fost destul de fericită și cu un bol de paste. Spaghete cu roșii proaspete și busuioc era suficient. Apoi se uită la preț. Șaptesprezece

euro cincizeci, plus patru euro pentru room-service.

Amy se încruntă. Nu fusese niciodată în stare să calculeze la rata de schimb. Treizeci şi cinci de lire. Nu, nu, invers, mai degrabă cincisprezece. Dar totuşi. Pur şi simplu nu se putea, îşi cheltuise toţi banii pe nenorocita asta de nuntă şi lună de miere. S-a mai uitat o dată prin meniu, pentru o variantă mai ieftină. Nu, pastele erau cea mai bună soluţie. Şi mai era şi chestiunea băuturii. O sticlă micuţă de apă din minibar costa cinci euro, iar ei nu-i plăcea deloc ideea de a bea apă de la robinet. Dar îi rămânea ori asta, ori să se întoarcă pe străzile acum întunecate, numai pentru masa asta umilitoare de una singură – şi probabil la fel de scumpă. Doar dacă...

Mai era o a treia cale.

O jumătate de oră mai târziu, revenise deja în camera de zi. Stătea pe pat, cu un cheeseburger dublu în faţă, o porţie mare de cartofi prăjiţi şi o Cola dietetică de la McDonald's-ul pe care îl văzuse în colţ, în Piazza di Spagna. Băgase pe ascuns mâncarea în geantă, şi aşa trecuse de portar. Ooo, cartofii erau buni, fierbinţi şi săraţi, deşi acum îşi dorea să nu fi uitat de ketchup. Se închipui alături de Doug, amândoi cu mânecile suflecate, hrănindu-se unul pe altul. Probabil că acum el îşi împărţea cartofii prăjiţi cu Pinny.

Se gândi la toţi pacienţii cărora le tot predicase în legătură cu importanţa eliminării fast-food-ului din alimentaţie. Dar era evident că astfel de reguli nu se aplicau atunci când aveai inima frântă; nu conta nici că kilogramele pierdute pentru nuntă se puneau la loc, nici că inima i s-ar fi umflat de la atâtea grăsimi saturate, iar sistemul ei imunitar nu ar mai fi făcut faţă din cauza lipsei de vitamine – nu conta, pentru că acum nimeni n-o mai iubea. Avea să devină o

fată bătrână cu negi pe bărbie. O să ajungă să le zâmbească melancolic bebelușilor de prin supermarketuri, iar ei or să urle de groază.

Amy luă telecomanda și butonă pe diferitele canale care difuzau emisiuni-concurs, cu hoarde de femei îmbrăcate sumar, după care se opri la știrile în italiană. Prezentatorul vorbea așa de repede, că te-ai fi gândit că era alergat de un rottweiler turbat. Amy nu pricepea o vorbă, dar imaginile o ajutau să-și facă o idee. Fiecare reportaj era punctat de un gest potrivit: când crainicul spunea ceva despre încă vreo veste proastă din Orientul Mijlociu, își ridica mâinile la cer; când descria ceea ce trebuia să fie un accident de tren în India, își ducea cu compasiune mâna la inimă; iar când anunța că vedeta Justina Maguire era în oraș pentru premiera filmului *Pomul*, în care juca și Hal Blackstock, își săruta vârfurile degetelor, în semn de apreciere a frumuseții ei.

Amy se uită la ceasul de pe noptieră. Era cu puțin trecut de opt. Putea să dea drumul la apă, să zacă în cadă ore întregi, după care să meargă la culcare. Să-și revină cu somnul, pentru că Dumnezeu știa că avea nevoie de asta. Rămase în apa plină de spumă până ce i se strânse pielea de pe degetele de la picioare, dar când se băgă în pat nu reuși să adoarmă, fără îndoială pentru că era abia nouă și ceva – sau opt, după ora britanică. Se foi și se răsuci pe toate părțile. Încercă trei perne diferite dintre cele din dulap, dar nu se liniști pe nici una. Încercă să numere oi, dar gândul îi tot fugea la părinții ei și la durerea lor. Haide, își spunea ea, doar a dormit Madonna în patul ăsta. Și Richard Gere. Și Victoria Beckham.

Asta o făcu să se simtă un pic dezgustată.

Din senin, vocea lui Tommaso îi pluti în minte. „Avem un centru minunat de relaxare, cu saună,

cameră cu aburi şi piscină de hidroterapie. E la subsol."

În regulă. Atunci avea să urmeze sfatul pe care li-l dădea mereu pacienţilor când veneau la ea plângându-se că nu pot dormi. Faceţi nişte exerciţii istovitoare. Epuizaţi-vă fizic. Sexul, desigur, era ideal, însă ea n-avea să mai facă sex niciodată. Îşi luă bikinii cu roşu şi negru pe care o convinsese Gaby să-i cumpere pentru noul ei trusou de nuntă, îşi trase pe ea halatul de baie de la hotel şi se îndreptă spre subsol.

7

Hal tot era iritat. Își petrecuse întreaga după-amiază uitându-se la golf pe Eurosport și frunzărind teancul de reviste de pe masă. Ajunsese deja la a treisprezecea când a venit Vanessa să discute cu el agenda pentru următoarele câteva zile.

— Oh, Doamne, spuse el, râzând cu o destindere pe care n-o simțea. Mi-am ieșit din mână.

— Pardon?

— Sunt pe locul patruzeci și șapte, la dracu'. E' scandalos!

— Despre ce vorbești?

El ridică un exemplar din revista *People*.

— Numărul cu cei mai sexy cincizeci de bărbați din lume, declamă el cu un accent american batjocoritor. Sunt sigur că am fost mai bun anul trecut.

— Ai fost pe locul unsprezece anul trecut, confirmă Vanessa, ca și cum Hal n-ar fi știut.

— Afurisitul de Hugh Grant. Ralph Fiennes. Blestematul de Jude Law! Toți sunt înaintea mea, spuse el, tot în batjocură.

Pentru că oricum toată agitația asta cu celebritatea era o glumă. Toată lumea știa asta. Clasamentele și premiile și orice altceva nu contau câtuși de puțin. Deși era enervant că în topul femeilor, care ieșise acum o lună, Marina era pe locul nouă (un salt imens față de locul douăzeci

şi şapte de anul trecut) şi iar Flora pe cincisprezece (nici o schimbare).

— Ceilalţi au avut un profil mult mai vizibil decât tine anul ăsta, îl linişti Vanessa. Hugh a avut un film, şi la fel şi Ralph.

— Dar şi eu am, îi aminti el.

— Da, numai că...

Ha! Acum ea nu-şi mai găsea cuvintele. Nici măcar Vanessa nu putea comenta cum că *Pomul* chiar putea fi numit film; era numai un soi de favoare pentru fostul lui coleg de la Cambridge, Ben Balanton, care avea nevoie disperată de ceva bani, ca să-i plătească pensia alimentară celei de-a treia soţii (deşi Ben nu-i întorsese nenorocitul de favor şi refuzase să apară la mascarada din Italia, explicându-i că trebuie să-şi ducă a patra soţie în vacanţă), ca să nu mai spună nimic de faptul că trebuia să-i împace pe ai lui, care făcuseră câteva comentarii drăguţe legate de faptul că, de vreme ce el oricum părea să nu se mai spetească muncind în ultimul timp, poate că ar fi fost cazul să înceapă s-o ajute pe Flora cu câteva dintre proiectele ei de caritate.

Părinţii lui Hal o plăceau pe Flora. Ei bine, poate că „a plăcea" e un cuvânt cam tare. Flora nu era tocmai genul de noră docilă, dar se arătase foarte politicoasă faţă de *risotto*-ul cu fructe de mare al mamei lui, chiar dacă două treimi dintre crabii dracului ajunseseră în buzunarul lui Hal. Numai că acum Hal suspecta că ai lui n-ar fi spus nimic, nici dacă venea acasă cu o unguroaică chioară, campioană la băut tărie, atâta vreme cât era fertilă. Pentru că familiei Blackstock nu-i păsa nici cât negru sub unghie de cariera lui artistică, faţă de cât erau de ahtiaţi după nepoţi. Nepoţi care, din nefericire, rămăseseră acum în sarcina exclusivă a lui Hal, de vreme ce fratele lui, Jeremy, profesor universitar specialist

în fizica particulelor, se mutase în Minneapolis cu iubitul lui, un stilist pe nume Stan.

— E vremea să mergi la sală, Hal, spuse Nessie, evitând cu delicateţe chestiunea *Pomului. Signor* Ducelli o să te însoţească până la centrul de relaxare.

— Oh, Doamne. Nu ştiu dacă sunt în stare de sală acum.

Vanessa nici măcar nu clipi.

— Să le spun că te-ai răzgândit?

— Nu, nu, răspunse el îmbufnat. E în regulă. O să mă duc.

Hal nu era însă prea sigur că era o idee bună. Simţea din nou locul acela, care îl apăsa sub tricou. Poate că nu era în regulă să intre în apa plină de clor sau să-l expună aşa, lumii întregi. Era genul de chestie pe care ar fi putut-o surprinde vreun paparazzo ascuns în sistemul de canalizare, cu obiectivele lui lungi, iar apoi *Heat* avea să colcăie de prim-planuri cu titlul „Hal are un coş" Apoi cine ştie ce medic avea să vadă toată povestea în exemplarul cumpărat de fiică-sa şi să exclame: *„Stai puţin, ăsta nu e un coş, e o tumoare malignă...*", după care l-ar contacta pe Hal prin Callum, agentul lui, şi...

— Mai ai nevoie de altceva pentru seara asta? întrebă Nessie. Să-ţi comand ceva de mâncare în cameră? Sau vrei să ieşi în oraş? Portarul a făcut rezervări provizorii la câteva restaurante.

Să iasă în oraş. Odată, demult, asta ar fi făcut în mod automat. I-ar fi pus pe portar, pe Nessie şi pe PR-ul local al premierei să adune câteva dintre cele mai focoase tipe din oraş, cu care ar fi mers apoi într-un restaurant, după care într-un club. Poate ar fi luat una sau două cu el la hotel. Dar acum, că Flora era în viaţa lui, această opţiune era exclusă, pentru că, dacă paparazzi l-ar fi prins plecând cu vreo tipă, a doua zi totul ar fi

fost peste tot prin revistele mondene, iar el ar fi plătit un preț al naibii de mare.

Nu, n-o să ies. Comandă-mi în cameră. Pizza sau ceva. Și află dacă e fotbal sau crichet la televizor.

Nici o problemă, Hal, spuse ea. În spatele ei, sună cineva la ușa apartamentului. Ah. Ăsta trebuie să fie Ducelli.

Așa că, după ce Hal se schimbă în echipamentul de sport, Ducelli, care lucea mai ceva ca o loțiune de corp din hotelul lui, îl escortă la centrul de relaxare de la subsol.

— Sper că vă simțiți bine în Roma, domnule Blackstock. Vă rog să rețineți, dacă e ceva ce putem face pentru ca șederea dumneavoastră să fie mai plăcută, nu trebuie decât să spuneți. Am putea aranja un tur al câtorva dintre monumente. Puteți merge noaptea, dacă vă faceți griji din cauza atenției pe care ați avea-o din partea publicului. Sau vă putem pune la dispoziție o Vespa, dacă vreți să faceți un tur pe cont propriu. Casca v-ar asigura anonimitatea. Domnul Pitt a încercat această opțiune ultima oară când a stat aici și s-a distrat de minune.

— Oh, da. Și în care apartament a stat domnul Pitt?

Lui Hal chiar nu-i păsa, voia numai să-l tachineze pe tip.

Ducelli păru încurcat.

— Ah. A stat în apartamentul Popolo. Dar, din nefericire pentru dumneavoastră, de data aceasta apartamentul a fost rezervat dinainte.

— Știu. De un cuplu în luna de miere. Foarte dulce. Cu siguranță ați putea găsi o modalitate de a-i muta de-acolo. Până la urmă, suntem în Italia, mai spuse el, după care continuă pe un ton gen Al Pacino. Fă-le o ofertă pe care n-o pot refuza : pune-le un cap de cal în pat. Asta o să-i convingă.

Ducelli râse slab.

— Îmi pare aşa de rău, domnule. Dar este absolut imposibil. Sper să înţelegeţi.

Descuie uşa de la complexul SPA şi-l conduse pe Hal prin zona recepţiei sălii de forţă, unde gesticulă spre sala goală.

— Acum e oficial închisă, aşa că nu vă deranjează nimeni. Iar apoi, dacă vreţi, puteţi să vă băgaţi în piscina de hidroterapie. Am să încui uşa, aşa că nu va intra nimeni. Aici aveţi o cheie. Staţi cât de multă vreme doriţi. Distracţie plăcută.

Imediat ce plecă Ducelli, Hal îşi scoase maioul şi-şi examină pieptul. Pata tot mai pulsa; putea jura că partea umplută cu puroi îi făcea cu ochiul. Era doar un afurisit de coş; ar fi trebuit s-o pună pe Nessie să se ducă după nişte Clearasil sau după echivalentul lui italian. Dar o s-o sune când se va întoarce în cameră, s-o roage să rezolve asta. Se urcă pe bandă. Opt kilometri, decise el. Suficient pentru o zi. Viaţa lui Hal era o luptă constantă între lenevie şi vanitate. De obicei câştiga vanitatea, însă el detesta ideea ca ceilalţi să ştie că, de fapt, el trebuia să tragă de fiare ca să-şi păstreze pectoralii în formă. Încă de la internat, când îşi petrecuse vremea bătându-şi joc şi enervându-i pe monitori, în timp ce el recupera în sesiuni secrete de studiu, la lumina unei lanterne, Hal fusese obsedat să urce în top fără să dea impresia că varsă pic de sudoare.

În timp ce alerga, mintea îi zbură la Flora, imaginându-şi-o în camera ei de hotel din Jamaica, citindu-le fetelor o poveste; probabil că acum ciugulea ceva dintr-o salată, după care avea să se pregătească de culcare, cu vreun volum de Proust în braţe. Spre deosebire de el, Flora nu vedea ce era aşa de jenant în a te autoperfecţiona. Şi nu era din cauză că trecea drept o pipiţă fără prea mult creier. Se trăgea dintr-o familie

extrem de rafinată; tată ei (mort acum) fusese un distins regizor de teatru, iar mama ei (încă în viață și un junghi în coaste) fusese o foarte cunoscută actriță de teatru, până când renunțase, ca să devină membră în numeroase consilii ale fundațiilor caritabile.

Flora făcuse liceul la cel mai bun internat din America și ar fi mers și la Harvard, dacă un prieten de familie nu i-ar fi oferit rolul Ofeliei din noua adaptare după *Hamlet*. Avusese parte de o nominalizare la Oscar și de atunci tot jucase, cu ciudata pauză luată ca să se mărite cu Pierre, să nască splendorile de copii și să facă acte de caritate în lumea în curs de dezvoltare (nu a treia, nu ți se mai permite să-i zici așa).

Îl cunoscuse pe Hal la o petrecere dată de Mitch Weldon, un etern star pop care știa pe toată lumea și habar n-avea cum să-și cheltuiască miliardele, decât întreținând alte supervedete. Hal încheiase atunci anul de când se despărțise de Marina. De fapt, ea tocmai se cuplase cu terminatul de Fabrizio de Michelis, iar Flora divorțase recent, în urma zvonurilor cu privire la infidelitățile lui Pierre (Hal considera destul de enervant faptul că nu-i spusese niciodată ce *anume* nu mersese bine între ei). Nu avea decât treizeci de ani, obținuse deja primul ei Oscar, pentru rolul unei asistente cu defecte de vorbire, și era cea mai bună partidă proaspăt divorțată pe care și-o putea închipui cineva. Lumea era înnebunită să vadă cine avea să fie următorul ei iubit.

Din clipa în care Hal auzise că Flora se afla pe lista oaspeților, decisese că el avea să fie acela.

A fost mai mult decât încântat când Mitch i-a așezat unul lângă altul la cină și numai un pic deturnat când, în loc să bată câmpii despre cât

de prost e ultimul album al Madonnei, ea îl angajase direct într-o discuţie cu privire la datoriile lumii a treia (scuze, *în curs de dezvoltare*) – conversaţie în care Hal nu avea prea mare lucru de spus. La o săptămână după, o pusese pe Nessie s-o sune pe asistenta Florei şi s-o invite în oraş, la cină. Ea refuzase, pentru că era pe cale să înceapă un tur în Siberia, având ca scop să aducă la cunoştinţa lumii ameninţarea încălzirii globale asupra permafrostului.

Pentru o vreme, toate astea au fost date uitării; el avea parte de partide excelente de sex cu o dansatoare din buric slovacă, foarte drăguţă, de altfel. Apoi, într-o zi, Nessie îl anunţase dintr-odată că asistenta Florei sunase ca să-l invite la un bal organizat în vederea strângerii de fonduri pentru una dintre cauzele cărora le dedica ea atâta vreme. El se dusese, stătuse chiar lângă ea, citise înainte despre datoriile lumii în dezvoltare şi reuşise s-o impresioneze, iar două luni mai târziu ajunseseră împreună în pat.

A fost cea mai lungă perioadă de aşteptare pe care i-a impus-o cineva lui Hal, de când cu Marianne Powers, de la şcoala de fete, care refuzase să treacă la nivelul trei cu el, de teamă să nu fie crezută curvă. Era o schimbare înviorătoare, faţă de amatoarele de aventuri cu vedete care se strângeau de obicei în jurul lui. Deşi, dacă era să fie cinstit până la capăt, aşteptarea nu meritase pe deplin. Totul fusese surprinzător de smucit şi ciudat. Dar nu sexul era de fapt elementul principal dintre el şi Flora. Desigur, era important, dar ştie toată lumea că, dacă vrei să te bucuri de o relaţie serioasă pe termen lung, trebuie să vezi imaginea de ansamblu.

Hal se gândi la inelul care aştepta în seif. Îşi închipui faţa încântată a Florei când i-l va strecura pe degetul ei subţire. Dar când încerca să-şi

imagineze momentul, viziunea i se înceţoşa. O trimisese pe Vanessa să-l cumpere de la Asprey cu câteva luni în urmă, după o întâlnire mai degrabă supărătoare cu Marina, la o ceremonie de decernare de premii. Dar următoarea dată când o văzuse pe Flora, avusese parte de una din migrenele lui, iar momentul devenise pur şi simplu inoportun pentru o cerere în căsătorie. Iar apoi, se mai gândise el, care era graba? Nu erau împreună decât de un an, iar ea era încă destul de nerefăcută după divorţ. Nu putea fi prea bine nici pentru fetele ei, dacă mama lor se avânta atât de repede în ceva nou, iar programul ei pentru următorul an era aşa de plin, că Hal chiar nu prea vedea cum ar fi strecurat şi o nuntă pe acolo. Plus că el pur şi simplu n-ar fi putut să mai suporte toată nebunia presei, iscată odată cu anunţul logodnei.

Dar, se mai gândi el, cât încetini pentru o clipă să-şi tragă suflarea, poate că era o prostie. Poate că trebuia pur şi simplu să-i dea înainte. N-avea să găsească niciodată o femeie mai frumoasă, mai bogată sau cu relaţii mai bune. Şi, deşi lui Hal nu-i plăcea deloc s-o recunoască, îl incita faptul că Flora avea acest trecut de clasă superioară, că se avea la pertu cu familiile Kennedy şi Getty, că nu fusese nevoită niciodată să înveţe cum e cu tacâmurile, pentru că pur şi simplu *ştia*, că ea crescuse într-un apartament de mărimea unui mic sat.

Nu se putea abţine să compare totul cu minuscula casă a familiei Marinei, de la capătul pământului, din Swindon, unde ei doi erau nevoiţi să doarmă pe o saltea, pe podeaua din camera surorii ei mai mici, şi să meargă până jos ca să folosească baia. Familia ei murise de curiozitate să afle dacă o cunoscuseră vreodată pe Jordan şi obişnuiau să mănânce în faţa televizorului, cu

gurile deschise. Poate că Hal era un snob pentru că gândea așa, dar asta era.

O cerere în căsătorie la Roma, până la urmă, avea să fie destul de fabuloasă – ceva demn de povestit nepoților. Își grăbi ritmul. Hmmm. Dacă se gândea mai bine, poate că ar fi fost mai convenabil să primească apartamentul cu vedere asupra acoperișurilor. Era mult mai interesant decât cine știe ce grădină pe care o puteai găsi oriunde, ca să nu mai zică nimic de toată lumea de pe terasa restaurantului, care se putea holba în sus la ei. Dimineață avea s-o pună pe Nessie să-i mai preseze pe cei doi însurăței aflați în luna de miere.

— Aaa!

Fusese atât de cufundat în gânduri, încât nu observase că banda, care încetinise, se oprise complet, ceea ce-l făcu să cadă de pe ea.

— La naiba! spuse el de pe podea.

Dar n-avea nimic rupt, nici măcar învinețit. Bun. Asta era semnul că făcuse suficientă mișcare pentru o zi. Ridicându-se cu greu de pe podea și dându-și jos pantalonii scurți și tricoul, rămânând astfel doar în boxerii roz cu flori, o luă de-a lungul coridorului și se îndreptă spre SPA. Deschise ușa saunei și păși într-un nor fierbinte și dens care făcea totul invizibil. Nările i se umplură cu mirosul de eucalipt. Orbecăi spre banca de lemn, se așeză pe ea și împinse cu putere aerul afară din piept.

— Uaaau.

Râușoare de transpirație i se scurgeau pe piele în jos.

— Oooof.

În stomac simți cum o coloană de gaze începe să bolborosească, deplasându-se în jos prin intestine. Probabil de la fasolea *cannellini* pe care o mâncase la prânz. Hal găsise mereu senzația asta ciudat de plăcută. Își ridică buca dreaptă și-l lăsă să se spargă cu zgomot.

— Uuuu. Mai bine afară decât înăuntru.

El şi Jeremy îşi spuneau mereu unul altuia chestia asta, ghemuiţi în paturile gemene din mansarda apartamentului lor semidecomandat din Didcot. Amintirea îl făcu să râdă. Oh, altul pe drum.

Pâââârţ. Chiar şi Hal fu impresionat de cât de tare se auzi. Dar, pe măsură ce decibelii se stingeau, auzi un alt sunet. Un chicotit. Slab – dar era cu siguranţă un chicotit.

— Heiii? spuse el, ridicându-se ţeapăn, cu mâna zburându-i automat la pată. Cine-i acolo?

Vocea unei femei străbătu aburul. O voce britanică, tinerească:

— Scuze. N-am vrut să te sperii.

— La dracu', spuse Hal. Credeam că sunt singur.

— Scuze, spuse ea din nou. Am coborât să înot un pic, dar piscina s-a dovedit a fi un jacuzzi imens, aşa că am rămas aici la nesfârşit. Cred că am adormit. Mă simt ca o prună uscată.

Prin ceaţă, o putea deslusi vag acum, când ea se ridica. Avea părul întunecat, strâns deasupra capului. O faţă roşie, netedă. Purta un costum de baie cu roşu şi negru care ascundea nişte sâni destul de fabuloşi.

Se lăsă pe spate pe şipcile de lemn, dar tot o mai putea auzi respirând. Asta îl detensionă. Era o femeie de-adevăratelea, nu o vedetă de televiziune şi nici vreun model. În afară de fetele de la machiaj şi de coafeze, Hal nu mai avusese contact cu nici un membru obişnuit al publicului vreme de mai bine de un deceniu. Era ca şi cum ar fi împărţit sauna cu o marţiană, probabil nu periculoasă, dar care oricum îl detensiona.

— Deci, spuse el pe un ton ciudat, te simţi bine la Roma?

— Da, mulţumesc, spuse ea. Tu?

— Nu prea. Probabil că ştia ea cine era Hal, dar el se gândi că ar fi mai bine să joace cartea falsei modestii. Vezi tu, eu sunt actor şi am venit aici să-mi promovez unul din filme, aşa că e groaznic de plicticos.

— Ştiu cine eşti, spuse ea. Ai încercat să-ţi schimbi apartamentul cu al meu. Sau mai degrabă asistenta ta a încercat.

Hal simţi cum i se limpezeşte mintea.

— Deci *tu* eşti cea în luna de miere?

— Da, spuse ea, după o pauză aproape imperceptibilă.

— Cea care a refuzat-o pe Vanessa?

— Corect.

Hal se holbă la ea prin abur. Era clar că avea parte de o experienţă unică în viaţă. Trebuia să merite. Îşi coborî vocea şi-şi flutură genele spre ea, în poza de filfizon britanic irezistibil, cu care nu dădea niciodată greş.

— Ascultă. Eşti sigură că n-ai vrea să schimbi? Vezi tu, asta ar însemna mult pentru mine. Vine iubita mea în câteva zile şi ea stă mereu în apartamentul tău. Ar fi nemaipomenit de amabil din partea ta. Şi am să mă revanşez faţă de tine. Ce zici de bilete VIP pentru tine şi soţul tău la premiera filmului meu de miercuri? Şi la petrecerea de după. Va fi sclipitor. O să-ţi placă tare de tot.

— Nu, mulţumesc.

Hal era şocat. Rareori îl refuza cineva.

— Eşti sigură? Cred că o să ţi se pară teribil de interesant. Iar apartamentul meu chiar e un loc plăcut. Are două litografii ale lui Picasso.

Femeia se ridică.

— Ei bine, dacă apartamentul e tare plăcut, atunci sunt sigură că şi prietena ta se va simţi tare bine în el. La fel cum mă simt eu tare bine în al meu. Aşa că, te rog, nu mă mai întreba, bine?

Împinse ușa și o deschise, iar după ea ieși o întreagă încărcătură de aburi. Fața îi era toată roșie și netedă, însă rimelul i se întinsese ușor în jurul ochilor. Cu toate acestea, Hal observă că avea picioare fantastice.

— Bucură-te de restul șederii tale, spuse ea.

— Hmm, n-ai să poți pleca, spuse Hal. Ușa e încuiată și cheia e la mine.

— Păi dă-o-ncoace.

Pentru o clipă prostească, se gândi s-o tachineze, dar apoi dădu înapoi. Îi întinse cheia pe care o strânsese până atunci în palma transpirată.

— Las-o în ușă, spuse el.

— Așa am să fac, spuse ea și ieși din saună, lăsându-l singur și transpirat pe băncuță.

8

Înapoi în apartament, Amy tot nu avea somn. Piscina, deşi frumoasă, nu era pentru înotat, ceea ce era o mare dezamăgire. Lui Amy îi plăcea la nebunie să înoate; vreme avea mult prea puţină pentru asta, dar când găsea, i se părea că ritmul respiraţiei şi al mişcărilor ei o pot duce la o stare meditativă şi că atunci orice probleme – de la ultima ieşire a lui Doug, până la îndoiala că ar fi putut diagnostica greşit un bebeluş care avea să se nască cu picioarele înainte – puteau fi măsurate şi rezolvate cu calm. După înot, se gândea să revină în pat, numai că mintea i se împrăştie într-o mie de locuri. Era agitată nu numai din cauza evenimentelor de săptămâna trecută, ci o dăduse peste cap şi întâlnirea avută cu Hal Blackstock în persoană, care se dovedise a fi un ipocrit – Amy se gândi că asta nu era câtuşi de puţin o surpriză – şi un afurisit şi un îngâmfat.

Îşi dorea să-i poată povesti lui Doug. Luă telefonul, apăsă D în lista ei de contacte şi fu recompensată cu poza ei preferată: Doug adormit pe sofaua ei marca Heal, cu o mână odihnindu-i-se pe piept şi cealaltă sub ceafă, într-un gest de abandon total. Fu copleşită de tentaţia de a-l suna – însă cumva rezistă. Căci unde ar fi ajuns? Fuseseră amândoi de acord cu o perioadă de detaşare; dacă acum îl implora să

se mai gândească, n-ar fi făcut decât să agraveze lucrurile. Oricum, Amy nici nu credea că Doug avea să se răzgândească.

Doug, Doug, Doug. Se gândi la cum se cunoscuseră ei, cu trei ani în urmă, într-o noapte umedă de martie. Amy avea treizeci şi unu de ani. După ce-şi terminase în cele din urmă pregătirea medicală, găsise un post de medic generalist la o clinică din Islington. În parte, îi plăcea la nebunie – diversitatea pacienţilor era extraordinară, de la bancheri cu hernii făcute pe fond nervos, la adolescenţi bengalezi care nu ştiau o boabă de engleză, dar cu câte doi copii şi altul pe drum. Dar o altă parte din ea găsea că munca era extenuantă. Amy citise despre sărăcia din oraşe şi lipsurile de care sufereau oamenii, dar habar nu avusese de cum o să se şi simtă să consulte câte o familie formată din şase persoane, într-un apartament de două camere la etajul şaisprezece al unei clădiri cu pereţi plini de igrasie şi miros de marijuana peste tot, sau cât de frustrant e când, după ce le sugerezi părinţilor că n-ar trebui să mai fumeze, ca să strângă bani şi să-şi protejeze sănătatea, să ţi se spună să-ţi vezi de treaba ta.

Cu toate astea, dincolo de stresul muncii, Amy avea parte de viaţa perfectă la care visase de când era doar o fetiţă care creştea într-un orăşel de pe malul mării. După ce-şi plătise integral împrumutul făcut pentru studii, se înhămase imediat la povara proprietăţii. Garsoniera ei din Clissold Park era mândria şi bucuria ei, chiar dacă nu mai avea bani şi energie s-o transforme în culcuşul visurilor ei, aşa cum îşi promisese. Îi plăcea să-şi cheltuiască banii care-i mai rămâneau pe vacanţe exotice, haine frumoase şi ieşiri în oraş, practic în fiecare seară a săptămânii.

Nu numai cariera ei era pe drumul cel bun: oficial, viaţa ei amoroasă era la fel – perfectă. Era cu Danny din ultimul an la Edinburgh, se mutaseră împreună la Londra şi acum el era rezident senior şi făcea pregătire chirurgicală la un spital cu predare. Danny era tot ce-şi putea dori o fată: avea succes, te puteai baza pe el, era bun. Nu arăta rău, deşi se dovedea un pic neinspirat în pat. Juca rugby în fiecare weekend şi-i repara ţevile lui Amy. Părinţii ei îl adorau. Erau împreună de opt ani şi toată lumea se întreba când aveau să se căsătorească – părea şi aşa ciudat că nu locuiau împreună. De fapt, Danny sugerase căsătoria încă de când se mutaseră la Londra, însă Amy spusese mereu că nu era nici o grabă, că distanţa le făcea mai specială vremea petrecută împreună şi, oricum, el lucra în sudul Londrei, iar ea, în nord. Când avea să vină momentul, or să găsească ei un loc pe la mijlocul distanţei.

Nu spunea niciodată şi nu-şi recunoştea nici măcar ei înseşi că, atunci când se gândea la ziua respectivă, parcă simţea cum i se bate un cui în coşciug.

În ultima vreme – ce, de vreo trei, patru, cinci ani? – Amy nu-l mai iubea pe Danny. Găsea că obiceiul lui de a-şi sufla nasul în chiloţi era revoltător, iar modul în care se agita el mereu cu privire la cine primea cea mai mare porţie la cină era jalnic. Se simţea plictisită de amicii lui de la rugby, cu soţiile lor cu zâmbete afectate şi iubitele care păreau să creadă că nu există un mod mai plăcut de a-ţi petrece sâmbăta decât dârdâind pe marginea terenului. Era uşurată că, cel puţin de două ori pe săptămână, el avea câte o tură de noapte şi, ca atare, era liberă să facă exact ce voia ea cu prietenii ei, fără să-şi mai

bătă capul că ar fi apărut el, cu jacheta lui de blugi cu Led Zep cusut pe spate.

De fapt, începuse să-l dispreţuiască într-atât, încât purta deliberat chiloţi urâţi când ştia că se vede cu el – cui îi păsa ce credea Danny? – şi nu depunea nici un efort să mai facă lucruri incitante împreună; în schimb, îl folosea drept pernă vie, pe care moţăia când privea *reality-show*-uri la televizor. Era cuvertura ei de vreme rea, însă una care acum îi rămăsese cam mică. Chiar începuse să spere că avea s-o scutească de toate neplăcerile, acceptând o slujbă ce nu putea fi refuzată în Noua Zeelandă sau chiar cunoscând pe altcineva. În străfundul sufletului, Amy ştia că se comportă urât, nepunând odată capăt relaţiei lor. Dar pur şi simplu nu avea curajul. El avea să fie distrus, iar ea avea teama nerostită că n-o să mai întâlnească niciodată pe altcineva care s-o adore aşa de tare.

Dar în noaptea aceea de martie, parcă lucrurile începeau în sfârşit să se lege. Danny şi Amy tocmai se întorseseră dintr-o vacanţă în California. Amy de-abia aşteptase vacanţa, sperând că asta avea să le împrospăteze povestea de dragoste. Însă totul fusese un dezastru cam încă din prima zi. Avuseseră parte de câteva zile distractive în Los Angeles, unde stătuseră la un vechi amic, însă Danny se refăcea aşa de greu după diferenţa de fus orar, că tot insista să plece la zece seara din localuri gen Skybar şi Viper Lounge, lucru care o înfuria de-a dreptul. O înnebunise şi mai tare în Las Vegas, unde el insistase să rămână doar o noapte, pentru că voia să se grăbească spre San Francisco, unde îşi petrecuse el anul dintre liceu şi facultate.

În maşină, prin deşert, Danny o înfuriase din nou, insistând să menţină limita de viteză la şaizeci la oră. Apoi el se înfuriase pe ea, când

Amy accelerase direct la o sută zece la oră şi fusese reperată imediat de radarul unei maşini de poliţie. Apoi el vrusese să treacă prin Death Valley cât de rapid posibil, în vreme ce Amy se gândea să rămână cel puţin o noapte. Ce era mai rău se petrecuse la vreo nouăzeci de kilometri de Yosemite, când avuseseră o discuţie aparent inofensivă legată de ce să mănânce la cină.

— Am chef de nişte mâncare chinezească, ce zici? spusese Amy.

Gura lui Danny se schimonosise ca a lui Charlie Brown[1].

— Nu vreau mâncare chinezească. Vreau un desert ca lumea, iar restaurantele chinezeşti nu fac desert.

Această remarcă inofensivă o făcuse pe Amy să izbucnească în lacrimi isterice. Plânse tot drumul spre următorul motel, unde Danny, îngrijorat, fusese nevoit s-o conducă prin hol şi să-i pregătească o baie, timp în care ea plânsese mai tare, pentru că imposibilitatea unui viitor împreună i se cristaliza cât se putea de clar. Până ce terminase ea de plâns, restaurantul se închisese şi nu au mai avut parte nici de mâncare chinezească, nici de desert. Reuşiseră cumva să treacă şontâc-şontâc prin ce mai rămăsese din cele două săptămâni de vacanţă, dar ultimele rămăşiţe de speranţă muriseră de tot. Făcuseră sex o singură dată şi durase fix trei minute. Amy ştia că trebuia s-o termine curând, dar tot nu-şi putea găsi curajul.

Oricum, în seara aceea de vineri, ea şi cu Gaby mergeau să vadă o formaţie nouă, numită Ambrosial, într-o catedrală din Southgate. Se duceau pentru că solista era Pinny, colega de

1. Personajul principal al seriei de benzi desenate *Peanuts*, de Charles M. Schultz.

apartament a lui Amy de când se mutase ea la Londra. Pinny şi Amy se găsiseră una pe alta printr-un anunţ pe internet şi le mersese bine din prima zi, de când îşi descoperiseră o afinitate comună pentru petreceri.

Pinny era foarte diferită de Gaby. Gaby era blondă şi cu pieptul generos, cu complexe legate de greutate şi o afecţiune pentru Estée Lauder şi rochii care se petrec. Pinny era slăbănoagă fără să se chinuie (ei bine, nu chiar, faptul că de-abia mânca mai ajuta un pic, dar ea chiar nu vedea de ce să mănânce, când putea fuma Marlboro). Purta tricouri mici şi spălăcite, fără sutien, şi jeanşi care îi accentuau scobitura de stomac, cu cercelul cu diamant din buric. Deşi nu arăta prea feminin, comportamentul ei putea fi tare ruşinos – îşi trecea mereu degetele prin părul străinilor, ca să-i facă să-i dea ţigări, sau, când suna tipul de la cablu, răspundea la uşă într-o bluză scurtă şi subţire, dându-l aşa de tare pe spate, că o şi scutea de taxa de o mie de lire.

Pinny considera ca viaţa trebuie privită fără urmă de îngrijorare. Dăduse rasol la bacalaureat, avusese o mulţime de joburi – de la barmaniţă la asistenta unui antropolog. Imediat ce se plictisea de câte una, trecea mai departe. Nu era deloc de neglijat faptul că tatăl ei era directorul unei bănci şi că avea un fond substanţial pe care să se bizuie, aşa că munca era oricum un hobby pentru ea, mai degrabă decât o necesitate îngrozitoare. Şi avea aceeaşi atitudine faţă de relaţiile amoroase. Dacă Gaby îşi făcea griji că trebuie să-l găsească pe domnul Perfect, Pinny se bucura pur şi simplu de o procesiune de bărbaţi mult mai bătrâni şi mult mai tineri decât ea. Trecuseră prin viaţa ei şi un lord, şi un marinar de pe nava *Beaver* din flota regală (care îi dăduse lui Pinny

o pereche de chiloţi pe care era brodat numele vasului), şi un şofer etiopian de minitaxi, dar şi un absolvent chinezo-american pe nume David Mu, care avea un ceas cu alarmă în formă de vacă şi care urla „Muu, muu, trezeşte-te!".

Amy şi Pinny se distrau de minune împreună, chiar dacă Pinny avea un obicei mai degrabă neliniştitor de a se plimba prin apartament în chiloţi şi maiou ori de câte ori era Danny pe aproape, ca să nu mai spună nimic de tendinţa de a-i denigra munca lui Amy cu remarci de genul: „Chiar crezi că ar trebui să prescrii atâtea antibiotice? De ce nu le spui pacienţilor tăi să ia amfetamină?". Dar avea un suflet bun şi o încredere în sine pe care Amy le admira. Pinny era sigură că va reuşi ea cumva – şi aşa făcea mereu. Cu toată atitudinea ei aparent hedonistă, Amy n-ar fi putut niciodată să fie aşa de detaşată. Ori de câte ori se nimereau la vreo petrecere în cine ştie ce loc uitat de lume ca Ongar[1], Amy era mereu cea care se agita cum să găsească un taxi înapoi spre casă, în vreme ce Pinny râdea mereu şi spunea că sigur apare ceva; şi aşa era mereu (de obicei, sub forma vreunui tip pe ai cărui genunchi stătuse ea şi care se oferea să le conducă acasă în BMW-ul lui). Pinny n-ar fi rămas niciodată înţepenită în relaţia cu Danny, doar din inerţie şi frică; ea ar fi trecut de mult la următoarea aventură.

Gaby nu era deloc o admiratoare a lui Pinny, pe care o considera superficială şi uşuratică, dar, de vreme ce n-avea altceva mai bun de făcut în seara aceea, fusese de acord să vină să vadă formaţia. Aşa că iată-le acolo pe amândouă, sorbind bere slabă din pahare de plastic şi aşteptând să urce Ambrosial pe scenă. Amy era sceptică. Pinny

1. Localitate din Essex, Marea Britanie.

avea o voce bună și cu siguranță lookul ei se potrivea cu muzica rock'n'roll, cu părul ei blond decolorat și o siluetă flexibilă, însă chiar era atât de bună încât să cânte într-o formație? Sigur era doar un alt hobby de-al ei, din cele care durau vreo săptămână, după care avea să decidă că era mai bună la scufundări profesioniste.

După ce căzuseră de acord asupra acestui aspect, Amy îi povestise lui Gaby de vacanța ei.

— A fost pur și simplu groaznic, Gaby. Nu știu ce să mă fac. Mă gândesc să-mi găsesc un job la o organizație medicală din Africa, pentru că așa nu mai putem continua.

— Oh, Doamne, spusese Gaby, numai că înainte să apuce să-i dea vreun sfat concret, apăruse formația, cu patruzeci și cinci de minute întârziere. Era și vremea, exclamă Gaby cu ciudă. De ce numai concertele sunt alea care nu încep niciodată la vreme? Adică, dacă te duci la o piesă de teatru, nu te țin să aștepți ore întregi, în vreme ce actorii mai trag una pe nas în culise.

Bodogăneala îi fu întreruptă de patru strune asurzitoare de la o chitară bas. Iar atunci Pinny începu să cânte.

Amy încremeni. Pinny era o vulpoaică focoasă, care se frământa și se învârtea pe ritm, fredonând în microfon. Publicul înnebunise, sărea cu mâinile în aer, ca ea să le poată atinge. Cântecele erau fantastice: te prindeau, erau stridente, un pic punk, dar cu o nuanță clară de muzică pop. Ceea ce o preocupa însă pe Amy nu era muzica. Mare parte din atenția ei se îndreptase spre chitaristul principal, care era înalt, cu o ceafă groasă, păr șaten tuns periuță și o dantură perfectă, pe care îl găsea extrem de atrăgător. Nu era nicidecum singura care gândea astfel, judecând după gașca de adolescente adunate în jurul colțului respectiv al scenei, care urlau de fiecare dată când își mișca el trupul mai degrabă solid.

— Sunt fantastici, urlă ea în urechea lui Gaby.

— Nu-s răi, recunoscu Gaby, mormăind.

Cântaseră patruzeci de minute, după care s-au întors la două bisuri. După aceea, Pinny, transpirată, dar victorioasă, venise la bar, urmată de ceilalţi membri ai formaţiei. Ochii lui Amy îl urmăreau pe chitarist şi fan-clubul lui, care îl înconjurase cu multe chiote.

— Ai fost uluitor, le auzea Amy. Eşti superb. Te iubim.

— Uau, îi spuse ea plină de entuziasm lui Pinny. Cred că te simţi ca o zeiţă.

— A fost amuzant, recunoscu Pinny. Doamne, aduceţi-mi careva o halbă, mai spuse ea, gâfâind.

— Deja o divă, mormăi Gaby, după care zise cu voce tare: Trebuie să te simţi minunat că ai găsit ceva de care să te poţi bucura cu adevărat. În sfârşit.

— Mda, spuse Pinny, ori nepricepând, ori ignorând sarcasmul. Da. Deşi nu e decât un hobby, deocamdată. Toţi băieţii au slujbe în timpul zilei, cu excepţia lui Hank, managerul. Nici unul nu poate să-şi câştige pâinea din asta. Hei, dar hai să vă prezint.

— Oh, oricând, spuse Amy, roşind.

Era ciudat, dar nu se simţea deloc entuziasmată să-l cunoască pe chitarist, pentru că ştia că avea să fie prea timidă ca să spună ceva interesant. Dar Pinny insistă, şi Amy se trezi că le strânge mâinile lui Gregor, basistul, Baz, toboşarul, şi, în cele din urmă, lui Doug, chitaristul principal, care şi compunea cântecele.

— Ai fost minunat, bâigui ea, ignorând-o pe puştoaica de şaişpe ani cu picioroangele ei, care-şi flutura fierbinte buclele blonde şi lungi chiar în spatele ei.

— Crezi? Doug păru cu adevărat încântat. Avea un uşor accent scoţian. Am greşit un pic la *My Mum's an Alien*. Ai observat?

— Deloc, spuse Amy sincer, întrebându-se cum ar fi să-l sărute.

El o întrebă cum o cunoscuse pe Pinny şi cu ce se ocupa.

— Sunt medic generalist, spuse ea, un pic jenată. Dar tu? Când nu cânţi la chitară.

— Oh, am o profesie plicticoasă, spuse el, cu un zâmbet. Sunt consilier juridic. Foarte, foarte plictisitor. Dar tu eşti medic! Asta înseamnă că eşti extrem de deşteaptă.

— Ah, nu, nu, murmură Amy, care auzea asta tot timpul. E nevoie doar de un stomac tare, să suporţi să vezi sânge, puţin curaj şi să cunoşti îndeaproape obiceiurile de igienă ale oamenilor.

— Şi asta ai vrut mereu să faci?

— Mi-am dorit întotdeauna să ajut oamenii, da.

De fapt, nu era chiar adevărat. Amy nu ştiuse ce voia să facă, dar la şcoală fusese incredibil de bună la ştiinţe, iar mama şi tatăl ei aproape că răsuflaseră uşuraţi când consilierul profesional din liceu sugerase medicina, aşa că astfel ajunsese ea medic.

— Asta e minunat, spuse Doug. Eu scriu cântece de când eram mic. Am vrut mereu să fiu într-o trupă, dar tata nu m-a lăsat, aşa că a trebuit să merg mai întâi la universitate, să-mi iau o diplomă ca lumea. Am crezut însă mereu că-mi pot lua oricând diplomă şi să fiu în acelaşi timp într-o trupă, numai că, la absolvire, aveam datorii imense, aşa că am decis că pot la fel de bine să mă fac avocat. Ca să-mi pot plăti facturile, iar muzică să fac în particular. Dar acum, că Ambrosial începe să prindă, încep şi eu să mă întreb dacă n-ar trebui să mă dedic exclusiv muzicii. Să-mi urmez visul.

— Cu toţii ar trebui să ne urmăm visurile, spuse Amy, deşi de fapt ea nu se referea atât la Doug, cât la nevoia ei urgentă de a-i da la o

parte bucla de păr care îi căzuse peste ochiul drept.

— Ai aşa de multă dreptate, spuse Doug, când se apropie un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul cenuşiu, pe care Amy îl luă drept vicarul bisericii. Amy, el e Hank, managerul nostru. Hank, ea e amica lui Pinny, Amy.

Hank şi Amy îşi zâmbiră şi-şi strânseră mâinile.

— Deci, a fost cineva în public în seara asta? întrebă Doug, ceea ce era un pic ciudat, de vreme ce cu greu puteai să nu observi zecile de fani vrăjiţi.

Hank îşi trase o faţă serioasă şi dădu din cap spre un bărbat scund, într-un tricou galben, care vorbea acum cu una dintre fetele mai drăguţe.

— E Matt Rees de la Convex. Dar ştim cu toţii că e un afemeiat şi că vine doar ca să agaţe. Singurii de care se arată interesat sunt clonele lui James Blunt, cu care poate face el bani rapid, spuse şi se întoarse spre Amy. Orice e un pic diferit, un pic mărginaş – nici vorbă. Nici una dintre companiile de înregistrări nu va investi nimic în ceva original. E aşa de nedrept.

— Aşa de nedrept, fu Doug de acord.

Amy nu-şi închipuia pe atunci de câte ori avea să audă vorbele astea în anii următori.

— Oamenii cu talent veritabil sunt pur şi simplu ignoraţi, spuse Hank.

— E aşa de nedrept, zise Amy, iar cei doi se întoarseră şi dădură din cap spre ea, în semn de aprobare.

— Ştie ea ce ştie, spuse Hank zâmbind.

Doug zâmbi şi el.

— Vrei ceva de băut? spuse el, iar stomacul lui Amy se întoarse pe dos, într-un amestec de încântare şi vinovăţie, când văzu cu coada ochiului cum o privea Gaby, suspicioasă.

Se rugă ca Pinny să aibă bunul-simţ să n-o întrebe ce făcea Danny în seara aceea.

9

Amy se trezi aiurită; telefonul îi întrerupse un vis cât se putea de real, despre cum își pierdea ea jartiera de mireasă într-o piscină. Intrând imediat în alertă de cod roșu, ca un membru drogat al forțelor speciale aeriene, se târî de-a lungul deșertului Gobi din patul ei și smuci telefonul de pe masă. În sfârșit, cedase; suna să-i spună că nu putea trăi fără ea și că voia zece copii și-un porc de Guineea.

Danny
Am auzit ce s-a întâmplat. Ghinion. Spune-mi dacă te pot ajuta cumva. Mă gândesc la tine.

De ce trebuia să fie el mereu așa un gentleman? Bunul lui simț o făcea să se simtă mult, mult mai rău. Se rostogoli înapoi în pat, din nou năpădită de lacrimi.

— Nu mai plânge, fricoaso, urlă ea, cu vocea înfricoșătoare a sergentului Foley, din *Ofițer și gentleman*. Adună-te odată.

Dădu draperiile la o parte, să privească spre Piazza del Popolo, care se scălda în lumina soarelui dimineții. Cel puțin vremea se îmbunătățise. Avea de gând să facă un duș, după care să coboare la micul dejun, care era inclus în prețul camerei. Slavă Domnului, pentru că Amy murea de foame și verificase deja opțiunea room-service-ului:

șaisprezece euro o cafea și un croasant. La duș, petrecu câteva clipe încercând să se descurce cu robinetele, reușind în cele din urmă să-și împrăștie lava fierbinte drept în ochi. Apoi, cum nu trăsese bine perdeaua, sfârși prin a face o mare baltă pe podeaua băii. În cele din urmă, trase pe ea niște pantaloni scurți și un tricou, înfiorându-se când bumbacul se frecă de umerii ei care deja începuseră să se cojească. Se urcă în lift și coborî.

Micul dejun se lua pe terasa sălii de mese, unde o salută o femeie în uniformă.

— *Signora*, spuse ea frumos, numărul camerei dumneavoastră?

— Stau în apartamentul Popolo.

Sprâncenele femeii se arcuiră. Probabil că era pentru prima oară în istoria hotelului când ocupantul unui apartament venise jos, să se amestece cu oamenii de rând.

— Ah. Deci o masă pentru doi?

— Nu. Nu. Doar... una, pentru mine. Soțului meu nu-i este foame.

— Desigur.

Femeia îi făcu semn chelnerului și bolborosi câteva cuvinte în direcția acestuia. Probabil ceva de genul: „Femeia asta e o terminată care încearcă să ne păcălească pe toți că e măritată".

— *Signora*, spuse el, cu un gest care o îndemna să-l urmeze și – în mintea paranoică a lui Amy – cu o privire ușor compătimitoare.

Îl urmă de-a lungul terasei, trecu pe lângă niște cupluri strălucitoare, apoi pe lângă alte cupluri strălucitoare, după care mai urmară câteva cupluri strălucitoare și ajunse în colțul foarte îndepărtat. Era sigură că toată lumea se uita la ea, întrebându-se ce căuta acolo cineva care era, cât se poate de evident, fără absolut nici o legătură cu universul celebrităților.

— Ceai, cafea? întrebă el când Amy se aşeză.

— Oh, cafea, vă rog. Şi poate ceva pâine prăjită?

El făcu semn spre interior.

— Acolo este bufetul. Aveţi tot ce vă trebuie.

— Oh. Bine.

Aşa că Amy fu nevoită să meargă pe drumul rușinii înapoi spre terasă, convinsă fiind că toţi erau din nou cu ochii pe ea. Privirea i se mută uşor de pe o parte pe alta, verificându-şi companionii găzduiţi la hotel. Pe lângă cuplurile strălucitoare, mai erau acolo familii perfecte, cu mămici blonde, tătici chipeşi şi copii care se comportau perfect, cu tricouri de la Dior Junior. Se simţea ca o leproasă.

Dar se mai înveseli un pic când văzu bufetul, unde erau aşezate toate felurile posibile de mâncare: brânzeturi, carne rece, fructe, iaurt, somon afumat, cereale, tone de prăjituri care arătau tare apetisant, diferite soiuri de pâine. Îi chiorăi stomacul. Nu avea de gând să mai treacă din nou pe acolo, aşa că acum trebuia să pună cât mai multă mâncare pe o singură farfurie. Începu cu nişte căpşuni şi struguri, mai puse o bucată de pâine, apoi câteva felii de şuncă. Oh, dar ce-ar fi să ia şi-o brioşă? Şi aici, sub un capac argintiu, erau ouă jumări cu şuncă şi ciuperci. Lui Amy îi plăcea la nebunie un mic dejun gătit. După luni întregi de diete, era vremea să înfulece tot ce poftea. Începu să-şi încarce farfuria deja plină.

— Cineva trebuie să fie tare înfometat, spuse o voce rece din spatele ei.

Amy se întoarse şi dădu peste Vanessa, în pantaloni strâmţi crem şi un tricou albastru din caşmir. Pe farfuria ei se aflau fix trei boabe de strugure.

— N-am mâncat prea mult ieri, spuse Amy în grabă.

— Desigur, răspunse Vanessa. Alte gânduri cu schimbul?

Deci nu aflase de întâlnirea din saună.

— Da. Am să rămân unde sunt acum.

— Bun. Ce păcat că nu vei merge la petrecerea de după premieră. Totuşi, cred că tu şi *soţul* tău veţi avea şi aşa alte lucruri de făcut, spuse ea, rotindu-şi gâtul lung prin încăpere. Dar el unde e?

— Nu se simte bine în dimineaţa asta, spuse Amy slab şi-i făcu semn cu capul: La revedere.

— La revedere. Bucuraţi-vă de restul *lunii de miere*.

Indispusă de întâlnire, Amy nu reuşi să se înveselească decât un pic datorită micului dejun din faţa ei. Şunca era delicioasă, pateurile deosebit de gustoase, iar ouăle un pic moi, exact cum îi plăceau ei. Nu era sigură că avea suficient loc în stomac pentru restul mâncării de pe farfurie. Dar nici nu trebuia s-o mănânce pe toată acum. Poate că ar fi putut lua ceva cu ea pentru mai târziu, rezolvând astfel problema cinelor scumpe? La naiba, numai de şi-ar fi luat o geantă. Dar avea oricând la dispoziţie uriaşul şervet alb din in. Uitându-se prin jur, ca să se asigure că nu o vedea nimeni, puse în el câteva felii de somon afumat, nişte pâine de secară, câteva felii de kiwi, un iaurt şi o mingiuţă mare de mozzarella de bivoliţă, după care îl împachetă. Acum îşi va putea face sendvişuri în cameră şi n-avea să mai fie nevoită să îndure jaful la drumul mare din cafenelele cu fiţe.

Îşi termină cafeaua şi se mai uită o dată în jur. Acum terasa se golea şi mai rămăseseră numai câteva cupluri. Asigurându-se că nu era privită, Amy înnodă rapid şervetul, după care îl îndesă sub bluză. Se ridică uşor şi, cu mâna pe burtă, se îndreptă spre trepte.

— Bună!

Era Marian, de ieri, care dădea din cap şi gesticula de la masa din colţ. Lângă ea, Roger stătea jos şi se uita lugubru într-o ceaşcă de iaurt.

— Ce mai faci? strigă Marian cu înfocare, chemând-o spre ea.

Cu mâna încă aşezată ferm pe stomac, Amy se îndreptă uşor spre ei.

— Bună! spuse ea veselă.

— Cum merge luna de miere? întrebă Marian. Scuze, nu ne-ai spus, cum te numeşti?

— Amy, spuse ea, în vreme ce Marian îşi arunca mâinile în sus de încântare şi arăta spre umflătura din stomacul ei.

— Ei, dar asta n-am observat ieri. Felicitări!

— Nuntă-fulger, nu? chicoti şi Roger, părând brusc mult mai fericit.

— Păi... da. Ha-ha. Ei bine, ştiţi...

— Chiar m-am întrebat, când te-am văzut cum te îndopai la bufet, spuse Marian. Deci când e aşteptat?

— De Crăciun? încercă Amy.

— Da? spuse Marian şi se încruntă, făcând calculele. Aş zice că mult mai devreme. Eu am fost moaşă, aşa că ştiu câte ceva despre lucrurile astea.

— Poate că are gemeni, zâmbi Roger cu superioritate.

— Rog! strigă Marian şi-l plesni tare peste mână. Deci unde ţi-e soţul, Amy?

— Oh, el... a urcat în cameră. A trebuit să dea un telefon, pentru serviciu.

— Bărbaţii! Sunt mereu aşa de ocupaţi, spuse Marian şi-i zâmbi lui Amy, ca de la femeie la femeie. Nici eu nu pot face mai multe ca să-l ţin pe Roger departe de afurisitul de mobil. Şi de computer! Îşi verifică mereu scorurile de la crichet sau cine ştie ce.

— Da, ei bine... Amy se uită prin jur, încercând disperată s-o șteargă. Ne vedem mai târziu. O zi frumoasă vă doresc.

Își continuă mersul de gravidă pe terasă, pe scări în jos, prin hol, și apoi spre lift. Apăsă butonul și ușile se deschiseră. Păși înăuntru și le privi cum se închid.

— Stai, stai! strigă foarte tare o voce de bărbat.

Era afurisitul de Doubleday, de ieri, care se apropia. Amy căută butonul care să mențină ușile deschise, dar nu-l putu găsi.

— Stai, am zis!

Bărbatul își băgă mâna printre uși, care se opriră pe șine și se deschiseră apoi din nou.

— Da, mersi de ajutor, se răsti el, pășind înăuntru.

Era urmat de o femeie, mult mai tânără, cu o față rotundă și drăguță și părul lung – probabil cu câteva nuanțe prea blond pentru culoarea pielii ei –, îmbrăcată în pantaloni sport din velur, care îi scoteau în evidență un posterior drăguț și o dungă maronie de abdomen, și cu un top pe care Amy îl văzuse în *Chloé* în timpul epicei vânători de pantofi pentru nuntă. Femeia îi zâmbi în semn de scuze.

— Scuze! spuse Amy, când ușile se închiseră din nou precum cortina la finalul primului act. Am încercat.

— Trei, apasă trei, spuse el nerăbdător, aplecându-se peste ea, să ajungă la butoane.

Cotul lui o înghionti pe Amy, și, cu un pocnet, tot ce adunase ea sub bluză alunecă și căzu pe podeaua liftului.

— Ce dracu', ai vreo problemă de nutriție? întrebă el, când liftul își deschise ușile la etajul trei.

— Luasem doar câte ceva de mâncare pentru soțul meu, spuse Amy, îngenunchind ca să adune brioșa turtită și diferite bucăți de șuncă.

Femeia se aplecă şi ea şi-i dădu o chiflă care părea deja murdară.

— Haide, Lisa, e etajul nostru, spuse el, trăgând-o de-a dreptul printre uşi, care se închiseră înainte ca Amy să le poată opri, iar liftul începu s-o ia din nou în jos.

Era încă în genunchi când uşile se deschiseră din nou şi înăuntru păşi Vanessa.

— Oh, bună, din nou, spuse ea cu un zâmbet superior, după care aruncă o privire la mâncarea din braţele lui Amy. Tot ţi-e foame, nu?

— Am luat doar ceva de mâncare pentru soţul meu, repetă Amy.

— Există o invenţie numită room-service, spuse Vanessa înţepată, iar atunci uşile se deschiseră la etajul patru. Bucură-te de micul tău picnic, mai spuse ea, lăsând-o pe Amy fumegând.

10

Ca şi Amy, şi Hal fusese trezit de telefonul de la capul patului.

— Oh, la dracu', du-te dracu'. Cine dracu' e? spuse el şi apucă receptorul. Da?

— Bună dimineaţa, Hal. Vocea Vanessei era extrem de suavă. Ce mai faci?

— Făceam bine, până să mă trezeşti tu.

— Regret, spuse ea fără pic de sinceritate. Dar primul interviu la masa rotundă începe într-o oră. Şi micul dejun e pe drum. O să ajungă la tine în cinci minute. Eu vin în vreo jumătate de oră să te pun la curent.

Hal închise, după care se lăsă pe spate pe pernă, gândindu-se la seara anterioară. Oh, la dracu'. Cine era fata aia în faţa căreia se pârţâise? Pretindea că era în luna de miere, dar era probabil vreo reporteră sub acoperire, care telefona chiar acum la *News of the Screws*, expunând problema lui cu vânturile. Nu că era o chestie de râs. Poate că avea ceva grav. Cum ar fi cancerul la colon. Apoi îşi aminti de cealaltă problemă. Îşi pipăi pieptul: da, pata era tot acolo, chiar mai mare în dimineaţa asta, ca un vulcan de puroi ieşind din jungla părului de pe pieptul lui. La dracu'. Ar fi trebuit să dispară până acum. Ceva era cu siguranţă în neregulă – o ştia el bine. Putea cere nişte cremă pentru coşuri sau putea

chema un dermatolog, însă Hal voia să rezolve problema mai rapid de-atât.

Sună cineva la uşă.

— Mda. Intră.

Se dădu alene jos din pat şi-şi trase halatul de baie pe el.

Un chelner împinse înăuntru un cărucior.

— Bună dimineaţa, domnule Blackstock. Cum vă simţiţi azi?

— Mai rău ca niciodată, plesni el, însă expresia neutră şi neînţelegătoare a chelnerului îl umplu imediat de remuşcări.

— Să vă torn cafea? Sau vă las pe dumneavoastră?

— Oh, pune-mi tu.

Hal se simţea mereu uşor ridicol când îi punea pe lingăii din jur să facă totul pentru el, aşa cum şi-l închipuia pe prinţul Charles că avea pe cineva care să-i stoarcă pastă de dinţi pe periuţă sau să-i ţină o oală în care să facă pipi. Dar, serios, de ce nu? Celebritatea era o afurisenie, aşa că putea la fel de bine să se şi bucure de ceva beneficii întâmplătoare. Şi că tot veni vorba...

— N-ai putea să-mi aduci un bol cu apă fierbinte, te rog? ceru el. Şi un ac? Şi nişte cremă antiseptică? Şi nişte plasturi? Şi o cutie de chibrituri?

Chelnerul reacţionă ca şi cum l-ar fi întrebat cum era vremea.

— Ac, antiseptice, plasturi, chibrituri, repetă el foarte atent. Păi, cu siguranţă, domnule Blackstock. Daţi-mi numai zece minute.

După ce plecă el, Hal se uită la micul lui dejun. Un platou mixt de fructe tropicale, un espresso aburind şi suc proaspăt de portocale. Nu era cel mai incitant început de zi, însă unul necesar, dacă avea de gând să-şi păstreze buna dispoziţie. Pe locul patruzeci şi şapte. Cât de

deprimant era să cazi aşa de rapid. Sigur că toată chestia asta cu cei mai sexy bărbaţi din lume era ridicolă, însă – spre deosebire de gluma lui cu Jeremy, cu vânturile – era mai bine înăuntru decât pe dinafară.

Hal se uită în jur, privind mobila elegantă, ecranul cu plasmă, uşile care duceau la terasa aceea frumoasă. Mintea îi fugi înapoi cu cincisprezece ani, la nişte vremuri când ar fi sărit în sus de bucurie să i se arate măcar un astfel de apartament. Îşi aminti cum se cazase odată la Ritz, în Madrid, cum sărise în sus pe patul mare, cum butonase la nesfârşit telecomanda, trecând în revistă absolut toate canalele de la televizor, şi se lăsase impresionat de umbrela din dulap. În tot timpul ăsta, Marina îşi umpluse geanta cu minişampoane şi minibalsamuri, după care sunase menajera să ceară mai multe.

— Ai lua orice nu a fost bătut în cuie, o tachinase el.

Ea dăduse din cap, confirmând amuzată.

— Or să creadă că am câştigat un concurs.

Marina. Se bucurase aşa de tare de călătorie, mai mult decât el. În State, toată lumea îi vedea ca pe un cuplu strălucitor, monden, când de fapt apăruseră amândoi cam de niciunde. Trecutul lui Hal era numai relativ mai răsărit decât al Marinei; crescuse în Didcot, la cotul unui oraş din Oxfordshire. Mama lui era secretară, iar tatăl său deţinea un magazin de paturi, care se transformase într-un mic lanţ – lucru ce-i permisese să-şi trimită fiii la o neînsemnată şcoală publică.

Acolo, ceilalţi băieţi îl tachinaseră – „Tatăl lui Henry vinde paturi, tatăl lui Henry vinde paturi!" –, iar Henry, aşa cum era el cunoscut pe atunci, se simţise în mod obscur ruşinat şi jurase că el n-avea să se ocupe niciodată de ceva atât

de josnic. Pe lângă asta, îi plăcuse la nebunie şcoala. Era unul dintre cei mai deştepţi elevi şi, fără îndoială, cel mai chipeş. Toate tipele de la şcoala locală de fete făcuseră o pasiune pentru el, iar în ultimul an de liceu le-o trăsese deja celor mai frumoase dintre ele. Chiar şi alunecoasa de Marianne Powers îi cedase în cele din urmă.

Intrase la Cambridge – fiind astfel unul dintre cei cinci din şcoală care reuşiseră să intre acolo în ultimii douăzeci de ani. Şi la Cambridge începuse el să se reinventeze.

Observase încă din primele zile că în universitatea existau două tipuri de studenţi. Majoritatea erau tocilari veniţi de la şcoli mediocre, ca a lui, studenţi care-şi făceau mereu temele şi-şi treceau examenele, iar acum aveau de gând să treacă şi mai multe examene (deşi, ca să-şi facă CV-urile să arate mai bine, se înscriau de obicei la câte o altă activitate extracuriculară, precum canotajul) şi să agaţe slujbe bune.

Şi mai erau oamenii frumoşi, cei care fuseseră la şcoli publice cunoscute şi pentru care Cambridge era un drept câştigat prin naştere, nu tocmai pentru că genele lor superioare i-ar fi dotat şi cu IQ-uri superioare, ci şi pentru că familiile lor aveau relaţii cu universitatea de mai bine de trei sute de ani. Acum, că ajunseseră aici, intenţionau să nu muncească deloc. A-ţi face griji cu privire la ceva atât de burghez precum cariera – iată culmea vulgarităţii. Nu, ei aveau de gând să dea petreceri, să găzduiască mic dejunuri cu şampanie, să se împingă unii pe alţii din bărci în râu şi să aibă parte de cât mai mult sex posibil.

Ei studiau materii precum engleza sau istoria artei, purtau pantofi cu şireturi şi tricouri cu gulerul deschis şi duceau cu ei peste tot ursuleţi de pluş. Henry voia aşa de tare să facă parte din

gașca asta, că aproape suferea. Erau însă câteva lucruri care îi stăteau în cale: el era la Girton, care trebuie să fi fost cel mai puțin în vogă colegiu din toată universitatea, și se părea că gașca mondenilor se adunase la Trinity; și mai și studia franceza și italiana, ceea ce nu era la fel de revoltător de neinteresant precum matematica sau ingineria, dar tot era un pic prea serios. Apoi, mai era problema că toți oamenii ăia frumoși merseseră împreună la aceeași școală, iar singurul fost coleg de școală al lui Henry era Nigel Wilson, care purta hanorace și își făcuse un nume în societatea berii adevărate. Dar Henry avea un avantaj – felul cum arăta. Păr blond și des; ochi albaștri imenși, încadrați de gene întunecate; nas lung și drept; buze pline și o bărbie puternică – un întreg pachet cu ajutorul căruia țintea la un loc nemeritat în mijlocul cârdului aristocraților.

Cu un astfel de fizic, nu i-a fost greu să intre în cercul celor aleși – fetele, cu accentele lor tăioase și pielea lor perfectă, care nu vorbeau decât de o viață întreagă de mese sănătoase, toate voiau să se culce cu el, iar tipii îl acceptaseră ca unul dintre ei. Henry îl părăsi fără cuvinte pe Nigel și începu să petreacă așa de multă vreme la Trinity sau în cafeneaua de lângă Facultatea de Istoria Artei, că în curând toată lumea presupuse că era de-al lor. La fel de rapid, Henry lucră la imagine. Scăpă de jeanșii și tenișii pe care și-i luase și-și puse o pereche de bocanci și o jachetă în carouri de la Oxfam. Organiza ceaiuri dansante pe Backs – pajiștile care duceau la râu –, servind sendvișuri cu ouă, cruștața și castraveți și Earl Grey. Se alătură Claustrofobilor, o societate de băutori de elită, care admitea numai doisprezece membri noi pe an și care

organiza o cină anuală unde se serveau delicatese precum lăcustele prăjite, iar fiecare membru trebuia să bea până vomita. Începu să vorbească despre părinţii lui ca fiind mami şi tati.

La un moment dat, prin al doilea an, începu să joace în piese de teatru la universitate – mai ales pentru că Jemima Arthur-Hills, cu care ieşea el la vremea aceea, o juca pe Julieta în *Romeo şi Julieta* şi-l convinsese să vină la audiţie. Nu i se oferi rolul lui Romeo, care ar fi fost un pic cam mult, dată fiind lipsa lui de experienţă, însă i se oferi rolul lui Mercutio, care era indiscutabil un rol mult mai interesant. Critica din ziarul universităţii, *Varsity*, îl lăudă excesiv, iar Hal fusese deja lovit de morbul actoriei. Nu fusese el niciodată chiar foarte sigur cu privire la ce voia să devină, aşa că i se părea minunat să i se ofere un rol şi să i se spună să-l joace. Primi roluri în alte câteva piese, obţinu mai multe critici favorabile şi începea să se distreze cu un întreg cârd de tipe bune.

Cu toate astea, el nu luase niciodată prea în serios actoria. Presupunea că după absolvire avea să primească o slujbă în sectorul bancar sau în domeniul consultanţei în management ori să îmbrăţişeze vreuna din celelalte profesii pe care i le menţionau colegii, în cazul în care erau absolut nevoiţi să discute despre ceva aşa de vulgar cum era universul muncii.

Dar veni şi anul trei, pe care studenţii la limbi străine erau obligaţi să-l petreacă în străinătate. Înnebunit de priveliştile din filmele Merchant Ivory[1], Hal alese Italia, unde i se oferi un post de asistent la o şcoală de stat din Roma. Aducându-şi aminte, se gândea că probabil acela fusese cel mai bun an din viaţa lui. Găsise un

1. Casă de producţie independentă britanică.

apartament micuţ la mansardă în Trastevere, fostul cartier al clasei muncitoare, care începea acum să fie colonizat de boemii în devenire. Dimineaţa preda copiilor (toate fetele îl plăceau, drept pentru care îi făcuseră cadouri şi plânseseră la sfârşitul anului, când venise vremea plecării). După-amiaza preda la Intra-English, o şcoală particulară care tocmai semnase un contract cu armata şi se angajase să-i înveţe engleza pe toţi cadeţii de la compania navală locală.

Asta fusese tare de tot. Şcoala era condusă de o scoţiancă fiţoasă pe nume Sandra, care nu era câtuşi de puţin interesată de ce anume învăţau elevii, atâta vreme cât îşi plăteau taxele la vreme. Fiecare profesor avea un manual, prin care trecea cu studenţii vreme de vreo cincisprezece minute, după care ambele părţi să plictiseau şi începeau să discute despre fotbal în italiană. Drept urmare, italiana lui Hal se îmbunătăţi vizibil – şi mai era şi plătit pentru asta. Când epuizau argumentele dezbaterii Lazio *versus* Roma, jucau cărţi – dame sau *solitaire*. Hal insista să vorbească în engleză, astfel încât elevii lui să poată spune cel puţin inimă roşie, inimă neagră, joker ori valet.

Din când în când, se simţea vinovat, şi atunci îi punea să citească ceva – de obicei dintr-o revistă sau din benzi desenate în limba engleză. Erau deosebit de încântaţi de *Viz* şi curând puteau spune cu toţii „Finnbar Saunders[1] şi dublele lui înţelesuri" şi „Fat Slags[2]". Hal se îngrijorase oarecum când, ani mai târziu, Italia se numărase printre ţările care trimiteau trupe în Afganistan – îi şi vedea pe băieţii lui încercând să negocieze cu

1. Personaj dintr-un serial de comedie despre un băiat care aude din greşeală nişte conversaţii ambigue.
2. Personaje de benzi desenate, reprezentând două femei care mănâncă foarte mult şi fac sex fără obligaţii.

forţele talibane folosindu-se de un vocabular constând din cuvinte de genul Johnny Pârţâitul ori Sid Sexistul.

În lunga vacanţă dintre semestre, îşi găsise de lucru ca ghid turistic şi le arăta grupurilor de adolescenţi americani drumul prin Cetatea Sfântului Scaun. Era o treabă fantastică. La fiecare magazin sau bar în care îi ducea primea câte un comision şi, la un moment dat, chiar îşi cumpărase o imprimantă, cu care falsifica tichetele de intrare, ca să ceară bani pentru obiectivele turistice care de obicei erau vizitate gratis. Mai mult, unele dintre fete erau chiar foarte drăguţe. Chiar şi acum, peste ani, tot mai deschidea din când în când *National Enquirer* ca să descopere cine ştie ce gospodină uşuratică din Des Moines, Iowa, care pretindea că îşi adjudecase virginitatea lui Hal Blackstock într-o noapte italiană.

Când reveni la Cambridge după anul acela de aur, totul părea un pic diferit. Majoritatea colegilor lui absolviseră deja şi-şi găsiseră pe tăcute slujbe de stagiari pe la bănci. În weekenduri, Hal mergea să-i viziteze în casele unde locuiau la comun, în Clapham şi Battersea, şi nu-i plăcea deloc privirea pe care o arunca în vieţile lor. Să se trezească la şapte în fiecare dimineaţă, să-şi pună un costum, să meargă la birou într-un metrou plin, să facă ce tot fac oamenii de birou toată ziua şi să vină din nou acasă. În regulă, câştigau bani buni, dar tot locuiau în cutii. Erau cumva blocaţi.

Decise să aştepte până după examenele finale (la care obţinuse note mari, fiind deci un lucru pe care îl menţiona uneori în interviuri, când reporterii insistau un pic prea mult asupra afinităţii lui pentru „comedii uşoare") înainte de a lua alte decizii. Cu puţin timp înainte de primul lui examen, însă, colegul lui, Ben Balanton, regizor

aspirant, îi spusese că monta o piesă la Edinburgh, la un festival, şi îi oferi lui Hal rolul principal. Hal acceptă; piesa avu un succes imens, iar el sfârşi prin a face un turneu naţional, după care se transferă la un teatru londonez. Hal îşi găsi acolo un agent şi primi o serie de angajamente la televiziune, în teatru şi film. Înainte să apuce să se dezmeticească, era deja un actor cu suficientă experienţă pentru a-şi face o viaţă confortabilă şi interesantă.

Cel mai important era că nu fusese niciodată nevoit să se lupte. Hal se cunoştea suficient de bine ca să ştie că era nevoie de doar câteva refuzuri în şir, ca totul să pară cam prea complicat şi să fie deturnat. Era mereu uluit când cunoştea alţi actori care voiau aşa de tare să muncească, încât şi-ar fi tricotat o bluză din propriile intestine, numai ca să primească un rol. Să se zbată prea tare – nu, să se zbată pur şi simplu – era prea umilitor. Dar Hal nu rămăsese niciodată mai mult de o lună sau două fără slujbă, iar dacă era refuzat la un rol, apărea întotdeauna altul, în următoarea săptămână sau aşa ceva. Oricum, dacă lucrurile nu mergeau mereu sută la sută ca lumea, nici nu mai conta, pentru că ştia toată lumea că actoria nu era o slujbă serioasă: nu făceai decât să te costumezi şi să fii plătit mult mai mult decât meritai. Adică de mii de ori mai atrăgător decât vieţile prietenilor lui.

Sau cel puţin aşa gândea el atunci, medită Hal cu amărăciune, turnându-şi altă ceaşcă de cafea tare, neagră. Dacă ar fi ştiut cum avea să fie viaţa lui de vedetă – covoare roşii, festivaluri de film în oraşe obscure, zile precum cea de azi, cu interviuri unul peste altul – ar fi aplicat la primul job disponibil într-un birou.

Cineva sună la uşă, şi în prag apăru din nou chelnerul, cu măsuţa lui cu roţi, pe care o luase fără îndoială pentru echiparea cu medicamente. Hal îi dădu bacşiş – nu chiar la fel de generos pe cât i-ar fi plăcut lui, însă nu avea decât cinci euro în buzunar – şi duse totul în baie. Pata avea acum un diametru de aproape jumătate de centimetru. Pentru o clipă, Hal se simţi transportat înapoi în baia de sus din apartamentul lui din Didcot (era şi acum uimit cum de putuse să existe numai una, pentru toată familia), când se punea pe treabă, luptându-se cu coşurile – singura năpastă a anilor adolescenţei lui.

Îşi aminti ce trebuia să facă: să înmoaie acul în apa fierbinte, apoi să pună bucata de cârpă fierbinte peste puroi vreme de cinci minute ca s-o înmoaie. Scoase acul din apă (uitase să ceară mănuşi de cauciuc şi fu nevoit să-şi înfăşoare mâna în prosop ca să-l scoată de acolo), aprinse un chibrit şi puse acul în mijlocul flăcării. Cu o mişcare bruscă de înjunghiere, se împunse în piept. Simţi o scurtă explozie de durere, după care puroiul erupse pe material. Spălă rana, o tamponă cu dezinfectant şi o acoperi cu un plasture. Asta ar fi trebuit să fie suficient.

Din nou, cineva sună la uşă.

— Hal, strigă Vanessa, te aşteaptă jos.

— Da, da, ştiu. Tocmai mă îmbrăcam.

— Pot să intru, Hal? Te pun la curent cât te pregăteşti.

11

Vanessa adusese un dosar.

— Bun. În dimineaţa asta avem o masă rotundă cu şase jurnalişti – patru europeni, un neo-zeelandez şi un japonez, aşa că n-ar trebui să fie prea obositor. Apoi unul personal cu cineva de la ziarul italian *Marie Claire* şi apoi altul cu Christine Miller, de la *Daily Post*, plus o sesiune foto după aceea.

— Oh, Hristoase, n-ar fi mai bine dacă m-aş opera pe cord deschis cu un instrument ruginit?

— Nu, Hal, nu. Totul o să fie bine.

— Le-ai spus, fără întrebări despre Flora?

— Da. Dar ştii că vor întreba oricum.

— Dacă întreabă, plec.

— Ba nu, Hal. Ai să spui doar că nu comentezi.

— De ce? întrebă el certăreţ, în timp ce-şi trăgea şosetele.

— Pentru că, dacă pleci, exact asta o să iasă cu litere de-o şchioapă în ziarele de mâine, din toată lumea. Tabloidele or să scoată un număr numai despre cât de lipsit de graţie eşti tu şi cum n-ai nici un pic de simţ al umorului.

— Păi n-am.

— Îţi recomand să ai, Hal. Asta e tot ce-ţi spun. Eşti gata acum?

— Mai pregătit ca niciodată.

Ieşiră din apartament, intrară în lift şi coborâră cele patru etaje.

— N-or să fie decât douăzeci de minute, îl asigură Nessie.

Hal suspină. La început, chiar îi făcuse plăcere partea legată de publicitate – avea ocazia să flirteze cu fetele drăguțe care îl intervievau și să spună tot felul de lucruri scandaloase. Numai că în ultimii ani totul devenise așa de împovărător; cea mai simplă remarcă aruncată era măsurată și scoasă din context, așa că, atunci când glumise cu un băiat simpatic de la *Attitude* cum că îi plăcea de Jude Law, vorbele lui făcuseră înconjurul lumii: „Sunt gay! spune Hal" Cum avea deja un fiu homosexual pe cap, era clar că mami nu găsise asta deloc amuzant. Și apoi, tot ce presupunea cariera lui îl irita din ce în ce mai tare în ultima vreme, cu atât mai mult cu cât, la patruzeci și trei de ani, se simțea prea bătrân pentru a mai juca eroii de comedie din care-și făcuse deja o specialitate, iar rolurile complexe și dramatice nu-i ieșeau niciodată în cale, în vreme ce le îngroșau însă corespondența lui Sean Penn și Phillip Seymour Hoffman.

Apoi mai era chestia cu *Pomul*. Știuse de când citise prima pagină a scenariului că era o tâmpenie absolută. Dar îi era dator lui Ben, pentru că îi pusese cariera pe roate, și, cel mai important, îi oferise și șansa să joace alături de Justina Maguire, în prezent cea mai fierbinte achiziție a Hollywood-ului și pe care Marina o detesta, după cum bine știa el. Luase decizia de capul lui, agentul său, Callum, fusese complet lipsit de entuziasm, chiar dacă urma să ia zece la sută din încasări. Flora încercase să-l convingă să n-o facă.

— Trebuie să rămâi fidel idealului tău artistic, îi spusese ea.

Numai că Hal nu avea un ideal artistic. Nu era sigur că avea vreun ideal, de orice fel. Așa

că semnase pe linia punctată. Bun, şi chiar dacă filmul era un eşec, cui îi păsa? Avea să urmeze calea indicată de eroul lui, Michael Caine, care spusese odată despre un tip de doi bani: „N-am văzut filmul, însă am auzit că e groaznic. În orice caz, am văzut casa cumpărată cu banii primiţi pe el şi e superbă".

Dar una era să glumească cu colegii despre astfel de lucruri şi alta să deschidă ziarele, aşa cum făcuse când fusese lansat *Pomul* în SUA, şi să citească primele critici cu adevărat cumplite primite în toată viaţa lui. „Blackstock zboară cu superficialitate prin alt rol, ca şi cum ar fi el însuşi plictisit şi neinteresat de filmul care are loc în jurul lui" – şi asta era cam cea mai optimistă dintre critici. „Dezastru nemijlocit, lui Balanton şi Blackstock ar trebui să le fie jenă" – de asta avea parte de obicei. Hal râsese de tot, spunându-le tuturor că aveau chiar mare dreptate, însă pe dinăuntru se simţea zdruncinat şi lipsit de orice ambiţii. De ce nu ascultase de Flora? Acum era ditamai prostul, iar cel mai rău lucru dintre toate era că lumea mai şi comenta că se simţea mai multă atracţie sexuală între prezentatorii TV de la o emisiune matinală, decât între el şi Justina. Marina probabil că citise asta şi râsese.

Iar acum va trebui să îndure altă sesiune de luat la bani mărunţi legată de motivul pentru care fusese de acord să participe la aşa un fiasco. *Strânge din dinţi şi suportă, Hal,* îşi spusese el, adăugând replica preferată a Marinei: *Tot e mai bine decât să tai frunză la câini în vechea casă a alor tăi.*

Oare? „Am să renunţ curând la actorie", îşi spuse el în drum spre sala de conferinţe, aflată la capătul coridorului. „Mă plictiseşte. N-am parte de noi provocări. O să mă apuc de romanul meu.

O să mă reprofilez pe ceva mult mai însemnat. Se gândea să le spună asta şi jurnaliştilor, dar decise în cele din urmă că era mai bine să nu. Genul ăsta de declaraţii ar fi putut să aibă repercusiuni dureroase, aşa că era mai bine să pună lumii la dispoziţie *un fait accompli*.

Toţi îl aşteptau aşezaţi în jurul mesei.

— Doamne, Doamne. Ce nemaipomenit de frumos din partea voastră să veniţi aici, pentru plicticosul de mine. Nici nu ştiu de ce v-aţi mai deranjat.

După chicotelile obişnuite, Hal se relaxă. Vechiul lui număr cu autoironia îi cucerea de fiecare dată. Îşi ridică mâinile într-un gest de umilinţă.

— Deci? Ce pot face pentru voi, oameni buni?

Un tip serios cu ochelari cu rame groase, care purta un tricou polo şi care cu siguranţă tânjea să scrie eseuri despre deconstructivismul politic pentru reviste obscure de artă, mai degrabă decât să interogheze vedetele despre ce parfum poartă, se aplecă în faţă.

— Thomas Schlieffer. *Glamour*, Germania. Domnule Blackstock, din punctul dumneavoastră de vedere, abordarea lui Ben Balanton asupra cinematografiei ar fi cel mai bine descrisă ca postmodernă sau susţine mai degrabă *nouvelle vague*?

Bărbatul îşi împinse reportofonul sub nasul lui Hal şi dădu din cap cu nerăbdare.

— Ben? spuse Hal, lăsându-se pe spate în scaun şi uitându-se la cei strânşi în jurul mesei. Abordarea lui asupra cinematografiei? Aş spune mai degrabă că e o abordare de genul „Studioul mi-a scris un cec enorm, aşa că haide să facem căcatul ăsta".

Îşi dezveli dinţii şi le zâmbi celor din jur. Jumătate dintre ei chicotiră servil, cealaltă jumătate păru extrem de uluită.

— Este chiar aşa de cinic? spuse germanul, cu o expresie de parcă tocmai ar fi auzit că un uragan i-a pus casa la pământ.

Hal se uită la Nessie, care stătea într-un colţ. Aproape imperceptibil, ea scutură din cap. Bun. Era vremea să înceteze cu prostiile şi să joace pe teren sigur.

— Scuze, oameni buni, glumeam doar. Asta a fost neoficial. Ben e un artist minunat, iar lucrul cu el a fost o experienţă minunată. Şi nu numai cu el. Vreau să zic, întreaga distribuţie şi echipa – toţi au fost aşa de buni, adevăraţi profesionişti şi foarte amuzanţi. Chiar ne-am distrat bine. Şi cred că e cel mai bun lucru pe care l-a realizat Ben în ultimii ani.

— Nu credeţi că e un regres, faţă de *Psihanaliza iubirii*, să facă un film despre un fermier şi alsaciana lui? întrebă o dinţoasă între două vârste.

Era urâtă, dar avea perfectă dreptate. Hal o urî.

— Şi dumneavoastră sunteţi? plesni el.

— Helena de Moretti. *Vogue*, Italia.

— Italia? Nu vrei să mă întrebi de perioada petrecută de mine în Italia, ca student?

— Nu, mulţumesc.

Hal o ignoră.

— E minunat să revin aici. Am stat la Roma un an, când aveam douăzeci de ani, şi a fost una dintre cele mai fericite perioade din viaţa mea. Am condus o Vespa, am locuit într-o mansardă în Trastevere, am predat engleza, am învăţat să gătesc...

— Aţi avut o iubită? întrebă o femeie tânără, cu părul închis la culoare şi voce gâjâită.

— Hmm. Doamne. Am avut câteva! Vreau să zic, italiencele...

Camera se umplu de râsete, şi Hal zâmbi, mulţumit că evitase întrebările periculoase. Dar italianca urâtă insistă.

— Eu întrebam, domnule Blackstock, dacă dumneavoastră credeţi că *Pomul* este un regres?

Bun, trage adânc aer în piept, ai răbdare.

— Hei. Nu. Nu e un regres. Adică, vreau să zic că e adevărat că *Psihanaliza iubirii* a fost o operă de artă, dar e loc pentru orice în afacerea asta. *Pomul* este o povestioară drăguţă. E menită să facă oamenii să râdă, să le lumineze ziua, şi e loc şi pentru aşa ceva pe lumea asta mizerabilă, cred că suntem cu toţii de acord. Altă întrebare?

Un japonez în costum îşi împinse în faţă reportofonul.

— Domnule Blackstock, Junichiro Kanai, de la *Tokyo Lights*. Aţi fost vreodată la Tokyo primăvara?

Da! Întrebare de top!

— Am fost, şi e un oraş frumos. Floarea de cireş este... ei bine... adorabilă şi...

Dacă avea să continue pe calea asta, urma să-i înfurie pe toţi ceilalţi jurnalişti şi aşa nu le-ar mai fi lăsat vreme să continue pe tema regresului patetic al carierei sale. Când se bâlbâi de final, singura tipă sexy din cameră, o blondă unduitoare cu ochi închişi la culoare, îşi drese vocea.

— Domnule Blackstock, sunt Marion Demazière, de la *Jeunesse Française*. Este adevărat că aveţi o verişoară franţuzoaică?

Bună. Altă întrebare de top. Hal o plăcea pe jurnalista asta. Poate că ar trebui să-i ceară numărul şi... dar nu.

— Nu, nu este adevărat. Deşi îmi doresc să fi fost aşa, pentru că franţuzoaicele sunt superbe. Le ador. Sunt cu adevărat cele mai sexy femei de pe planetă. Da, mi-ar plăcea să am o scuză să vizitez Franţa mai des.

— Dar ce ar avea Flora de spus la asta? întrebă italianca vicleană.

La dracu'. Hal se băgase direct în gura lupului.

— Şi Florei îi place Franţa la nebunie, spuse el rece.

Toată lumea începu să scrie frenetic în carneţele. De partea cealaltă a încăperii, Nessie îşi dădu ochii peste cap.

— Bun, e vremea pentru o ultimă întrebare, spuse ea ferm.

Un bărbat înalt şi deşirat.

— Bună. Jim Pallett, de la *New Zealand Age*. Îl cunoaşteţi pe Russell Crowe?

— Da, deşi... ce legătură are asta cu *Pomul*?

— Nici una. Dar e neo-zeelandez.

— Nu e australian? Când văzu expresia de pe faţa bărbatului, Hal schimbă foaia. Da. Desigur. Da. Da, l-am cunoscut pe Russell şi e un tip tare, tare de treabă. Mare distracţie. Desigur, nu-l cunosc bine, însă...

— Bine! plesni Nessie. S-a scurs timpul.

— Ah, vă rog, doar o întrebare, mai toarse franţuzoaica cea atrăgătoare.

— Numai una, spuse Nessie cu mărinimie, ca şi cum i-ar fi oferit cardul proaspăt alimentat al sultanului din Brunei, plus codul PIN.

Hal se pregăti pentru un „Cum merg lucrurile cu Flora?" şi atunci simţi o pulsaţie sub tricou. Îşi duse mâna la inimă. Oh, Doamne. Pata crescuse, se umflase, aşa că acum se simţea ca un ou fiert tare, pe sub osul pieptului. La dracu', era tare nasol. Nu mai putea răbda să intre pe net să verifice.

— Aţi vorbit cu Marina cu privire la logodna ei? Aţi felicitat-o?

Când femeia rosti cuvintele, îi şi flutură pe sub nas un tabloid, cu Marina care râdea pe prima pagină.

— Marina e logodită? spuse Hal.

Atunci simţi că inima i se umflă ca un aluat, şi totuşi îşi menţinu vocea netulburată, afişând un zâmbet sigur. Se uită mai de aproape la ziar: iat-o şi pe ea, dragostea vieţii lui vreme de zece ani, în braţele unui filfizon bronzat pe nume Fabrizio.

— Nu ştiaţi?

Toată lumea din sală se înfrigură. Stilourile scrijeleau violent în carneţele. Trei reportofoane îi fură îndesate sub nas.

— Hei, oameni buni, spuse Nessie, asta e doar o bârfă de tabloide.

— Nu, nu e, spuse italianca. Reuters a confirmat acum o oră.

— Iar domnul Blackstock are de gând să vorbească cu domnişoara Dawson în timp util şi să-i ofere felicitările lui din suflet.

— Da, spuse Hal, în vreme ce toţi se uitau la el, în aşteptare. Auzea un bâzâit în urechi şi se simţea ca şi cum ar fi fost undeva în cer, privindu-se de sus. Da, aşa am să fac. Sunt încântat pentru Marina şi Fabrizio, le doresc numai bine.

Nessie se ridică.

— Bun, cred că aveţi destul material acum. Domnul Blackstock este foarte ocupat. Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit.

— Mulţumesc, spuse şi Hal, când ei se ridicară mormăind. Mulţumesc. Apreciez că v-aţi făcut vreme.

Se uită la Rolexul de la mână. Mai avea timp să se întoarcă în apartament, să se uite la ştiri, să verifice, înainte de următorul interviu. Când ieşi din încăpere, auzi cum reporterul japonez îi spune franţuzoaicei:

— Ce păcat. Mai bine am fi făcut interviul cu Justina Maguire, ea e pe val acum.

— Sigur, fu de acord franțuzoaica. Și noi am fi vrut, dar ea nu dă interviu decât pentru *Vogue*, ediția din State. Așa că noi am rămas cu Blackstock.

12

Amy sperase ca prima ei zi adevărată în Roma să decurgă ceva mai bine, însă în cele din urmă se dovedise a fi mai cald, iar ea se simţise mai singură şi mai deprimată decât înainte. Dimineaţa, decise să meargă la Vatican. Luă metroul, care părea să fie mai degrabă jalnic, comparativ cu cel din Londra, pentru că ea credea că avea să fie mult mai puţin stresant decât să meargă pe jos, iar gândul să se urce într-un autobuz o înspăimânta de-a dreptul, pentru că, dacă nu ştia cum să plătească şoferul sau când să se dea jos? Se trezi într-un vagon cu trei puradei care o băteau la cap să le dea bani. Le dădu câteva monede, dar după asta o agasară şi mai tare, aşa că, în cele din urmă, fu nevoită să se dea jos la staţia următoare şi să aştepte alt tren, ca să scape de ei.

Plănuise să se ducă la muzeele Vaticanului şi la Capela Sixtină, care erau însă închise, pentru că era o sărbătoare catolică. Aşa că se îndreptă spre Basilica Sfântul Petru, dar, cum trecea ea prin porţile înalte, o maică o apucă de umeri şi o mustră că avea de gând să intre în locul sfânt al creştinătăţii în pantaloni scurţi.

— Dar..., protestă Amy, arătând spre bărbatul din faţa ei, care purta un tricou pe care scria *Surferii o fac din picioare*.

Chiar şi aşa, maica fu de neclintit.

— Ruşine să-ţi fie, scuipă ea şi-şi făcu cruce.

Învinsă, Amy cumpără o bucată de pizza de la un chioşc şi o mâncă din picioare, la umbra unui platan. După ce studie ghidul mai îndeaproape şi descoperi că de fapt toate obiectivele turistice erau închise lunea, decise să se uite prin vitrine, chiar dacă ar fi preferat să rezerve această activitate pentru sosirea lui Gaby. Venise însă vremea prânzului, şi îşi dădu seama că aproape toate magazinele erau închise până la ora patru, aşa că hoinări fără chef pe străzile din piatră şi neîndoielnic frumoase din ceea ce se numea centrul istoric, uitându-se constant la telefonul mobil, să vadă dacă nu i-a scăpat vreun apel, şi simţindu-se din ce în ce mai dependentă de el. Se gândea fără sfârşit la situaţia ei. Îşi pierduse viitorul cu singurul bărbat pe care îl iubise cu adevărat. Poate că fusese exagerat de agitată? Poate că ar fi trebuit să treacă peste? Până la urmă, nimănui nu-i ies toate perfect.

Între timp, afurisiţii de pantaloni scurţi îi cauzau şi mai multe probleme. La vederea ei, şoferii claxonau ca nişte vânători ieşiţi după pradă. Vânzătorii de la magazine care se adăposteau în tocurile uşilor sâsâiau ca şerpii. Bărbaţii pe scutere, chiar şi cu fete în spate, încetineau şi murmurau vorbe care erau cu siguranţă obscenităţi abjecte.

Îi sună telefonul, şi atunci o străpunse obişnuita scânteie de speranţă, însă identitatea celui care o apela acţionă ca un antidot cu efect rapid.

— Bună, mamă, spuse ea, încercând să pară veselă.

— Draga mea! Unde eşti? Eşti cu Doug?

— Nu, mamă. Sunt la Roma. În luna mea de miere. Singură.

— Vai de mine! Şi n-ai nici o veste de la el?

Amy strânse din ochi ca şi cum ar fi fost pe cale să primească o lovitură.

— Nici o vorbă, mărturisi ea.

— Oh, Amy.

Dezamăgirea lovi dintr-odată. Părinţii ei îşi doriseră mereu aşa de multe lucruri bune pentru ea, că se speria. Era singurul lor copil, se născuse târziu, după ani de false speranţe, şi amândoi sacrificaseră atât de multe (degeaba, aşa cum sublinia Gaby mereu) ca să-i plătească ei lecţii de balet, de judo şi vioară, să se asigure că merge la o şcoală bună şi la facultate. Ziua în care absolvise şi îşi luase diploma de medic fusese cea mai fericită din viaţa lor, urmată la mică distanţă de ziua în care se logodise cu Doug. De fapt, ziua în care îl adusese pe Danny acasă fusese a doua; niciodată nu se ataşaseră ei cu adevărat de Doug, deşi încercau din răsputeri să nu arate asta.

Era minunat să fii iubit aşa de tare, chiar dacă deseori o simţea ca pe o povară. Erau vremuri când tot ce-şi dorea Amy era să se ghemuiască în braţele mamei ei. În schimb, tot ea era cea care o liniştea, pretinzând că inima ei zdrobită era doar un pic zgâriată.

— Mamă, te rog, nu-ţi face griji. O să fiu bine.

— Pur şi simplu nu pot înţelege. Sunt aşa de supărată pe Douglas. Cum i-a putut face asta fetiţei mele?

— Mamă...

— Vrei să-l sun?

— Nu!

— Ascultă-mă, scumpa mea. Toată lumea sună în legătură cu cadourile de nuntă. Vreau să zic, nu că le pare rău de bani, dar vor să ştie. Păstrezi cadourile ca... eu ştiu, premiu de consolare? Sau le trimiţi înapoi? Vreau să zic, chiar depinde numai de tine. Se pare că mătuşica Joan ţi-a adus un prăjitor de pâine, iar Joan Millikins un set pentru făcut crochete.

— Cred că ar trebui să le trimiți înapoi. Dar nu-ți face griji. O să mă ocup de asta când mă întorc acasă. Și între timp, nici n-ai să ghicești cine stă la mine în hotel. Hal Blackstock!

— Hal Blackstock?

Asta o învioră. Mama lui Amy fusese mereu înnebunită după Hal Blackstock, chiar mai mult decât după Harrison Ford, iar în nopțile când rula vreunul dintre filmele lui, cina se mânca în fața televizorului, pe o tavă, fără să fie admis nici un fel de deranj.

Amy îi povesti mamei ei cât de chipeș era, omițând episodul cu flatulența, și, până ce închise, mama devenise mult mai veselă, evident convinsă de faptul că Hal Blackstock era viitorul ei ginere. Amy era însă mai deprimată ca niciodată. Murea de dor să-l sune pe Doug, dar, în schimb, tastă rapid numărul lui Gaby.

— Cum merge?

— E minunat, spuse Amy, privind cum o polițistă încălțată cu tocuri extrem de nepractice și îmbrăcată într-o uniformă strâmtă își verifica machiajul în oglinda laterală a unui Fiat parcat. Hotelul e incredibil și, ia ghici? Hal Blackstock stă și el tot aici și a vrut să facă schimb de apartamente cu mine.

— Nu!

Amy îi relată incidentul de la saună, răspunsurile lui Gaby constând din niște gâfâieli foarte satisfăcute și câteva „nu creeed".

— O să mai fie acolo miercuri? Am de gând să iau un zbor de dimineață. Ecografia mea e programată mâine la zece.

— Deci spui că o să fii aici miercuri seară?

— Cu siguranță. O să ieșim la o cină delicioasă cu paste. De-abia aștept. Apropo, mă gândesc că n-ai primit nici o veste.

— Nici una. Dar nici nu mă așteptam.

— Oricum – Gaby trase supărată aer în piept –, ar fi trebuit să te sune. Oh, la naiba, trebuie să închid, am un client pe cealaltă linie. Vorbim mâine, să-ţi spun detaliile zborului meu. Te iubesc.

Te iubesc. Era ceea ce ar fi trebuit să-ţi spună iubitul la încheierea unei conversaţii telefonice, nu cea mai bună prietenă. Dar când fusese ultima oară când i-o spusese Doug? Nu prea des în ultimele câteva luni, în timpul certurilor cu privire la decorurile, aranjamentul locurilor şi a celor florale sau la paşii pentru primul lor dans. Dar dacă tot se gândea la asta, când i-o spusese ea lui?

În vreme ce rătăcea înapoi spre hotel, Amy se gândi la acele prime zile idilice cu Doug. După un număr însemnat de băuturi consumate în noaptea aceea de martie, după ce plecase Gaby şi chiar şi Pinny (care îşi ţinuse gura, deşi îi aruncase câteva priviri nu tocmai drăguţe), Amy îl însoţise pe Doug în apartamentul caraghios pe care îl împărţea el cu cineva în Pimlico, „să asculte muzică". Pretinsese că era interesată de formaţiile obscure ale căror piese i le interpreta el, şi amândoi flecăriseră fără sens până pe la patru dimineaţa. Atunci avusese loc în cele din urmă o pauză, în care amândoi îşi dăduseră seama în tăcere că nu mai rămăsese nimic de spus, că totul într-acolo mergea şi că nu mai puteau aştepta.

Aşa că Doug sărise pe ea.

În ciuda faptului că erau beţi, sexul fusese de-a dreptul spectaculos. Amy nu mai avusese parte de aşa ceva. După ani de zile de poziţia misionarului cu Danny, se simţea transformată într-o vedetă porno, o furnica trupul, iar muşchii o dureau, ca şi cum ar fi revenit la viaţă după un somn lung.

Dimineaţa, Doug se trezise şi mersese la cumpărături. Cât fusese el plecat, Amy aruncase repede o privire, în căutare de semne ale prezenţei unei alte iubite, dar nu găsise nimic, cu excepţia unui pachet de biscuiţi pe jumătate gol, expirat de şapte luni şi aruncat pe sub pat, ceea ce pentru moment îi întorsese stomacul pe dos, însă pentru că era ceva ce la Danny n-ar fi găsit în veci, fusese nevoită să râdă. Apoi Doug revenise cu ziarele şi croasanţii şi groaza lui Amy că avea să fie o aventură de o noapte şi că o putea trimite în orice clipă acasă, fără bani de autobuz, se evaporase.

Desigur, Doug ar fi trebuit să fie aventura ei de-o noapte. Amy omisese să-i spună că avea deja un prieten care salva vieţi în vreme ce ei făceau amor. Plecase în jurul prânzului, după ce mai făcuseră sex de două ori. Avea gura uscată când îşi luase la revedere, dar atunci Doug spusese:

— Hei, am să-i cer lui Pinny numărul tău.

— Oh, n-aş face asta, spusese ea rapid, îngrozită că Pinny ar fi putut-o da de gol. Nu cred că ar trebui să ştie de noi – adică de ce s-a petrecut.

Doug ridicase din umeri.

— Cum vrei. Pinny a avut mereu o slăbiciune pentru mine. Ei bine, dă-mi numărul tău acum.

Pe tot drumul spre casă, îşi simţea pielea prea întinsă şi roşie, de parcă i-ar fi rămas cu o mărime prea mică. Avea un mesaj de la Danny pe robot, în care îi spunea că aveau să se vadă în seara respectivă şi o întreba dacă voia mâncare indiană şi un DVD la care să se uite. Pentru prima oară, se simţi vinovată. Danny nu era bărbatul potrivit pentru ea, dar era un om bun, iar ea se purtase dezgustător. Tocmai se întreba ce să facă, dacă să-i dea papucii în seara aia sau să păstreze ce avea şi să mai reziste un pic, numai să verifice dacă Doug chiar simţea ceva

pentru ea, când sună telefonul. *Pinny*. Se uită cu teamă la ecran, ca şi cum ar fi fost o bucată de plutoniu. O să-l lase să sune. Nu, mai bine răspunde. Pentru că, deşi ea nu voia să vorbească cu Pinny, discuţia avea s-o aducă mai aproape de Doug.

— Hei! izbucni ea. Ai fost uluitoare azi-noapte.

— Şi cu tine ce s-a întâmplat?

Pinny nu părea să fie la fel de detaşată ca de obicei.

— Ce vrei să zici?

— Baz mi-a spus că ai plecat cu Doug.

Amy îşi simţea inima sus de tot, zbătându-i-se în gât.

— Da, am mers împreună cu taxiul acasă.

— Dar nu staţi aproape unul de altul.

— Ştiu. L-am lăsat la King's Cross.

— Aha. Dacă spui tu.

— Desigur că asta spun, rosti Amy şi pufni cu năduf.

— Doug poate să-ţi facă probleme, Amy. Numai să ştii.

— Nu s-a petrecut nimic, Pins.

Îi spusese aceeaşi minciună şi lui Gaby, care păruse mai puţin certăreaţă, dar ceva mai îngrijorată. Şi apoi avusese parte de o zi mizerabilă, fiind prea tensionată să poată dormi, prea obosită să facă ceva folositor, şi-şi rosese unghiile, tot verificându-şi telefonul. În seara aceea, Danny venise la ea. Amy decisese că era prea extenuată să se înhame la o despărţire, aşa că au mâncat împreună meniul indian şi s-au uitat la un DVD, după care s-au spălat pe dinţi unul lângă altul şi s-au băgat cuminţi în pat, ca în orice altă sâmbătă seara. A doua zi, Danny trebuia să ajungă la serviciu la prânz. Amy reveni în pat, cu dinţii clănţănindu-i de nefericire, resemnată că n-avea să-l mai vadă niciodată pe Doug. Dar pe la şase, când se lăsa seara, îi sună telefonul.

Nu mă pot abține să mă gândesc la noaptea trecută. Putem s-o facem din nou curând?

Înainte să se poată opri, Amy îi răspunsese: *Ce zici de acum?*

Și așa începură cele mai extenuante și mai incitante trei săptămâni din viața lui Amy, trei săptămâni în care își petrecu serile numai în brațele lui Doug, încercând toată ziua să rămână trează cu adrenalină și pastile cu cafeină, iar în restul timpului compunând texte pentru Danny, prin care să-i spună că trebuia să muncească târziu și că aveau să se vadă în weekend. Ar fi trebuit să se simtă foarte, foarte prost, dar obsesia pe care o făcuse pentru Doug era un anestezic pentru conștiința ei.

În cele din urmă, după ce n-o mai ținură nervii și deveni mai convinsă ca niciodată că voia ca Doug să-i fie iubit, își adună curajul și-i spuse lui Danny că avea pe altcineva. El primi vestea pe cât de rău se așteptase ea: cu plânsete, cu rugăminți să se răzgândească, spunându-i cum își imaginase el că vor avea copii și vor îmbătrâni împreună. Amy se simțea oribil, dar, cu cât se ruga el mai mult, cu atât știa că făcea exact ceea ce trebuia. După ce își făcu datoria, se duse direct la Doug, se băgă în pat cu el și și-l scoase pe Danny din minte.

După asta, Danny o sunase plângând de câteva ori în mijlocul nopții. Îi scrisese scrisori pasionale, pe care ea le aruncase fără să le citească. Avea deseori coșmaruri cu el și cu felul în care îl manevrase ea din comoditate, vreme de atâția ani. Dar, în același timp, se simțea teribil de norocoasă că scăpase din ceea ce părea să fi fost un somn lung și letargic și că găsise pasiunea adevărată. Dragostea adevărată.

13

Primele luni cu Doug fuseseră o binecuvântare. După ce, vreme ce ani de zile, se considerase Frumoasa din pădurea adormită, Amy se trezise acum că ea şi Doug alcătuiau cel mai la modă şi mai petrecăreţ cuplu, care se bucura la maximum de tinereţe şi bani. Mergeau prin Londra cu Vespa lui. Într-o seară mâncau într-un restaurant de fiţe, în alta străbăteau kilometri întregi prin suburbii, în căutarea unei bombe coreene despre care citiseră. Îşi luau minivacanţe scumpe, la hoteluri de lux, şi weekenduri ieftine, cazaţi la hoteluri cenuşii, cu mic dejunuri incluse. Luau tot felul de droguri (ca medic, Amy ştia că nu era o idee bună, dar, ca hedonistă la treizeci şi unu de ani, se simţea destul de bine). Făceau amor tandru, pasional, aventuros, exploziv.

În rarele ocazii când rămâneau în casă şi nu se dezgoleau, Doug stătea pe podea strunindu-şi chitara şi interpretându-i ultimele lui compoziţii, pe vocea lui *falsetto*. Câteodată, când suna de parcă ar fi fost castrat, ea trebuia să-şi reţină un chicotit, însă în cea mai mare parte a timpului se simţea mişcată şi onorată. Şi când se gândea că, dacă ar fi fost cu Danny, ar fi stat neclintiţi pe canapea şi s-ar fi uitat la *Big Brother cu celebrităţi*. În alte rânduri, se uitau la filme alb-negru subtitrate şi se cuibăreau unul în braţele celuilalt. Filmul preferat al lui Doug fusese dintotdeauna

La dolce vita, iar noaptea în care îl strecurase în DVD-player fusese în mod evident un test.

— Ce zici? întrebase el în cele din urmă, pe un ton care îi amintea lui Amy de profesoara ei din şcoala primară, care îi ceruse să recite conjugarea verbelor, inspirându-i aceeaşi dorinţă de a face pe plac pe loc.

— Incredibil, spusese ea, dând sincer din cap.

De fapt, i se păruse un pic dezlânat şi plicticos, însă Marcello Mastroianni era superb, iar Anita Ekberg stând în faţa Fântânii Trevi era senzualitatea în persoană. Doug dădu încântat din cap.

— Iubesc Roma, spusese el. Ador Italia. Italienii duc viaţa perfectă sau aşa ar face-o, dacă ar avea formaţii decente. Toată energia lor muzicală a fost deja epuizată în operă.

— N-am fost niciodată.

— Serios? O mângâie pe cap şi zâmbi. Atunci am să te duc acolo într-o zi.

Cu toate acestea, mai des mergea să urmărească Ambrosial. Formaţia avea câte un angajament cam în fiecare săptămână, în cine ştie ce colţ obscur al Londrei, şi de fiecare dată atrăgeau tot mai multă lume. Privindu-i din poziţia privilegiată a culiselor, Amy nu se putea abţine să se simtă extraordinar de mândră – şi un pic uluită – că ea, Amy Gubbins din Salcombe, pusese mâna pe acest bărbat frumos, sexy şi talentat. Se simţise mereu un pic ştearsă în comparaţie cu Pinny şi oarecum neştiutoare faţă de Gaby, dar cu Doug de partea ei, devenise în cele din urmă suficient de bună.

Gaby se purtase minunat când auzise că erau împreună, spusese că-i plăcea de Danny, dar, cum aici era vorba despre fericirea lui Amy, avea s-o susţină, orice ar face. Pinny fusese mult mai puţin amabilă.

— Ca și cum nu era al dracului de evident, spusese ea întunecată, când Amy îi mărturisise în cele din urmă. Ei bine, mult noroc. Sper numai că știi în ce te bagi.

Din ziua aceea, prietenia ei cu Pinny s-a cam răcit. Amy simțea o evidentă falsitate în comportamentul lui Pinny față de ea – iar din partea ei, i se părea greu să se relaxeze în preajma cuiva care era mai frumoasă decât ea și care avea sentimente pentru iubitul ei – nu că Pinny era singura. Amy s-a obișnuit repede cu tipele care o împingeau din drum la spectacole și cu femeile care vedeau direct prin ea, având ochi numai pentru Doug.

Dar, în mod miraculos, Doug părea suficient de fericit cu ea. După șase luni, Amy îl întrebase într-o doară dacă n-ar vrea să-i cunoască părinții, la care Doug, după un căscat prelung, îi răspunsese: de ce nu? Așa că merseseră la Salcombe, în casa în care crescuse ea. Mama și tatăl ei, care fuseseră descurajați la pierderea dragului de Danny, s-au dovedit însă foarte primitori față de Doug, iar el fusese la fel de politicos cu ei. Bunica lui Amy, pe care ea o adora, venise din bungalow-ul ei de pe deal și râsese la toate glumele lui.

— Deci, ce crezi? întrebase Amy conspirativ când rămăseseră ele singure, în vreme ce mama și tata îi făceau lui Doug turul peticului cu legume.

— E foarte drăguț, scumpa mea. Și așa de chipeș. Ooo, la fel ca tipul de la televizor.

— Ce tip?

Amy era încântată.

— Știi tu. Cel care îi critică pe cântăreți. Foarte nepoliticos, dar nemaipomenit de chipeș.

— Doar nu vorbești de Simon Cowell? întrebase Amy, știind că bunica îl nimerise.

— Da, el. Superb.

Amy decisese că era mai bine să nu-i spună lui Doug. În afară de asta, călătoria fusese un succes răsunător. Pe drumul înapoi la Londra, îi spusese că-l iubește și, după numai o pauză micuță, îi spuse și el că o iubește.

Deci când atinsese vârful? Care fusese ziua cea mai bună și la câtă vreme după aceasta realizase ea că nu mai plutea, că, pe undeva, fără să fi observat, picioarele îi căzuseră un pic mai aproape de pământ? Oricât ar fi încercat, nu-și putea aminti de prima noapte în care merseseră la culcare și, mai degrabă decât să sară unul pe altul, să se fi culcat, pur și simplu. Deși ținea minte emoția – ușoara neliniște că lui Doug i-a trecut pasiunea pentru ea, combinată cu sentimentul de mândrie că trecuseră la următorul nivel al vieții în cuplu, când lucrurile înseamnă mai mult decât sex, iar partenerii devin unul pentru celălalt o companie plăcută și comodă.

Nu putea să-și dea seama nici când trecuse de la asta la indispoziția ocazională și lipsa de dorință să se mai deranjeze – pentru că era obosită, pentru că o aștepta o zi grea la lucru, pentru că îi plăcea cu adevărat cartea și voia să termine capitolul înainte s-o ia somnul, pentru că era supărată din pricina bătrânului pe care îl văzuse azi și a cărui fiică încerca să-l dea afară, când el n-avea unde să se ducă. Dar ezitarea era numai ocazională, iar Doug o convingea întotdeauna. Avea să doarmă mai bine după ce murea. Însă era un pic mai puțin filosoafă când se lăsa trasă într-o bodegă dintr-un colț obscur din Home Counties și nu revenea acasă înainte de două dimineața – dar se ducea mereu, pentru că amenințarea lui Pinny și a fanelor se deslușea mult prea clar ca să aibă de ales.

După nouă luni, Doug se mutase cu ea. Nu avusese loc cine știe ce discuție; proprietarul lui

îi dăduse preaviz la apartamentul din Pimlico, iar a doua zi apăruse la Amy în maşina break a lui Pinny, despachetând lăzi negre, una după alta.

— Bine, Doug? o auzise ea pe Pinny, în vreme ce-l ajuta să urce pe scări ultima geantă. Nu uita că e oricând loc în camera mea de zi, dacă lucrurile nu merg bine.

În ciuda săptămânilor de care avusese nevoie ca să se acomodeze cu noua situaţie, Amy era în extaz. Avea ea o fantezie care, după cum realiza acum cu ruşine, provenea din reclamele de la televizor, despre cum se trezeau ei duminica târziu şi mergeau agale spre un restaurant din centru, ca să se vadă cu prietenii la o gustare, despre cum toca el legume în timp ce ea îşi încerca talentul cu o tigaie chinezească.

Desigur, realitatea era cumva diferită. Amy nu luase în considerare greutăţile practice de a potrivi tot ce deţinea Doug în apartamentul ei cochet. Sutele lui de CD-uri, başca afurisitele de LP-uri, din zilele când omul vâna mamuţi lânoşi, şi pe care nici nu le asculta vreodată, pentru că nu avea patefon, dar de care refuza cu obstinaţie să se descotorosească. Şi vechiturile muzicale ale lui Doug nici nu se comparau cu altele. De exemplu, imensul ceas Swatch care acoperea un perete întreg era de un galben ţipător cu albastru şi avea un cangur în mijloc, ale cărui labe din faţă indicau ora.

— Nu-i aşa că-i tare? spusese Doug zâmbind. L-am putea pune aici.

Arătă spre peretele din partea îndepărtată a dormitorului, pe care, într-o încercare nemaiîntâlnită a la Martha Steward, Amy îl acoperise cu un tapet marca Osborne & Little, care costase o sută nouăzeci de lire rola.

— Aşa scapi de tapetul de bunicuţă, mai zise el. Mă mir că nu l-ai smuls tu când te-ai mutat aici.

Amy înghiţi insulta.

— Doug, nu punem ceasul nicăieri. E hidos!

— Crezi? spuse el, cu o expresie devastată.

Amy adoptă un ton cât mai amabil cu putinţă, cel care era în mod normal rezervat pacienţilor cărora trebuia să le spună că sufereau de o boală incurabilă.

— E cel mai urât lucru pe care l-am văzut. Merge direct la Oxfam.

— Nu, nu poţi face asta! Uite, poate ne mutăm într-un loc mai mare, unde aş avea studioul meu. Haide să-l punem deoparte deocamdată.

Desigur, mutatul într-un loc mai mare era un argument bun, şi atunci promisiunea permanenţei o învălui. Aşa că ceasul se alătură, într-un dulap de bucătărie arhiplin, posterelor înrămate cu *Betty Blue* şi *Din Rusia, cu dragoste*, feţelor de masă din batic pe care le alesese el în anul petrecut în India, figurinelor africane oribile pe care le cumpărase în vacanţă din Gambia şi revoltătoarelor căni înflorate pe care i le dăduse mătuşa la douăzeci şi unu de ani.

— Dacă trece un an şi nu le duci dorul, pleacă toate la Oxfam, avertizase Amy, iar el spusese:

— Da, da.

Trecuseră şaisprezece luni şi ea tot nu-şi putea aduna energia să-şi ducă ameninţarea la bun sfârşit. Deşi reuşise, cu câteva imbolduri sâcâitoare din partea lui Doug, să-şi facă timp să cumpere cel mai mare ecran cu plasmă de pe piaţă la momentul respectiv şi să se aboneze la Sky.

Talmeş-balmeşul nu era singura problemă. Ca, de altfel, majoritatea bărbaţilor, Doug era un neglijent, căruia nu-i păsa deloc dacă era un

kilogram de mizerie în jurul băii şi nici nu se gândea să spele legumele înainte să le pună în frigider (Amy tratase prea mulţi pacienţi cu probleme gastrice ca să nu fie ea însăşi precaută în privinţa asta). Era foarte aiurea, cu atât mai mult cu cât, dacă i s-ar fi plâns vreodată lui Doug, el ar fi mârâit în cel mai adolescentin mod cu putinţă, cum că el ar fi zis că stă cu iubita, nu cu mama lui.

Îngrozită să nu-l supere, Amy tindea să se tânguie (însă niciodată prea mult) prietenelor.

— Cred că eşti un pic cam dură cu Doug, îi spusese Madhura, una dintre stagiarele de la cabinetului ei, cea cu un iubit perfect, care îi pregătea băi fierbinţi fără s-o întrebe şi făcea cumpărăturile săptămânal, şi pe care Amy îl considera în secret un molâu absolut. Vreau să zic, ce ai prefera: o casă scoasă parcă dintr-o revistă de interioare sau un bărbat dezordonat, care să îţi ofere toată iubirea? Cred că trebuie să te mai relaxezi, Amy.

— Poate că ar trebui să vă cumpăraţi un loc împreună, îi sugerase Gaby, când Amy îşi purtase durerea la ea. Dacă e ceva ce aparţine amândurora, îl puteţi aranja împreună, şi atunci n-o să te mai simţi aşa de posesivă, iar el va fi mult mai responsabil. Adică, şi el câştigă destui bani ca să vă puteţi lua ceva decent. Şi chiar ar trebui să te gândeşti că e cazul să treceţi la nivelul următor.

Avea dreptate. În seara următoare, la cină, Amy îi propuse ideea lui Doug. Crezuse că va fi entuziasmat, pentru că, până la urmă, el era cel care se plângea mereu de cât de departe se afla apartamentul ei de metrou. Doug însă nu făcu decât să scuture din cap.

— Nu cred.

— De ce nu?

Amy simți o durere aproape fizică. Ce tot spunea, nu voia să fie cu ea?

— Pentru că ar costa o avere să ne luăm o casă nouă, și nu ăsta este modul în care vreau eu să-mi cheltuiesc banii acum.

— Bine, spuse ea și senzația de greață i se ridică în gât.

Cum de înțelesese totul așa de greșit? Chiar crezuse că erau fericiți. De ce dracu' nu agățase pe perete afurisitul ăla de Swatch? De ce nu fusese mai înflăcărată în pat azi-noapte?

El se ridică, ocoli masa și-și puse brațul în jurul umerilor ei.

— Ames, am tot amânat să-ți spun asta, dar...

Totul în jurul ei se apropia și se depărta constant, ca atunci când leșinase la coadă la cinema. *Bun. Deci chiar mă părăsești.*

— Nu cred că mai pot rămâne la slujba mea. Va trebui să renunț.

Ușurarea o ameți și mai tare; după o secundă, întrebă:

— Dar de ce? Ce-i în neregulă?

El suspină.

— Știi de ce. Urăsc munca asta. Nu-i de mine, să stau la un birou în fața unui teanc de documente, să caut paragrafe de neînțeles în cărți prăfuite. E plicticos, Amy. Distruge sufletul. Viața trebuie să însemne mai mult de atât.

— Desigur că înseamnă mai mult, spuse Amy, zguduită.

Știa că Doug bombănea din când în când cu privire la neplăcerea de a munci, însă nu crezuse niciodată că va avea o ieșire ca asta.

— Dar nu trăiești ca să muncești, ci muncești ca să trăiești. Ceea ce facem în timpul liber contează. Slujbele ne determină doar stilul de viață.

— E altceva pentru tine, protestă Doug. Slujba ta merită. Însă nu e nimic de admirat la afurisiții

de bogătani care caută mereu alte moduri să scoată bani de la alţi afurisiţi de bogătani.

Dar nici să recomanzi oamenilor să meargă la un specialist în unghii crescute în carne nu e meritoriu, replică Amy, deşi nu credea întru totul ce spunea. Haide, Doug, viaţa nu e perfectă. Ne descurcăm de departe mult mai bine decât mulţi alţii.

Amy considerase subiectul închis, însă Doug nu a lăsat-o baltă. Petrecea din ce în ce mai multă vreme lucrând la cântece noi şi hărţuindu-l pe Hank să tot caute angajamente pentru Ambrosial. A venit şi ziua în care şeful lui de la firmă l-a suspendat pentru că scria melodii în loc să schiţeze un testament. Apoi dormise prea mult după ce se întorsese de la un concert în Luton la cinci dimineaţa şi primise o avertizare verbală, după care a sunat să spună că e bolnav, când de fapt era prins la Glasgow, pentru că pierduse zborul de seară. Aflaseră şi de asta, aşa că a primit un avertisment final, scris.

— Doug! spuse Amy, scandalizată.

— Ce, Doug? Cu atât mai bine, Amy. Nu-mi pot petrece restul vieţii ca sclav salariat. Nu-i de mine.

— Dar fără salariu, cum vom putea plăti ipoteca? se agită Amy.

— Ai plătit foarte bine ipoteca şi înainte să apar eu, replică el, destul de rezonabil.

— Da, numai că... dobânzile tot cresc.

Ceea ce voia ea de fapt să spună era: cum putem să cumpărăm un loc mai mare, cu o cameră pentru copil şi o grădină? Toate lucrurile pentru care insistase Danny, care la momentul respectiv o sufocaseră, dar care, în ultimele luni, deveniseră cumva visul ei – visul ei secret, oricum, de vreme ce Doug nu manifesta nici o atracţie pentru fanteziile gospodăriei suburbane.

— Nu putem ajunge la o înțelegere? încercă ea. Nu poți să cânți în continuare în formație, dar să-ți păstrezi slujba de zi cu zi? Dacă formația are succes, desigur că poți renunța la job.

Doug fu de acord, și de atunci domni între ei o liniște incomodă. Dar apoi, la numai o lună, veni și criza, când șeful lui Doug îi ceru să lucreze târziu în aceeași noapte în care Ambrosial avea un spectacol mare. Doug a refuzat. Spectacolul a avut un succes răsunător, dar a doua zi el era șomer.

— Scumpo, totul va fi bine, îi promise el lui Amy, văzându-i expresia îngrozită. De ce nu facem noi alt compromis? O să încerc cu formația un an, iar dacă nu iese bine, îmi găsesc o slujbă ca lumea.

Fără voie, Amy fu de acord. O bântuia un sentiment ciudat în legătură cu toate astea, însă avea nevoie de Doug ca de aer. În plus, îl părăsise pe Danny pentru că toată cumpătarea și încrederea lui o aduseseră într-o stare de apatie, așa că ar fi fost absurd să se plângă că acela care i-a luat locul era un artist capricios. Amy avusese de ales, și acum era nevoită să facă lucrurile să meargă.

14

Înainte de interviul cu cei de la ediţia italiană a revistei *Marie Claire*, Hal ceru o pauză de douăzeci de minute. Reveni în apartamentul lui, îşi deschise laptopul şi căută pe Google Marina Dawson şi Fabrizio de Michelis: 3 552 de rezultate. Îl accesă pe primul.

Astăzi s-a anunţat logodna dintre manechinul şi prezentatoarea emisiunii *Catwalk*, Marina Dawson, şi magnatul Fabrizio de Michelis, iubitul ei de un an. „A fost un pic în trombă, dar nici că putem fi mai fericiţi, a spus Marina, la cei treizeci şi patru de ani. Ne gândim să ne căsătorim la Cipriani din Veneţia, înainte de Crăciun."

Treizeci şi patru! Ce obrăznicătură! Marina era cu şase ani mai mică decât el, ceea ce însemna că avea să facă treizeci şi şapte de ani în decembrie. Lui Hal nu-i venea să creadă că presa o lăsase să scape cu asta. Mai intră pe alte câteva linkuri. La un moment dat, apăru o imagine cu Marina la o ceremonie de decernare de premii, arătând uluitor într-o rochie verde închis. Fosta lui iubită era cu siguranţă o femeie frumoasă. Deşi, cu gura aia largă şi bustul ei mare, arăta mai degrabă ostentativ. Subţirica de Flora era de departe mult mai bine formată, avea generaţii de viţă nobilă în spate. Cu structura ei osoasă,

nu va avea nevoie de chirurgie plastică să-şi menţină figura – ei, poate doar obişnuita injecţie cu Botox –, avea să îmbătrânească glorios, în vreme ce el şi-o putea închipui pe Marina ofilindu-se odată cu trecerea timpului.

Ar face bine s-o sune, s-o felicite, se gândi. Dar nu azi, poate mâine. Nu putea spune exact de ce ştirea logodnei îl afectase aşa. Până la urmă, el o terminase cu Marina – în ciuda munţilor de reviste în care „prietenii" ei sugeraseră contrariul. OK, în regulă, de fapt, ea îi pusese capăt, dar numai pentru că el nu-i mai dăduse de ales.

Oricum... era ciudat să se gândească la cineva care avusese un rol aşa de important în viaţa lui vreme de atât de mulţi ani şi care trecea acum într-un alt capitol al vieţii, unde el nu mai avea nici un loc. Până la urmă, ea fusese cea pe care el o lăsase să-i stoarcă punctele negre, care îl alergase goală prin cameră, agitând o bandă de ceară şi ameninţând să-l epileze între fese, până ce se prăbuşiseră amândoi, isterici şi obosiţi. Până la urmă, cum puteau toate astea să nu însemne nimic? Nu avea cum să fi ajuns cu Fabrizio la acelaşi nivel de intimitate, nu erau împreună decât de un an şi, ştiind ce fel de program aveau, probabil că petrecuseră o săptămână cu totul într-un an întreg. Desigur că se gândise şi el să se logodească cu Flora, dar era altceva – Flora avea în mod clar ceva creier, în vreme ce Fabrizio era un trunchi de mahon lobotomizat. De fapt, nu era tocmai adevărat – în cele câteva ocazii când Hal îl întâlnise, păruse un tip surprinzător de drăguţ, pentru moştenitorul unei averi făcute din ambarcaţiuni. Amuzant şi detaşat. Cu toate astea, tot avea o faţă ce concura cu prăjitura din parcul Macarthur şi nu era, fără îndoială, un candidat la premiul Nobel

pentru ştiinţă. Chiar putea Marina să fie îndrăgostită de el?

Se gândi să-şi anunţe logodna cu Flora. Dar, dacă s-ar fi logodit acum, toată lumea ar fi spus că o făcea din ciudă, ceea ce, evident, nu ar fi fost deloc adevărat.

Mintea lui Hal bâzâia în jurul acestor gânduri ca viespile la gura unui borcan cu dulceaţă, şi asta pe când se îndrepta spre următorul interviu de la prânz, după care urma ora zguduitoare cu Christine Miller de la *Daily Post*. Era o blondă drăguţă, dar enervantă, care-şi făcuse o reputaţie din a-i discredita pe cei cărora le lua interviu. Încercase în orice mod cu putinţă să-l facă să se destăinuie cu privire la Marina şi Flora, prin toate mijloacele posibile, însă Hal s-a menţinut tare pe poziţii. În cele din urmă, deveniseră amândoi nervoşi, după care şi-au strâns mâinile cu o neplăcere abia disimulată. După asta, a fost nevoit să îndure altă oră cu Simon, fotograful de vârstă mijlocie de la *Post*, care – în mod neobişnuit pentru un fotograf care vâna vedete – avea farmecul unui paznic dintr-o închisoare de maximă siguranţă. Hal era epuizat.

Seara, începu să facă exerciţii la aparatele pe care pusese să îi fie aduse în apartament (în nici un caz nu mai cobora el din nou în spaţiul public). Luă cina singur, în timp ce se uita la un film cu Eddie Murphy, ales dintr-o selecţie de DVD-uri trimise de portar. Când se termină, se gândi că ar fi trebuit s-o sune pe Flora.

— Alo? Hal?

Din cine ştie ce motiv, tonul ei tărăgănat îl enervă imediat.

— Bună, scumpo. Cum merge?

— Chiar *foarte* bine. Deschiderea adăpostului a fost un succes imens. Să sperăm că avem acoperire completă în ziarele de mâine.

— Hmm, spuse Hal, gândindu-se că deschiderea adăpostului ar putea fi foarte bine eclipsată de povestea logodnei Marinei. E minunat, scumpa mea, bravo!

— Mulţumesc! Sunt aşa de emoţionată. Mă bucur că ai sunat, pentru că mai e ceva.

— Ce anume? spuse el, simţind brusc o fărâmă de neliniște făcându-şi loc pe sub osul pieptului.

— Ei bine, dragule, sper să ajung la tine miercuri, dar se petrec nişte lucruri cu fundaţia care ar putea lua mai mult decât am crezut eu. Aşa că s-ar putea să întârzii o zi, două.

— Ce?

— Nu ştiu sigur. Dar vineri sau sâmbătă ar putea fi mai uşor pentru mine. Am pus-o pe Henrietta să se uite la zboruri chiar acum. Nu-ţi face griji, dragule. Am să fiu cu tine înainte să-ţi dai seama.

— Oh, la dracu', spuse el. Nu vreau să stau singur aici, nu mai mult decât trebuie.

— Hal, nu va fi decât o zi sau două. Nu mai fi aşa de egoist, ştii bine cât de importantă e fundaţia.

— Dar premiera e miercuri seara, se plânse el.

— Dragule, îmi pare aşa de rău, chiar îmi pare rău. Dar nu cred că am de ales.

Hal ştia bine că motivul pentru care îşi dorea cel mai tare să fie lângă el era ca s-o poată avea la braţ la premieră. Dacă Flora nu apărea acolo, toate ziarele ar fi fremătat: „Hal de unul singur, în vreme ce Marina plănuieşte nunta secolului". Dar ştia bine că nu avea cum să-i spună asta Florei.

— Uite, spuse el îmbufnat, fă ce crezi tu că e bine pentru tine. Pe mine nu mă deranjează. Trebuie să închid.

— Hal, nu fi aşa! Eşti mai copil decât fetele.

— Vorbim curând, spuse el rece. *Ciao*, scumpo, cum se spune la Roma.

Închise. La dracu'. De ce avea sentimentul că totul îi scăpa de sub control? Fosta lui iubită, care cu numai doi ani în urmă fusese disperată să se mărite cu el, era acum logodită cu un bărbat care era mai bogat decât el. Iar prietena lui, care era fără îndoială femeia perfectă şi mult mai potrivită decât Marina, din toate punctele de vedere, renunţa la plăcerea de a fi în compania lui pentru că prefera să-şi petreacă timpul cu deţinutele traficante de droguri.

Simţi o pulsaţie sub tricou. Uşor, îşi strecură mâna sub el şi pipăi pata. Oh, Doamne, se extinsese şi mai tare. Iar durerea era fără îndoială mai mare. Da. Trebuia să verifice. Apucă laptopul şi căută: „coş inflamat mâncărime"

Click. Căutarea dădu la iveală 18 702 rezultate. La întâmplare, apăsă pe al patrulea: „Indicaţii provizorii pentru combaterea şi tratarea vărsatului de vânt"

Îi îngheţă sângele în vine. Hristoase, ştiuse el foarte bine. Dacă avea vărsat de vânt, îl luase probabil de la vreun fan nebun care-l înţepase cu vârful umbrelei.

Nu, haide, Hal, nu fi ridicol. Încercă primul rezultat, care îi spuse că era numai un coş, inflamat pentru că îl zgândărise: „Semnele de alertă pentru cancerul de piele".

La dracu'! Hal trânti capacul laptopului. Cancer de piele. Ştia că fusese o idee proastă să se ducă la toate şedinţele alea la solar la care îl convinseseră să meargă înainte de premiile BAFTA cu câţiva ani în urmă. La dracu'. Era pe moarte. Şi ce avea de lăsat în urmă? O mână de comedii romantice greţoase, o iubită care îl jelea, cu un Oscar în braţe. Nici un copil. Nimic semnificativ.

Da, acum chiar avea s-o ceară pe Flora în seara în care ajungea la Roma. Aveau să se căsătorească rapid – nimic strălucitor, o ceremonie

mică, poate la vila lui George de pe lacul Como –, după care ar lăsa-o însărcinată cât de curând. Cel puţin aşa ar fi rămas ceva în urma lui, ceva care să-i aline părinţii, al căror fiu le fusese luat înainte de vreme... dar se lăsa dus de val. N-avea nici un sens să-şi plănuiască funeraliile (incinerare, în mod clar, Hal avea o fobie în legătură cu îngropatul de viu, de când văzuse *Vanishing*), până ce nu îl vedea un medic. O s-o pună pe Nessie de dimineaţă să sune după un doctor. Dar poate că până atunci o să fie prea târziu. Cancerul s-ar putea împrăştia şi n-ar mai fi vreme pentru chimioterapie şi radioterapie.

Calm, e o simplă pată, care s-a infectat un pic. Poate că puroiul a ajuns în sânge. Septicemie. Braţul va trebui să-i fie amputat. Sau piciorul. Poate amândouă? Ar fi ăsta sfârşitul lumii? Până la urmă, uită-te la Heather Mills McCartney, pe care o cunoscuse odată, la una din galele de binefacere ale Florei: părea să se descurce bine, deşi îşi amintea de chestiile ieşite la iveală în timpul divorţului, despre cum trebuia să facă pipi într-o ploscă. Oh, Iisuse, aşa avea să i se întâmple şi lui. Fusese un prost că o lăsase atâta vreme. Ar trebui să fie consultat imediat. Se uită la ceas: era aproape miezul nopţii. Ei bine, cu atât mai rău. Era o urgenţă.

Ridică receptorul şi sună la recepţie.

15

Telefonul o trezi pe Amy, făcând-o să tresară. Își drese vocea înainte de a răspunde:

— Alo?

— Doamna doctor Fraser? rosti o voce cu un accent italian.

— Da?

— Îmi pare rău pentru deranj. Sunt *signor* Ducelli, managerul.

— Da?

— Avem o mică problemă și ne întrebam dacă ne-ați putea ajuta. Dacă vreți, adică... nu aveți nici o obligație.

Amy știa. Tocmai sosise Mariah Carey și trebuia să-i cedeze apartamentul.

— Depinde...

— Desigur! Numai că... *sunteți* medic, doctor Fraser?

— Da.

— Cu multă experiență?

— Ei bine, suficient de multă.

— Iertați-mă că întreb. Numai că arătați așa de tânără. Of, ce mai vrăjeală, se gândi Amy. Acum, vedeți dumneavoastră, problema este că s-a îmbolnăvit unul dintre oaspeții hotelului și are nevoie de asistență medicală urgentă. Doctorul pe care îl chemăm noi de obicei nu este de găsit. Credem că a plecat în vacanță.

— Ei bine, atunci oaspetele ar trebui să se ducă la spital.

Regula numărul unu a oricărui medic – niciodată nu te dai jos din pat, decât dacă nu e absolut nimeni căruia să-i pasezi treaba. Se uită la ceasul de pe noptieră – 23:36. Hristoase!

— Nu, doctor Fraser. Este ceva mai delicat de atât. Este vorba de un oaspete *celebru*. Nu putem suna pur şi simplu orice medic. Discreţia este de cea mai mare importanţă. Aşa că ne-am gândit şi am decis, cine e mai bine să-l trateze pe domnul... adică, pe oaspetele nostru VIP, decât un alt oaspete VIP?

— Dar e aproape miezul nopţii. Dormeam.

— Doctor Fraser, ştiu. Şi ca recompensă pentru amabilitatea dumneavoastră, o să fim mai mult decât fericiţi să vă acordăm gratuit întreaga şedere la de Russie. Şi a soţului. Când soseşte.

Mintea lui Amy începu dintr-odată să funcţioneze la capacitate maximă.

— OK! Bine! O să vin într-o clipă. Trebuie doar să mă îmbrac.

— Sunteţi foarte, foarte amabilă. Acum, când sunteţi gata, mergeţi la apartamentul Picasso, pe acelaşi culoar, ceva mai jos. Şi vă spun, cu cea mai strictă discreţie, că numele pacientului pe care trebuie să-l trataţi este... Îşi coborî vocea teatral, deşi, desigur, ea deja ştia. Domnul Hal Blackstock.

Trecu o jumătate de oră până ce Hal auzi soneria.

— Mulţumesc lui Dumnezeu.

Când Hal vorbise cu Ducelli, acesta îi spusese că nu era nici o problemă, un medic avea să fie la el într-o oră. Însă Ducelli revenise cu telefonul, mai puţin încrezător, spunând că aveau o

problemă neprevăzută, şi apoi sunase din nou, părând foarte binedispus şi asigurându-l că totul era sub control.

— Imediat! urlă el şi deschise uşa.

În faţa lui se aflau Ducelli şi o femeie cu părul întunecat, înaltă, în pantaloni scurţi şi un tricou spălăcit. Părea ciudat de cunoscută.

— Domnule Blackstock, îmi pare aşa de rău că v-am făcut să aşteptaţi. Am avut o mică problemă cu medicul nostru obişnuit. Dar nu vă faceţi griji. O avem, în schimb, pe doamna doctor Fraser, care stă la noi.

Atunci îşi aminti şi el.

— Din luna de miere?

— Aşa este, spuse ea. Sunt în luna de miere. Dar sunt şi absolventă a Facultăţii de Medicină din Edinburgh, medic generalist calificat şi sclav plătit cu normă întreagă de Serviciile Naţionale de Sănătate.

— Serios?

Hal o privi cu respect. Putea fi femeia care-i va pronunţa condamnarea la moarte.

— Deci ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Blackstock?

— Hmm. E personal, spuse el, aruncându-i o privire ucigătoare lui Ducelli, care prinse imediat aluzia.

— Deci, domnule Blackstock, am să vă las aici cu această superbă doamnă, adică... acest doctor distins, care vă va sta la dispoziţie.

— Este vreo farmacie deschisă non-stop prin apropiere? întrebă ea. Numai în caz că avem nevoie?

— *Si, si, dottoressa*. Un membru al personalului este pregătit să meargă, dacă aveţi nevoie de ceva.

— Bine. Am să vă anunţ.

— Multe mulţumiri pentru ajutor, *dottoressa*.

— Nici o problemă.

După încă puţină linguşeală, Ducelli plecă în cele din urmă.

— Bun, spuse ea, imediat ce se închise uşa, deci care e problema?

— Ei bine, e un pic jenant...

— Nu vă faceţi griji. Toată lumea spune asta.

— Nu, chiar este.

— Sunt sigură că nu-i aşa. Spuneţi-mi doar.

Vocea ei era neaşteptat de amabilă.

— Ei bine, problema e că... cred că am septicemie. Va trebui să-mi amputaţi braţul şi piciorul?

— Septicemie? spuse ea şi ridică o sprânceană.

— Dar ar putea fi şi cancer de piele. M-am ars rău de tot când eram adolescent, într-o vacanţă în Spania. Şi am fost la solar, mai spuse el, de parcă tocmai îi mărturisea unui preot că a făcut sex cu un măgar.

— Cancer de piele? Deci care sunt simptomele?

— Am pata asta pe piept şi am spart-o cu un ac. Acul era sterilizat, dar acum nu se mai vindecă şi am citit...

— Domnule Blackstock, sunt sigură că nu aveţi septicemie. Nici cancer de piele. Dar chiar dacă aveţi, se poate vindeca foarte bine. Se uită prin cameră. Hmmm. Drăguţ apartament. Ca să fiu sinceră, nici nu pot face diferenţa între acesta şi Popolo.

Fără să vrea, Hal chicoti.

— Popolo are vedere spre oraş. Eu am doar grădina.

— Oh, ce tragedie, spuse ea şi zâmbi. Era un zâmbet surprinzător de larg, care îi dezvăluia o strungăreaţă foarte drăguţă între dinţii din faţă. Acum, domnule Blackstock, n-am crezut niciodată

că vă voi spune asta, dar vă puteți scoate, vă rog, căminul, ca să mă uit la pată?

El își trase tricoul peste cap, simțindu-se foarte mărinimos. Se gândi că pentru ea trebuia să fie foarte incitant să vadă un star de cinema cum se dezbracă în fața ei. Da, probabil că va merge să se laude la toate prietenele, dar, chiar și așa, ce dacă? Nu era ca și cum ar fi urmat să-i dea un diagnostic de herpes sau ceva. Deși, dracu' să-l ia, dacă era cancer de piele și i-ar fi spus unei amice, care ar fi povestit apoi alteia, și totul ar fi ajuns în ziare înainte ca el să aibă ocazia s-o sune pe mami s-o avertizeze? Ar face bine să se ocupe de asta mâine la prima oră. Avea să fie supărată, dar o s-o asigure el că acum avea la dispoziție un tratament uluitor și că, din fericire, avea posibilitatea să plătească pentru cel mai bun. Și ce dacă îi va cădea tot părul? Avea o podoabă suficient de deasă – spre deosebire de acel Fabrizio de Michelis, care începea să chelească pe creștet, putea să jure – ca să fie sigur că cea mai mare parte avea să-i crească la loc.

Acum medicul stătea aproape de el.

— Cred că e un abces, spuse ea.

— Un ce?

— Un abces. Nici un motiv de îngrijorare. O să se cureță în câteva zile. Puneți niște cremă și nu-l mai înțepați cu nici un ac. Sterilizat sau nu. Îh.

Hal se simți dintr-odată euforic, ca și cum ar fi luat pe loc tot Ecstasy-ul pe care-l consumase în toată viața lui (nu că luase așa de mult). Se simțea ca renăscut. *Mulțumesc, Doamne, pentru a doua șansă*, se gândi el. *Mulțumesc. Îți promit că am să încerc să fiu o persoană mai bună. Am să dau mai mulți bani pe opere de caritate, și am să-i vizitez pe mama și pe tata mai des, și am să mă însor cu Flora și am să fac cu ea patru copii*

plini de viață. Deși nu era el prea sigur că Flora avea să aprecieze efectul a patru copii asupra siluetei ei. Poate că trei, atunci. Sau doi.

— Sunteți sigură că sunt bine?

— Absolut.

— Sigură că n-am cancer de piele?

— Nu pot fi sută la sută sigură, decât dacă vă verific fiecare aluniță de pe corp. Ceea ce n-aș face la ora asta. Sunt însă suficiente clinici în Londra, pe care vi le-aș putea recomanda, dacă vreți să vă faceți un control complet. Cred că puteți merge la clinici private, nu?

Hal începu să se simtă jenat.

— Nu, nu, uitați, e în regulă. Îmi pare așa de rău că v-am scos din pat. Bietul soț. N-are parte de prea multă distracție, pentru o lună de miere.

— Nu-i nici o problemă, spuse ea rapid, după care căscă un pic. Scuze. Pot numai să mă spăl pe mâini?

— Oh, desigur, spuse el și arătă spre baie. A dumneavoastră e probabil mai mare.

— Probabil.

Ieși o clipă mai târziu, părând confuză.

— Deci prietena dumneavoastră a sosit deja?

— Prietena mea? Ah. Nu. Nu ajunge aici decât peste câteva zile.

— Dar ce-i cu toate cosmeticele astea? Chestiile de la Clarins și Lancôme. Se opri când îi observă expresia feței. Oh. Sunt ale dumneavoastră?

— Ai nevoie de ceva ajutor, dacă nu știi când ai putea fi fotografiat, se justifică el.

— Desigur, spuse ea, nereușind să-și rețină un zâmbet.

Hal o iertă, pentru că era un zâmbet tare dulce.

— Mulțumesc. Ați fost foarte drăguță.

— Oh, nu vă faceți griji pentru asta, hotelul se va revanșa.

— N-o să le spuneți prietenelor ce tâmpit sunt?

— Desigur că nu. Sunt legată prin jurământul lui Hippocrate să nu dezvălui nimic despre pacienții mei. Acum, noapte bună, domnule Blackstock. Mergeți la culcare.

— Mulțumesc, repetă el, dorindu-și brusc și într-un fel cât se poate de ciudat ca ea să mai fi rămas.

— Cu plăcere, răspunse ea și închise ușa, nelăsându-i altceva de făcut, decât să se bage în pat și să se culce.

16

Înapoi în pat, Amy din nou nu mai reușea să adoarmă. Își aruncă cearșaful, după care îl trase iarăși pe ea, deschise fereastra, apoi o închise. Dădu drumul, apoi opri aerul condiționat. Se uită la telefon, să verifice dacă primise vreun mesaj în miezul nopții, cât fusese în celălalt apartament, dar desigur că nu era nimic.

În schimb, se trezi cum se uită cu durere prin vechile mesaje, cele de acum o săptămână, când totul era pe drumul cel bun. Ca să-și păstreze liberă măcar o parte din memoria telefonului, ștergea mesajele mai vechi când se plictisea în autobuz, însă pe unele le păstrase din motive sentimentale sau pentru că nu ajunsese niciodată la ele. Primul mesaj de la Doug care aproape că o făcuse să i se oprească inima în loc de bucurie. Doug spunându-i că vine târziu și să nu-l aștepte. Apoi, Doug anunțând-o că fusese la spectacol un tip de la A&R[1] și că lucrurile se prezentau îmbucurător. Doug, care spunea că era la supermarket și, scuze, ce-i ceruse Amy să cumpere? Doug, scriindu-i că formația se descotorosise de managerul Hank.

---

1. Artists and Repertoire – departament al unei case de discuri care se ocupă cu căutarea și descoperirea de noi talente.

— Ne jupoaie de bani și ne și ne fură, explicase Doug, când se întorsese acasă de la ceea ce fusese în mod clar un spectacol impresionant în club.

— Cum vă poate jupui, dacă voi nu faceți nici un ban? vrusese Amy să știe.

Ajunsese să-l admire pe Hank, care își merita cu siguranță mica sumă primită pentru cantitatea de energie pe care o depunea la organizarea microbuzelor care să ducă formația la spectacole în orașe neștiute de nimeni, să-i furnizeze droguri lui Gregor în aceleași orașe și apoi să-i ducă înapoi la Londra, în toiul nopții, pentru că toți ceilalți erau prea terminați să mai conducă.

— Scumpo, e ca și făcut, spusese Doug. Oricum, e de bine. Am decis să fiu eu manager. Ceea ce înseamnă alte douăzeci de procente din profit, direct la tine și la *moi*.

Nu avea nici un sens să specifice că cele douăzeci de procente din profit ajungeau la nouă sute de lire pe an. De fapt, asta însemna că Doug – care, de când plecase din avocatură, lucrase în vânzări prin televiziune, un job plicticos, dar flexibil – tot nu avea nici un ban. Au continuat cu cinele în oraș, cu serile la cinema, care erau însă cumva întunecate de faptul că Amy trebuia să le finanțeze pe toate. Nu plătitul o deranja, ci faptul că asta simboliza ceea ce se petrecea cu relația lor, în care simțea din ce în ce mai tare că ea făcea toată treaba.

Într-o zi obișnuită, ea se trezea la șapte. Doug dormea încă și continua să doarmă când pleca ea la cabinet, la opt, și tot dormea când dădea ea telefon la zece, să-i amintească să cumpere mâncare pentru peștii din acvariu. Se întorcea acasă pe la șase, epuizată emoțional de poveștile lacrimogene ale zilei, ca să găsească un teanc de DVD-uri noi împrăștiate în jurul televizorului, telecomanda încinsă de atâta butonat și patul

cald încă, în vreme ce maşina de spălat pe care o încărcase ea dimineaţă era încă plină de haine umede, iar *post-it*-urile pe care Amy le considera cheia vieţii, ignorate, chiar dacă erau pline de instrucţiuni, cum ar fi „Înnoieşte permisul de parcare" sau „Cumpără detergent".

Amy tânjea după cineva care să-i toarne un gin tonic; în schimb, însă, se trezea uitându-se prin coşul de gunoi, ca să scoată de acolo sticlele de plastic pe care Doug le tot arunca acolo, cu toate că Amy îi explica necontenit că primăria lor nu le recicla. Tânjea după cineva care să vorbească cu ea despre ziua pe care o avusese la lucru şi în braţele căruia să se cuibărească în faţa televizorului, însă, ca un vampir, Doug părea să revină noaptea la viaţă, aşa că îşi folosea serile libere ca să dispară în dormitor cu laptopul, stabilindu-şi spectacolele şi trimiţându-le e-mailuri neoficiale tipilor de la A&R.

Sau, şi mai rău, Doug era plecat la câte un spectacol – nu numai la cel susţinut de Ambrosial –, pentru că spunea că este important să stea cu ochii pe concurenţă. Desigur, o invita mereu şi pe Amy, care, în ciuda ameninţării fanelor, refuza din ce în ce mai des, pentru că era aşa de epuizată după muncă şi pentru că începea să dispreţuiască toată cultura asta a formaţiilor, pentru modul în care îi transformase viaţa.

Înţelegea din ce mediu venea Doug. Tatăl lui era un avocat sus-pus care îl obligase să-i calce pe urme – decizie pe care el o regretase mereu. Fratele lui mai mare, Alan, care, în cele câteva dăţi când îl întâlnise ea, i se păruse un pic afurisit, râsese mereu de ambiţiile lui muzicale. Doug petrecuse ani întregi certându-se cu ai lui, luându-le în derizoriu valorile burgheze, spunându-le că viaţa înseamnă mai mult decât a face bani. Dacă nu reuşea cu formaţia, pierderea

ar fi fost devastatoare. Amy se simțea vinovată pentru propriile și tainicele ei valori burgheze. Se agăța de faptul că numai mirosul lui Doug pe pernă era suficient să-i facă genunchii să tremure. Iar viața cu Doug era încă infinit mai bună decât cea cu Danny. Doug o făcea să râdă (în cea mai mare parte a vremii), Doug vorbea despre lucruri mai interesante, decât despre cine mergea la meciul de rugby. Doug o făcuse pe Amy să priceapă înțelesul cunoașterii trupești. Cel mai important, Doug era o provocare. Amy se plictisise cu Danny, iar Doug o menținea la pândă. Oricât de tare o enerva, tot el deținea avantajul. Ura s-o recunoască, dar chiar și când se plângea de nepăsarea lui, cel puțin simțea ceva, mai degrabă decât amorțeala indusă de viața cu Danny.

Și așa, Amy începea să găsească un pic jenant faptul că viitorul ei era suspendat în incertitudine. Oamenii puneau întrebări cu privire la direcția în care se îndreptau ei. Mama, tata, bunica, Madhura, Andrea și Rosa, care lucra la recepție la cabinet. Toți menționau într-o doară că trecuse, ce, deja un an și, aveau ea și cu Doug ceva planuri pe termen lung?

— Suntem fericiți așa cum suntem, mințea Amy cu fruntea sus.

Aspirațiile la măritiș, precum cine știe ce eroină dintr-un roman de Barbara Cartland, îi răneau principiile feministe. Dar, în același timp, Amy voia un răspuns, mai aprig ca oricine altcineva, și asta nu se referea doar la faptul că voia să poarte o rochie albă și să dea o petrecere. Era vorba de sentimentul abia înmugurit cum că ciclul muncii, al cinelor în oraș, al vacanțelor în străinătate și ieșirilor la cinema, care la douăzeci și ceva de ani fusese așa de satisfăcător,

acum nu mai era suficient – că avea nevoie să simtă că viaţa ei progresa.

Ultima picătură umpluse paharul într-o seară, când avusese o operaţie târzie. Penultimul ei pacient fusese un bărbat de douăzeci şi unu de ani, cu o expoziţie de tatuaje de speriat. Se plângea de dureri de cap şi-i spusese că cel mai bun prieten al lui îl pusese să ia nişte pastile.

— Cum adică, te-a pus? întrebă Amy. Te-a forţat?

Nu era deloc sarcastică; în zona asta, astfel de lucruri se petreceau mereu.

— Nu, a spus că erau Viagra, aşa că am înghiţit un pumn.

Uitându-se la fişa lui, Amy văzu că de fapt luase o supradoză imensă de Ecstasy şi era norocos să fie încă în viaţă. Îi prescrise ceva pentru durerea de cap numai ca să-l facă fericit, nu pentru că ea credea că ar fi avut nevoie de ele.

— Şi n-ai să mai iei alte medicamente, mai spuse ea, pe când hârtia ieşea pufăind din imprimantă.

— Depinde.

— De ce?

— Numai dacă am nevoie de ceva Viagra.

Următorul pacient era Sophia Franklin, o avocată stresată. Cât se plângea ea despre cum nu putea să doarmă, mintea lui Amy era deja în altă parte, gândindu-se la faptul că, dacă ar fi primit o liră pentru fiecare persoană văzută de ea a cărui viaţă fusese distrusă de droguri, ar fi trăit în Bahamas până acum. Dar ea şi Doug tot îşi mai petreceau weekendurile fumând marijuana şi trăgând ocazional pe nas sau luând pastile. Danny ura drogurile şi Amy îl considerase încuiat şi plicticos, dar acum recunoştea că avea dreptate. De ce era în regulă pentru ei să-şi permită, pentru că făceau parte din clasa mijlocie,

dar nu şi pentru şomeri şi săraci? Cum Sophia continua să se plângă, Amy luă o decizie. N-o să mai ia droguri, era pură prefăcătorie.

— Deci ce credeţi că ar trebui să fac?

— Ăăă?

— Mă simt aşa de goală, de deprimată. Slujba mea e, cum ar veni, de succes. Nu pot dormi din cauza adrenalinei care îmi pulsează prin trup. Aş vrea să-mi prescrieţi nişte pastile.

De obicei, la acest punct Amy ar fi început să flecărească despre cum pastilele de dormit ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi recomandat şi cum o sfătuia să bea un pahar cu lapte fierbinte şi să facă nişte exerciţii de respiraţie şi să pună picături de lavandă pe pernă. Dar mintea ei era în altă parte.

— Bine, spuse ea. Am să vă scriu o reţetă.

Sophia păru uluită.

— Oh, Doamne. Sunteţi sigură? Vreau să zic, credeţi că pastilele de dormit chiar sunt răspunsul? Poate că ar trebui să încerc doar un pahar cu lapte fierbinte. Ce ziceţi de yoga?

— Astea or să te ajute, spuse Amy, tastând la computer. Una pe noapte.

— Staţi, spuse Sophia, mai e ceva. Eu încerc să rămân gravidă; chiar credeţi că pastilele sunt o idee bună?

Ah, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu. Dacă încerci să rămâi însărcinată, probabil că somniferele sunt o idee proastă, spuse Amy. Aş fi vrut să-mi fi specificat dinainte, zise ea şi rupse reţeta. Regret, dar va trebui să alegi varianta cu laptele fierbinte.

— Tot încerc de câteva luni, spuse ea, în timp ce Amy se pregătea s-o mişte afară pe uşă. Credeţi că e ceva în neregulă cu mine?

Amy zâmbi, încercând să-şi ascundă nerăbdarea.

— Sophia, pentru asta trebuie să îţi faci o cu totul altă programare. Se uită la datele de pe ecran. Sophia avea treizeci şi nouă de ani. La vârsta ta, poate dura ceva vreme să rămâi însărcinată.

— Ştiu. Dar şase luni? Credeţi că am amânat-o prea mult? Credeţi că ar trebui să fac o inseminare in vitro?

— Cred că trebuie să facem altă programare ca să discutăm opţiunile, spuse Amy mecanic.

— Dar sunt aici acum!

Aşa că, în cele din urmă, Amy îi oferi Sophiei alte douăzeci de minute. Era atât de obişnuită să vadă femei ca ea, că ştia pe de rost placa. Atrăgătoare, de succes, spre patruzeci de ani şi, din diferite motive, amânase copiii până în ultima secundă posibilă, iar acum descoperea că de fapt fusese o secundă prea târziu.

După ce o repezi în cele din urmă pe uşă afară, Amy îşi strânse plictisită lucrurile şi-şi puse haina pe ea. În hol, dădu peste Madhura.

— Hei, Amy. Cum a fost azi?

— Destul de şocant. La tine?

— La fel, la fel. Doamne, n-ai să ghiceşti niciodată peste cine am dat azi-noapte.

— Ei? întrebă Amy, nelalocul ei.

— Peste Danny.

— Ah. Da.

Amy tot mai avea coşmaruri cu Danny. Nu se putea ierta pentru felul în care îi irosise vremea şi pentru laşitatea ei, că nu o terminase cu ani în urmă.

— Era cu o tipă. Se ţineau de mână şi păreau tare fericiţi. Madhura se uită la Amy cu nelinişte. Nu te deranjează că îţi spun asta, nu?

— Nu, nu, desigur că nu, spuse Amy plictisită. E minunat pentru el. Mă rog, mai bine plec. Ne vedem mâine.

În drum spre casă, în autobuz, Amy încercă să-şi dea seama cum o făceau să se simtă veştile astea. Uşurată, în mare parte, că scăpase. Curioasă să afle dacă fata asta era mai drăguţă ca ea. Şi bosumflată fără rost pentru că Danny, care declarase că are inima frântă şi e devastat, începea deja să-şi revină. Era clar că nici ea nu era chiar atât de irezistibilă. Gândurile îi fugiră spre Sophia şi celelalte femei de soiul ei. Cu numai un an în urmă, un copil ar fi fost la fel de important pentru Amy ca tactica la hochei sau dansurile populare greceşti. Dar în ultimele câteva luni, lucrurile începuseră să se schimbe : câteva colege de la facultate erau gravide, iar Amy vedea din ce în ce mai multe femei care aveau probleme să rămână însărcinate. Când şi-a dat seama de asta, a ajuns la apogeul gândurilor că, dacă voia copii, şi voia – în mod ideal un băiat şi o fată –, trebuia să facă ceva, şi asta mai degrabă mai devreme decât mai târziu, dacă nu voia să ajungă o altă victimă a fertilizării in vitro. Trebuia să vorbească cu Doug. Dar Doug nu era genul care să vorbească, îi plăceau lucrurile simple şi distracţia, plus că nu suporta să fie presat. Dacă Amy îl întreba ce voia la cină, era în stare să o ia razna, să strige că nu ştie, că de ce îl agasează? Aşa că mai bine fără discuţii. Mult mai bine să abordeze lucrurile uşor, decât să rişte ca Doug să-şi ia cârnpii.

Descuie uşa din faţă şi intră în bucătărie. Ce mai rămăsese de spălat de la cina de seara trecută tot mai zăcea în chiuvetă. Doug, Gregor, Baz şi Pinny stăteau întinşi pe canapea. Pinny îşi ţinea capul în poala lui Baz şi picioarele pe genunchii lui Doug, după cum observă Amy fără nici o plăcere. Se uitau pe jumătate la un meci de fotbal, iar pe jumătate se lăsaseră cuprinşi de modul lor preferat de a-şi petrece timpul – înjurându-i

pe cei de la A&R. Un *joint* imens era trecut de la unul la altul.

— Sunt cu toţii aşa nişte diletanţi, spuse Gregor. N-ar recunoaşte talentul adevărat nici dacă le-ar sta în poală şi şi-ar scoate toate hainele.

— Danny de la Upstairs a fost acolo ieri-seară, nu? spuse Pinny, trecându-şi *joint*-ul peste stomacul ei ca o placă de călcat. Ce-a zis?

Doug ridică din umeri.

— A zis că a fost bine, dar cântecele nu sunt încă închegate. O să revină în câteva luni.

— Nici măcar n-a ascultat cântecele, a tot vorbit la telefon la primele trei, l-am văzut eu.

Cum îi privea din hol fără să fie observată, Amy aştepta inevitabilul: *Ce mă enervează.*

— Ce mă enervează e că nici unul n-are pic de tupeu. Caută cu toţii următorul Coldplay. Le e aşa de frică de şefi, că nici nu mai ştiu ce le mai place. Au rămas blocaţi la ce e simplu şi previzibil. Ah, bună, Amy.

— Bună, spuse ea rece.

— Hei. Doug îi făcu cu mâna. Tocmai spuneam că o reuşită nu poate fi foarte departe.

— Aha, spuse Amy.

— Doar că nu ştiu cât o mai putem duce, gemu Gregor. Vreau să zic, dacă tipii ăştia sunt aşa de idioţi, că nu văd cât de tari suntem, nu sunt sigur că vreau să le dau satisfacţia de a semna cu ei.

— Doug, putem vorbi un pic în dormitor? spuse Amy.

El se ridică fără nici o tragere de inimă.

— N-ai putea să-ţi trimiţi prietenii acasă, te rog? întrebă Amy când el închise uşa.

— Ce? *De ce?*

— Sunt frântă. Şi n-am chef de companie.

Nu se putu aduna să spună că „se droghează şi am decis să nu mai avem droguri în casă",

pentru că Doug ar fi zis că a luat-o razna. O să păstreze asta pentru alt moment.

— Ames! Nu pot face asta, ar fi nepoliticos.

— Nepoliticos a fost să nu mă avertizezi că vor fi toţi aici.

El o privi uluit.

— Dar, Amy, pe tine nu te deranjează că sunt aici. Adică sunt şi prietenii tăi. Mai ales Pinny. Ce-i cu tine? Parcă îţi plăcea să fie plin de lume pe aici.

— Sunt obosită, spuse ea, trântindu-se pe pat.

— Mereu eşti obosită. Sunt sigur că înainte nu erai aşa; erai mai amuzantă.

Amy se simţi rănită.

— *Sunt* în continuare amuzantă, când am ocazia.

— Adică? O ocazie ca asta?

Dintr-odată, mâna lui se plimbă în sus, peste tricoul ei. În ciuda supărării, Amy simţi o scânteie în vintre.

— Doug, ce faci? Ceilalţi sunt cu toţii dincolo!

— Şi? O ocazie ca... asta?

Acum îi desfăcea pantalonii. Amy chicoti şi mâinile i se strecurară pe sub tricoul lui.

— O ocazie ca asta e bună.

Ieşiră din dormitor peste cincisprezece minute, un pic în neorânduială şi – în cazul lui Amy – într-o stare mult, mult mai bună. Doug avea dreptate. Trebuia să se mai detaşeze. Şi să nu-şi mai facă griji de copii, pentru numele lui Dumnezeu. Mai era o grămadă de vreme pentru discuţia aia şi, cunoscându-l pe Doug, într-o zi o s-o surprindă, pur şi simplu, spunându-i că îşi dorea enorm copii, aşa că de ce să riste acum o ceartă inutilă?

Amintindu-şi de noaptea aceea, Amy îşi îngropă capul în mâini şi gemu.

De ce nu-l întrebase atunci? De ce fusese aşa o laşă, codindu-se mereu de o potenţială confruntare? Când plângi, se presupune că adormi mai uşor, însă mai dură cel puţin o oră până ce Amy căzu lată.

17

Amy fu trezită de sonerie, urmată de ușa care se deschise.

— Da? bombăni ea ca un adolescent.

O menajeră simpatică dădu buzna înăuntru.

— Scuză-mă, *signora* ! Nu știam că era cineva în cameră.

— La dracu'! spuse ea, după care se frecă la ochii încă lipiți și se uită la ceasul de la televizor, care arăta că era zece și trei minute. Mă mai lași zece minute?

— *Si, signora.*

Repede! Bufetul de la micul dejun se închidea la zece jumate. Dușul îl putea face după, se gândi ea, trăgându-și peste cap o rochie subțire. Când să deschidă ușa, văzu un plic care fusese împins în cameră. Inima îi tresări din nou. Trebuia să fie un mesaj de la Doug. Așteptă până ce ajunse în lift, după care desfăcu plicul, din care căzură două bilete și o notă scrisă de mână.

Dragă doctore (nu-ți știu numele),

Îmi pare așa de rău că te-am deranjat seara trecută. Te rog să accepți invitația la premieră și la petrecerea de după, pentru tine și soțul tău. Și nu, nu am să cer nimic pentru asta – nici măcar un schimb de apartamente.

Al tău, cu abces,
Hal Blackstock.

Zâmbi în timp ce analiza invitaţia scrisă în relief la premiera din Piazza di Spagna, urmată de o recepţie pe terasa hotelului de Russie. Uşile liftului se deschiseră, iar ea se grăbi prin curte, înaintând în sala de mese aproape pustie. Chelnerii curăţau mesele pentru prânz.

— Hei, Amy!

Se uită în jur. Erau Marian şi Roger, care stăteau la o masă din colţ, alături de o femeie foarte strălucitoare. Lui Amy îi luă câteva clipe să-şi aducă aminte că era blonda pe care o văzuse în lift cu afurisitul de Doubleday.

— Hei!

— Ce mai faci, Amy? Unde ţi-e soţiorul în dimineaţa asta?

— Are o migrenă, explică Amy slab.

— Oh, bietul de el, spuse Marian. Muream de nerăbdare să-l cunosc. Ni s-ar fi putut alătura la masă, noi luăm un mic dejun cu şampanie, ca să ne sărbătorim a treizecea aniversare de la nuntă. Dar stai jos, scumpo, şi fă cunoştinţă cu Lisa. Şi ea e tot englezoaică, să ştii.

Amy şi Lisa dădură din cap una spre cealaltă într-un mod foarte britanic şi mormăiră câte un salut.

— Amy e aici în luna de miere.

— Oh, ce frumos, spuse Lisa cu un accent cam de mahala.

Amy observă că avea un diamant uriaş în decolteu şi un altul pe inelar.

— Vrei să ni te alături? întrebă Roger, făcând semn din cap spre sticla de şampanie.

— Eu...

— Ei, haide, Amy, urlă Roger. Nu te putem lăsa să stai singură.

Marian ridică un deget de avertizare.

— Roger, ea nu poate bea şampanie. Cum Lisa păru confuză, Marian îi şopti ca la teatru: E unul mic pe drum.

— Ah, da! spuse Lisa, pe faţa căreia se întinse un zâmbet. Felicitări. Sper că ai reuşit să bei ceva la nuntă. Nu mă pot gândi la ceva mai rău decât să nu te poţi pili în ziua cea mare.

Amy îşi reţinu un rânjet, după care se întoarse spre chelnerul tânăr care plutea în spatele lor.

— Acum, fii atentă, o avertiză Marian. Fără ouă fierte moi, draga mea. Ţine minte, am fost moaşă. Aşa că, dacă ai nevoie de un sfat, nu ezita să întrebi.

— Ceai sau cafea? întrebă chelnerul.

— Cafea, te rog.

— Oh, nu, se opuse Marian. Nu poţi bea cafea. E foarte dăunătoare pentru copil.

Amy se gândea să le dezvăluie că ea era medic, de fapt, bine antrenată în a le explica fetelor de cincisprezece ani de ce fumatul în timpul sarcinii nu era o idee bună, dar simţi că nu are energie pentru asta. Mai mult, toată lumea ştie că moaşele urăsc medicii numai un pic mai puţin decât pe femeile care aleg injecţiile epidurale şi alăptarea cu biberonul.

— Oh, dar sunt sigură că o ceaşcă mică nu va face deloc rău, încercă ea.

— Oh, nu, nu, şi una singură poate fi periculoasă. Mai bine să fii sigură, decât să-ţi pară rău, nu?

— Bine, atunci ceai, spuse Amy ţâfnoasă.

Ura să bea ceai dimineaţa.

— Oh, dar ceaiul e la fel de rău, cu atâta cafeină. Va lua un ceai de plante, îi spuse Marian chelnerului. De mentă, cel mai bun pentru tine, dragă. Pe lângă toate celelalte, va calma arsurile alea gastrice îngrozitoare. Eu le-am avut la toate

sarcinile. Acum îţi faci exerciţiile pelviene, nu? Pentru că sunt extrem de importante. Asta în caz că nu vrei să ajungi să faci pipi de fiecare dată când strănuţi.

— Mă scuzaţi, spuse Amy, ridicându-se.

La bufet, îşi umplu farfuria.

— Hmm, mănâncă pentru doi, observă Marian când reveni.

— Eu am pus douăzeci şi cinci de kile pe mine când am fost însărcinată cu fiica mea, spuse Lisa. Eram ditamai vaca şi mi-a luat o groază de vreme să scap de ele. Aşa că fii atentă, dragă, ia-o uşor cu digestivele din ciocolată.

— Ai o fiică? întrebă Marian, interesată.

— Emily. Din prima căsătorie. Are nouă ani, spuse ea, şi chipul îi fu străbătut de o scânteie de tristeţe.

— Unde e acum?

— Cu sora mea şi copiii ei, în Sevenoaks. Vorbesc cu ea în fiecare zi. Se distrează de minune.

Conversaţia merse mai departe. Roger vorbi despre istoria unora dintre bisericile pe care le vizitaseră cu o zi în urmă. Amy observă că el şi Marian se ţineau de mână pe sub masă şi i se umplură ochii de lacrimi. N-avea să găsească niciodată pe cineva care să simtă la fel pentru ea.

Marian se ridică.

— Ei bine, mai bine am pleca, Rog, avem atâtea de văzut azi. M-am gândit să facem un tur al catacombelor unde erau înmormântaţi primii creştini. Dar trebuie să ne întâlnim cu toţii la un pahar, la un moment dat.

— Ar fi tare drăguţ, spuse Amy peste umăr, tocmai când Marian ridica un deget şi striga:

— Acum ai grijă cu căldura, scumpo! Şi ţine minte, fără pateuri sau brânzeturi nepasteurizate, şi aici mă tem că intră şi gorgonzola.

Rămase singure, Amy şi Lisa îşi zâmbiră reciproc, un pic nelalocul lor.

— Ce faci azi? întrebă Amy.

— Nu prea ştiu. Simon lucrează toată ziua, aşa că sunt cam în pană de idei. M-am gândit că poate am să merg la cumpărături. Deşi am făcut asta şi ieri. Tu ce faci?

— Păi, nu sunt sigură. Migrena soţului e aşa de serioasă, că nu pot face nimic cu el. Femeile se uitară una la alta pentru o secundă, după care Amy izbucni: Te deranjează dacă vin cu tine?

18

Când s-a trezit, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi atingă pieptul. La naiba! Pata era încă acolo. Doctoriţa aia se înşelase, avea cu siguranţă o infecţie în sânge şi i se va amputa ceva. Se rostogoli afară din pat şi merse poticnit spre baie, scheunând când dezlipi plasturele, şi se uită fix în oglindă.

Bun. Trebuia să recunoască faptul că pata era *un pic* mai mică, însă tot avea de gând s-o supravegheze îndeaproape. Luă crema antiseptică şi stoarse mult din tub. Ar face bine să se asigure că Nessie o să-i mai aducă unul.

Cât o fi ceasul? se întrebă el întorcându-se agale în dormitor. Ajutor! Abia opt şi zece. În faţă i se căsca o zi întreagă, ziua pe care insistase să şi-o păstreze liberă, ca să se poată bucura de Roma, dar cum dracu' să facă asta singur? Mai bine şi-ar fi umplut vremea cu interviuri şi fotografii, măcar aşa ar fi trecut orele mai repede.

Dar atunci sună telefonul.

— Alo? spuse el, aşteptându-se să fie Marina.

— Hal? rosti o voce cu un accent puternic de Belfast.

— Aha, cine e? spuse el, pe un ton glumeţ.

— Du-te dracu', afurisitule. Ştii că eu sunt. Callum.

— Callum? Ah, da, mi-amintesc vag că ştiu pe cineva pe nume Callum, mai spuse Hal, însă în

cele din urmă decise să înceteze cu gluma. Ce mai faci, colega? Ai venit la Roma?

— Da, şi mă simt foarte bine. Am sosit târziu azi-noapte, ca să dau dovadă de fidelitate faţă de clientul preferat. Cum merge treaba?

— Al dracului de groaznic. Trebuie să mă curvăsăresc pe-aici promovând filmu' ăsta de căcat.

Callum râse.

— Viaţa-i grea, nu? Ia ascultă, ce planuri ai azi? N-ai putea să pierzi vremea un pic?

— Desigur, spuse Hal, simţindu-se uşurat aproape prosteşte odată cu amânarea singurătăţii unei zile întregi. Unde stai? Vrei să luăm micul dejun?

— Sunt la hotelul Baglioni, foarte aproape de tine. Mi-ar plăcea să iau micul dejun, dar trebuie să dau o groază de telefoane, aşa că, ce zici de prânz? Aş putea veni eu la tine.

— Bine, spuse Hal fără să se gândească, după care: De fapt, nu. Haide să mergem în oraş. Să redescoperim câteva din vechile mele spelunci. Adu-ţi aminte că eu am locuit aici.

— Da? Când?

— Când am fost student.

Hal fu iritat că agentul lui uitase de asta. Unul dintre punctele lui forte era faptul că vorbea italiana şi franceza. Un agent ar trebui să ţină minte astfel de chestii.

— Ah, da. Tot uit că n-ai capul chiar gol de tot, spuse Callum. Bine, sună amuzant. Unde vrei să mergem?

Pentru o clipă, lui Hal nu-i veni nimic în minte, după care spuse:

— E un loc în ghetou care se cheamă Da Emilia. Am s-o pun pe Nessie să ne rezerve o masă, nu-mi amintesc adresa exactă.

— Nu-ţi face griji, o să-mi spună portarul. Sună bine. De-abia aştept să te aud cum vorbeşti italiana. *Ciao*, atunci.

— *Ci vediamo*, spuse Hal şi închise zâmbind.

Callum îi fusese agent de – la dracu' – peste douăzeci de ani. Cu siguranţă, putea fi enervant uneori, îl hărţuia pe Hal să se uite peste scenariile care păreau scrise de drogaţi cu probleme psihice şi să meargă la reuniuni cu naiba ştie ce regizori est-europeni de *art-house*, dar era şi foarte amuzant. Hal petrecuse multe weekenduri excelente la cabana lui din Ţara Galilor, făcând concursuri de karaoke în bucătărie până târziu în noapte. Marinei îi plăcuse mereu să meargă acolo, se gândi el cu durere. O dusese şi pe Flora o dată, dar ea fusese un pic tensionată, pentru că fetele erau la Pierre. Mersese la culcare la nouă, adică exact când prietena lui Callum, Robyn (una dintr-o lungă succesiune, deşi acum era deja prin preajmă de câţiva ani), începuse să adune şi să cureţe după cină, însă tavanul jos al cabanei o împiedicase să-şi facă extensiile yoga.

Bun. Hal ridică din nou receptorul şi-i ceru lui Nessie să-i spună şoferului să vină să-l ia la unsprezece şi jumătate, ca să-l ducă la restaurant. Dar tot plimbându-se el prin apartament, neştiind cum să-şi umple următoarele câteva ore, lui Hal îi veni ceva în minte. Atunci se duse din nou la telefon.

— Bună, Nessie. Ascultă, n-ai putea să-l baţi la cap pe Ducelli să-mi facă rost de o Vespa?

— O Vespa? Ştii cum să conduci aşa ceva?

— Normal. Am stat aici un an, ce dracu'!

— Crezi că vei fi în siguranţă? întrebă Nessie. N-or să te urmărească paparazzi?

— Ducelli mi-a sugerat ideea, tocmai pentru că n-o să mă recunoască nimeni, o să port cască. Aşa, pot să mă plimb anonim prin Roma. E genial, se pare că şi Brad tot aşa a făcut.

— Bine, atâta vreme cât ai grijă, Hal.

— Eu am întotdeauna grijă, minţi el.

Peste o oră, Ducelli îl conducea pe Hal în garajul din subsolul hotelului, unde îl aştepta o Vespa albastră nouă-nouţă.

— Perfect, spuse Hal. E perfectă.

— E frumoasă, nu? replică Ducelli, zâmbind. Cred că vă veţi simţi bine pe ea.

— Oh, cu siguranţă.

Hal îşi trase casca peste cap şi se urcă pe scuter. Răsuci cheia în contact şi simţi cum se ambalează motorul sub el.

— Ştiţi unde mergeţi? întrebă Ducelli neliniştit. Nu aveţi nevoie de bodyguard?

— Fără bodyguard, strigă Hal peste umăr, făcând un salt cu scuterul. O să mă distrez doar!

Conduse pe rampă, urcă spre ieşire, se văzu în stradă şi o coti la dreapta pe Via del Babuino. O luă direct înainte, după care înconjură Piazza del Popolo, strecurându-se printre camionete albe şi Fiat-uri. Un Porsche îl claxonă – şi claxonă şi el. Era o adevărată binecuvântare: Hal era liber, nimeni nu se uita la el, iar dacă se uita cineva, ce dacă? O coti pe Via di Ripetta şi acceleră.

În mijlocul străzii păşi o măicuţă. Hal rememoră câteva din cunoştinţele lui legate de Italia, cum ar fi că singurul mod sigur de a traversa o stradă în Roma e să te iei după o maică sau un călugăr – chiar şi cei mai tari tipi, cu Ferrari-urile lor, tot opreşc. Chicotind, puse piciorul pe acceleraţie şi se îndreptă direct spre ea. Cu un strigăt, măicuţa sări înapoi. Hal se uită peste umăr şi o văzu cum îşi agita pumnul la el.

Mârâind de bucurie, merse mai departe. Mai avea vreme pentru un mic ocol, aşa că se îndreptă spre Via Arenula şi de acolo o luă peste podul care traversa dâra amorţită de apă care era râul Tevere în plină vară, şi apoi ajunse în Trastevere, fostul lui loc favorit unde se întâlnea cu prietenii, unde se aflau case de tot soiul, vopsite în

culoarea dovleacului, a portocalei şi a sângelui de bour.

Trecu de brutăria unde mergea în fiecare dimineaţă pentru *cornetti* – nişte afurisiţi de croasanţi italieneşti cu gust de praf, dar care erau obligatorii pentru o experienţă autentică a vieţii în Roma. Mai era şi magazinul de electrice de unde îşi cumpărase el cafetiera, după ce prietenii lui italieni îl ameţiseră încercând să-l convingă să le ofere Nescafé. Mai încolo era barul unde îi plăcea să ia *birra*[1] de seară. Hal simţi o strângere ciudată în spatele gâtlejului. Ce nasol că nimeni nu-ţi putea spune dinainte când aveai să trăieşti cea mai frumoasă parte a vieţii, ca s-o poţi savura, decât s-o iroseşti făcându-ţi griji pentru cum ai să plăteşti următoarea factură.

Nu putu conduce prin Piazza Santa Maria, cu fântâna în centru, aşa că o luă pe jos şi împinse scuterul de coarne, ca să arunce o privire. Curăţaseră frontonul bisericii din colţ şi mozaicurile din vârf, care fuseseră mereu de un galben-cenuşiu; acum luceau aurii, vii în lumina soarelui. La dreapta lui era aleea îngustă care ducea la cinematograful Pasquino – desigur, închis în august –, unde proiectau filme englezeşti nedublate, iar vara trăgeau copertina deoparte, ca să te poţi uita la film sub cerul înstelat.

Conduse mai departe, uluit de cât de vii îi rămăseseră amintirile despre străzile încâlcite, când, altfel, nu putea spune nici ce mâncase ieri la prânz. Se îndreptă spre pod, după care o luă spre Via Giulia, plină de anticariatele ei prăfuite. Într-unul din ele, un bătrân repara cu grijă un candelabru. Un câine adulmeca lângă o Vespa parcată acolo – dincolo, un şir de rufe atârna de-a lungul străzii, iar el fu nevoit să se aplece pe sub ele.

1. Bere (în it., în orig.).

De aici, toate regulile de circulaţie îl obligau să parcheze, dacă voia să dea o tură rapid, să se uite un pic prin piaţa lui preferată : zdrenţăroasa şi vibranta Campo di Fiori, unde un grup de muncitori plivea florile uscate şi curăţa vitele putrede, smochinii mâncaţi de viespi şi cojile de fistic rămase după piaţa de dimineaţă. Apoi se întoarse la scuter şi se îndreptă spre vechiul ghetou evreiesc, unde făcu un ocol rapid în Piazza Mattei, ca să admire fântâna mică din centru, cu patru ţestoase din marmură care beau apă.

Înapoi, coti spre ceea ce părea o fundătură, unde un bărbat stătea întins sub o motocicletă, cu o mână reparând-o şi cu cealaltă fumând un *joint* ; omul ieşi de sub motor şi salută o maică, spunându-i pe nume. Hal parcă Vespa, iar când se dădu jos de pe ea, îl zări pe Callum, transpirat tot, în faţa unei clădiri vechi, acoperite cu viţă-de-vie ; deasupra uşii din lemn se vedea numele Da Emilia.

19

— Hei! strigă Hal.

— Hei, exclamă Callum, ştergându-şi sudoarea de pe nasul lui care parcă era o pârtie de schi. Doamne Dumnezeule, Hal Blackstock. Duci o viaţă palpitantă de mahala, ha? Unde ţi-e limuzina cu geamuri fumurii?

— M-am descotorosit de ea, spuse Hal. Am vrut să-mi retrăiesc trecutul. Mă bucur să te văd, omule.

Hal îşi ridică mâna, iar Callum i-o lovi în aer.

— Deci ce-i chestia asta, de m-ai adus aici? spuse el, dând din cap spre uşa ştearsă din spatele lui. Arată aşa de rustic, că n-am îndrăznit să intru singur.

— E cel mai bun restaurant din oraş. Sau mai bine zis era, acum douăzeci şi trei de ani. *La dracu', douăzeci şi trei de ani.* Ştiu că nu e de fiţe, dar e autentic.

— O să fie o schimbare înviorătoare, spuse Callum, după care împinse şi deschise uşa. Ei bine, haidem.

Hal îl urmă cam agitat. Locul era exact aşa cum şi-l amintea de atâţia ani, cu podeaua rece de piatră, cu feţele de masă verde închis. Ventilatoarele din tavan se învârteau uşor peste încăperea aproape pustie, populată doar de doi afacerişti care negociau în tăcere într-un colţ.

— Bine că am rezervat masă, rânji Callum.

— E august, se justifică Hal. Nu-i nimeni în oraş.

Îşi amintea că restaurantul fumega odată, mâncarea era sublimă, iar vizitele aici – o tratăţie rară, atunci când vreunul dintre americanii pe care îi ghida prin oraş îi dădea un bacşiş generos. Îi lipsea acel Hal, Hal cel plin de viaţă, care se frământa numai când se gândea unde să mănânce.

O bătrână într-o rochie neagră, în care Hal o recunoscu pe Emilia de altădată, ieşi rapid din încăperea din spate. Îmbătrânise – inevitabil. În trecut, se agita mult în jurul lui, dându-i budinci gratis şi spunându-i că e fiul ei britanic. Dar acum ochii îi erau înceţoşaţi de cataractă, mersul îi era molcom şi, în ciuda faimei lui pe întreg mapamondul, femeia nu dădea absolut nici un semn de recunoaştere. Hal, care se aşteptase la o revedere emoţională – sigur că ea-i urmărise cariera cu mândrie –, se simţi paralizat de timiditate şi sfială, aşa că se decise să nu spună nimic.

— *Si?* spuse ea.

— *Aaa. Abbiamo riservato un tavolo. Il nome è` signor Jarse.*

— *Che?*

Hal înghiţi, după care repetă, mai încet şi mai rar.

— *Che?*

Callum îşi înăbuşi un chicotit.

— Avem rezervare, spuse el. *Mister* Jarse.

— *A, si, si! Signor* Jarse, spuse ea şi arătă spre masa din colţ. Pe aici, vă rog.

Se aşezară, iar Callum încă rânjea larg.

— Cam asta a fost cu italiana ta fluentă.

Cam obraznic. Câteodată, Hal se întreba de ce nu-l concedia. Agenta Marinei, Nora, fusese mereu ceva de genul : Oh, da, Marina, nu, Marina,

şi de asta o porecliseră ei Linge-Blide. Dar, în sinea lui, Hal aprecia faptul că era luat peste picior de Callum: acum, aproape că nu mai era nimeni care s-o facă.

— Accentul meu trebuie să fi ruginit, spuse el cu ţâfnă, sau e ea un pic surdă.

— Nu-ţi face griji, poţi traduce meniul, spuse Callum, chiorându-se când femeia le dădu două bucăţi de hârtie. Nu înţeleg nici un afurisit de cuvânt. Oh, nu, mint. *Pesce alla spada*. Ăsta tre' să fie peşte-spadă, nu? Asta o să iau.

— Da, e marţi.

— Ce-are a face?

— Nu mănânci peşte decât marţi sau joi – astea sunt zilele de piaţă. Hal zâmbi, amintindu-şi: Italia e plină de reguli nebuneşti, mai ales cele legate de mâncare.

— Da, cum ar fi?

— Să nu pui niciodată brânză pe ceva cu peşte, deci fără parmezan pe *linguine* cu fructe de mare.

— Pe care le-aş comanda numai marţea! strigă Callum.

— Înveţi repede, nu? spuse Hal şi continuă să depene amintiri. Bun, deci fără salate ca aperitiv, ele vin după masă. Niciodată să nu bei suc de fructe cu altceva decât cu paste.

— Doamne, partenera ta de film ar avea probleme cu regula asta.

— Aşa-i, nu? spuse Hal.

Justina îi înnebunise pe toţi cei de pe platou cu dieta ei rigidă cu fructe.

— Ce altceva? Fără cappuccino după zece dimineaţa.

— Fără cappuccino? Dar aşa îmi place mie să-mi termin masa.

— Ah, nu! strigă Hal, fluturându-şi mâinile într-o atitudine batjocoritoare de dezaprobare. Tot laptele şi zahărul care se bălăcesc în stomac

ţi-ar strica digestia. Eşti de-a dreptul filistin, nu?

— La dracu', şi eu care credeam că italienii sunt nişte anarhişti. Nu ştiam că au toate regulile astea.

— Oh, da. M-au surprins şi pe mine, când am ajuns aici. Şi eu credeam că sunt doar o şleahtă de genul „merge oricum", dar au reguli pentru orice – reguli care interzic benzinăriilor să vândă mâncare, reguli care decid când pot avea magazinele reduceri, reguli pentru limitarea timpului cu care poate fi chemat un taxi dinainte, reguli cu privire la câte încuietori trebuie să aibă o uşă din faţă. Chiar şi la Napoli, unde se pare că este balamucul absolut, îţi dai seama că toată lumea se opreşte la culoarea verde să facă loc maşinilor care trec pe roşu.

— Eşti un adevărat izvor de informaţii, Hal.

— Cel mai rău, spuse Hal, acum în vervă, este că, oricât ţi-ar plăcea mâncarea italienească, ţi se taie de la atâtea paste şi pizza. Însă, dacă ai poftă de un cârnat, amicii italieni se vor uita la tine de parcă ai fi sugerat un fel de mâncare cu câine prăjit. Dacă *mamma* nu le-a făcut lor asta când erau *bambini*, atunci pur şi simplu nu vor să ştie. Uite, eu tânjeam după un fel de mâncare asiatic. Zâmbi, amintindu-şi de încercarea lui dezastruoasă de a le lărgi orizonturile prietenilor, când le gătise mâncare thailandeză. Dar, hei, a trecut ceva vreme, iar acum chiar mă gândesc la un fel de mâncare de-a dreptul italienesc. Deci, începem?

O jumătate de oră mai târziu, el şi Callum se lăsaseră pe spate în scaune, gemând în faţa farfuriilor goale de pe masă. Începuseră cu *antipasti* din carne conservată, trecuseră la *carciofi alla giudia* – antricoate prăjite –, şi atunci Callum îşi primise peştele-spadă, în vreme ce Hal avea parte

de o farfurie imensă cu momiţe de viţel în sos de lămâie, cu cartofi prăjiţi şi broccoli. În seara asta, avea să tragă de fiare de două ori mai tare, dar meritase.

— Hristoase, Hal, ştiam eu că ţi-ai propus să-mi distrugi silueta fermecătoare, dar e un pic cam prea mult. Callum râse, mângâindu-şi abdomenul foarte bine rotunjit din spatele tricoului portocaliu închis. Ai să mă îngraşi!

— Asta era şi intenţia, rânji Hal. Să termin cu orice fel de concurenţă.

— Cum e hotelul tău? întrebă Callum, ştergând ultimele rămăşiţe de sos cu nişte pâine. Sper că ţi-au dat un apartament mai bun decât cel al Justinei.

— Al ei e mai bun ca al meu, recunoscu Hal. Mult, mult mai mare – şi cu propria saună. Hal se uitase şi el pe site. Eu am pus ochii pe cel de vizavi de mine, care are vedere deasupra Romei, când tot ce văd eu sunt nişte grădini, ca şi cum te-ai afla oriunde. Da' au pus laba pe el doi în luna de miere. Pe ea am cunoscut-o seara trecută, şi e un simplu medic. Nu ştiu cum şi-l poate permite.

— Medicii câştigă o grămadă de bani în zilele noastre. Dermatologul lui Robyn câştiga de trei ori cât mine.

Hal se întrebă în gând cum de folosea Callum trecutul când vorbea de Robyn, dar voia totuşi să rămână la subiectul lui de conversaţie.

— Da, dar aici vorbim de Serviciile Naţionale de Sănătate.

— Poate că soţul ei e vreun fanfaron de bancher.

— Cred că da.

Dar, gândindu-se la Amy, lui Hal i se păru foarte improbabil să fie aşa. Cunoscuse el destule soţii de bancheri, şi toate arătau la fel: păr blond ca mierea, întins şi aranjat la salon, îmbrăcate

numai în bej și cenușiu, în haine strâmte de mătase. Nu purtau tricouri largi și spălăcite și nu-și țineau părul cârlionțat strâns în coc cu un ac mov. Dacă se gândea mai bine, nici una dintre ele nu era medic – aproape toate erau mame cu normă întreagă, chiar dacă aveau babysittere angajate full-time. Câteva aveau afaceri de design interior sau buticuri unde vindeau haine pentru gravide, „pentru că era așa de greu să găsesc ceva cu stil când eram însărcinată".

Cu toate astea, nici bancherii nu erau singurii care aveau bani, presupuse el, deși nu se putea gândi la altcineva – în afară de starurile de film, desigur.

— Medic, spuse el gânditor. Să știi că eu chiar admir astfel de oameni, care aleg să facă ceva ca lumea cu viețile lor, mai degrabă decât să se îmbrace în costume prostești și să piardă vremea recitând cuvinte pe care le-au scris alții pentru ei. De când am cunoscut-o, chiar m-a pus pe gânduri. Poate că ar trebui să mă reorientez, să fac ceva semnificativ cu viața mea.

Callum îi zâmbi politicos. Mai auzise din astea și înainte, nu numai de la Hal, ci de la toți clienții lui.

— Da, ai putea face așa ceva, spuse el. Până la urmă, Daniel Day-Lewis a lăsat totul ca să devină meșter. Dar, înainte să iei orice decizii dramatice, gândește-te la ce am să-ți spun.

— Ha? spuse Hal, terminând ultimele picături din carafa cu vin roșu pe care o ceruseră.

— Am un scenariu de Andreas Bazotti aici, cu un rol care ar fi fantastic pentru tine. Nu e comedie, e o dramă serioasă. Vorbim de statuete de aur, Hal. Ți-ar schimba complet profilul. N-ai putea renunța la televizor pentru zece minute diseară, să citești scenariul?

Hal simţi cum se dă o luptă înăuntrul lui. Era pe punctul de a renunţa la actorie, însă Andreas Bazotti era un regizor foarte tare, tânăr, nonconformist. Toată lumea făcea tot posibilul să lucreze cu el. Ştia că Flora ar fi fost în stare să pună douăzeci şi cinci de kile pe ea şi să-şi retuşeze trăsăturile, numai pentru ocazia de a juca o camee într-unul din filmele lui.

Gândeşte-te la John Travolta în *Pulp Fiction*, continuă Callum, citindu-i bine gândurile. Rolul ăsta ar putea avea acelaşi efect pentru tine, Hal.

Pentru prima oară în cinci ani, Hal simţi o scânteie de emoţie care nu era legată de sex sau de victoria la PlayStation. Un rol adevărat, nu o sclifoseală de comedie; să fie nominalizat la Oscar; să câştige un Oscar şi să demonstreze lumii că nu e doar dulceaţa de bărbat de la braţul Florei, că are greutate ca actor şi nu e doar un băiat drăguţ care poate da o replică amuzantă. Şi totuşi, în acelaşi timp, părea să-l tragă înapoi Hal cărùia nu-i plăcuse niciodată să fie văzut făcând eforturi.

— Cred că m-aş putea uita peste el, se oferi Hal.

— Aşa să faci, omule. Callum sorbi un pic de apă. Dacă-ţi place, trebuie să te urcăm imediat într-un avion spre L.A. Ar trebui să te vezi cu Andreas până la sfârşitul săptămânii.

— Până la sfârşitul săptămânii? spuse Hal şi se strâmbă. Nu cred că pot face asta. Nu ştii că vine Flora? Avem rezervată o mică vacanţă în Capri.

— Ooo, spuse Callum. Ai avut ceva vacanţe anul ăsta, nu?

— Cal! Doar nu crezi toate rahaturile pe care le citeşti în ziare.

— Desigur că nu, zâmbi Callum.

— Nici n-au fost aşa de multe. Bine, am fost în Kenya de Anul Nou.

— Oh, da.

— În februarie am fost în Mauritius. Apoi în martie şi aprilie am fost la Flora, în Barbados. Dar n-a fost o vacanţă, ea era la muncă!

— Da?

— Ei bine, da, şi eu la fel! Am citit nişte scenarii. M-am gândit un pic la romanul meu. Pun la punct intriga.

— Şi apoi?

— Apoi, în iunie, am fost la Praga – dar am avut întâlniri acolo. N-am avut decât un weekend liber. Şi apoi, luna trecută, am stat numai cu presa în L.A., pentru afurisitul de film, aşa că şi asta a fost muncă.

— Deşi ţi-ai luat o săptămână liberă la cabana din Big Sur.

— Mă rog. Şi asta a fost, termină Hal. Numai două vacanţe ca lumea şi câte un weekend ici şi acolo. Asta nu e prea mult.

— Nu, nu, deloc. Munceşti din greu. Dar uită-te la scenariul ăsta. Poate crezi că merită să pierzi câteva zile de vacanţă pentru el, spuse Callum şi se opri un pic. Telefonul îmi suna în draci ieri, când cu logodna Marinei.

— Ah, da, spuse Hal degajat, deşi îşi simţea inima huruindu-i ca un lift stricat. Am auzit de asta. Trebuie s-o felicit.

— Da, ar fi bine. Eu i-am trimis flori.

— Câtă vreme le dai? Un an? Nouă luni?

Callum scutură din cap.

— Hristoase, ce cinic eşti. Ştii, Hal, poate că n-are să-ţi vină să crezi, dar când am dat peste ea şi Fabrizio la Cannes, păreau tare fericiţi.

Hal înghiţi.

— Asta-i minunat.

— Ce simţi în legătură cu asta? rosti Callum. Doamne, ce bun a fost vinul. O să mai iau un pahar. Să mai comandăm altă carafă?

— Mie mi-e bine, spuse Hal, uitându-se în jos la farfuria lui. Marina e liberă să se mărite cu cine vrea.

— Dar trebuie să fie un pic ciudat, după tot timpul petrecut împreună.

— Da, dar n-a mers. Relaţia noastră a murit cu ani în urmă. În ultimii trei ani, cel puţin, n-am făcut decât să tragem unul de altul. Dacă slujbele nu ne-ar fi ţinut departe aşa de multă vreme, ne-am fi despărţit cu ani înainte.

— Poate. Dar poate că, dacă aţi fi petrecut mai multă vreme împreună, aţi fi construit şi ceva mai solid.

— Poate, admise Hal.

Dar ce era asta, sesiune de depănat poveşti?

— Oricum, în cele din urmă, Marina s-a dovedit a nu fi femeia potrivită. Era prea gălăgioasă, prea ambiţioasă, prea directă pentru mine.

Era foarte amuzantă. Atunci îi scânteie prin faţa ochilor o imagine neaşteptată, cu ei doi jucând tenis pe dezbrăcate în curtea lui Callum, cât el şi Robyn făceau plinul la supermarket. Marina în sutien şi nimic altceva, el în şosete. Încercase s-o convingă pe Flora să facă acelaşi lucru, dar ea îl privise ca şi cum i-ar fi vorbit de cine ştie ce scârboşenie, ceva gen fisurile anale.

Callum ridică din umeri.

— Sunt sigur că ai dreptate. Vreau să zic, bineînţeles că ai dreptate.

— Flora e mult mai bună pentru mine. E mai puţin... lacomă. Nu-i pasă de petreceri şi covorul roşu, nici nu e dornică să pozeze pentru paparazzi. E frumoasă şi inteligentă şi... bine-crescută. Aş spune că e femeia ideală pentru mine.

— Asta e minunat, Hal, şi sunt foarte fericit pentru tine. Şi vine mâine, deci?

— De fapt, nu. Are nu ştiu ce problemă cu fundaţia. N-o să ajungă până în weekend, aşa că va trebui să mă însoţeşti tu mâine-seară.

— Oh! Trebuie să-mi amintesc să-mi pun cea mai frumoasă rochiță. După o altă pauză, spuse: N-ai vrea să citești azi scenariul ăsta, Hal?

Hal tăcu.

— Nu știu. Mă gândeam s-o iau mai ușor.

— E ușor de citit. Cred că o să-ți placă.

Deodată, gândul la scenariu fu un pic prea mult pentru Hal. Odată ce l-ar fi citit, ar fi urmat să ia o decizie referitoare la rol, iar deciziile îl speriau.

— Nu astăzi, prietene. Nu am dispoziția potrivită pentru citit. Mâine.

— Bine, spuse Callum simplu. Dar nu aștepta prea multă vreme. E foarte tare, iar dacă vrem să cerem ceva, trebuie să ne mișcăm repede. De ce nu-l citești diseară? Ți-l trimit prin curier.

— Vedem. Asta fusese dintotdeauna replica lui preferată, ca să amâne momentul deciziei. Pe Marina o scotea din minți. Mă gândeam să trag de fiare și să mă culc devreme.

— O să-ți placă. Te rog, fă-o de dragul unchiului Callum.

— Vedem.

20

Lisa ştia unde să meargă.

— Asta trebuie să fie Via Condotti, spuse ea în timp ce coborau treptele hotelului. Este Bond Street din Roma, aşa mi-a spus portarul. Am văzut ieri Via del Corso, dar a fost cam ca la piaţa de vechituri. Mâine cred că am să merg la *outlet*-ul designerilor. E chiar lângă Roma şi are nouăzeci şi cinci de magazine. Vino şi tu cu mine, dacă vrei.

— Hmm, spuse Amy. În mod normal, i-ar fi plăcut la nebunie să meargă la cumpărături, numai că făcuse mai mult decât suficiente pregătind nunta. Iar a doua zi, Gaby avea să fie cu ea. Poate, dacă soţul meu tot nu se simte mai bine. Deşi n-ar prea trebui să mai fac cumpărături. Sunt complet falită după... nuntă.

— Sunt sigură. Cred că şi Simon va fi falimentar după a noastră. Am plănuit totul; închiriem caleaşca de nuntă a lui Jordan, iar eu o să-mi iau o rochie exact ca a ei, cu cristale scumpe şi toate cele, şi o versiune în miniatură pentru Emily. Nu cine ştie ce, poate doar vreo cincizeci de invitaţi, pentru că Simon nici n-are aşa de mulţi amici; apoi, luna noastră de miere va fi în Seychelle, mai spuse ea şi se cuprinse cu braţele de emoţie. De-abia aştept. Trebuie numai să-l conving pe Simon să vină şi Emily, şi totul va fi perfect. Se opri să se uite în stânga

când traversară strada. Dar la tine, cum a fost nunta ta?

— Minunată, spuse Amy evaziv.

Se uită mai de aproape la Lisa. Păcat că era atât de machiată, pentru că, dincolo de fard, avea o faţă foarte drăguţă: un nas drept, o gură mare şi ochi imenşi, căprui, care erau aproape ascunşi de straturile de rimel. Părul ei blond lucea, iar pielea îi era strălucitoare.

— Ai grijă la scuter! Şi unde o să fie nunta?

— Am găsit o casă la ţară superbă, în apropiere de Guildford. Acolo s-a măritat solista de la Rockdoodle cu fotbalistul ăla. A ta unde a fost?

— La oficiul stării civile. Iar recepţia a fost într-un loc numit Clubul Cinnamon din Westminster.

Amy îşi aminti de tot stresul şi certurile din preajma alegerii locului, lacrimile mamei, când îi dăduse vestea că n-avea să se mărite la biserică pentru că nici ea, nici Doug nu erau câtuşi de puţin credincioşi, şi nici în Salcombe, pentru că era prea departe ca să se aştepte să vină toate rudele scoţiene ale lui Doug.

— Deci eşti din Londra? Unde stai?

— Hackney, spuse Amy şi zâmbi mândră.

Ca o fată care de-abia aşteptase să plece din provincie, simţea mereu un fior când le spunea oamenilor că locuia într-un cartier, pe o stradă cunoscută ca fiind „la mila infractorilor", unde era mai uşor să cumperi droguri decât legume proaspete.

Lisa se încruntă.

— La dracu', biata de tine. Eu sunt din Walthamstow. Nu vrei să ieşi de acolo?

— Nu, nu chiar, spuse Amy, gândindu-se la Danny, care vorbea tot timpul despre mutatul în Surrey sau în Kent. Chiar dacă uneori mă cam

satur de puştii în hanorace care se învârt pe acolo, la capătul străzii mele, şi trebuie să calc peste ace până la uşa casei, îmi place agitaţia. Nici nu-mi pot închipui că mă voi plictisi vreodată.

Lisă îşi dădu ochii peste cap.

— Ai să te plictiseşti destul de repede, imediat ce vei avea un copil, cu toţi drogaţii ăia afurisiţi să atârne pe lângă cărucior. Eu am plecat de la oraş cât de repede am putut. Desigur, n-a ajutat deloc faptul că tatăl lui Emily şi-a luat tălpăşiţa şi m-a lăsat cu un bebeluş şi o groază de datorii. A trebuit să merg să stau cinci ani la mama, până le-am plătit. Am lucrat la raionul de lenjerie de la Debenhams din Croydon. Şi asta n-a fost cea mai rea slujbă a mea, nici pe departe, dar oricum.

— Biata de tine, spuse Amy.

Auzea poveşti din astea în fiecare zi la cabinet şi o înfiorau de fiecare dată.

Dar Lisa se înseninã.

— Ei, acum e totul bine, pentru că l-am găsit pe Simon. Nu trebuie să mai muncesc, iar Emily poate avea tot ce şi-a dorit vreodată. El e bogat, să ştii. Casă imensă, grădină imensă, încăpere pentru piscină, dacă o să vreau vreodată, şi un jacuzzi. Lisa îi zâmbi lui Amy, după care schimbă subiectul. Tu ai o cameră frumoasă? A noastră e tare drăguţă, însă Simon s-a enervat că n-am putut primi un apartament. I-au spus că-s rezervate toate, chiar şi cele mici. Tu stai într-un apartament?

— Păi, da, răspunse Amy jenată.

— Vacă norocoasă ce eşti, spuse Lisa fără ranchiună, exact când trecură de un preot care urla într-un telefon mobil. Stai într-unul dintre cele mari?

— Popolo.

— Uau! Cum ar veni, e unul din primele trei. Lisa își coborî vocea. Știi cine stă în celelalte?

— Da, Hal Blackstock și Justina Maguire.

Amy zâmbi, amintindu-și de abcesul lui; desigur că nu putea dezvălui niciodată asta, însă nu o împiedica nimic să se laude cu cealaltă poveste.

— De fapt, Hal Blackstock a vrut să facă schimb cu mine – cu noi, adică. El are vedere la grădină, dar voia o vedere deasupra orașului. Iar eu l-am refuzat.

— Nuuu! ugui Lisa. E amuzant, ar trebui să-i spun lui Christine. Probabil că te-ar plăti pentru asta, spuse ea și-și scoase telefonul mobil din geantă. Uite, o sun acum.

— Cine-i Christine?

— Christine Miller? Lisa se uită la Amy, căutând parcă un strop de recunoaștere, după care renunță. E, cum ar veni, redactor-șef la *Daily Post*. Pentru ea lucrează Simon, e fotograf la *Post*. Cel mai longeviv, de treizeci de ani lucrează la ei. De asta sunt la Roma – să facă un interviu cu Hal Blackstock. L-au făcut ieri, de fapt. Și Simon a zis că Hal e un amator, însă asta spune el de toți. Christine a zis că i-a cam dat de furcă. Azi încearcă să facă poze cu Justina, cum arată ea, așa, anorexică.

— Ah, da.

— Sincer, ar trebui să-i spui lui Christine despre cum a încercat Hal să facă schimb. O să i se pară amuzant.

— Dacă nu te superi, aș prefera să nu, spuse Amy. Adică... nu vreau să se știe că sunt aici.

— Da?

— Da. Am... un fost iubit foarte gelos, care s-a supărat că m-am măritat și...

— Ah, bine! Lisa era în mod clar genul de femeie care fremăta după intrigi. Ce nasol, am

avut şi eu unul aşa şi a fost un coşmar. Se strecura în grădina mea şi-mi lua chiloţii de la uscat. Bine, destul, uită de asta, mai spuse ea şi făcu semn din cap spre magazinul Prada din dreapta ei. Am putea merge acolo, dar portarul mi-a spus odată că e mai bun cel de după colţ.

Traversară Piazza di Spagna, plină de turişti şi trăsuri trase de cai, care aşteptau un drum. La stânga, Scalianta della Trinità dei Monti era plină de adolescenţi care cântau la chitare, fete cu aer scandinav care arătau epuizate, stând prăbuşite peste ghiozdane şi ignorând atenţia acordată de băieţii italieni, care păreau, în schimb, foarte siguri pe ei. Zeci de artişti pictau tablouri proaste, în acuarelă. Lisa o luă la dreapta pe Via Condotti, plină de ruşi şi americani care transpirau în căldura dimineţii.

Amy se gândi că avusese noroc că nu-i spusese Lisei de povestea cu vânturile lui Hal, ca să nu mai zică nimic de întreaga saga cu abcesul. Dar atenţia Lisei zburase de la Hal la mult mai tangibila vitrină Prada.

— Uau! Zi că nu sunt adorabile cizmele astea?

Înainte ca Amy să poată răspunde, Lisa deschisese deja uşa. Amy o urmă, inhalând aroma dulceagă de apă de colonie care se răspândea în aerul condiţionat. Covorul era gros, mov ca băile din anii '70, iar vânzătoarele arătau superb.

— Haide, spuse Lisa, înaintând pe scări în sus.

La primul etaj erau o groază de încăperi, unele pentru pantofi, altele pentru genţi, una pentru lenjerie specială pentru talii de viespe, care era examinată îndeaproape de un grup mare de chinezoaice, şi altele pentru haine. Aproape fără să se gândească, Amy se apropie de un top de şifon şi-l mângâie cu afecţiune, ca şi cum ar fi fost un pisoi.

— Ai arăta minunat într-unul din astea, spuse Lisa.

Amy zâmbi, crezând că o tachinează.

— Nu, chiar așa, insistă Lisa. Încearcă-l. Oh, nu. Cred că n-are nici un sens, dacă aștepți un copil. Numai saci de mărime mare te așteaptă de acum înainte. Curele elastice. Chiloți mari.

— De fapt, mărturisi Amy, a fost o mică neînțelegere. Nu sunt însărcinată. Cred că arătam pur și simplu mai grasă dimineața trecută.

Lisa râse.

— Oh, la dracu'! Îmi pare așa de rău, trebuie să fii îngrozită. Nici nu mi se părea că arătai tu însărcinată, dar m-am gândit că era vorba de primele zile, mai spuse ea și rânji. Ei bine, e excelent, pentru că așa, nimic nu te împiedică să-ți faci cadou o garderobă cu totul nouă, italienească.

— Numai că nu mi-o pot permite, spuse Amy, însă Lisa o ignoră.

— Ce mărime porți? Doișpe?

— Zece, spuse Amy în apărarea ei.

Făcuse un efort imens să scape de câteva kilograme înainte de nuntă.

— Hmmm, spuse Lisa sceptică, însă politicoasă. Dar măsurile englezești sunt mai mari decât cele europene, așa că încearcă un patruzeci și doi. Cum am spus, am lucrat la Debenhams, continuă ea și în acest timp se tot uita printre rafturi. Știu și eu câte ceva despre toate astea. Lisa scoase o pereche de pantaloni negri, alese câteva topuri și apoi o grăbi pe Amy spre cabinele de probă. Vezi cum ți se pare.

Amy trase perdeaua în urma ei și-și scoase rochia peste cap, după care se privi în sutienul M&S și în chiloți. Își trase șifonul peste cap, nu foarte convinsă, pentru că arăta ca genul de lucru pe care l-ar purta o bunicuță. Dar, în cele

din urmă, se simți transfigurată de reflexia imaginii ei în oglindă. Era uluitor. Arăta...

— Superb, gâfâi Lisa, băgându-și capul printre perdele.

— Mda, dar e cinci sute de euro, spuse Amy posomorâtă, uitându-se la eticheta cu prețul. Cheltuise așa de mulți bani pe voalul cu perle și invitațiile Smythson, încât acum chiar nu mai avea de unde să scoată alții. Auzi, la Roma nu au și ceva ca River Island[1]?

— Numai pune-ți și pantalonii pe tine.

Nici n-avea nevoie de multă încurajare. Dintr-odată, fundul ei imens păru redus la mărimea șase. Tocmai când era pe cale să-și pună înapoi hainele ei, Lisa apăru din nou cu o rochie. Și nu era orice fel de rochie, ci una de mătase, roz pal, cu centură și o fustă croită asimetric, și o talie doar un pic cambrată. Rochia perfectă. Rochia pe care visezi s-o găsești când hoinărești prin Primark[2], însă n-o găsești niciodată, pentru că e la Prada.

Chiar înainte să tragă fermoarul, Amy se gândi că nu se mai văzuse niciodată așa de strălucitoare. Nu știa că talia ei putea părea așa mică, iar decolteul atât de ispititor. Se minună uitându-se în oglindă; asta nu era Amy, cea care o privea în oglindă în fiecare dimineață. *Poate că, dacă mi-aș fi drămuit banii mai bine și aș fi investit în câte ceva* – știa că ăsta era cuvântul – *de la Prada, altfel m-aș fi simțit acum. Oare aici am greșit?* Dar știa că astea erau prostii, lui Doug îi plăceau fetele care purtau jeanși mulați și tricouri uzate, nu păpușile croite de designeri.

Când ieși din cabina de probă, atât Lisa, cât și vânzătoarea rămaseră cu gurile căscate.

---

1. Magazin foarte popular și foarte răspândit în Marea Britanie.
2. Producător irlandez de haine.

— Incredibil, gâfâi Lisa.

Şi chiar aşa era. Trasă la faţă şi cu părul în toate părţile, Amy tot arăta mai uluitor decât oricând în viaţa ei. Cam cum sperase ea să arate în ziua nunţii.

— Trebuie s-o iei.

— Nu pot, spuse Amy, neîndrăznind să se uite la preţ. Când s-o port?

— Oh, la dracu', Amy. Eşti în luna de miere! N-or să fie şi câteva cine romantice în restaurante de fiţe?

Ironia o făcu pe Amy să zâmbească. Lisa nu trebuia să ştie că următorul mare eveniment din viaţa ei avea să fie Gala Medicilor Generalişti de la PizzaExpress. Dar atunci îşi aminti.

— De fapt, mărturisi ea, am fost invitată la premiera filmului *Pomul*. Şi la petrecerea de după.

— Da? Cum ai reuşit?

— Hal a aflat... că eu... că noi suntem în luna de miere şi ne-a trimis nişte bilete.

— Nu! Chiar aşa? La dracu', Christine ar fi în stare să facă moarte de om pentru nişte bilete, numai că tipii de la PR sunt nişte idioţi. Ar trebui să-i spui de asta, ar fi o poveste drăguţă. Să-l pună pe Hal într-o lumină bună în seara asta.

— Oh, nu, nu. Mai bine nu.

— Poate că i-ai putea spune lui Christine câte ceva din detaliile petrecerii. Fără nume sau altceva. Te-ar plăti.

— Nu sunt nici măcar sigură că am să merg, spuse Amy.

Lisa afişă o expresie de uluire.

— Ce, în caz că soţul tău nu se simte bine? Lasă-l pe el, tu ar trebui să mergi oricum. Ai să te distrezi al dracului de bine.

Amy se gândi la asta. Chiar n-avusese de gând să meargă la petrecere, dar, de ce nu? Până la urmă, Gaby era aici mâine-seară, iar ei i-ar fi plăcut la nebunie. Şi ce dacă afurisita de Vanessa avea de gând să pună şi mai multe întrebări în legătură cu soţul ei? Pentru o clipă, se întrebă cum mergea cu ecografia lui Gaby şi dacă urma să afle ce sex avea copilul, după care vocea disonantă a Lisei o aduse înapoi în prezent.

— Dacă îţi faci griji în privinţa banilor, ţi-o cumpăr eu.

— Nu poţi face asta!

Lisa ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu. Am cardul American Express al lui Simon. Aveam de gând să-i iau mamei o jachetă de piele şi surorii mele o rochie şi, desigur, o grămadă de lucruri pentru Emily.

— Da, Lisa, însă chiar nu poţi cumpăra chestii pentru mine, n-ar fi corect.

— Nu le cumpăr eu, ci Simon. Iar lui nici nu-i pasă, atâta vreme cât are un bar de la care se poate servi.

— Asta e şi mai rău. Mulţumesc, dar nu.

Amy scutură din cap, cu toate că nu se putea abţine să se uite la imaginea ei în oglindă. Trebuia s-o aibă, o rochie care te făcea să arăţi aşa de nemaipomenit era o investiţie. Şi ar fi putut s-o poarte când – dacă, nu când – avea să-l vadă din nou pe Doug, şi atunci lui i s-ar fi topit inima de dor. Mulţumită ipohondrului de Hal Blackstock, primise şederea la hotel gratis, deci nici măcar nu era pe atât de săracă pe cât credea.

— Tu mergi la o premieră de film, mai spuse Lisa. Iartă-mă dacă se înţelege greşit, dar cred că vei avea nevoie de ceva mai stilat decât ce ai acum pe tine.

Avea dreptate.

— Bine, o iau.

Lisa bătu din palme.

— Aşa te vreau!

— Îmi puteţi da cardul dumneavoastră, doamnă? spuse vânzătoarea care se fâţâia pe acolo, după care dispăru jos, lăsând-o pe Amy stând pe scaun şi respirând din greu.

Câteva clipe mai târziu, reveni cu aparatul de marcat. Amy nici măcar nu se uită la total. Era şi aşa falită – ce mai conta o rochie Prada? Tastă codul PIN, iar Lisa bătu din nou din palme.

— Ai făcut ce trebuia.

Amy zâmbi larg.

— Chiar aşa, nu? Dar nu mai vreau cumpărături acum, te rog. O să dau faliment.

— Bine. Fără cumpărături. Pentru tine, că eu doar ce-am început. Avem Gucci, Dolce & Gabana, Versace, Miss Sixty, Diesel – ştiai că Diesel e italienesc? Ferragamo, Fendi. Oh, la dracu', nu se mai termină, spuse Lisa şi se uită la ceas. Dar haide să ne mai oprim undeva înainte.

21

După ce consultă rapid ghidul, Amy sugeră Caffe Greco, care se afla chiar alături.

— E locul unde veneau Stendhal, şi Goethe, şi Keats.

— Tare. Pentru cine joacă ăştia, pentru Lazio?

Dar cafeneaua era plină ochi de turişti, aşa că, după ce aruncară o privire din uşă, Amy şi Lisa deciseră să nu intre.

— Bine, ce zici de... Amy se încruntă şi frunzări paginile. Ce zici de Bar della Pace? Aici zice că e ideal, dacă vrei să vezi ceva celebrităţi.

— Da? spuse Lisa şi se linse pe buze. Atunci acolo să fie.

Amy se ghida după hartă, aşa că reuşiră să treacă de străzile lăturalnice, prin piaţa aceea micuţă, dominată de un Pantheon uriaş, apoi ajunseră în Piazza Navona, care era lungă şi dreptunghiulară, avea multe fântâni şi baruri pline de turişti care pălăvrăgeau, iar acum se umpluse de desenatori care se ghemuiau pe scaune şi de africani care vindeau bijuterii. Bar della Pace era tocmai dincolo de ei, într-o piaţă pitorească în care se zărea o biserică. La mesele de afară erau numai oameni arătoşi, care stăteau la taclale. Când văzu un cuplu care se ridica să plece, Lisa se îndreptă spre masa lor. Amy se aşeză lângă ea şi-şi puse punga ei Prada la picioare. Era

ridicol, dar numai s-o vadă şi se simţea mai bine decât se simţise de zile întregi.

— Îţi mulţumesc că m-ai pus să-mi cumpăr rochia. Aveam nevoie să fiu încurajată.

Amy îşi dorea ca Lisa s-o întrebe de ce, ca să aibă astfel permisiunea de a-şi depăna întreaga şi oribila ei poveste. Dar mintea Lisei era în altă parte.

— Tu ai mers la internat?

Amy fu surprinsă.

— Nu. Deşi priete... adică soţul meu, da. De ce?

— I-a plăcut?

— Nu. Deloc. Zicea că e groaznic să fii ţinut într-o instituţie cât e ziua de lungă, cu mâncare dezgustătoare şi alergări obligatorii înainte de micul dejun.

Amy simţi cum îi stă inima în loc, când se gândi la Doug descriindu-şi zilele de şcoală. În ciuda pornirii sale împotriva lor, fusese aşa de amuzant povestindu-le, că Amy râsese până la lacrimi.

— La asta m-am gândit şi eu, suspină Lisa. Vezi tu, Simon crede că Emily ar trebui să meargă la internat, spune că, pentru copii, aşa e cel mai bine. Şi vrea să înceapă de trimestrul următor.

— Dar are nouă ani!

— Simon spune că mulţi copii pleacă de acasă la nouă ani. Aşa a făcut şi el.

Amy era scandalizată.

— Nu-l poţi lăsa să facă asta.

Lisa se încruntă.

— Păi, poate că aşa e mai bine. Emily ar primi o educaţie excelentă. Unul dintre motivele pentru care mă mărit cu Simon este ca să-i ofer ei toate beneficiile pe care nu le-am avut eu niciodată. Oh, *ciao*, spuse ea, zâmbindu-i chelnerului, care îi zâmbi şi el, fermecat. *Dos Proseccos, per favore. Grazzie*, mai spuse ea şi reveni la Amy. N-aş fi

crezut că poate face atâția bani numai din fotografie, dar e la *Post* de atâția ani, că a învățat toate șmecheriile cu deconturile. Iar până să mă cunoască pe mine, n-avea pe nimeni cu care să cheltuiască banii, mai spuse ea și zâmbi fericită. Soțul tău cu ce se ocupă?

— Cântă la chitară într-o formație, spuse Amy fără voia ei, așteptând întrebarea inevitabilă... cinci... patru... trei...

— *Da?* Vreuna cunoscută?

Lisa o privea acum pe Amy cu alt fel de interes; era privirea cu care Amy se obișnuise în ultimii câțiva ani.

— Nu. Îi cheamă Ambrosial, au tot ținut concerte, ani de-a rândul, fără să încheie absolut nici un contract cu vreo casă de discuri.

— Soțul tău e o vedetă rock? spuse Lisa, ignorând tot ceea ce povestise Amy.

Amy avu un sentiment ciudat de *déjà vu*.

— Da. Iar eu sunt medic.

— Uau, ce slujbă uluitoare.

— Mulțumesc.

— Ar trebui să-i povestești lui Christine despre formație, i-ar putea face multă reclamă.

Atunci primi fiecare câte un pahar din care se ridicau bule de aer.

— Oh, mulțumesc, spuse Lisa. Noroc.

Cele două își loviră paharele, iar Amy sorbi din Prosecco. Bulele îi gâdilară nările.

— Arată bine? Sper să apuc să-l cunosc.

— E în regulă, spuse Amy cu grijă. Dar nu e un Dumnezeu. Venise vremea să schimbe subiectul. Dar tu unde l-ai cunoscut pe Simon?

Lisa zâmbi.

— Pe internet, dacă vrei să știi. El era divorțat și singur. Eu eram văduvă și singură. Cel puțin, asta i-am spus eu lui. Adică tatăl lui Emily poate fi la fel de bine și mort, la cât de mult mai

ţinem legătura. Când văzu ce expresie şocată afişase Amy, Lisa râse. Nu-ţi face griji, nu risc vreo bigamie, pentru că n-am fost niciodată căsătoriţi. La prima noastră întâlnire, Si m-a scos în oraş, la Ritz, şi eu m-am gândit aşa: Mulţumesc foarte mult, m-aş putea obişnui cu asta. Adică, îl şi plac, mai spuse ea, înainte ca Amy să poată face observaţii evidente. E un pic... ei bine, mult mai în vârstă ca mine, dar e aşa de bun. Şi are o casă mare şi frumoasă.

— Da, ai mai spus asta.

— Are cincizeci şi cinci de ani. A fost căsătorit o dată, dar n-a mers. Spune că a fost greu să cunoască pe altcineva, pentru că el călătoreşte mereu: după prinţesa Diana în Africa şi după familia Beckham în vacanţele petrecute la schi. Cred că sună uluitor, dar el spune că e o viaţă tare singuratică, să schimbe câte un hotel pe noapte. De asta a şi insistat atât să vin cu el la Roma. Spune că asta schimbă totul, că acum are cu cine să bea din minibar. Şi de asta vrea ca Emily să meargă la internat, ca să pot călători mai mult cu el. Ceea ce e minunat pentru mine, dar nu văd de ce Em nu poate veni şi ea cu noi, cel puţin din când în când. Lisa mai sorbi o dată din pahar, după care continuă: E un pic stânjenit în preajma lui Emily, dar se va obişnui el cu ea. Aşa cum am spus, a refuzat clar s-o lase se vină în luna de miere cu noi, deşi cred că aşa ar fi putut ajunge să se cunoască mai bine. N-a avut niciodată copii; vezi tu, el spune că nu şi-a dorit niciodată. Uneori i se pare că e un pic cam gălăgioasă, dar asta se va schimba, nu?

— Sunt sigură că da, spuse Amy pe tonul cu care le vorbea pacienţilor ei, când îşi dădea seama că disputele nu aveau nici un sens.

— Sper, spuse Lisa şi se uită în meniu. Ce vrei să mănânci? Eu o să iau o salată, mai spuse

şi-şi mângâie încântată stomacul. Trebuie să am grijă de siluetă, acum, cu nunta.

— Eu am să iau un sendviş, spuse Amy, tocmai când toi tinerei în pantaloni de călărie, cu ochelari de soare fumurii şi tricouri mulate pe trup, cu gulerele ridicate, se aplecară deasupra lor.

— *Buon giorno, signorine*, spuse cel mai chipeş.

Lisa îi privi cu admiraţie:

— Bună.

— Sunteţi englezoaice? spuse el şi-i zâmbi. Ne pare rău că vă deranjăm. Dar ne întrebam dacă n-am putea sta la masă cu voi.

Terasa micuţă era plină, aşa că Lisa dădu din cap cu supunere.

— De ce nu?

Se aşezară şi se prezentară. Cel chipeş era Massimo, cel mai puţin chipeş, Luigi. Douăzeci şi cinci de ani, studenţi la ştiinţe economice, veniţi la Roma câteva zile înainte să se îndrepte spre casele de vacanţă ale familiilor, în Sardinia şi Sicilia. Ambii vorbeau engleza excelent – ăsta era rezultatul vizitelor anuale la şcolile de limbi străine din Brighton. Mai comandară patru Prosecco şi toată lumea ciocni cu toată lumea rostind un *cin-cin*, ceea ce, le informă Luigi, era italienescul pentru „noroc".

— Şi dumneavoastră, doamnelor? întrebă Massimo politicos. Ce faceţi la Roma?

Amy era cât pe ce să deschidă gura să spună minciuna obişnuită, când Lisa o lovi repede pe sub masă.

— Au! strigă ea, dar fu acoperită de Lisa, care spuse imediat:

— Oh, am venit aici pentru câteva zile. Numai odihnă şi relaxare, între fete. Ştiţi voi: shopping, SPA.

— Şi vă place Roma? întrebă Massimo, aplecându-se în faţă.

— Da, la nebunie, nu-i aşa, Amy? Cel puţin ceea ce am văzut din ea până acum, adică mai ales magazinele.

Lisa chicoti şi cei doi făcură la fel, de parcă erau în transă. Ceva din modul de a fi al Lisei îi amintea lui Amy de Pinny. Pinny care, după cum observase, nu mai dăduse absolut nici un semn de viaţă. Amy simţi o durere ascuţită când se gândi că poate acum Pinny îl consola pe Doug.

— Şi Forumul? Colosseumul? San Pietro? Le-aţi văzut? întrebă Luigi, care părea cel mai serios dintre cei doi.

— Ce? Oh, nu. Nu încă. Of, e aşa de al dracului de cald aici, nu? Iar magazinele au aer condiţionat.

Cei doi bărbaţi râseră tare, după care bolborosiră ceva în italiană. Massimo îşi drese vocea.

— Poate sunteţi libere diseară, doamnelor? Vă putem arăta priveliştile frumosului nostru oraş.

Amy deschise gura să spună că era liberă ca pasărea cerului, însă Lisa o lovi din nou.

— Oh, mă tem că nu, băieţi. Avem ceva de făcut la hotel diseară. Dar suntem libere mâine, nu, Amy?

— Păi, da. De fapt, cred...

Cei doi zâmbiră.

— Atunci pe mâine, spuse Massimo. Vă facem un tur personalizat. Aveţi *telefonino?* O să vă sunăm noi.

Lisa le dădu numărul ei de mobil, iar tinerii se aplecară şi le sărutară pe amândouă cu politeţe. Miroseau a in şi a Eau Sauvage.

— *A domani*, strigară ei şi se avântară în după-amiaza fierbinte.

— Îmi pare rău, spuse Lisa, uitându-se la posteriorul lui Massimo. Dar nu cred că i-ar fi ajutat cu nimic să ştie că suntem deja luate,

continuă ea şi-i zâmbi lui Amy. Şi, desigur, dacă soţiorul se simte mai bine, nu trebuie să ieşi tu cu ei mâine. Dar eu aş putea, poate că va fi mai amuzant să pierd vremea cu doi Romeo decât să merg la un mall.

Lisa se uită în jur după chelner şi-i făcu semn cu mâna să aducă nota.

— Ah, nu, *signorina*, spuse el. Cei doi domni s-au ocupat de tot.

— Îmi plac din ce în ce mai tare, spuse Lisa cu un hohot zgomotos.

22

Hal avusese parte de cea mai bună zi a lui, după multă vreme. Pe la patru, Callum se uită la ceas şi exclamă că ar face bine să plece; curând, la L.A. lumea avea să se trezească, iar el trebuia să mai dea nişte telefoane.

— Ne-am putea vedea la cină mai târziu? spuse Hal, plin de speranţă.

Dar Callum clătină din cap.

— Nu ştiu, Hal. O să stau pe telefon până noaptea târziu. Poate că ar trebui să citeşti scenariul.

— Poate, spuse Hal fără chef.

— Numai câteva pagini. Haide. Fă-o pentru unchiul Callum.

— Vedem, spuse el, şi atunci îi sună telefonul. Oh, e Flora. Mai bine răspund. Bună, frumoaso.

— Ai băut, Hal?

Buna dispoziţie a lui Hal se evaporă precum fulgii de zăpadă deasupra unui foc în aer liber.

— Nu, minţi el. Ei bine, doar un pahar. Iau prânzul cu Callum.

— Ah, spune-i că-l salut, spuse ea distrată. Ei bine, lucrurile nu stau *deloc* bine aici. Fetele au pojar.

— Pojar?

— Mda. Aşa că mă tem că am să întârzii şi mai tare, cel mai devreme aş putea ajunge la tine abia în weekend. Şi asta numai dacă se vor

simţi ele mai bine. Pentru moment, sunt amândouă foarte bolnave. Cosima vomită peste tot, are arsuri, iar Milly are nişte pete foarte urâte.

— Bietele de ele, spuse Hal. Dar doica e acolo, cu ele, nu? Chiar trebuie să rămâi?

— Hal! Fetele mele sunt foarte bolnave. Ce fel de mamă aş fi, dacă le-aş lăsa aici, ca să pierd vremea pe acolo cu tine?

— Cred că nu prea poţi să faci asta, recunoscu Hal, resemnat. Dar ai să vii aici în weekend?

— Sper. Va trebui numai să aşteptăm, să vedem cum se simt ele. E păcat, dar vor mai fi şi alte vacanţe, nu? Vreau să zic, vorbesc cu Hal, băiatul de vacanţă.

Hal se înfioră la auzul acestei denumiri.

— Cred că da, spuse el. Dar aşteptam cu nerăbdare vacanţa asta.

— Ştiu, dar ce pot face? Uite, acum trebuie să închid.

Închise şi el, simţindu-se gol pe dinăuntru. Cam asta se alesese de afurisita de cerere în căsătorie la Roma. Desigur, poate că Flora va ajunge la vreme în Capri, dar se părea că nu prea putea conta pe asta. Să fi fost pojarul o simplă scuză? Poate voia să-i dea papucii? Dar asta era imposibil, pentru că el era Hal Blackstock şi el terminase toate relaţiile din viaţa lui, inclusiv pe cea cu Marina.

Simţi cum privirea lui Callum îl învăluia.

— Îmi pare rău, amice. Flora tocmai mi-a tras plasă. Fetele ei sunt bolnave.

— Oh, Hristoase! Callum părea îngrijorat. Ce au?

— Pojar.

— Transmite-i compasiunea mea. Mi-aduc aminte că am avut şi eu, când eram copil. Multă mâncărime.

Hal era iritat. Nu fetele contau, desigur că el era cel care trebuia să primească compasiune.

— N-o să ajungă aici la premiera de mâine-seară.

Ceea ce, desigur, însemna că Hal va trebui să meargă singur. Lumea va fi în delir, când statutul lui de burlac va fi pus în oglindă cu binecuvântatul cuplu Marina-Fabrizio.

— Va trebui să stai cu Justina. Am auzit că n-are pe nimeni.

— Nu iese cu Cap-de-Muppet din formaţia aia de băieţi frumoşi?

— Nu, se pare că s-au despărţit, aşa că acum ai ocazia.

— Vedem.

Hal ar fi preferat să escorteze un membru al partidului nazist, mai degrabă decât pe Justina, dar n-avea de gând să intre în asta acum.

— Amice, trebuie să plec, spuse Callum. O să te sun dimineaţă, să-mi spui ce părere ai de scenariu. Îşi luă cartea de credit de la *signora* şi mai puse nişte euro pe masă. Presupun că te întorci tot cu Vespa?

— Exact, spuse Hal.

— Ne vedem. Mulţumesc că ai ales acest loc, a fost distractiv.

— Desigur. *Ciao.*

Pentru o clipă, Hal rămase locului, privind în gol. Sigur că era normal ca Flora să vrea să fie cu fetele ei, dar el nici că se putea simţi mai respins. Marina iubea pe altcineva. Flora îşi prefera copiii. Callum alegea să-şi petreacă după-amiaza urlând într-un receptor, decât să stea cu el. *Signora* îl uitase. Hal nu mai era pe primul loc pentru nimeni.

— Ei, treci peste şi mergi mai departe, spuse el în încăperea goală.

— *Che ?* spuse *signora* Emilia, scoţându-şi capul din bucătărie.

— *Niente ! Grazzie !*

— *Prego !* spuse ea, dispărând din nou după uşă.

Restul după-amiezii i se aşternea acum în faţă, gol precum întinsul unei prerii. Avea Vespa lui, aşa că putea merge oriunde. Încercă să se gândească obiectivele turistice din Roma. Dar le mai văzuse. Ce sens avea să meargă din nou ? Ieşi afară şi se urcă înapoi pe scuter, când fu luat prin surprindere de o amintire bruscă, cu el şi Marina pe un scuter, de-a lungul cornişelor din Cannes. La dracu'. Oricât de mult ura gândul, chiar că trebuia s-o sune imediat ce ajungea la hotel. Tot nu-i venea să creadă că Marina îşi revenise aşa de rapid după deceniul petrcut împreună şi că-şi găsise din nou iubirea.

Cu scuterul huruind pe Via del Corso, Hal se gândi la noaptea în care explodase în sfârşit totul, pe când – lucru neobişnuit pentru ei, de vreme ce petreceau aşa de puţin timp într-un singur loc – se aflau la casa lor din Marylebone. Tocmai se întorseseră de la o petrecere din Săptămâna modei, unde Marina se cam îmbătase şi nu mai putuse fi dezlipită de Andre Agassi.

— A fost al dracului de jenant, îi trântise el în maşină, pe drumul înapoi spre casă. Ştii că e tatăl fericit a doi copii ?

— Şi ? De când e asta o piedică pe lume ? ripostase ea, lovind scaunul şoferului cu tocurile cui. Oricum, mai spusese ea, nu ştiu de ce te deranjează. Doar nu sunt *soţia* ta, aşa că pot flirta cu ce vreau.

— Cu *cine* vreau, o corectase Hal răutăcios.

Îi plăcea să-i arunce mereu în faţă faptul că ea renunţase la şcoală la şaisprezece ani, în vreme

ce el avea o diplomă de Cambridge. Acum, că se gândea la asta, Hal își dădu seama că o luase de sus mai tot timpul, în ultimele lor zile împreună. În sufletul lui, Hal știa și de ce. Pentru că Marina devenea din ce în ce mai cunoscută, cu fiecare episod din *Catwalk*, care bătea recorduri de audiență, în vreme ce el părea pur și simplu incapabil să facă un film care nu era de aruncat la gunoi.

Se rușina în fiecare noapte când se gândea la asta, dar era gelos pe Marina – pe numele ei din ce în ce mai celebru, pe salariul ei mai mare și pe faptul că ei chiar nu-i păsa că show-ul pe care îl făcea era un gunoi, în vreme ce lui Hal orice critică îi frângea inima. Ciudat cum nu era nici pe departe la fel de invidios pe Flora, chiar dacă avea mai mult succes decât el, și încă în același domeniu. Hal credea că era din cauză că Flora se născuse la vârf, așa că nu mai avea nici un sens să încerce să concureze cu ea, însă Marina începuse de jos – și, vreme de ani de zile, el se menținuse la câteva sute de metri deasupra ei. N-ar fi ajuns nicăieri, dacă n-ar fi fost iubita lui, dacă n-ar fi apărut la brațul lui la premiere, în rochii subțiri și scurte, astfel că lumea modei – care o respinsese în trecut, pentru că era prea obraznică – se afla acum peste tot pe urmele ei.

Pentru o clipă, Hal fu distras de acest gând, după care reveni la scena de acasă. Marina intrase furioasă direct în camera de zi și apucase sticla de whisky din barul *art-deco*.

— Cred că ai băut destul, spusese Hal.

— Oh, nu fi așa un idiot pompos! Ți-am spus deja, nu poți să-mi impui ce să fac, pentru că nu ești soțul meu.

— Uite ce e, Marina, ce-i cu ideea asta subită cu măritișul? Știi că nu ne luăm. Nu e de tine, și nici de mine.

— Ah, da? Dar *ce* e de noi? spusese ea şi faţa i se schimonosise. În mod ciudat, Hal o dorea atunci mai tare decât o dorise de luni de zile. Să mergem împreună pe covorul roşu, rosti ea. Să fim un cuplu puternic. Să dăm publicului doi la preţ de unul?

— Hei! Ţie îţi plac toate astea, nu mie. Ştii că eu nu le-am vrut niciodată.

— Aşa, deci. Dar te-ai scos destul de bine, nu? mai spuse Marina şi-şi extrase o ţigară din geantă, pe care o aprinse cu bricheta ei cu perle. În vreme ce eu... trebuie să suport umilinţa constantă, când lumea întreabă „De ce nu e Marina căsătorită? De ce nu ia Hal nici o decizie?".

— Nu dai niciodată impresia că îţi pàsă, protestă Hal, gândindu-se la toate interviurile în care spusese chiar ea că măritişul nu era suficient de sexy pentru ea şi că prefera să fie iubita, mai degrabă decât soţia cuiva.

— Da, pentru că altfel ar fi şi mai al dracului de umilitor. Dar desigur că vreau să mă mărit, Hal. Am aproape treizeci şi cinci de ani. Vreau să am un copil, înainte de a fi prea târziu.

— Un copil?

Astea erau noutăţi pentru Hal. Marina îl impresionase mereu cu un instinct matern asemănător cu cel al unei văduve negre. Când era cu copiii prietenilor, expresia de pe faţa ei semăna cu a cuiva care îşi ţine respiraţia într-un lift în care cineva a tras un vânt.

— Da, un copil! Sunt femeie. Femeile vor copii. E motivul pentru care existăm noi pe planetă.

Hal se uită fix la ea, închipuindu-şi brusc totul. El, Marina şi un mini-el ţâfnos într-un costumaş albastru cu babetă, bolborosind tot felul de silabe. Da, un copil putea fi amuzant. Dar atunci nu... nu ştiuse. Dacă el şi Marina ar fi avut un copil, ar fi fost legaţi unul de altul

pentru totdeauna, indiferent dacă el voia sau nu. Ar fi trebuit să se căsătorească, cel puţin ca să-şi facă părinţii fericiţi, dar dacă s-ar fi căsătorit, Hal nu ar mai fi putut niciodată să fie cu altcineva şi... nu ştia nici el, dar era o lume mare şi în ea o groază de femei, iar el ura ideea că avea să fie în mod oficial indisponibil pentru ele.

Şi, deşi Marina era minunată, nu fusese niciodată femeia pe care Hal visa s-o ia de nevastă. Familia acestei femei de vis ar fi trebuit să locuiască într-o imensă casă parohială la ţară, şi nu într-un apartament semidecomandat din Swindon. Ea ar fi trebuit să fi mers la internat şi la Oxbridge, ca şi el. Ar fi citit cărţi, în loc de tabloide, şi ar fi vorbit engleza reginei – nu bâzâitul ei slab cu accent de West Country, care reuşea s-o facă să pară şi un pic cam prea simpluţă (deşi, pe măsură ce trecea vremea petrecută în State, ea devenea cu atât mai şic, cu cât yankeii erau înnebuniţi după accentul britanic strident).

Ea îl trezise din reverie.

— Deci, Henry Blackstock. Ce ai de spus la asta?

— Hmm... vedem, spusese el.

— O să vedem, pe dracu'. Spui asta de zece ani încoace. De câtă vreme are nevoie cineva ca să se decidă?

Marina era mereu irezistibilă când era nervoasă; ochii îi scânteiau într-un albastru aprins, iar obrajii i se îmbujorau. Hal se îndreptase spre ea şi-şi pusese mâinile pe umerii ei.

— Lasă-mă să mă gândesc. Vorbim dimineaţă.

Mâinile i se mutaseră în siguranţă pe fundul ei, semn că voia să facă amor.

— Ce faci? Ia-ţi mâna de pe mine! Mă dezgusti. Suntem pe cale să ne despărţim, şi singurul

lucru la care te poţi gândi este s-o pui de-o partidă rapidă.

— Nu suntem pe cale să ne despărţim, spusese el, ţinându-şi mâinile unde erau. Hei, ţi-am spus: am să mă gândesc.

Ea îi luă mâinile şi le plesni.

— Încetează imediat cu asta. Şi ascultă aici. N-o să mai facem sex, până ce nu am inelul de logodnă. Ai prins ideea? Iar acum mă duc la culcare. În camera cealaltă. Noapte bună, Hal.

— Marina, stai! strigase el galeş, dar ea era deja la jumătatea drumului pe scări.

Când Hal bătuse la uşa camerei de oaspeţi, ea îi strigase s-o lase dracului în pace.

În dimineaţa următoare, Marina plecase înainte să se trezească el, iar seara revenise după o zi în care luase masa cu nişte amici gay de-ai ei şi îi spusese calm că-i dădea un ultimatum: o lună în care s-o ceară sau ea pleca din viaţa lui. Hal nu prea-i luase cererea în serios. Marina îl adora, şi cu siguranţă ştia că şi el o adora şi nu voia să fie cu altcineva. Doar că lui nu-i plăcea să fie presat.

Luna a trecut înainte să-şi dea seama – Marina se aflase în State cam tot timpul, filmând pentru *Catwalk*, care se dovedise a fi cea mai de succes emisiune. El mersese la schi şi făcuse nişte dublări la *Pisica surorii mele*, un desen animat care, în ciuda criticilor bune, se dovedise un eşec – al patrulea la rând, după cum îi tot aminteau bloggerii în fiecare zi, atunci când îşi căuta numele pe Google.

Şi aşa a sosit ziua deciziei, fără să apuce să-şi dea seama; Marina se întorsese şi-i spunea dulce la telefon, din apartamentul ei din Little Venice, că avea să-i gătească cina în seara aceea.

Când ajunse la ea, simţi un nod în stomac. Arăta tare bine, în fusta ei largă, gen anii '50 şi

topul cu decolteu adânc, care îi scotea în evidență cât se poate de bine bustul. Îi gătise friptura preferată, cu cartofi prăjiți. Tiramisu urma la desert. Ea mâncă totul cu *gusto*, iar Hal fu mișcat – probabil că avea să supraviețuiască cu supă de varză luna viitoare ca să-și revină, dar ea știa cât de tare îi plăceau lui fetele cu poftă de mâncare; era, de altfel, unul dintre lucrurile cele mai importante care îi legaseră în timpul anilor petrecuți în L.A., când Marina râdea de femeile care ciuguleau morcovi și sushi.

— Deci? spuse ea după cină, când se așezară pe canapea cu pahare de coniac în mână.

— Deci.

— Știi de ce ești aici, spuse ea.

— Da?

Privind înapoi în timp, Hal își dădu seama că fusese cel mai enervant lucru pe care-l putea spune, dar ea nu se pusese cu el.

— Cred că da. E data limită. Te-ai decis?

El nu spuse nimic.

— Hal! spuse ea un pic mai ascuțit. Te-ai decis?

— Știi că nu-mi place să fiu presat, răspunse el, simțindu-se nelalocul lui.

— Ei bine, și tu știi că nu-mi place să fiu luată de proastă vreme de mai bine de zece ani, spuse ea calmă. Deci cred că, după tot acest timp, este corect să-mi spui ce vrei să facem.

— Suzanne te-a pus să faci asta? întrebă el.

Suzanne era sora mai mare a Marinei, care fusese mereu un pic cam disprețuitoare față de el, bănuind (pe bună dreptate) că el găsea că apartamentul ei cu trei camere dintr-un cartier modern din Penge era un regres față de hotelul Copacabana din Rio sau de cine știe ce loc de unde el tocmai aterizase.

— Nu m-a pus nimeni, e decizia mea. Deci ce spui?

— Marina. Hal se întinse după mâna ei lungă şi subţire. Unghiile ei erau de un roz aprins, pe care îl găsi cam ţipător. Trebuie numai să mă mai laşi un pic.

Ea se ridică.

— Regret, Hal, dar va trebui să pleci acum. Ai avut suficientă vreme. Nu văd cum ai putea avea nevoie de mai multă.

— Mazzer!

— Aş vrea să pleci acum, te rog, spuse Marina, se aplecă şi-l sărută pe obraz. Te iubesc, Hal, dar cu noi s-a terminat. Trebuie să-mi continui viaţa. Am să-l pun pe Marco să te ducă acasă, bine?

— Ce?

— Te-aş duce eu, dar probabil că am băut cam mult. Dar te poate duce Marco.

Marco şi Antonella erau cuplul care locuia la Marina.

— Mazzer?

Tonul lui era acum mai puţin indignat, însă mult mai rugător.

— Ce?

— Asta e o prostie, nu poţi s-o termini aşa.

— Nu e doar aşa. Sunt zece ani care au dus la ultimatumul din ultima lună. Acum s-a terminat, spuse ea, ridică receptorul şi formă numărul menajerei. Bună, Antonella. N-ai putea să-l pui tu pe Marco să-l conducă pe domnul Blackstock acasă, te rog? Mulţumesc. Da. Imediat. Închise şi zâmbi. Marco va fi gata în zece minute pentru tine.

— Marina. Trebuie să vorbim.

— Nu, Hal. Am vorbit, şi ştiu tot ce am nevoie să ştiu. Îţi doresc o viaţă frumoasă. La revedere.

Pe tot drumul spre casă, Hal tremurase de indignare. Marina era nebună. Era doar una

dintre şmecheriile ei de show-biz, desigur că nu se terminase. Avea să-l calmeze imediat ce ar fi păşit pe uşă, să râdă de el, spunând cum i-a dat ea o lecţie. Chiar şi aşa, Hal nu era sigur cât de iertător avea să fie. Mai fusese el nesigur cu căsătoria înainte, dar acum era decis. Nu jucai jocuri prosteşti cu Hal Blackstock; era copilăros şi jignitor.

Dar telefonul nu sună când ajunse el acasă – şi nici în dimineaţa următoare. După câteva zile, începu să se îngrijoreze; oare luase Marina o supradoză, de supărare? Aşa că o sună, iar ea răspunse la al cincilea apel.

— Bună, Hal.

Părea tare veselă. Pe fundal se auzeau zgomote şi râsete.

— Hei. Ăăă. Unde eşti?

— În sudul Franţei, la Mitch. Stăm pe terasă şi mâncăm crabi. E raiul pe pământ.

— Deci... ai fost bine?

— Desigur, de ce nu? Dar tu?

— Oh, sunt bine.

— Hal, ştii că e nepoliticos să răspunzi la telefon când ai companie, aşa că vorbim mai târziu. Mă bucur că te-am auzit.

Dar ea nu mai sunase. Un an mai târziu, era cuplată cu idiotul de Michelis. Nu mai auzise nimic de ea, deşi o dată sau de două ori se întâlniseră la câte un eveniment şi schimbaseră vorbe frumoase, ca nişte cunoştinţe îndepărtate. Se gândea în fiecare zi să-i scrie un SMS sau un mail, cerându-i să se vadă. Dar, ca întotdeauna, gândul că va fi văzut făcând un efort îl paraliza. Dacă zicea nu? Ar fi fost mai umilit decât era deja. Situaţia era şi aşa gravă, cum toată lumea remarcase la un moment dat că Marina şi cu el păruseră fericiţi împreună, până când ea apăruse la braţul unui bogătan.

„Prieteni" ai cuplului spuseseră mai multor ziare că ea îl înşelase luni de zile pe la spate, că-l lăsase de fapt cu un an în urmă, dar păstraseră secretul, de dragul carierei lui în regres. Hal se limitase cu încăpăţânare să ridice doar din umeri şi să spună că „asta este". Nici chiar când îl întrebase mami sau Jeremy, nu răspunsese decât vag, cum că le trecuse pasiunea, după care schimbase subiectul. La câteva săptămâni după ce-l cunoscuse ea pe Fabrizio, Vanessa îi atrăsese atenţia cu privire la un interviu din *Hello*!

„În excursie în Argentina, Marina Dawson vorbeşte despre despărţirea de Hal şi noua ei viaţă cu Fabrizio."

Inima îi bătuse atunci aşa de tare, că se gândise c-o să-i sară din piept. Marina, cu sânii ei mari şi părul întunecat, privea la polo cu binoclul, călărea un cal prin pampas şi povestea : „Ceea ce am avut eu cu Hal a fost foarte special. Dar, în cele din urmă, ne-am dat seama amândoi că eram mai mult ca un frate şi-o soră, decât ca doi iubiţi. A fost greu să trec peste, dar era inevitabil. Ne dorim unul altuia toate cele bune".

— Ei bine, iată care e situaţia, spusese el, închizând revista. *Finito.*

Detestase mereu faptul că Marina spunea totul presei şi că o făcea fără acordul lui. Îi era mai bine fără ea, ar fi trebuit să-şi dea seama de asta cu ani în urmă. Iar în următoarele câteva luni se distrase de minune; se culcase cu zeci de femei superbe, unele la care se gândise vreme de ani de zile; şi chiar atunci, când oamenii tocmai începuseră să ridice din sprâncene şi să comenteze în legătură cu stilul lui de playboy, o cunoscuse pe Flora.

ŞI AU TRĂIT CU TOŢII FERICIŢI PÂNĂ LA ADÂNCI BĂTRÂNEŢI fusese titlul unui articol de ziar în care apărea poza lui Hal cu Flora şi

a Marinei cu Fabrizio. Hal petrecuse multă vreme studiind-o. Ha! Arătau ca un cuplu de morcovi zâmbăreți, îmbrăcați în jeanși albi asortați și tricouri polo în nuanțe pastelate. Se uită apoi la poza cu el și Flora ieșind de la Ivy, ea ținând o mână ridicată, să blocheze obiectivul unui paparazzo, și el urmând-o cu ochii în pământ. Flora purta o haină cenușie de lână, iar părul ei blond era strâns într-un coc. Erau o pereche mult mai elegantă.

Hal ajunse la ușa din spate a hotelului. Imediat, un portar i-o deschise. Conduse în jos spre garaj, unde un alt portar îl ajută să-și scoată casca și-l însoți pe coridoarele de serviciu, spre lift.

— Domnule Blackstock, strigă Ducelli, v-ați simțit bine?

— Foarte bine, spuse Hal.

Peste umăr, o văzu pe doctorița de seara trecută cum intra în hol alături de o femeie – genul de nevastă de fotbalist, groaznic și exagerat de machiată. Pentru o clipă, fu intrigat, dar când intră în lift se lăsă copleșit de alte gânduri. Ajuns în apartament, luă telefonul și, trăgând adânc aer în piept, tastă numărul pe care se gândise să-l șteargă de luni de zile. Ce o să-i zică? La dracu', mai bine ar închide. Dar...

— Bună, sunt Marina. Lăsați un mesaj. Mulțumesc.

— Marina? Ăă. Marina. Sunt Hal. N-am mai vorbit de mult, nu? Ăă, felicitări. Toate cele bune. Mă rog. Da, e tot ce am vrut să spun. Bine. Ăă. La revedere, atunci.

Cu gura uscată, apăsă butonul roșu și apoi aruncă telefonul în cameră. Simțea cum la tâmple îi pulsa o venă. Oh, nu, iar îi reveneau migrenele. Hal voia să-și închidă toate telefoanele și să se culce. Poate că va citi scenariul lui Bazotti. Dar,

de fapt, nu era deloc sigur că voia să-l citească. Dacă rolul era fantastic, îl cerea, dar nu-l primea? Sau dacă îl primea şi-l făcea praf, şi toată lumea râdea de el, chiar şi numai pentru faptul că îndrăznise să creadă că trăsese lozul cel mare?

În cele din urmă, decise că nu strica să se uite un pic peste el. Hal avea sentimentul că ar putea avea nevoie de ceva care să-l distragă de la alte gânduri, mai întunecate.

23

Tocmai când Amy şi Lisa ieşeau din cafenea pentru încă o rundă de cumpărături, Lisei îi sună telefonul. Simon îşi petrecuse toată ziua încercând să-i facă poze Justinei Maguire arătând schiloadă şi era nerăbdător ca logodnica lui să revină la hotel.

— La dracu', probabil că o să vrea sex, spuse Lisa, strecurându-şi telefonul Motorola înapoi în geanta Fendi. La naiba. Totuşi, ce pot să fac? Acum asta e slujba mea – mai bine, decât să ordonez sutiene după măsuri şi să pun chiloţii înapoi pe umeraşe.

— Cred şi eu, spuse Amy chicotind.

Cele două pahare de Prosecco i se ridicaseră la cap, însă îşi dădu seama că de multă vreme nu se mai simţise aşa de ameţită şi de lipsită de griji. Ei bine, lipsită de griji nu era tocmai cel mai bun cuvânt – tot o rodea chestia cu Doug, desigur, dar trecuse multă vreme de când mai stătuse aşa cu câte o amică la soare, chicotind – şi încă şi mai multă vreme de când flirtase prosteşte cu doi bărbaţi necunoscuţi.

Vesele, merseră agale înapoi, pe aleile pietruite şi pe sub arcade. Se opriră un pic să se uite la un mim şi să inspecteze un magazin de bijuterii ţinut de un hipiot cu părul cenuşiu. Uitându-se în sus la o prelată, Amy văzu iniţialele SPQR. Nu asta scria pe scuturile centurionilor romani

din *Asterix*? Senatul şi poporul roman – sintagma îi veni în minte de la o lecţie din generală. Era pentru prima oară când Amy începea să prindă sensul oraşului, să simtă cum farmecele Romei chiar aveau efect asupra ei.

— Ce păcat că n-am putut ieşi cu băieţii în seara asta, cugetă Lisa, când se apropiau de hotel. Dar Simon n-ar fi fost el tocmai încântat, dacă aş fi dispărut toată noaptea – şi cred că nici bietul tău rocker bolnav.

— Nu.

— Nu vrei să bei ceva cu mine şi Si? întrebă Lisa când intrară în hol. Sau mori de nerăbdare să revii sus, la bolnav?

Amy era nerăbdătoare să prelungească contactul cu oamenii, pe cât de mult posibil. De asemenea, era foarte curioasă şi cu privire la Simon.

— Nu, nu, Doug probabil că doarme. Mi-ar plăcea să beau un pahar.

Cu coada ochiului, văzu cum Hal Blackstock intra şi se îndrepta spre lift. Din cine ştie ce motiv, faţa i se făcu stacojie şi se grăbi să-i întoarcă spatele.

Simon aştepta sub o umbrelă pe terasa mică, în faţa unui pahar mare de bere şi a unor boluri cu mâncăruri cu aspect exotic.

— Totul bine, dragule? ciripi Lisa, sărutându-l în fugă pe obraz, după care se trânti alături de el. Simon, ea e Amy, tocmai am venit de la cumpărături. Amy, el e Simon.

— Bună.

Îmbufnat, el îi întinse mâna.

— Deci cum ţi-a mers azi?

— Ca dracu'. A trebuit să-l mituim pe un tip ca să ajungem pe terasa lui, ca să-i facem poze Justinei, stând pe terasa ei. Care e cam de mărimea Titanicului. Un coşmar afurisit, ce mai.

— Dar ai reuşit?

— În cele din urmă, da, recunoscu el. Am prins-o în bikini.

— Şi arăta prea slabă.

— Arăta ca o victimă a foametei.

Lisa îi zâmbi unei chelneriţe drăguţe.

— Oh, *ciao*! Martini, te rog. Ia şi tu unul, Amy, e specialitatea casei.

— Bine, spuse Amy, deşi nu-i prea plăcea Martini-ul.

Dar când primi paharul, însoţit de un recipient cu gheaţă şi cu o lingură pusă alături, plină cu caviar, recunoscu că era impresionată.

— Deci, cum e Hal Blackstock? întrebă ea, încurajată de alcool.

— E un diletant.

— Oh, nu, exclamă Lisa. Ţi-am spus, Amy, el zice asta de toată lumea – de Justin Timberlake, de Bill Clinton...

— Bine, *ăla* e un megadiletant.

— Madonna. Regina Iordaniei. Ai fotografiat vreodată pe cineva care chiar să-ţi placă?

Simon căzu pe gânduri.

— Tiger Woods a fost în regulă. Mi-a dat un autograf pe şapca mea de baseball.

— Cred că Si îşi face meseria de prea multă vreme, exclamă Lisa. Pleacă mereu numai în călătorii în străinătate, în India, cu prinţul Charles, la Hollywood, cu Tom Cruise, dar Si se comportă ca şi cum ar munci într-o mină de cărbune.

— Celebrităţile sunt oameni şi-atât, spuse Si. Oameni care se întâmplă să fie mult mai terminaţi la cap, mai înfumuraţi şi mai nebuni decât mine. De ce să mă emoţionez când cunosc unul ca ăsta? Lor nici că le pasă de tine, n-o să deveniţi cei mai buni amici şi n-o să ajungeţi să jucaţi golf împreună. Iar călătoriile sunt călătorii; un avion e un avion. O cameră de hotel – o cameră

de hotel. Vreau să zic, era bine înainte, când mergeam la business, dar conducerea e așa de al dracului de afurisită acum, că suntem norocoși dacă primim un loc în cală.

— Oh, dar nu e chiar așa de rău, spuse Lisa, ridicându-și paharul în direcția lui Amy. Și se plânge mereu că au apus zilele bune, de dinainte ca direcția ziarului să se facă afurisită. Deși, personal, cred că, dacă stai pe gratis la un hotel ca ăsta și spui că se numește muncă, este al dracului de fantastic.

— Suntem aici numai pentru că la hotelul ăsta stau Hal și Justina, iar Christine a obținut un discount. Și zilele de dinainte chiar *erau* mai bune. Îți puneai tot salariul la bancă și trăiai din dobânzi. Facturi ici și colo. Luai un sendviș la prânz, după care poate mai scoteai o bancnotă pentru Ritz. Acum nu se mai distrează nimeni. Iar cineva ca mine, care face asta de treizeci de ani, ajunge să stea pe la scările hotelurilor și restaurantelor ca să facă poze cu Justina Maguire schiloadă sau cu o gaură în ciorapi. Ca și cum aș fi un afurisit de *paparazzo*.

— Și urăște paparazzi pentru că ei câștigă mai bine ca el, explică Lisa agale, ridicând din umeri. Ce e în neregulă cu pozele cu Justina Maguire? Chiar este prea slabă. Sigur că are probleme de alimentație. Și le dă un exemplu prost fetelor ca Emily. Tu ce crezi, Amy? Amy e medic.

— Eu..., începu Amy, însă Simon spuse:

— Ori sunt prea grase, ori prea slabe. Oricum, nu pot să cred că așa am ajuns să-mi câștig eu afurisita de pâine, făcând prim-planuri cu funduri de femei.

— Majoritatea bărbaților n-ar avea nici o problemă cu asta.

Lisa chicoti, înghiontindu-l în joacă. Amy fu nevoită să i admire perseverența.

— Dar spune-ne mai multe despre Hal. De ce e așa un terminat, mai exact?

— Ah, e tot numai bla-bla-uri, se mișcă în reluare. În mod clar știe că sunt pe urmele lui. Trebuie să spun că fosta lui, Marina, este cu adevărat o doamnă. Își aduce mereu aminte de numele tău. Pozează exact cum îi ceri. Nu pare niciodată plictisită.

Pentru o clipă, Simon se pierdu în reverie și în ceea ce era în mod clar o pasiune imensă pentru Marina Dawson. Amy îl privi cu curiozitate. Era așa de neatrăgător: ochi fără expresie, nas roșu și borcănat, probabil rezultatul prea multor beții în baruri din străinătate. O piscină chiar putea oare compensa o căsătorie cu cineva ca el?

Gândurile lui Amy îi fură întrerupte de telefon. Ca de obicei, prima dată se gândi la Doug, însă era Gaby.

— Era și vremea să suni, spuse ea când apăsă butonul verde. Credeam că m-ai uitat cu totul.

— Oh, nu, nu te-am uitat. Am fost numai... reținută.

Gaby avea o voce ciudată. Îi tremura. Nu părea deloc în apele ei, iar Amy avu o presimțire oribilă.

— Stai un pic, Gaby. Scuze, le spuse ea Lisei și lui Simon. Trebuie să vorbesc în particular.

— Nu-ți face griji. Lisa luă un stilou din geantă și mâzgăli ceva pe un șervețel. Uite aici numărul meu. Sună-mă, dacă vrei să mai pierdem vremea și altă dată.

— Minunat, mersi, spuse Amy, îndesându-l în geantă. Ne vedem mai târziu.

Se ridică și merse spre treptele care duceau de la bar la grădina cu terasă.

— Ce faci? Cum a mers?

— Ei bine, o să avem o fetiţă, spuse Gaby.

— O fetiţă! Oh, ce drăguţ.

Amy era cu adevărat încântată, deşi nu-şi putea reţine un junghi la gândul viitorului pe care ea cu siguranţă îl pierduse.

— Da. Sunt veşti minunate. Suntem încântaţi. Însă, Amy... avem o problemă. Mi-au spus că am colul slab, iar copilul s-ar putea naşte mult prea devreme. În după-amiaza asta l-au cusut, ca să ţină copilul acolo. Şi acum trebuie să mă duc direct în pat să mă odihnesc, să încerc să previn un travaliu prematur.

— Ai un col slab?

Medicul din Amy ieşi neîntârziat la iveală.

— Asta e. Oh, Amy. Sunt aşa de îngrijorată.

— Nu fi, spuse Amy, deşi ea era îngrozită. Dacă te odihneşti cât poţi de mult, vei fi bine. Nu trebuie să ridici un deget. Pune-i pe PJ şi pe Faviola să te îngrijească din cap până în picioare. Şi ţine minte că în ziua de azi se pot face multe pentru a preveni naşterea prematură.

— Ştiu, asta mi-au spus şi ei. Dar e aşa de înfricoşător, şi mă simt atât de prost că nu pot să alerg pe aici după Archie. Şi mai eşti şi tu. O să-ţi fie bine, singură pe-acolo?

— Am să fiu bine, spuse Amy, dispreţuindu-se pentru că nici măcar nu credea ce spunea. Să vin acasă? Aş putea să am eu grijă de tine.

— Oh, nu, nu trebuie să faci asta. Mama vine cu următorul tren spre Londra, iar PJ e uluitor. Dar, ascultă, sunt la doar un telefon distanţă. N-am nimic altceva de făcut acum, numai să stau în fundul ăsta al meu, deja gras. Aşa că sună-mă oricând vrei.

— Şi tu pe mine. Oricând, spuse Amy şi închise, şocată şi ameţită.

24

După ce închise, Amy merse direct sus, în apartamentul ei. Acolo, se întinse pe un şezlong de pe terasă, simţindu-se acaparată de griji. Era unul dintre momentele, destul de dese, de altfel, când îşi considera cunoştinţele medicale mai mult un blestem decât o binecuvântare. Un col slab nu era doar un termen oribil, ci şi o stare foarte gravă. Da, erau şanse ca Gaby să nu nască vreme de câteva săptămâni, dar tot avea să fie groaznic pentru ea să stea legată de pat, cu un bebeluş în pântece, când avea atâtea lucruri de făcut. Chiar şi cu copcile şi cu odihna la pat, tot nu era nimic sigur şi, deşi spusese adevărul în legătură cu câte lucruri se puteau face acum pentru bebeluşii născuţi prematur, mulţi tot mureau – sau, şi mai rău, după părerea lui Amy – se năşteau cu dizabilităţi fizice şi psihice. Medicina modernă îmbunătăţise lumea aşa de tare, încât oamenii tindeau să presupună că ei şi copiii lor deveneau nemuritori, însă Amy ştia că sarcinile şi naşterile erau încă pline de complicaţii.

Încercă să se gândească la ea şi la Gaby în vremuri mai fericite. Îşi aminti de o seară din iunie de acum câţiva ani. Era vineri şi se aflau în Audi Quattro al lui Gaby, conducând pe M4 spre Somerset. Îşi cântau secretul lor vinovat – *Headlines and Deadlines: The Hits of A-Ha* – şi ronţăiau din acelaşi pachet uriaş de Skittles.

— Doamne, ce bine a fost, gâfâi Amy, după finişul lor aritmic la *Take on me*. Au trecut ani de zile de când nu mi-am mai permis aşa ceva.

— Acum e ultima ta şansă, rânji Gaby. N-ai să mai auzi aşa muzică excelentă pentru multă vreme.

Se îndreptau spre Glastonbury, unde Doug şi formaţia se aflau deja de câteva zile. Nu cântau, de vreme ce organizatorii îi săriseră, într-un mod cât se poate de frustrant, dar tot mai pierdeau vremea pe acolo, se drogau şi ascultau muzica altora. Amy nu prea înţelegea cum reuşeau ei să facă asta, de vreme ce acolo turnase cu găleata în fiecare zi, timp de o săptămână. Se tot gândea la ce-şi luase Doug cu el. Aruncase în rucsac patru tricouri, patru perechi de boxeri, patru perechi de şosete şi două de jeanşi. Ea îi sugerase să-şi ia şi o geacă de fâş şi cizme de cauciuc, dar Doug afişase o figură lovită, spunând că geaca de fâş şi cizmele de cauciuc nu erau deloc cool. Îl sunase în dimineaţa aceea şi-i spusese că, judecând după imaginile văzute la ştiri, probabil că nu se simţise deloc bine, tot weekendul în adidaşii lui; ar fi fost mai mult decât fericită să meargă la un magazin şi să-i ia nişte cizme şi un impermeabil. Dar Doug refuzase categoric.

— Amy, de când te-ai transformat în bunica ta? Nu pot să port plastice. O să arăt ca şi cum aş fi plecat în weekend cu cortul.

— Dar chiar *asta* ai făcut, ai plecat în weekend cu cortul.

Doug făcuse câteva glume pe seama lui Amy, când ea îl anunţase că renunţă la droguri. Glumele lui o răniseră, însă o determinaseră şi mai mult să se ţină tare pe poziţii.

— Nu, nu am făcut asta. Nu e o afurisită de excursie cu şcoala în Districtul Lacurilor, e cel

mai special eveniment al anului, şi trebuie să arăt ca atare.

— Doug spune că la Glastonbury e mai mişto când plouă, îi povestea Amy lui Gaby. Zice că aşa străluceşte adevăratul suflet al regiunii.

— Hmmm. Să sperăm, ce dracu'. Gaby îşi muşcă buza când un stâlp de înaltă tensiune aruncă scântei peste Swindon. PJ zice deja că sunt nebună că vreau să iau parte la asta. Dar toată lumea trebuie să meargă măcar o dată la Glastonbury, e ca un soi de *bungee-jumping* sau ca şi cum ai vizita Taj Mahal-ul. E pe lista lucrurilor de făcut înainte să mori.

— Cred că da, spuse Amy, care nu făcuse nici unul din lucrurile astea. Dar decise să schimbe subiectul: Cum merg planurile de nuntă?

Gaby şi PJ se logodiseră cu câteva luni în urmă şi de atunci Gaby găsise un oficiu de stare civilă, alesese o rochie şi pregătise cadourile de mulţumire pentru cavalerii de onoare. Mai avea un an, iar Amy nu era sigură că avea cum să-şi mai umple restul vremii.

— Nici să nu întrebi! strigă Gaby, evident încântată că o făcuse. Pentru moment, avem lista invitaţilor, cu patru sute cincizeci de persoane, şi nu văd cum am putea scăpa de vreunul. Dar va trebui s-o facem.

Amy zâmbi înţelegătoare, şi atunci îi sună telefonul. Era Doug.

— Hei, cum merge?

— Minunat, spuse Doug, nu foarte convingător. Pe fundal, se auzeau tunete şi zgomote de ploaie torenţială. Numai că trebuie să mă urc pe cel mai înalt deal ca să sun, pentru că e singurul loc din Valea Glastonbury unde ai semnal. Deci va trebui să asculţi cât se poate de atent instrucţiunile pe care ţi le dau ca să ne găseşti, pentru că nu mă vei mai putea suna când ajungi aici.

— Nu e prea nămolos?

— E un pic nămolos. Dar e în regulă, ne distrăm.

— M-aş putea opri la Bristol să-ţi iau ceva de ploaie.

— Amy, ştii ce cred eu de hainele de ploaie. Las-o moartă. Dacă vrei să arăţi ca o profă de şcoală primară, atunci e treaba ta. Nu, eu sunasem să-ţi spun că terenul pe care campaserăm a fost inundat, aşa că ne-am mutat pe unul mai înalt.

Amy îşi notă cu atenţie noua lor poziţie şi-l asigură că ea şi Gaby ar trebui să ajungă acolo pe la zece seara.

— Deci cum merge cu Doug? întrebă Gaby, în timp ce treceau de Bristol. Vreun semn de ştii tu ce?

— Ce? spuse Amy simplu, ca şi cum n-ar fi ştiut exact la ce se referea prietena ei.

— *Ştii* tu. Crezi că are gânduri serioase?

Amy suspină.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Gaby. Ştii că mie şi lui Doug nu ne pasă de asta.

Amy decisese cu ceva vreme în urmă că acesta va fi răspunsul ei oficial la inevitabila întrebare.

Gaby îşi muşcă buza, după care spuse:

— Aţi vorbit de copii?

Ştia că Amy asta voia, deşi nici n-avea idee cât de tare.

— Nu. Mi-e teamă că se va speria de tot.

— De ce să se sperie? Cât are? Treizeci şi doi de ani? Mi-ai spus că sunt bunici la cabinetul tău care nu sunt cu mult mai în vârstă. Şi ar fi al dracului de tare să ai un copil cu el. Vreau să zic, cum n-are o slujbă ca lumea, ar putea sta acasă, să fie gospodin.

— Ah, dar nu cred că i-ar plăcea asta.

— Atunci, trebuie să ai alte avantaje că ieşi cu cineva care nu e un sclav al salariului. Vreau să zic, e minunat că PJ câştigă aşa de mulţi

bani, dar eu abia reuşesc să-l văd. Întârzie în fiecare seară şi apoi îşi petrece întreaga noapte uitându-se la telefonul mobil.

— Doug e exact la fel, doar că el nu face nici un ban, spuse Amy tristă. Numai că... domeniul în care e el... e aşa de complicat.

Îşi dorea să nu fie mereu obligată să-şi ceară scuze pentru Doug.

— Ce se petrece cu formaţia? întrebă Gaby.

— Mai nimic. Adică au multe spectacole, însă nu apare nici o propunere din partea vreunei case de discuri.

Gaby trecu pe prima bandă.

— L-am văzut pe Danny zilele trecute, spuse ea pe un ton neutru. Pe Oxford Street.

Lui Amy i se puse un nod în gât.

— Ah, da? Ce mai face?

— Vrei să ştii?

— Da.

— E logodit.

— Ei bine, bravo lui, spuse Amy, încântată de cât de normală îi părea vocea. Asta a vrut el mereu.

Tăcere. Amy analiză ce gândea ea de fapt: uşurare că scăpase de Danny; indignare că el trecuse aşa de rapid peste relaţia lor; dar, cel mai mult – frustrare. Simţea că era lăsată deoparte în cursa asta a vieţii, că şi la optzeci de ani tot va mai merge spre Glastonbury, făcându-şi griji dacă Doug era suficient de bine îmbrăcat.

Era trecut de nouă când ajunseră în parcarea de la Glastonbury, care era cam de mărimea întregului Bangladeş. Tocmai se oprise un pic ploaia şi mai era încă lumină, însă cerul avea culoarea fumului de canabis. În aer se auzeau constant tot felul de bufnituri apocalipitice. Scoaseră cortul Cath Kidston al lui Gaby din portbagaj, îşi puseră cizmele de cauciuc şi o porniră

pe deal, spre gardul foarte înalt ce împrejmuia zona festivalului.

— Arată ca şi cum ar fi ieşit din *Marea evadare*, spuse Gaby.

— Îi ţine deoparte pe cei care vor să-l sară.

— Sau ne împiedică pe noi să fugim.

Amy râse, dar începea să nu se simtă la locul ei. Nu-i fu mai bine nici când se apropiară de locaţie şi văzură cum tot mai mulţi oameni treceau de ele, îndreptându-se în direcţia opusă. Arătau ca o adunătură de ţărani medievali, plini de noroi din cap până în picioare, cu mizerie prinsă în păr, cu ochii sălbatici, ca şi cum ar fi văzut ceva prea impresionant ca să mai povestească şi altcuiva. Unii dintre ei plângeau.

— Oh, la dracu', spuse Amy, când începu din nou să plouă.

Odată trecute de poartă, fură întâmpinate de o priveliştе ce nu era departe de devastarea totală: corturi viu colorate alunecau pe un deal într-o pantă plină de noroi; oamenii tremurau şi se bălăceau până la genunchi într-o apă de culoarea ceaiului, plină cu sticle goale de cidru şi pachete de ţigări mototolite.

— Parcă e un tablou de Hieronymus Bosch adus la viaţă, gâfâi Gaby.

Cu glugile trase pe capete, începură să alunece pe deal în jos, apucându-se disperate de garduri, corturi şi oameni, ca să nu fie înghiţite de bălţile ce fremătau de gunoaie.

— Doug zicea că or să fie în cortul de bere, strigă Amy, peste urletele unei adolescente căreia i se furase tot. Şi apoi, la unsprezece, merg să vadă Babyshambles.

Expresia de pe faţa lui Gaby parcă era cea a unui soldat din Primul Război Mondial căruia tocmai i se ceruse să treacă în fruntea companiei.

— Poate că ar trebui să ne reducem pierderile și să revenim la mașină? Mergem la Bath. Sunt niște hoteluri drăguțe acolo.

Propunerea era tare tentantă.

— Nu pot, spuse Amy. Nu pot să-i trag clapa lui Doug. Nu am cum să-l sun și, oricum, ar crede că sunt jalnică.

Gaby dădu din cap cu înțelegere.

— PJ o să râdă cu lacrimi când o să-i povestesc. Ei bine, doar o noapte. Așa, ca să am ce le povesti nepoților.

Le luă o oră îngrozitoare de mers printr-o mlaștină până să ajungă la cort, care era plin de oameni ce se îmbătau cât de grav puteau ca să-și ascundă nefericirea. Doug, Baz și Pinny stăteau într-un colț și-și ciocneau halbele.

— Unde-i Gregor? întrebă Amy, în vreme ce-i îmbrățișa cu afecțiune.

— La cortul de prim ajutor, spuse Pinny. I s-au murat picioarele.

Amy se uită cu atenție la toți trei. Pinny purta cizme de cauciuc cu niște pete sub formă de stele roz, părul ei blond îi era lipit de față, iar rimelul i se întinsese. Amy se simți aproape înfuriată că efectul general era al unei ființe drăguțe și abandonate. Doug și Baz arătau însă ca supraviețuitorii unui dezastru natural. Fețele le erau albe, picioarele, acoperite cu cocoloașe imense de noroi, care li se urcaseră pe fluierele picioarelor și trecuseră de genunchi.

— E oribil, strigă ea. Trebuie să fiți înghețați. Doamne, Doug, am văzut un stand unde se vând cizme de cauciuc. Te rog, lasă-mă să mă duc să-ți iau și ție o pereche.

Pinny rânji superior. Fața lui Doug era sumbră, dar decisă.

— Ames, te rog, încetează cu asta: parcă ai fi mama.

Baz, care studiase programul, exclamă:

— Nu-mi vine să *cred*. Terminații de Unsuitable cântă mâine. Cum de ei au intrat, și noi nu?

— Al dracului de nedrept, urlă Doug.

Fusese cea mai incomodă noapte din viața lui Amy. Descoperise rapid că nu avea cum să stea jos, de vreme ce orice suprafață plată era mizerabilă. Iar să încerce să meargă peste ceea ce fusese un canal de scurgere unsuros era epuizant. După ce stătuseră cam la o milă de Babyshambles, privindu-i pe un ecran imens, merseseră la cort. Era încă la verticală, însă Doug îl pusese chiar în fața unui șir de toalete mobile care puteau. Amy nu putu dormi deloc, îngrijorată că va fi înghițită de deșeurile de la canalizare. În orice caz, era greu să se relaxeze – cu clipocitul ploii, cu tot felul de indivizi care treceau peste frânghiile cortului și cu urletele beților, de genul „Ce idiot și-a pus cortul *aici*?". Fermoarul cortului fusese desfăcut de trei ori și de tot atâtea ori apăruse câte o față, strigând: „Distracție la maxiiim! Oh, scuze, amice, am greșit cortul", după care dispăruse. Dimineața, ca să meargă la toaletă, Amy a fost nevoită să intre în noroi până la genunchi și apoi să stea la coadă cincisprezece minute, numai ca să se spele pe mâini sub o pompă.

— Nu te mai deranja, spuse Doug.

— Doug, trebuie să mă spăl pe mâini. Dacă nu, probabil că fac colici. Și nu e de glumă, oamenii mor din asta.

— Da, da.

Doug arăta cu adevărat groaznic.

— Ești sigur că mai vrei să stai o noapte?

Avu loc o pauză de o clipă.

— Ei bine..., spuse el, dar înainte să poată continua auziră un „Iupiii" când Pinny, mânjită, dar cumva ispititoare, alunecă spre ei, înfășurată într-un hanorac și strângând tare o sticlă de vodcă.

Amy simţi un junghi, gândindu-se la fosta lor prietenie, însă în acelaşi timp era şi geloasă, pentru că Pinny putea să arate atât de fericită.

— Nu-i aşa că-i tare? gâfâi ea. Îmi plaaaace la nebunie.

Doug se învigoră imediat.

— Normal că mai stăm, anunţă el. Mă distrez! Oricum, biletul a costat o sută cincizeci de lire. Trebuie să-mi scot banii pe el.

Gaby li se alătură, strângându-şi braţele în jurul trupului, în burniţă.

— Bun, eu mi-am dus crucea pe timpul nopţii. Mă duc înapoi la Londra, unde au podele fără baligi de vacă şi unde pot să mă uit la fiascoul ăsta pe BBC2. Oricine vrea să meargă cu mine este bine-venit, spuse ea.

O privi provocator pe Amy. Amy se uită la Doug, tocmai când Pinny alunecă, scrâşni şi-l folosi pe el drept punct de susţinere.

— Cum vrei, spuse el şi ridică din umeri. Dacă nu prinzi spiritul, nu prea e nimic de făcut, ca să fii convinsă de contrariu.

— E în regulă, spuse Amy. Am să rămân.

25

Amy se trezi simţindu-se mizerabil. Petrecuse altă seară plină de singurătate, părăsită pe insula ei pustie din pat. Mâncase o bucată de pizza la pachet pe care o luase de la barul din colţ, se uitase la un DVD, un thriller prost cu Harrison Ford, pe care îl primise de la room-service, şi încercase să nu-şi facă griji pentru Gaby.

Nu avea nici un rost; simţea că trebuie să ajungă acasă. Se gândi la camera de hotel închiriată în Capri, pentru sâmbătă. Las-o moartă. Suportase suficient de mult timp farsa asta cu luna de miere de una singură. Avea să sune chiar acum la British Airways să-şi rezerve un bilet pentru primul zbor înapoi la Londra.

O ţinură la telefon douăzeci şi cinci de minute, iar când operatorul răspunse în cele din urmă, nu-i fu de nici un folos.

— Regret, doamnă Fraser. Toate zborurile de la Roma pentru azi şi mâine şi chiar poimâine sunt rezervate, pentru că este sezonul vacanţelor. Cel mai devreme vă pot face rost de un zbor sâmbătă dimineaţă.

— Dar trebuie să puteţi face ceva, încercă Amy, vocea sunându-i de parcă era cât pe ce să-i dea în clocot.

— Puteţi veni la aeroport şi vă punem pe lista de aşteptare de aici, dacă se anulează ceva. Dar sunt mulţi pasageri care fac asta şi nu există

nici un fel de garanţii. Puteţi încerca altă linie aeriană, desigur, însă cum mă uit eu acum, nu văd locuri niciunde.

Amy închise, tristă şi învinsă. Atunci sună telefonul de lângă pat.

— Alo? spuse ea, decisă să nu se bucure prea tare.

— Amy? Sunt Lisa.

— Lisa! Ce mai faci? spuse Amy, încercând să pară cât mai veselă cu putinţă.

— Sunt bine. Ce face soţiorul?

Pentru o clipă, Amy nu avu nici cea mai mică idee despre ce vorbea. După care îşi aminti.

— Oh, mă tem că tot nu se simte bine.

— Bietul de el, spuse Lisa şi chicoti cu un aer conspirativ. Atunci, ascultă. Mă aştept să refuzi, dar Simon este ocupat cu Christine toată ziua, face o anchetă mai aprofundată cu privire la dramatica pierdere în greutate a Justinei Maguire. Ca şi cum n-ar fi anorexică! Iar băieţii de ieri ne-au invitat să petrecem ziua la plajă. Ştiu că nu e foarte frumos să-ţi laşi baltă soţul bolnav, dar dacă ai chef de nişte nisip şi dune şi aer sărat şi orice mai vrei tu, să ştii că or să vină să nè ia de aici la unsprezece.

Amy se gândi rapid. Putea să umble indispusă arzându-se prin Roma toată ziua sau putea să meargă la mare şi să înoate, aşa cum îşi şi dorea.

— Nu, e în regulă, spuse ea. Vin şi eu.

— Eşti sigură? Lisa era surprinsă. Nu-l întrebi mai întâi pe soţior?

— Nu, că doarme. Am să-i las un bilet, n-o să se supere. Ştie că poate avea încredere în mine.

— Aş vrea să spun şi eu acelaşi lucru despre Si. Lisa râse zgomotos. Bine atunci, păpuşă. Ne vedem jos în hol la unşpe.

Douăzeci de minute mai târziu, Amy şi Lisa stăteau pe o canapea bej, strângând fiecare la braţ câte o geantă de plajă. Amy purta o rochie purpurie, care, decisese ea când o cumpărase, avea un aer şic de secretară. De ce cădea mereu în plasa unor clişee atât de proaste? Nu arăta nici pe departe ca şi cum ar fi fost pe cale să-şi scoată ochelarii şi să-şi scuture părul ca Wonder Woman. Arăta ca asistenta personală a directorului unei mici fabrici de porcării din afara Devizes[1]-ului. La fel făcuse şi când vrusese să arate şic în stil hippy: ideea era să se metamorfozeze într-un soi de Kate Moss, însă, în fusta ei lungă şi haina până în talie, Amy arăta de parcă îi lipsea câinele şi un teanc de *Big Issues*. Lisa, pe de altă parte, era în pantaloni de velur despicaţi, care îi veneau mulaţi pe fundul ei perfect, şi în sus avea o cămaşă cadrilată fără mâneci. Arăta ca o starletă din anii '50.

— La mare, la soare, cântă ea uşor. Ooo. De-abia aştept.

Cu toate acestea, în ciuda cuvintelor ei, părea neobişnuit de slăbită.

— Eşti bine? întrebă Amy.

— Eu? Ah, da. Sunt bine. Numai... ştii, mi-e dor de Emily. Oftă. Am avut un fel de... ceartă ieri-seară cu Simon. Cu privire la Sabrina, căţeaua noastră, drăguţa de ea. Simon n-o vrea sub nici un chip, spune că trebuie s-o ducem la sora mea. Dar sora mea nu vrea câine, are trei copii şi o casă micuţă. Lui Emily îi place de Sabrina la nebunie şi...

— Ce câine e?

— Copoi spaniel. N-ar face rău nici unei muşte. Vreau să zic, uneori face pipi pe covor, dar nu e vina ei, e doar bătrână. Dar Simon urăşte animalele.

1. Orăşel comercial din sudul Marii Britanii.

Mi-a spus el de la început că nu e mare iubitor, dar am crezut că voi putea să-l conving. Lisa suspină. Emily m-a întrebat de ea în dimineaţa asta şi a trebuit să-i zic că totul va fi bine, dar n-o să fie aşa.

— Poate că ar trebui s-o mai întrebi pe sora ta.

— O să înnebunească. Şi aşa o sâcâie că e Emily acolo zilele astea. Adică o iubeşte, dar e aşa de ocupată cu slujba ei şi cu copiii.

— Şi mama ta?

— Stă într-o garsonieră la etajul şaptesprezece. Nu merge.

Lisa îşi privi mâinile; Amy observă că-şi scosese inelul de logodnă. Dar imediat, Lisa îşi ridică privirea şi zâmbi, pentru că Massimo tocmai intra în hol.

— Hei, hei, aici! strigă ea, iar el se aplecă şi o sărută foarte entuziast pe ambii obraji.

— *Lisa, ciao, come stai?* După care expresia feţei i se schimbă când o văzu pe Amy. Cum de eşti aici? Lisa zicea că nu crede că vei putea veni.

— Ei bine, am putut, zâmbi Amy.

— Ce păcat. Luigi a trebuit să anuleze în ultima clipă, spuse el, dar apoi ridică din umeri. Nu contează.

Afară, îi aştepta un BMW decapotabil. Era evident că Amy trebuia să se strecoare pe ceea ce trecea drept bancheta din spate. Massimo se aşeză la volan, iar după ce o porniră spre coastă, el şi Lisa începură să flirteze pe faţă, în vreme ce Amy simţea deja că regretă amarnic decizia de a veni. Situaţia îi aminti un pic de ceva care se petrecuse în urmă cu şapte ani, când ea şi Pinny deciseseră să meargă la Paris într-un weekend.

Când erau la *check-in* în aeroport, li se alăturase un bărbat foarte chipeş, pe nume Harry,

care lucrase la un moment dat cu Pinny într-un bar. Până la urmă, reieşise că Pinny dăduse peste el cu câteva zile înainte şi-l invitase s-o însoţească, fără să menţioneze că avea să vină şi Amy – care se înfuriase îngrozitor că nu fusese întrebată. Harry crezuse, în mod evident, că fusese invitat într-un weekend pasional, şi era la fel de iritat. Amy era încă studentă atunci, iar Pinny se afla undeva între două slujbe, aşa că cei trei s-au văzut nevoiţi să împartă o cameră strâmtă, într-o cocină plină de muşte de pe bulevardul Saint Michel. În prima noapte, Amy nu putuse să adoarmă din cauza unui sforăit puternic. Clocotind, rămăsese întinsă vreme de ore întregi, dorindu-şi să aibă curajul să-l împungă pe Harry şi să-i zică să înceteze. În dimineaţa următoare, când erau într-o cafenea, Amy le povestise că era tare obosită.

— Şi eu, spusese Harry. Ai sforăit şi am stat treaz toată afurisita de noapte.

— *Eu* am sforăit? Ce vrei să zici? Tu ai sforăit.

Atunci se întorseseră amândoi spre Pinny, care rupea nevinovată dintr-un croasant.

— N-are cum să sforăie *Pinny*, spusese Harry. E prea frumoasă.

Fusese un weekend mizerabil. De fiecare dată când Amy ieşea din baia aia împuţită, îl găsea pe Harry în genunchi în faţa lui Pinny, implorând-o să fugă cu el, în vreme ce Pinny pur şi simplu nu putea pricepe de ce nu se puteau înţelege toţi trei. Dar asta fusese atunci, şi alta era acum. Când maşina goni pe aceeaşi şosea pe care Amy şi-o amintea de când venise de la aeroport, se decise să gândească pozitiv.

— Deci unde mergem? întrebă ea veselă.

— Lido di Ostia, strigă Massimo din faţă. Plaja din apropierea Romei. Poate nu e cea mai frumoasă, dar vei avea parte de multă distracţie.

Ostia era un oraş foarte bine construit care, pe cât îşi putea da seama Amy, era chiar lângă aeroport. Când Massimo vira pe străzile înguste şi trecu de uriaşul complex Cineland, apoi de un teren de bowling, înjurând pentru că nu reuşea să găsească loc de parcare, Amy observă că avioanele zburau aşa de jos, că le puteau vedea trenurile de aterizare, şi zări vag chiar logo-ul companiei aeriene. De ce nu se afla şi ea într-unul din ele?

În cele din urmă, după ce parcară într-un loc ce parcă fusese amenajat pentru confortul unei ţestoase, coborâră din maşină şi merseră pe jos spre mare. Amy văzu cum apa scânteia la orizont. În ciuda unui miros de canalizare, care-i amintea în mod alarmant de Glastonbury, simţi cum îi sare inima din piept. Cel puţin avea să înoate, se gândi ea. Însă, când ajunseră la mare, remarcă faptul că nu era nici pe departe cum şi-o închipuise. În loc de prosoape aruncate ici şi colo, la întâmplare, se vedeau numai şiruri-şiruri de umbrele colorate şi trupuri bronzate, tolănite pe şezlonguri, ale căror proprietari se pare că nu auziseră în viaţa lor de factorul minim de protecţie solară.

— Minunat, spuse Amy, ridicându-şi vocea ca să acopere zgomotul unui Boeing 747 care tocmai ateriza. Înotăm aici?

Massimo o privi şi râse.

— Nimeni nu merge la Ostia să înoate.

— Dar e plajă, nu?

Amy era confuză.

— Da, însă marea este foarte, foarte *inquinato*. Cum se spune? Poluată. Plină de şobolani. Aşa că numai nebunii înoată în mare. Şi, într-adevăr, Amy văzu acum că apele cenuşii erau de fapt goale. Oamenii înoată în piscinele particulare care se găsesc de-a lungul plajei, dar trebuie să fii membru al cluburilor, şi eu nu sunt. Eu înot în Sardinia.

Lui Amy nu-i venea să creadă.

— Şi-atunci ce căutăm aici?

Massimo făcu o faţă, de parcă Amy tocmai i-ar fi aruncat oţet peste cămaşa de mătase.

— Luăm prânzul, explică el calm. Şi apoi stăm la soare.

Lisa o strânse de braţ.

— Hei, scumpo, îmi pare rău. Am crezut că o să ne şi bălăcim. Dar prânzul pe malul mării nu sună deloc rău, nu?

Restaurantul se afla într-o clădire care se ridica din apele murdare, ferită de briza mării. Masa lor era în mijlocul încăperii, oferindu-le priveliştea unei fotografii vechi ce înfăţişa un lanţ muntos. Massimo comandă salată verde şi friptură pentru toată lumea. Dură mult până să vină mâncarea, aşa că între timp terminară o carafă cu vin roşu. Lisa nu părea deloc deranjată, râdea şi glumea, însă Amy simţea cum devine din ce în ce mai îmbufnată. Ce mai pierdere de vreme. Ar fi trebuit să mai încerce la Vatican sau la Forum; în schimb, uite-o aici, cu un bărbat care o voia tare, tare departe şi o femeie care se comporta îngrozitor de urât. Dintre toate neajunsurile lunii ei de miere, momentul acesta era cel mai josnic.

— Deci, Amy, de când vă cunoaşteţi voi două? întrebă Massimo, când le veniră în cele din urmă porţiile comandate.

— Oh, de două zile, spuse Amy, fără să se gândească.

— Două zile? exclamă Massimo, părând evident surprins. Credeam că sunteţi prietene vechi.

— Nu, de-abia ne-am cunoscut. Stăm la acelaşi hotel.

Massimo o privi într-un fel ciudat.

— Deci ai venit la Roma să stai singură?

— Bun, mai bine spunem tot, strigă Lisa, al cărei nas era un pic roz de la alcool. Amy nu a

venit aici cu mine, noi tocmai ne-am cunoscut. Eu am venit aici singură, dar Amy e în luna de miere.

Pentru prima oară, Massimo o privi cu interes pe Amy.

— Luna de miere? Dar unde e soţul tău?

— E bolnav, spuse Amy, întrebându-se ce naiba făcea ea acum. Aşa că mi-a spus să ies şi să mă distrez.

Atunci se aşternu un moment de tăcere confuză, după care Massimo întrebă:

— Şi unde ţi-e verigheta?

Amy se minună cum de până acum nu o întrebase nimeni de asta. Scuza ei era oricum jalnică.

— În seiful de la hotel. Nu-mi place s-o port pe străzi.

Massimo păru chiar insultat.

— Hei, aici eşti la Roma, nu în Bagdad, să ştii. Noi, italienii, nu suntem hoţi. Nivelul nostru de viaţă este mai ridicat decât al vostru, al britanicilor. Prima oară când am mers în Anglia, nu am avut nici măcar bideu în baie. Vreau să zic, cum poţi trăi fără bideu? E dezgustător.

— Bideu? croncăni Lisa. În ăsta îţi speli şosetele, nu? mai spuse şi se ridică un pic nesigură. Mă duc să fac pipi. Vii cu mine, Amy?

— Scuze, şuieră ea în timp ce se spălau pe mâini în chiuvetele mai degrabă murdare. N-ar fi trebuit să spun tot, m-a luat valul. Dar fă-mi o favoare: nu pomeni nimic de situaţia mea. Pentru că îmi place tare mult Massimo şi nu vreau să ne stea nimic în cale.

— Poate că ar trebui să bat în retragere, spuse Amy, ştergându-se cu un prosop de hârtie.

— Nu! Rămâi! o îndemnă Lisa fără prea mare convingere, după care adăugă: Amy, eşti supărată? Te rog, nu fi. Numai că e superb, pe când

Simon nu e, şi... cred numai că merit ceva mai bun înainte să mă mărit.

— Nu trebuie să te măriţi cu Simon, spuse Amy.

Nu era supărată pe Lisa şi nici nu o judeca. Ciudat, dar se simţea detaşată, ca şi cum altcineva purta conversaţia asta.

— Trebuie. Trebuie. Cine altcineva îmi va plăti datoriile? Am zece mii pe cardurile de credit, Amy. Cine altcineva va avea grijă de mine? Te rog, nu-mi purta pică pentru o zi de distracţie.

— Nu-ţi port pică, spuse Amy. Distrează-te.

Şi reveniră la masă.

26

Hal nu reuşi să adoarmă înainte de cinci dimineaţa. Scenariul lui Bazotti era aşa de bun, că nu se putuse opri din citit. Şi rolul! Rolul era destul de diferit de oricare dintre cele peste care dăduse el până acum: plin de sevă, emoţionant, provocator şi sobru.

După ce terminase manuscrisul, se întinsese în pat, cu mintea încărcată de gânduri, imaginându-şi posibile critici. *„Hal Blackstock – o revelaţie." „Impecabil jucat. Exploatează noi adâncimi ale emoţiei."*

Se şi vedea sus pe scenă, strângând statueta din aur, deşi, în mod enervant, faţa pe care o vedea aplaudând nebuneşte în audienţă nu era a Florei, ci a Marinei. Aproape că ridică receptorul să-l sune pe Callum – n-ar fi fost prima oară când l-ar fi trezit în miezul nopţii –, dar reuşi să se abţină. O să vorbească cu el dimineaţă; Callum avea să ia legătura cu cei de la L.A., şi aşa începea bulgărele să se rostogolească. Ăsta avea să fie punctul de cotitură din viaţa lui Hal, momentul în care criticii de film l-ar fi revăzut şi s-ar fi minunat de modul în care s-a format o legendă a marelui ecran.

Cu toate acestea, când se trezi, cam pe la prânz (sunase la recepţie când începuse să se crape de ziuă şi dăduse instrucţiuni stricte să nu fie deranjat

de nimeni), i se schimbase starea de spirit. Poate că scenariul nu era aşa de tare pe cât crezuse el la început. Poate că era un pic cam prostesc şi prea direct. Bine, Bazotti era el tare pentru moment, însă ultimul lui film nu fusese nici pe departe atât de bun precum cel de dinainte, aşa că poate începea deja să fie cam răsuflat ca regizor. Va trebui să citească din nou scenariul, înainte să ajungă la o decizie fermă. Cu toate acestea, cea mai mare temere a lui era cea care îi invadase până şi visele: aceea că pur şi simplu nu va fi în stare s-o facă. Ori avea să zboare la Hollywood, să susţină o audiţie (lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile) şi să fie respins în favoarea afurisitului de Jude Law, ori avea să primească rolul şi să-i dezamăgească pe toţi. „Ar fi putut să fie o operă de artă, dacă în distribuţie n-ar fi existat prezenţa execrabilă a lui Hal Blackstock..."

Numai ideea îl făcu să se simtă groaznic. Şi-o închipui pe Marina citind articolul şi râzând. Că tot veni vorba de Marina, de ce nu sunase până acum? El făcuse efortul de a-i transmite felicitări, aşa că putea al dracului de bine să fie suficient de politicoasă să-i întoarcă telefonul.

Ridică receptorul.

— Nessie, eu sunt. Aş vrea ceva la micul dejun, te rog. Şi ziarele britanice.

— Desigur, Hal, spuse ea, după care se opri. Să ştii că eşti în toate. Iar interviul tău cu Christine Miller e deja în *Post*. Probabil că a lucrat ca o bezmetică să-l termine aşa de repede. Presupun că ştirea cu Marina i-a dat o altă dimensiune.

— Ah, dar nu de asta vreau să le văd, minţi Hal. Eu vreau să văd scorul la crichet.

O jumătate de oră mai târziu, trecuse pe terasă sorbind din sucul de rodie şi se uita încruntat la teancul de ziare din faţa lui. Nessie nu glumise. Era în *The Sun*, *The Mirror*, *Express* şi *The Mail*,

ca să nu mai spună nimic de rubrica de bârfe din *The Telegraph*. În *Daily Post*, apărea chiar pe prima pagină şi pe cele două pagini de mijloc. Exact de ce se temuse. CINE E CEA MAI FERICITĂ FATĂ DIN ŢARĂ? era titlul, sub care se afla o poză cu Flora într-o barcă şi alta cu Marina şi idiotul de Fabrizio holbându-se în extaz la cameră, de pe un nenorocit de covor roşu. „Şi cine se plimbă cu scuterul?" era un alt titlu, mai mic, deasupra unei fotografii cu Hal pe Vespa, pe care vreun parazit de paparazzo i-o făcuse cu o zi înainte.

Interviul era la mijlocul ziarului, însoţit de o poză care îl făcea pe Hal să pară obosit, cu ochii duşi în fundul capului şi irascibil. Ştia că afurisiţii de la *Daily Post* urmăreau să-l facă să arate cât mai prost posibil. Interviul era lung, mult mai lung decât articolul referitor la actuala criză din Orientul Mijlociu, şi avea ca titlu:

CUM I-A MAI SCĂPAT UNA LUI HAL.

Poate fi rău să pierzi o iubită frumoasă, dar să pierzi două indică fără îndoială neglijenţă.

A fost o zi plină pentru Hal Blackstock. Fosta lui prietenă, Marina Dawson, tocmai şi-a anunţat logodna cu magnatul italian Fabrizio de Michelis. Nu poate fi deloc un moment uşor, deşi, când l-am văzut la Roma ieri, Blackstock jura că totul e în regulă. „Mă bucur pentru Marina", a spus el printre dinţi. „Îi doresc ei şi lui Fabrizio toate cele bune, nu prea-l ştiu pe el, nu ne-am văzut decât de câteva ori, dar am auzit că e un tip minunat."

Urma un pic de pălăvrăgeală despre cum Hal şi Marina fuseseră împreună zece ani şi se

despărţiseră cu optsprezece luni în urmă, existând zvonuri despre infidelităţi din ambele părţi.

„Despărţirea noastră a fost un lucru firesc", spune Hal. „Relaţiile ajung întotdeauna la un final."

Cel puţin asta e varianta lui...

Autoarea articolului se lansase apoi într-o analiză lungă şi detaliată a defectelor lui Hal, explicând că era înfumurat, snob, o stea în cădere care, „spuneau prietenii", o îndepărtase pe Marina prin faptul că era un afemeiat inveterat şi un om incapabil să-şi asume responsabilităţi. Acum, lucrurile ajunseseră într-un punct de criză cu Flora. Declaraţiile referitoare la *Pomul*, despre cât de mult îi plăcuse lui să lucreze din nou cu Ben şi ce amuzant fusese totul erau ignorate cu desăvârşire, făcându-se numai referinţe neadevărate la eşecul filmului în box-office-ul american.

Cu viaţa amoroasă făcută zob şi cariera pe o pantă descendentă, Blackstock se află în mod clar în chinurile cumplite ale crizei vârstei mijlocii. Dacă o stea în cădere poate schimba cu ceva lucrurile, rămâne de văzut, însă ăsta va fi cel mai mare test al lui.

— Ce prostie, spuse Hal tare, aşa cum făcea mereu când citea câte un articol despre el care nu era chiar de cinci stele.

Deşi tocmai asta era buba: că nu era nici pe departe o prostie. De fapt, Christine Miller părea să fi avut chiar o capacitate înspăimântătoare de a-i citi gândurile – deşi „stea în cădere" era un pic nedrept. Până la urmă, Andreas Bazotti îl voia pe el. Se gândi s-o pună pe Nessie să sune

la câteva ziare de show-biz ca să le spună asta, dar imediat bătu în retragere – era genul de atitudine pe care o aveau aşa-zisele vedete şi de care el şi Marina râseseră mereu.

De ce nu-l sunase?

Nu te mai gândi la ea! Cu siguranţă că acum era mai importantă Flora. Chiar începuse s-o obosească faptul că era un afemeiat şi că refuza să-şi asume obligaţii? Hal ştia că venise vremea, aşa că, dacă n-o cerea acum – asta în cazul în care ar fi ajuns să se vadă în cele din urmă –, probabil că va fi din nou singur, iar căţeaua aia de Christine Miller va primi o mărire consistentă de salariu pe baza predicţiilor ei. Dar nu se putea căsători cu cineva doar ca s-o enerveze pe Christine Miller.

Sună telefonul, iar el tresări. Să fie Marina, până la urmă? Dar nu, era Nessie.

— Stilistul şi tipa de la machiaj vor ajunge la tine într-o oră, Hal, apoi te ducem la Scalinată. Ai o sesiune foto cu Justina la şapte fără un sfert, iar premiera începe la şapte jumate. Bine?

— Bine..., spuse Hal melancolic.

Spre surpriza lui, se trezi gândindu-se la doctoriţa care îi vindecase pata. Viaţa ei însemna mai mult decât petreceri şi sesiuni foto. Brusc, îşi dori să fi putut vorbi cu ea. Ce semnificau toate astea? Le luase dintotdeauna în râs, dar acum începea să priceapă cum de o apucaseră Guy şi Madonna pe calea chestiei ăleia cu Kabala. Şi poate că Tom avusese dreptate cu scientologia lui?

27

Pe de altă parte, Amy nu se gândea deloc la Hal. Grija ei era cum să scape de Lisa şi Massimo. După un prânz dezamăgitor – fripturile fuseseră prea prăjite, cartofii prea moi, iar salata înecată în oţet – se plimbaseră de-a lungul frontonului, care era plin de scutere conduse de adolescenţi sprinteni ce claxonau întruna, şi unde erau aliniate tot felul de localuri cu jocuri electronice, exact ca în Blackpool. Lisa şi Massimo se aflau în faţa ei şi-şi atingeau ocazional mâinile, izbucneau în hohote de râs şi se împingeau în joacă unul în altul.

— *Gelato*, strigă Massimo peste umăr. Mergem să luăm un *gelato*.

Şi le conduse pe un drum lăturalnic. Trotuarul era îngust, iar Amy, pe care o băteau sandalele, rămase şi mai mult în urmă. La stânga ei văzu gara. Se uită în faţă la cei doi, care erau absorbiţi în conversaţie. Cu o scânteiere bruscă, alergă dincolo de drum şi intră în sala de aşteptare placată cu pereţi din marmură.

— Roma, îi spuse ea funcţionarului plictisit din spatele geamului. Vreau să ajung la Roma.

Îi vându un bilet ce părea să fie foarte ieftin şi-i făcu semn în direcţia peronului din dreapta, unde staţiona un tren. Cinci minute mai târziu, Amy se afla pe drumul înapoi spre oraş. Scoase din geantă foaia pe care scrisese numărul Lisei

şi-i trimise un SMS, în care îi spunea că se pierduse de ei şi decisese să se întoarcă la soţul ei. Apoi îşi sprijini fruntea de fereastră şi privi peisajul monoton care i se desfăşura dinaintea ochilor. Era deja plină de regrete. Îşi stricase ziua. De ce nu încercase să facă mai mult? Bine, deci era prietena urâtă pe care n-o voia nimeni, dar ar fi trebuit să încerce să ofere o companie mai plăcută. Era aşa de plictisitoare, că nu era deloc de mirare că nimeni n-o plăcea. Doug avea dreptate, nu mai ştia să se distreze.

Îşi impuse să înceteze. Toată lamentarea asta, când Gaby era într-o situaţia mult, mult mai rea... O sună. Era la pat şi părea foarte, foarte neliniştită.

— Totul va fi bine. Numai odihneşte-te şi nu te ridica din pat decât ca să mergi la baie. Şi ia-o ca pe un cadou. Ia-ţi cât de multe DVD-uri şi reviste poţi. Până la urmă, nu vei mai avea vreme de ele când va veni bebeluşul.

Gaby o întrebă ce făcea ea, aşa că Amy îi prezentă o variantă prescurtată a zilei petrecute la mare şi îi mărturisi că fusese invitată la o premieră în noaptea aceea, dar că nu credea că se va duce.

— Dar *trebuie* să mergi, nici să nu te gândeşti să nu te duci. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Vezi un film pe gratis. Fă-o pentru mine, Amy.

Şi Amy decise că avea dreptate. Aşa că, odată revenită la Roma, luă un autobuz spre hotel (lucru care nu era nici pe departe aşa de greu cum se temuse ea) şi, odată ajunsă în apartament, începu să se machieze întocmai cum o învăţase femeiuşca din spatele standului Bobbi Brown, pentru ziua nunţii. Se gândi că avea să sfârşească arătând ca un membru Abba travestit, dar, spre uluirea ei, arăta ca ea însăşi, numai că

mai drăguță. Își puse pe ea rochia cea nouă și se privi din nou. Se simțea ca Marilyn Monroe pregătindu-se să-i cânte „La mulți ani" președintelui Kennedy. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să-și facă o poză cu telefonul și să i-o trimită lui Doug, dar se răzgândi rapid, pentru că: a) nu știa cum să trimită MMS-uri și b) ar fi fost o nebunie.

Își strânse curelușele la pantofii Emma Hope, cei care trebuiau să fie pantofii ei de nuntă, iar la șase și jumătate plecă din nou, pe Via del Babuino, spre Piazza di Spagna. Piața era plină de turiști cu camere de luat vederi, care se uitau în sus la Scalinata. Când Amy încercă să se strecoare printre ei, ca să ajungă la covorul roșu flancat de oamenii de pază, auzi un zumzet brusc. Se uită în sus: în capul scărilor era Hal Blackstock, îmbrăcat în smoching, făcând semn cu mâna și zâmbind mulțimii. Își ținea brațul în jurul taliei Justinei Maguire, care era deopotrivă mult mai micuță și mult mai mare decât și-o închipuise Amy – avea sâni ca niște torpile, însă hainele îi atârnau efectiv pe trupul deșirat. Amy zâmbi la gândul că acolo era bărbatul care se agitase atâta pentru un coș pe piept, de care știau numai ea și *signor* Ducelli.

Când Justina și Hal își începură coborârea pe trepte, explodară o mie de blițuri și nenumărate telefoane mobile fură ridicate și ținute în aer, ca toată lumea să capteze momentul. Strigătele erau asurzitoare. Amy se strecură prin mulțime, până ce se trezi la capătul covorului roșu. Arătă invitația, după care i se făcu semn să treacă. Cu picioarele clătinându-i-se, merse cât de repede putu spre clădire, sigură că fiecare spectator se întreba ce căuta ea acolo. Un alt gardian îi trecu invitația pe sub o lumină fluorescentă și, mulțumit de lucirea ei, îi făcu semn să treacă. Înăuntru, prima persoană pe care o văzu fu Vanessa,

impecabilă, ca de obicei, îmbrăcată într-un costum mulat, de un cenuşiu precum aripile unui porumbel.

— Oh, bună, mârâi ea. Deci ai decis să primeşti invitaţia?

— Da, zise Amy nervoasă. *Hal* m-a invitat.

— Soţului tot nu-i merge bine?

— Din nefericire, nu. A făcut greşeala să bea apă de la robinet.

— Sper că vii la petrecere. Avem un bufet foarte bun, ar trebui să fie pe gustul tău.

Cu un zâmbet condescendent, se întoarse spre lacheul de lângă ea şi-i şopti ceva la ureche, după care chicotiră amândoi.

Amy nu avea nici cea mai mică idee cum să reacţioneze, aşa că intră în sala de cinema, cu şirurile de scaune tapiţate, ocupate de două sute şi ceva dintre cei mai bine îmbrăcaţi oameni pe care îi văzuse ea vreodată. Aproape că se înecă în cocteilul de Fendi, Gucci, Angel şi Dolce & Gabbana. Nici un fir de păr nu era nelalocul lui, nici o pieliţă de la vreo unghie nu rămăsese neîndepărtată. Toate femeile erau aşa de maronii, că arătau cu toatele ca nişte şei de călărie cu ochi. Amy nu simţise niciodată atât de acut lipsa bijuteriilor de aur, dar slavă Domnului că o convinsese Lisa să-şi ia rochia asta. Luminile începură să se stingă şi atunci Amy se grăbi să se strecoare pe cel de-al patrulea rând din spate.

„Io sono sempre stato celibatario"[1]... spuse o voce siropoasă de bărbat, peste un montaj cu Hal trezindu-se uluit, apucând ceasul deşteptător, gâfâind speriat şi sărind din pat, apoi îmbrăcându-se într-un timp record. *„Ma fino a quella mattina in aprile, non avevo mai conosciuto..."*[2]

1. „Întotdeauna am fost un celibatar" (în it., în orig.).
2. „Însă până în dimineaţa aceea de aprilie nu ştiusem..." (în it., în orig.).

Filmul era dublat – de ce n-o avertizase nimeni? Amy fu nevoită să suporte o oră şi jumătate ascultându-l pe Hal Blackstock declamând în italiană, ca un unicorn îndopat cu Valium. Justina, pe de altă parte, avea un ton neaşteptat de sexy. Şi nici măcar n-aveai nevoie de o diplomă în italiană ca să-ţi dai seama ce se petrecea. Cineva furase mere din livadă, iar Hal şi câinele lui aveau de gând să găsească hoţul.

În orice caz, şi audienţa italiană păru la fel de plictisită: bărbatul din dreapta lui Amy îşi petrecu a doua parte a filmului citindu-şi mesajele de pe mobil, în vreme ce femeia din faţa ei se juca neîncetat cu brăţările. Lucru care o făcu să-şi amintească de propria verighetă, pe care nu apucase s-o poarte niciodată şi care era pusă într-o cutie în dulapul de acasă. Nu avea nici inel de logodnă, firește, pentru că nu existase o logodnă. Amy se gândi la noaptea aceea din ianuarie, din urmă cu un an, când îi propusese lui Doug să se căsătorească. Era pe drum spre un concert susţinut de Ambrosial, pe care îi vedea pentru a nouă suta unsprezecea oară, când sunase Gaby.

— Am veşti pentru tine, îi spusese ea pe nerăsuflate.

— Ah, da?

Probabil că scaunele pe care Gaby le comandase pentru terasă se dovediseră a nu fi galbene, ci portocalii. Sau cine ştie ce alt dezastru asemănător.

— Sunt gravidă!

Amy se oprise în mijlocul străzii, asaltată de amestecul de încântare şi invidie:

— Gaby, e minunat!

— Nu-i aşa? Sunt în trei luni. Sunt şocată că tu, doamna doctor, n-ai observat.

— Păi, ziceai că faci un tratament de detoxifiere înainte de nuntă şi erai aşa de obsedată, că aş fi crezut orice.

— Acuma n-o să mai fiu o mireasă fotomodel. O să fiu Mama Cass[1].

— Deci când ar trebui să naşti? întrebase Amy.

— În iulie. Aşa că o să fiu în luna a opta la nuntă. Nu e tocmai ideal, dar ce pot să fac?

După o oră de discuţii la telefon, Amy ajunsese la spectacol tocmai când formaţia urca pe scenă. Spre surpriza ei, fuseseră incredibili: Pinny se dovedise de-a dreptul electrizantă, prin contrastul dintre gura ei extrem de delicată şi modul agresiv în care interpretase, cu o voce răguşită, refrenele pieselor. Aveau un set complet nou de melodii, iar publicul era în delir. La final, un tip de la A&R ce reprezenta casa de discuri Virgin îi ceruse lui Doug o casetă.

— Pe bune? întrebase Nico, verificându-şi machiajul în oglinjoara din vestiar.

— Aha.

Se bucuraseră cu toţii şi coborâseră la bar. Într-o oră, toată lumea era deja extrem de beată. Amy, afectată de veştile lui Gaby, se afla în cea mai proastă stare în care fusese de ani de zile. Un DJ urcase pe scenă, şi atunci au început să danseze, şi să danseze, şi să tot danseze. Amy uitase cât de bine era să-ţi laşi trupul inundat de sudoare, să-ţi simţi inima bătându-ţi tare de tot în piept, sub imperiul adrenalinei şi al ritmului muzicii, cu toate că majoritatea celor din jurul ei simţeau extazul indus de cu totul alte lucruri.

---

1. Cass Elliot (1941-1974), cunoscută mai ales ca Mama Cass, a fost o celebră cântăreaţă americană, ce a făcut parte din grupul The Mamas & the Papas, renumită şi pentru dimensiunile sale.

— E o noapte perfectă, îi strigase ea lui Doug.

— Aşa e, nu?

El o trăsese spre el şi începuseră să se sărute ca şi cum n-o mai făcuseră de luni întregi. Când lucrurile s-au înfierbântat, Doug a împins-o uşor cu braţul.

— Mergem afară? întrebă el.

Amy rânji.

— De ce nu?

S-au trezit pe alee, în spatele clubului. Amy era la perete, cu picioarele înfăşurate în jurul taliei lui Doug. Fusese aşa de grăbit, că nici măcar nu-şi desfăcuse pantalonii ca lumea.

— Uau! spusese el după aceea.

— Uau! răspunsese şi Amy, cu inima bătându-i cu putere.

Asta era pasiunea naturală, murdară, spontană. Asta însemna de fapt dragostea.

— Eşti minunată, Amy.

— Hai să ne luăm, se trezise ea spunând.

— Ce?

Inima lui Amy bătea cu putere. Erau amândoi aşa de beţi, că, dacă el spunea nu, ea putea să susţină oricând că glumise.

— Hai să ne căsătorim!

— Bine, spusese Doug. Da, de ce nu?

Fără alte discuţii, au mers înapoi înăuntru şi au dansat încă şi mai mult. N-au mai spus nimănui de decizia lor. La cinci dimineaţa, au luat un taxi înapoi spre casă, iar Doug a adormit la câteva minute după ce au intrat pe uşă, însă Amy a rămas trează până ce s-a crăpat de ziuă peste Londra, cufundându-se în clipa prezentă. Dormise câteva ore, după care se trezise cu greu, cu mintea ameţită. Ştia exact ce fel de nuntă voia: o cameră plină de liliac şi trandafiri de un roşu aprins, un artist solo care să cânte *Ave Maria*. Ea într-un deux-pièces cu pantaloni marca Bianca Jagger şi

Doug într-un costum cu tunică. Gaby avea să citească fragmentul din *Idila căpitanului Corelli* despre iubirea ca nebunie trecătoare. O cină thailandeză după aceea, dans – poate Ambrosial, care să facă un fel de versiune trash a piesei *The Way You Look Tonight* pentru primul dans al ei cu Doug. Se ridică într-un cot şi se uită la Doug, care dormea în pace. Erau atât de multe de organizat. Cum se făcea că el nu era la fel de entuziasmat?

Până să se trezească el, Amy decise să sune câteva persoane şi să le dea veştile. Prima pe listă era Gaby.

— Aţi stabilit deja data? întrebă ea imediat.

— Nu, desigur că nu. Numai ce ne-am logodit în primele ore ale dimineţii.

— Pentru că nu se poate pe 2 iunie.

— Gaby, desigur că n-o s-o facem pe 2 iunie. E în agenda mea de un an întreg, e ziua nunţii tale. Doar nu uitam şi m-apucam să-mi fac alte planuri, nu?

— Scuze. Scuze. Numai că sunt un pic stresată, cu copilul şi toate. Ei bine, felicitări! Era şi vremea, ce dracu'. Şi grăbeşte-te să şi rămâi gravidă, te rog, ca să am cu cine să trec şi eu prin toate astea.

Părinţii lui Amy erau în extaz.

— Oh, draga mea, îi spusese mama ei. Am aşteptat momentul ăsta toată viaţa. Acum pot să mor fericită.

— Sper numai că Douglas se adună şi-şi ia o slujbă ca lumea, ciripise tatăl ei.

Doug nu a sunat pe nimeni.

— Care-i graba? spusese el căscând, când în cele din urmă se clintise din pat, pe la prânz, iar Amy îi oferise telefonul. O să le spunem părinţilor mei când îi vedem. Şi la fel facem şi cu formaţia.

Cel puţin nu uitase, aşa cum se temuse Amy. Şi nici nu se răzgândise, în lumina rece a zilei.

— Mişto. De ce nu? O nuntă poate fi distractivă.

— Gaby e însărcinată, îi spusese ea.

— Da? De ce?

— De ce? Ei bine, cred că ea şi PJ voiau un copil.

— Da? Proşti mai sunt. Îşi pot lua la revedere de la somn şi or să se ocupe numai de scutece împuţite, aşa că la revedere şi libertate. Ştii ce numea Cyril Connolly[1] drept duşmanul artei? Căruciorul, spuse el şi se înfioră teatral. Greţos.

Pentru o clipă, Amy îl privi fix. Poate că ar fi trebuit să aibă conversaţia pe care o tot amânase? Dar nu. Atunci erau mahmuri şi proaspăt logodiţi; nu era deloc momentul potrivit.

Luni dimineaţă, în drum spre muncă, o luase în altă direcţie, ceea ce o făcuse să treacă întâmplător pe lângă magazinul Emma Hope de pe Amwell Street. Se uitase în vitrină şi fusese hipnotizată de o anume pereche de pantofi. Erau superbi: tocuri subţiri, învelite într-un satin crem, clasici, drăguţi, perfecţi pentru dans; şi erau un chilipir, la doar optzeci de lire. Dacă magazinul ar fi fost deschis, şi i-ar fi cumpărat, dar din fericire era abia şapte şi jumătate, aşa că a luat în schimb un *latte* de la cafenea. Era absurd, oricum, se gândise ea, împingând uşile de la cabinet. Cât de Gaby puteai să fii ca să-ţi iei pantofi de nuntă, când te logodiseşi cu numai patruzeci şi opt de ore înainte?

Nu se putuse abţine să le spună Andreei şi Rosei de la recepţie, care o luaseră efectiv razna.

---

1. Cyril Vernon Connelly (1903-1974) – scriitor şi critic literar englez (n.r.).

— Ai reuşit! strigase Andrea. Te măriţi cu Jude.

— Jude?

Amy avea o idee la ce se referea Andrea. Nu se gândise niciodată la Doug aşa, dar acum, că o spunea ea, parcă vedea o oarecare asemănare.

— Jude Law! confirmă Andrea. Aşa îi spunem eu şi Rosa, nu?

Rosa păru un pic încurcată.

— Nu, Ands, spuse ea neliniştită, Jude nu e prietenul lui Amy, ci al Madhurei. Prietenul lui Amy e Simon.

— Simon?

De data asta, Amy avu o premoniţie sumbră.

— Simon Cowell[1]. Trebuie să recunoşti că arată un pic ca el. Oricum, spuse Andrea rapid, Simon e un tip foarte chipeş. Chiar delicios, aş zice eu.

— Lasă asta, o întrerupse Rosa. Unde e inelul? Haide, fă-ne geloase pe prăpăditele de noi.

— De fapt, spuse Amy, nu am nici un inel. A fost o propunere spontană.

— Ei bine, asigură-te că îţi ia dracului unul. Şi asta cât de curând.

Amy se gândi la asta când deschise uşa cabinetului. Era evident că avea nevoie de un inel, dar Doug nu avea cum să-şi permită genul de inel care i-ar fi plăcut ei. Iar ea nu-şi putea lua propriul inel de logodnă, nu?

Pe când Sophia Franklin îi spunea lui Amy cum eşuase al doilea ciclu de inseminare in vitro, mintea ei era deja departe, gândindu-se la planificarea a ceea ce era de făcut. Nu putea înţelege de ce oamenii se agitau aşa de tare cu nunţile. Nu aveai nevoie decât de o listă bine întocmită, iar Amy era un geniu la făcut liste. Bine, Doug

1. Vedetă de televiziune britanică, căutător de talente şi prezentator al emisiunii *X Factor*.

cam râdea de ea când găsea bucăţi de hârtie pe care scria „spală-te pe dinţi" sau „scrie lista", dar lui Amy i se părea foarte liniştitor cum toate problemele puteau fi ţinute sub control cu o foaie A4. Dacă israelienii şi arabii ar fi avut nişte *post-it*-uri, şi-ar fi putut rezolva problemele imediat. Data şi locul şi rochia puteau fi alese în mai puţin de cincisprezece minute, că doar ea şi Doug nu-şi doreau nimic ostentativ, aşa cum planifica Gaby. Amy ura spectacolele acelea impersonale, la care parcă nici nu mai ştiai a cui nuntă e...

— Deci ce credeţi că ar trebui să fac? spunea Sophia.

— Ăăă?

(Aminteşte-ţi să pui pe listă „ascultă pacienţii", şi mai ales pe Sophia F.)

— Credeţi că e o idee bună?

— Oh, da, da, cred.

— Bine. Credeam că veţi spune că o dietă cu rodie e un pic ciudată, dar sunt convinsă că va merge.

Când Sophia plecă, Amy le spuse Andreei şi Rosei că trebuie să dea un telefon urgent, înainte să-i trimită următorul pacient. Intră pe Google şi găsi în câteva secunde o listă cu lucrurile necesare pentru o nuntă. Ajungea la o sută şaptezeci şi opt de puncte şi, pe lângă lucrurile evidente, cum ar fi rochia ori pantofii, includea şi chestii de care nu auzise niciodată, cum erau pana de scris, o monedă de şase penny pentru pantofi, păstrarea rochiei şi persoana care avea să aibă grijă de altar. Amy se simţi sleită de puteri. La dracu', era ca şi cum ar fi tocit din nou pentru examenele finale. Cum avea să se descurce cu toate astea?

Respiră, respiră. Dacă poţi lucra ca medic, poţi planifica şi o afurisită de nuntă.

Atunci îi sună telefonul. Văzu că era Pinny şi Amy se pregăti pentru felicitările rostite pe un ton prefăcut.

— Bună, spuse ea calmă.

— Salut. Cum merge treaba? Tocmai am o clipă liberă la repetiţii, aşa că m-am gândit să te sun. Sâmbătă seara a fost ceva de speriat, nu? Deşi, gândind lucid, se pare că n-o să iasă nici afacerea cu Virgin.

— Uff, spuse Amy.

— Voiam să te întreb, crezi că mi-ai putea da nişte Valium? Să mă ajute să-mi revin după nopţile grele.

Amy rămase perplexă.

— Ştii că nu pot prescrie medicamente prietenilor, mai ales pentru uz recreaţional.

— Ştiu, încercam şi eu, doar trăiesc din speranţe. Ar trebui să ne vedem odată la un curry. Să mai vorbim fără iubitul tău în peisaj. Mulţumită lui, nu te mai văd deloc singură.

— E acolo? întrebă Amy, cu gâtul uscat.

— Da, e pe aici pe undeva. De ce? Vrei să vorbeşti cu el?

— Nu v-a dat nişte veşti în dimineaţa asta?

— Veşti? Ce fel de veşti?

— Oh, nimic, spuse Amy. Uite ce e, vine următorul pacient. Trebuie să închid.

I se păru greu să se concentreze la durerea de gât a domnului Iqbal. La final, ultima programare fusese anulată, aşa că se ridică, îşi puse haina pe ea şi merse direct la chioşcul de ziare. N-avea de gând să se frământe în legătură cu motivul pentru care nu le spusese Doug nimic colegilor de formaţie. Probabil că aştepta momentul potrivit. Amy avea multe de făcut şi prefera să nu lase nimic să-i distragă atenţia.

28

La petrecerea de după premieră, de pe terasa hotelului, Hal se simţea mai mult decât plictisit. Sărise de fapt peste film şi se retrăsese în apartamentul lui, dar fusese chemat să stea într-un colţ, cu un pahar de şampanie în mână, şi să facă tot posibilul să întreţină o conversaţie cu George Williamson, unul dintre directorii executivi de la studio. Ca de obicei, George se lăuda cu privire la cât de mulţi bani făcuse el anul acesta şi cât de mulţi se aştepta să facă la anul, în vreme ce soţia lui, a cărei faţă extrem de alterată arăta ca şi cum ar fi fost numai pe jumătate terminată, încuviinţa alături de el.

— Deci cum ţi se pare Roma, Hal? întrebă ea.

— Oh, e minunată, minunată. Frumos oraş. Da, minunat. Ştiţi că am locuit aici. Aşa că a fost amuzant să redescopăr locurile de unde am plecat.

Mai pescui un cocteil de pe o tavă pe care tocmai o ducea prin faţa lui o chelneriţă cu nişte urechi ascuţite ca ale lui Scooby Doo. Dar o făceau să arate mai degrabă drăguţ, aşa că ochii lui Hal îi urmăriră posteriorul, cu coada de căţeluş prinsă de el, cum se strecura prin mulţime. În zilele bune mai mult ca sigur că ar fi pândit-o, deşi pe terasă era o adevărată expoziţie de frumuseţi, aşa că poate mai bine ar fi pariat pe blonda drăguţă în rochia argintie din colţ sau poate pe negresa cu picioare fantastice. Se uita

la el peste umăr şi oare... da, cu siguranţă, îi zâmbea.

Cu cea mai slabă încuviinţare din cap, el îi făcu semn că se putea apropia.

— Bună, spuse ea.

— Ei bine, bună, spuse el, conştient că suna un pic a Leslie Phillips[1]. Sunt Hal Blackstock.

Desigur că ea ştia asta deja, dar nu strica niciodată s-o spună, îi dădea un aer naiv de modestie, pe care fetele îl adorau.

— Ştiu. Sunt o *mare* admiratoare. Sunt americancă. Mi-a plăcut la *nebunie* filmul. *Doamne*, ce amuzant a fost. Iar tu ai fost fantastic.

Bun. Ori era o mincinoasă, ori era foarte, foarte proastă. Hal bănuia că a doua variantă.

— Doamne, mersi, spuse el şi-şi flutură genele. Deci cum te numeşti, scumpo?

— Kaylisha.

— Uau, ce mai nume. Şi bineînţeles că eşti model, nu, Kaylisha?

— Doaaamne. Cum ai ghicit?

Avea sâni uluitori, deşi Hal era destul de sigur că erau falşi. Era un expert în domeniu, pentru că o ştia pe Marina înainte şi după implanturi. Ca să fie sincer, chiar îi plăcea să simtă siliconul. Sânii Florei erau fără îndoială autentici, şi foarte mici, deşi toată lumea spunea că era minunat cum cădeau hainele pe ea. Reveni la Kaylisha.

— Deşi cred că mi-ar plăcea să mă reprofilez. Cine ştie, aş putea fi psihoterapeut. Propria mea călătorie prin viaţă a fost plină de urcuşuri şi coborâşuri.

— Ah, da?

Hal se uită în jur după un chelner care să-i umple din nou paharul. Oare merita făţuca asta

1. Actor britanic de comedie.

riscul? Cât de posibil era să se culce cu el şi să povestească mai departe?

— Mda, continuă Kaylisha. Am învăţat cum să cresc copilul din mine, şi asta chiar contează. Acum merg la seminarii periodice, ca să-mi dezvolt partea copilăroasă din mine. Am făcut unul incredibil în Franţa, unde l-am cunoscut pe Antoine, care e respirator.

— Un respirator?

— Da. El nu mănâncă. Se hrăneşte doar cu lumină.

— Nu mănâncă? Hal ştia că un astfel de comportament era comun în industria modei, aşa că-şi articulă întrebarea. Deloc?

— Nici un pic. Nici nu bea nimic.

— Nici măcar Cola dietetică?

Kaylisha păru şocată.

— Oh, nu! Spiritul este cel care îi dă energie.

— Şi e numai piele şi os?

— E subţirel, recunoscu Kaylisha, dar nu periculos de slab. Vreau să zic, nu e mai rău ca Justina. E o persoană minunată, Hal. Ţi-ar plăcea de el.

— Sunt sigur. Deci trăieşte fără să mănânce? Păi, asta e destul de tare. Poate că ar trebui să meargă în Africa şi să înveţe milioanele de oameni care mor de foame cum se face.

Kaylisha păru impresionată.

— Uau. Asta *chiar* e o idee bună. Eşti un om tare înţelept, Hal.

Hal se uită în jur, disperat. Toate aveau câte o doagă lipsă, de ce nu se învăţa minte odată?

— Ar trebui să-l cunoşti.

— Da, mi-ar plăcea.

Unde dracu' era Nessie? Treaba ei era să-l salveze din situaţii ca asta. Dar apoi, spre uşurarea lui, o văzu pe doctoriţă, care arăta de zece mii de ori mai tare decât şi-o amintea el, cum stătea singură sub una din torţele care luminau

grădina. Purta o rochie roz, care îi oferea fix genul acela de siluetă pe care o vedeai la fetele pictate pe bombardierele B52.

— Hei! strigă el. Doamna doctor, aici!

În vreme ce se apropia de el, Hal îi putea citi uşurarea ce i se aşternuse pe chip.

— Scuză-mă, îi spuse el Kaylishei şi îi întoarse spatele. Bună.

— Bună, spuse ea.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu cum te cheamă.

Ea zâmbi.

— Amy.

Drăguţ.

— Şi, Amy, ce părere ai despre film?

— A fost amuzant, spuse ea rapid.

— Nu, n-a fost, o dojeni el. A fost diabolic. Spune-mi, pot suporta adevărul.

— Ei bine, de fapt nu-ţi pot spune nimic despre el, pentru că a fost în italiană şi n-am priceput o vorbă.

Hal îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Da? Oh, scuze, draga mea, n-am ştiut că aveau de gând să-l dubleze. La dracu', îmi pare rău. Şi iată-te aici, la petrecerea asta de rahat. Trebuie să te afli în căutarea răzbunării.

— Am crezut că va fi distractiv.

— Distractiv? Hal se uită în jurul lui pe terasă, care era plină de oameni frumoşi ce râdeau mult mai mult decât o făcuseră la film. Poate părea distractiv, dar pentru mine asta e muncă. Mai bine mă întorc în apartamentul meu, să mă uit la crichet pe canalul de sport.

— Eu nu, protestă Amy.

— Eu da, te asigur.

— Atunci ce cauţi aici?

— Face parte din contract, trebuie să iau parte la premierele din Regat şi SUA şi la una europeană. De obicei, studioul nu se deranjează cu

Europa, însă filmul a fost aşa un fiasco, încât sunt disperaţi să pună mâna pe nişte bani, de oriunde, aşa c-au pus de-un spectacol aici, sperând să-i prindă pe tipii cu cravate de mătase, care să participe la petrecere pe banii lor. Hal simţi că toate privirile erau îndreptate acum asupra lui. În fine, doamnă. Unde este soţul tău?

— Tot bolnav, din nefericire.

— Ce? Hal se simţi scandalizat pentru ea. Ce-i cu toţi oamenii ăştia bolnăvicioşi? Ce-a păţit? Şi-a smuls degetul mare de la picior?

Părea destul de mândru că era în stare să-şi ironizeze propria ipohondrie, însă, în loc să râdă, ea se uită în pahar, jenată.

— Ei bine, mă bucur că te-am văzut, spuse ea, îndepărtându-se.

Hal nu voia să plece.

— Stai un pic. E ceva ce vreau să te întreb.

— Ah, da?

— Pojarul e o chestie serioasă?

— Pojarul?

— Da. Ştiu nişte copii care au acum pojar.

În mod ciudat, nu-şi dorea s-o menţioneze pe iubita lui.

— Oh, bieţii de ei. Dar nu-ţi face griji, nu e foarte grav. Doar ca o răceală puternică, plus nişte pete care te mănâncă. Or să fie pe picioarele lor în câteva zile.

— Oh, bine. Bun, spuse el şi se grăbi să se gândească la altceva care s-o ţină acolo. Soţul tău trebuie să fie plin de bani, dacă staţi în apartamentul ăla. Ce face?

— Oh, n-a plătit el. Eu am plătit.

Hal îşi ridică o sprânceană.

— Deci *tu* eşti plină de bani? Nu pari.

— Mulţumesc foarte mult, râse ea.

— Nu, nu, e un compliment.

Şi chiar aşa era. Nu că nu era drăguţă – în rochia asta nouă şi roz era mai degrabă neaşteptat

de strălucitoare –, dar îi lipsea lustrul acela caracteristic unei tipe extrem de bogate, ca Flora. Marina fusese un pic aşa la început, deşi acum arăta mereu ca şi cum ar fi fost înfăşurată în plastic din cap până-n picioare.

— Deci cum de ai obţinut apartamentul? insistă el.

— Mi-am golit contul de economii. Pentru ceva special, o surpriză pentru... soţul meu. El a vrut mereu să mă ducă la Roma. Nu că am văzut prea mult din ea până acum, mai spuse ea.

Acum arăta la fel de tristă şi singură ca o pisicuţă nedorită în a doua zi de Crăciun.

— N-ai văzut Roma. Păi asta e groaznic, pentru că e cel mai frumos oraş din lume. Să ştii că am fost ghid turistic aici.

— Tu?

— Mda, am stat aici un an. Cu mult, mult timp în urmă. Înainte să mi se întâmple toate astea. Hal o privi pe Amy şi îi veni o idee neastâmpărată. Nu vrei să te duc într-un tur chiar acum?

— Acum?

— Trăieşte clipa.

— Dar petrecerea? întrebă ea, uitându-se în jur.

— Petrecerea se descurcă şi fără mine. O să-mi iau Vespa şi apoi mergem să explorăm.

Zâmbind numai la gândul furorii pe care o va stârni plecând aşa de brusc, Hal o apucă pe Amy de mână şi o trase prin mulţimea de oaspeţi care se uitau cu gurile căscate, apoi o conduse jos, pe scările care duceau la terasa de dedesubt.

— Hei, Hal, strigă o voce cu accent irlandez din spatele lui.

— Callum, spuse el, întorcându-se.

— Unde pleci? Petrecerea abia a început.

— Amica mea Amy şi cu mine tocmai aveam de gând să mergem într-un mic tur.

— Bine, spuse Callum, însă pe faţa lui se vedea clar că nu era deloc bine. Dar înainte să pleci, ia spune, l-ai citit? Pentru că vor un răspuns de la mine.

Cu doctoriţa lângă el, Hal se simţi brusc încurajat. Acum realiza că toate dubiile pe care le avusese erau ridicole.

— Da, şi mi-a plăcut la nebunie. Spune-le că mi-ar plăcea să stabilim o întâlnire.

Callum îşi ridică încântat în aer degetele mari.

— Bună mişcare, Hal. Am să-i sun chiar acum. Vorbim mâine-dimineaţă. Acum fii băiat bun.

— Când n-am fost eu băiat bun? strigă Hal şi o trase pe Amy în hol.

29

Jos, *signor* Ducelli o certa pe recepţioneră pentru că adormise în timpul serviciului. Dar la vederea lui Hal Blackstock, care se apropia, făcu stânga-mprejur şi deveni tot numai un zâmbet.

— Domnule Blackstock. Cum vă simţiţi în seara asta? Ce putem face pentru dumneavoastră?

— Sunt bine, *signor* Ducelli. V-aş cere numai un serviciu.

— Orice, spuse *signor* Ducelli, în vreme ce simţea cum i se sucește mintea la vederea neaşteptată a lui Hal Blackstock şi a femeii din apartamentul Popolo, al cărei soţ tot nu sosise. Trebuie doar să întrebaţi.

— Îmi poţi aduce Vespa?

— Nici o problemă, spuse *signor* Ducelli, extrem de uşurat că nu i se ceruse telefonul detaşamentului târfelor est-europene sau adresa depozitului celor mai bune prafuri columbiene de pe piaţă. Aşteptaţi numai să vorbesc la garaj. Ridică receptorul şi formă în grabă numărul. Va fi gata în cinci minute. Să înţeleg că preferaţi să ieşiţi pe poarta din spate? Sunt mulţi paparazzi în faţă.

— Bună idee, spuse Hal, făcând uşor cu ochiul.

Voia să se distreze în seara asta, poate chiar să-i scoată din minţi pe câţiva băgăcioşi, dar nu voia să conducă tocmai prin barajul de paparazzi, care l-ar fi urmărit inevitabil, lucru ce ar

fi dus la cine ştie ce situaţie de genul aceleia în care şi-a găsit sfârşitul prinţesa Diana.

— Vă rog să mă urmaţi, spuse *signor* Ducelli.

Trecu prin hol, după care împinse o uşă discretă şi deodată se aflară într-un coridor lung. Amy observă ţevile şi coşurile pline de lenjerie, toată acea maşinărie care ţine în picioare un hotel cu pretenţii. *Signor* Ducelli deschise o altă uşă, care ducea la un imens garaj subteran. În mijloc se afla Vespa lui Hal. Un portar le dădu două căşti. Hal şi-o legă pe a lui, după care se întoarse spre Amy.

— Eşti gata, scumpo? spuse el cu o voce a la Austin Powers, după care se urcă pe scuter. Pentru cursa vieţii tale?

Hal tură motorul, care hurui precum un leu în suferinţă.

Amy nu era sigură. Hal băuse zdravăn, până la urmă. Dar, din nou, era vorba despre Hal Blackstock. Cum putea să refuze şansa asta? Aşa că se urcă în spatele lui, iar scuterul porni în trombă de pe rampă spre poartă, apoi ieşiră într-o stradă pe care ea n-o mai văzuse înainte. Amy era un pic şocată. Era aşa de intim, ca genunchii ei goi să-i atingă coapsele lui Hal, iar obrazul să-i fie lipit de spatele lui cald. Cel puţin, bine că era obişnuită să stea în spatele Vespei lui Doug, aşa că nu simţea nevoia să-şi înfăşoare mâinile în jurul taliei lui; ştia că era mai bine dacă le ţinea lipite de ea. Hal coti brusc la dreapta, apoi la stânga. Fusta lui Amy se ridică mult peste genunchi când cotiră şi întoarseră printr-un labirint de străzi lăturalnice, cu clădiri înalte adormite pe fiecare parte. Dar tocmai când îşi intra în ritm, motorul încetini, după care se opri.

— Eşti gata pentru prima privelişte măreaţă a Romei? întrebă Hal.

Când Amy se dădu jos de pe scuter, auzi o apă care clipocea. Purtându-şi casca precum un astronaut în rochie de seară, îl urmă pe Hal – care încă avea casca pe cap – pe stradă în jos, după care cotiră şi dădură într-o piaţetă, în mijlocul căreia se afla o fântână imensă din marmură. Un Neptun uriaş stătea în mijlocul fântânii, ţinând frâiele caleştii şi fiind înconjurat de valuri de piatră, în vreme ce doi bărbaţi vânjoşi se încordau încercând să-i strunească armăsarii. Pe margine, americanii se luptau cu minicamerele lor de luat vederi, bengalezii îşi împingeau trandafirii în faţa cuplurilor, iar doi bărbaţi costumaţi ca nişte centurioni încercau să-i convingă să le ofere cinci euro pentru o poză. O adolescentă blondă în pantaloni sexy se urcă pe margine să-şi înmoaie degetele de la picioare în apă şi fu imediat admonestată de un poliţist c-o mutră obosită.

— Fontana di Trevi, anunţă Hal, ca şi cum ar fi creat-o şi construit-o chiar el.

— E frumoasă, spuse Amy politicos, şi chiar aşa era, deşi un pic mai mică decât şi-o închipuise ea.

— Nu-i rea, nu? Dar, de fapt, te-am adus aici să-ţi arăt altceva. Urmează-mă.

O conduse pe altă parte a străzii, plină de baruri şi magazine de suveniruri, după care se întoarse şi-i făcu semn spre o cafenea mică, luminată intens, din care ieşeau o mulţime de oameni. „Gelateria di San Crispino" scria pe semnul de deasupra intrării. Îl urmă într-o încăpere micuţă, cu o podea lungă de marmură şi o tejghea la fel de lungă, din sticlă, prin care se vedea un şir de capace de argint.

— Cea mai bună îngheţată din lume, spuse Hal mândru de el, pretinzând că nici nu observase cuplul de nemţi care se înghionteau reciproc

şi se uitau fix la el. Amy încercă şi ea să-i ignore. Ce luăm?

Amy se uită la şirul de etichete lipite pe capacele uşor fumurii. Nu era prea bună când venea vorba să aleagă ceva – pierduse ore întregi în faţa secţiunii celor mai bune îngheţate de la Tesco, gândindu-se ce i-ar plăcea lui Doug. Bărbatul din spatele tejghelei, care o privea şi aştepta, suspină.

— *Zabaglione* e bună, îi spuse Hal. E ca o cremă cu vin. Sau *lampone*, adică zmeură, dacă îţi place de fructe, spuse el şi chicoti ca un adolescent. Sau ambele.

— Bine, spuse Amy. Ăăă... *zaba*... *zaba*... aia. Şi zmeura.

— Ce mărime? întrebă bărbatul, arătând spre un şir de cupe din hârtie.

— Oh. Cam mediu, cred. Nu pot primi un cornet?

— Mă tem că nu, spuse Hal. Strică puritatea îngheţatei.

— Oh. Bine.

Pentru ea, tot cornetul era cel mai bun: dulce şi crocant. Hal îi spuse ceva bărbatului. În timp ce li se pregăteau cupele, el îşi lovi pumnul de frunte.

— Ah, la dracu'. Mai e ceva.

— Ce?

— Va trebui să plăteşti tu.

— N-ai nici un ban?

— Scuze. Nu iau niciodată cu mine, pentru că, vezi tu, nu sunt lăsat aproape niciodată singur. Şi apare mereu câte cineva să plătească nota.

La fel ca Doug, se gândi Amy, în vreme ce se pregătea să plătească. Ieşiră în noaptea caldă, se îndreptară înapoi spre fântână şi se aşezară pe marginea joasă dimprejur. Amy luă o gură

din îngheţată şi simţi cum amestecul cremos i se topeşte în gură, bogat ca nectarul.

— E delicioasă.

— Ţi-am spus eu, zise Hal şi-şi trecu o linguriţă plină prin vizorul căştii. O ador. E ca în *Vacanţă la Roma*, numai că în sens invers.

— Te referi la film? Nu l-am văzut.

— N-ai văzut niciodată *Vacanţă la Roma*? Doamne, cum se poate? Ei bine, e cu Gregory Peck, despre un american care locuieşte la Roma, chiar pe strada pe care am condus, cea de lângă hotel. O ia pe Audrey Hepburn, care este o prinţesă protejată, într-un tur nocturn prin Roma, pe o Vespa.

— Deci tu eşti prinţesa?

El râse.

— Da, eu sunt. Răsfăţat, capricios, dezmierdat. Dar vreme de o zi cu Gregory, prinţesa apucă să trăiască viaţa la maximum.

— Se îndrăgostesc? întrebă Amy.

Numai după ce-i ieşiseră cuvintele din gură îşi dădu seama cât de obraznic sunaseră.

— Desigur. Dar nu merge. Ea e o prinţesă, iar el este un om obişnuit.

Pentru o clipă, ceva păru să-l distragă, după care rânji şi-şi coborî vocea.

— Dar o face să aibă parte de cea mai bună perioadă din viaţa ei.

Amy simţi cum i se strânge stomacul. Hal Blackstock flirta cu ea. Ce-ar zice Gaby de asta? O-ho, dar ce-ar zice Doug? Desigur că nu se putea abţine să nu se gândească măcar un pic la Hal, chiar dacă era mai scund decât ea. Deci de ce să nu se distreze şi ea un pic?

— Mama crede că eşti superb, se trezi ea spunând.

— *Mama* ta? Pentru o clipă, Hal păru ofensat, după care continuă: Ce drăguţ din partea

ei. Multe mame mă plac. Cred că au impresia că sunt de fapt personajul pe care îl joc în filmele mele – băiatul de vizavi, şi nu un terminat care chiar îmbătrâneşte. Înainte ca Amy să apuce să rostească o replică plină de tact, el arătă către fântână. În fine, fii atentă: trebuie să arunci o monedă. Aşa, te asiguri vei reveni la Roma. Şi eu ar trebui s-o fac. Am aruncat un bănuţ de câte ori am fost aici.

— Bine, spuse Amy.

Urmă o mică pauză, după care Hal îi zâmbi cuceritor de sub cască.

— Ăăă. N-am bani, mai ştii?

— Oh, da, spuse Amy, întrebându-se dacă nu cumva trebuia să termine cu joaca şi să-şi tatueze un bancomat pe frunte.

Îşi deschise geanta şi-i puse în mână câteva monede.

— Îmi pare rău, scumpa. Ştii cum se spune, rămân dator.

— Oh, nu-ţi face griji, murmură ea, la fel cum îi spunea de fiecare dată şi lui Doug.

— O facem? spuse Hal, întorcându-se cu spatele la fântână, ca toţi ceilalţi care aruncau monede. Amy se aşeză lângă el. Unu, doi, trei.

Ea îşi aruncă moneda peste umăr. Hal le aruncă pe toate pe care le avea în pumn.

— Felicitări, spuse un bărbat care stătea lângă ei. Era la vreo treizeci de ani, purta o pălărie de cowboy şi pantaloni din piele de leopard. Veţi avea o vizită interesantă.

— O să mai revenim noi de vreo câteva ori, spuse Amy.

— Nu numai asta. Dacă arunci două monede, te vei îndrăgosti la Roma. Dacă arunci trei, te vei căsători aici.

— Ea nu poate face asta, e deja măritată, spuse Hal.

— Dar tu, Hal?

— Oh, m-ai recunoscut, spuse Hal, pe tonul acela care ascundea o falsă modestie.

— Un admirator adevărat vede chiar şi în spatele unei căşti, spuse bărbatul şi-şi ridică mâna. Vincenzo. Dar îmi poţi spune Vinny. E o plăcerea să te am la mine în oraş. Sunt fanul tău numărul unu.

— Mersi, amice, spuse Hal.

Mereu se descurcase bine cu fanii lui. Vreme de ani de zile se zvonise că era gay sau cel puţin bisexual, însă chestia asta nu-l deranjase niciodată. Cu cât mai mulţi admiratori, cu atât mai bine.

Amy era confuză.

— Ne-am mai văzut, cumva? întrebă ea.

— Cred că da, spuse Vinny şi se plesni peste coapsă. Ştiu, eşti femeia pe care am luat-o de la aeroport. În luna de miere.

— Oh, Doamne, spuse ea şi-l privi din cap până în picioare, observându-i acum tricoul tăiat, bijuteriile, machiajul aplicat cu atenţie. Nu te-am recunoscut fără uniforma de şofer.

Vinny ridică din umeri.

— Mă bucur s-o aud. Deci unde e soţul? Tot n-a venit?

— E bolnav, spuse Amy grăbită, iar Hal se uită confuz la ea.

Dar avea o întrebare pentru Vinny.

— Ce faci la Roma? N-ar trebui să fii pe plajă?

— Ah, nu, strigă Vinny. Vara e cel mai frumos să stai în Roma. Familiile sunt plecate, oamenii sunt în concediu. Numai adevăraţii romani rămân, iar oraşul devine terenul nostru de joacă.

— Ah, da? întrebă Hal. Şi nu ne poţi arăta unde e toată distracţia?

Hal ştia că nu se comportă cum trebuie. Era destul de conştient de faptul că a doua zi sau în

cel mult câteva zile, pozele cu el în Roma, însoţit de o femeie misterioasă şi un semitravestit aveau să fie peste tot prin tabloide. Dar nu-i păsa. Nu mai putea tolera sentimentul acela de insatisfacţie care clocotise în el vreme de săptămâni întregi. La petrecere, înconjurat de toate chelneriţele alea cu urechi de câine, se simţise mai lipsit de valoare ca niciodată. Ce făcea cu viaţa lui? Ce sens avea să se deghizeze în haine care nu erau ale lui, să poarte machiaj şi adesea o perucă, să repete replicile idioate ale altora? În acelaşi timp, ştia că orice fel de poze aveau s-o irite pe Flora. Pentru cine ştie ce motiv, gândul îl amuză. Probabil că nici Marinei nu-i vor plăcea prea tare.

— Dar tu? spuse Vinny. Tu ce faci? De ce nu eşti înconjurat de bodyguarzi?

— Mi-am luat liber noaptea asta, explică Hal. Avem parte de propria noastră *Vacanţă la Roma*.

— Ah, îmi plaaace filmul ăla. Ştii, se bazează pe aventurile prinţesei Margareta, spuse Vinny şi se apucă teatral cu mâinile de cap. Idolul meu. A sacrificat atât de multe pentru a-şi îndeplini datoria. Şi Audrey Hepburn, mai spuse el şi-şi sărută degetele. Este personificarea eleganţei. De fapt, eu mi-am numit pisica după ea. Atunci ochii lui Vinny scânteiară. Hei, n-aţi vrea să vă fac turul din *Vacanţă la Roma*? Să vă arăt unde s-a petrecut totul?

— De ce nu, spuse Hal, tocmai când Amy exclama:

— Ar fi fantastic!

— Voi aveţi Vespa, spuse el, dând din cap spre căştile lor. Iar eu am un *motorino*. Ei bine, urmaţi-mă.

30

Se urcară pe Vespa şi o porniră din nou la drum, în spatele lui Vinny, care coti pe nişte străduţe înguste ; ajunseră apoi într-o piaţă mare, în care se afla tortul acela de nuntă. De-a lungul străzii principale, trecură de stâlpii şi pietrele Forumului şi imensului Colosseum, căruia îi dădură ocol, după care goniră pe şoseaua principală. Un şobolan le trecu în grabă prin faţă când opriră la un semafor; pe trotuar, în lumina lunii, o pereche de îndrăgostiţi se plimba în drum spre casă. Singurul sunet era huruitul motoarelor lor; undeva, un ceas bătu jumătatea de oră. Amy habar n-avea cât era ceasul, şi nici n-avea idee ce se petrecea cu ea, hălăduind prin Roma cu pieptul apăsat de spatele lui Hal Blackstock.

Ajunseră în ceea ce era în mod evident o zonă comercială, plină de restaurante la modă şi baruri ce inundau străzile aburinde cu o muzică hipnotică. Motocicleta lui Vinny se opri în faţa unui depozit imens, cu nişte uşi ameninţătoare de oţel, păzite de un bărbat solid.

— Audrey a mers să danseze la castelul Sant' Angelo, spuse el, legându-şi motocicleta cu un lanţ gros. Dar în zilele noastre, ar fi mers la clubul ăsta, la Testaccio, mai zise şi-i zâmbi lui Amy. Odată, aici a fost centrul comerţului cu carne, era plin de abatoare, însă astăzi s-a transformat într-un alt gen de piaţă de carne.

În vreme ce Amy şi Hal îşi băgau căştile în portbagajul Vespei, Vincenzo purtă o discuţie rapidă şi însufleţită cu portarul, care le făcu semn să intre. Când trecură de uşile grele, trupul lui Amy fu izbit de sunetul puternic; parcă şi uşa se îndoia în spatele ei, sub greutatea paşilor de dans. Îl urmară pe Vinny şi se strecurară prin mulţimea trupurilor care se zbânţuiau, spre un separeu din colţ.

— *Stupendo!* spuse Hal încântat şi se aşeză. Atunci apăru un chelner în jeanşi şi cu un tricou hawaiian. *Champagne, per favore. Una grande bottiglia. Grazzie.*

— Vă place? întrebă Vinny, un pic neliniştit. Vreau să zic, nu e Londra sau Los Angeles. Roma este încă un oraş tare provincial.

— E perfect, îl asigură Hal, tocmai când se termina melodia cântată de Doctor Dre şi începea o piesă de MC Solaar. *Bouge de là*![1] E melodia mea preferată din toate timpurile. Îi zâmbi lui Amy, iar dinţii îi luciră ciudat în lumina fluorescentă. Haide, Amy. Hai să dansăm.

O apucă de mână şi o trase pe ringul de dans, după care începu să se învârtă în jurul ei. Vinny îi urmă. La început, Amy se simţi jenată, dar apoi ritmul o cuprinse şi pe ea, şi atunci începu să se rotească alături de el. Podelele şi pereţii trepidau, totul în încăpere vibra în ritmul domol al piesei – paharele din spatele barului, gulerul întors al lui Hal, rochia subţire lipită de picioarele ei, pălăria de cowboy a lui Vinny, care tocmai învârtea un tânăr drăguţ. Amy se transformă într-o sticluţă plină de energie aurită, exact aşa cum era în primele zile când asculta Ambrosial. Dar imediat ce se gândi la asta, picioarele i se înmuiară şi începură să i se clatine, pierdu ritmul

1. La o parte! (în fr., în orig.)

şi dintr-odată se simţi ca un robot cu bateriile pe terminate.

— Ne putem aşeza? rosti ea, făcând semn spre masă.

Fără voie, Hal încuviinţă din cap. Şampania îi aştepta într-o frapieră, alături de trei pahare.

— Noroc, strigă Hal.

— *Cin-cin*, şi închinară.

Amy era vag conştientă de privirile celor din club, care observaseră cu siguranţă celebritatea din mijlocul lor.

Hal îşi dădu paharul peste cap.

— Poate c-ar trebui s-o iei mai uşor, îl atenţionă Amy.

— De ce?

— Ei bine, *tu* conduci. Şi se uită toată lumea.

— Lasă-i să se uite, strigă Hal. La dracu'. Oricum n-am vrut niciodată să fiu vedetă. Nu e o slujbă ca lumea, aşa a zis tata mereu. Şi am făcut suficienţi bani ca să nu mai fiu nevoit să mai muncesc vreodată. De ce să nu mă şi distrez?

Amy ridică din umeri.

— Nu văd nici un motiv să n-o faci. Deşi te-ai putea plictisi.

— Cum te poţi plictisi distrându-te? Dacă te distrezi, înseamnă că eşti fericit, prin urmare nu eşti plictisit.

Poate că avea dreptate, dar oare nu se justifica el cam tare?

— Doamne, aş ucide pentru o ţigară, gemu el. Am renunţat acum cinci ani.

— Atunci ar fi stupid să începi din nou. Amy ştia că suna fix ca un doctor enervant, dar amintirea celor din Ambrosial o făcu să-i revină toate gândurile amare. Oricum, fumatul e interzis în locurile publice din Italia.

Acum cinci ani, gândul unei interdicţii în ceea ce priveşte fumatul ar fi scandalizat-o, dar de

când diagnosticase vreo douăzeci de pacienţi cu cancer pulmonar în fază terminală, se mai liniştise. Ea şi Doug avuseseră parte şi de ceva certuri pe tema asta, el susţinând că oamenii ar trebui să se simtă bine cum vor, iar ea întrebându-se de ce să rămână atâţia copii fără mame din cauza unei dependenţe prosteşti.

Era evident că Hal se afla de partea lui Doug.

— Fumatul interzis? În Italia? Pentru numele lui Dumnezeu. Doamne, acum nu se mai distrează nimeni. Cu Flora, totul trebuie să fie vegetal şi fără pic de alcool, spuse el şi suspină. Marinei îi plăceau băutura şi drogurile şi travestiţii. Ţipa şi se agita în jurul lor, pentru că adora să-i spună ce bine arată. Urla şi înjura. De obicei, mă enerva la culme. Dar, totuşi, te distrai aşa de bine cu ea. Puteam să mergem la dans şi nu conta dacă ne vedea cineva, pentru că noi formam Cuplul prin excelenţă. O imagine cu noi într-un club împreună putea fi un subiect de film – sau cel puţin aşa vedea ea mereu lucrurile.

— Ţi-e dor de ea? întrebă Amy.

Se aşternu o pauză lungă. Hal îşi privi mâinile.

— Îmi lipsesc unele lucruri. Cum era ea mereu pregătită să se distreze. Simţul umorului; era tare isteaţă. Dar nu-mi lipsesc ambiţia, sentimentul că eram parte a unui plan de atac, că unul dintre motivele pentru care mă iubea ea pe mine era pentru că aveam acces în multe locuri. Odată ce am ajutat-o să se ridice, totul a început să se reducă la sesiuni foto şi nu am mai avut parte nici o noapte liniştită în faţa televizorului. Nu mai vorbeam decât despre cina cu Elton şi weekendurile cu George Michael şi vacanţele cu Guy şi Madonna. Flora nu e aşa. Ea îşi păstrează personalitatea, şi respect asta. În cele din urmă, Hal îşi ridică privirea şi se uită la Amy. Da, Flora e o femeie minunată, spuse el şi se îndreptă în

scaun. La dracu', Christine Miller ar fi făcut moarte de om ca să ia parte la conversaţia asta. Dar m-am plictisit să tot vorbesc despre mine. Spune-mi despre tine. Cum e cu bietul tău soţ bolnav? Nu se întreabă pe unde ai ajuns?

— Nu, i-am trimis un mesaj. Şi, oricum, spuse Amy, simţind altă scăpărare de tristeţe, nici el nu e renumit pentru că vine seara devreme acasă şi bea lapte cu miere.

— Şi cu ce se ocupă?

— E chitarist într-o formaţie, spuse Amy fără tragere de inimă – şi, desigur, urmă...

— Ah, da? Cineva de care am auzit?

— Nu. Se numesc Ambrosial, cântă de ani de zile, fără să fi înregistrat însă nici un disc.

— Soţul tău e un star rock.

Hal păru impresionat.

— Nu, *nu* este un star rock – i-ar plăcea să fie unul. Este o diferenţă.

Din fericire, mintea lui Hal era undeva departe. Îşi umplu din nou paharul.

— Să ştii că n-am fost niciodată căsătorit.

— Ştiu. Am citit totul despre tine. Ai o fobie celebră faţă de obligaţii.

Lui Amy nu-i venea să creadă că vorbea atât de deschis cu Hal Blackstock. Dar ce avea de pierdut?

El râse.

— Aşa spun revistele de scandal, zise el şi ridică din umeri. Ei bine, cred că e adevărat. Tuturor li s-a părut al dracului de ciudat când nu m-am căsătorit cu Marina. Până la urmă, eram împreună de zece ani. Dar să ştii că am fost cât pe ce să mă căsătoresc cu ea, după numai doi ani. Nici unul dintre noi nu ajunsese superstar, şi ea părea atât de potrivită, că am cumpărat un inel şi l-am luat cu mine în vacanţă în Franţa; aveam de gând s-o cer într-o seară

după cină, numai că tocmai atunci începuseră să iasă criticile pentru *Cursuri de seară*, primul meu film mare, şi se înghesuiau să mă sune regizorii de la Hollywood. Am fost invitaţi la o întâlnire cu toate cheltuielile plătite, să-i cunoaştem pe cei de la studio, cu zboruri la business class şi două săptămâni cazare la hotelul Beverly Hills, aşa că am zburat într-acolo în dimineaţa următoare, iar momentul s-o cer n-a mai venit.

— Niciodată? Dar toată lumea vorbea despre asta.

Amy şi Gaby ar fi rezolvat probabil întreaga chestiune a încălzirii globale în timpul dedicat discuţiei asupra relaţiei dintre Hal şi Marina.

— N-am vorbit niciodată despre asta. Ştii cum e, era mai uşor pentru amândoi să evităm realitatea. Am devenit extrem de cunoscut, şi atunci a devenit şi ea celebră. După care au urmat numai vacanţe cu Mick în Mustique sau cu Richard pe Necker; filmam amândoi în cea mai mare parte a anului, aşa că eram despărţiţi luni întregi. Era scuza perfectă să nu înfruntăm realitatea. Anii au trecut pur şi simplu pe lângă noi, iar când ne revedeam, ultimul lucru despre care mi-ar fi plăcut mie să discut erau chestii mohorâte cum ar fi nunţile şi copiii. Ar fi fost ca şi cum am fi recunoscut că suntem... muritori. Era ciudat să ne gândim la unul fără celălalt, însă ideea de a îmbătrâni împreună părea şi mai absurdă.

— Dar ai să te căsătoreşti cu Flora, nu?

Amy era sigură că citise asta în ultimul *Closer* pe care-l şutise din sala de aşteptare de la cabinet, când nu mai putuse suporta revista *Mirese*.

El ridică din umeri.

— Vedem.

Modul în care o spuse îi aminti lui Amy de Doug, care stătea mereu pe gânduri şi nu îşi lua niciodată un angajament. Asta o înfurie.

— Ai fi nebun să n-o faci, spuse ea afectată. Adică, e mai mult decât superbă. Şi pare aşa de... stilată.

— Chiar *e* stilată, nu?

— Nu înţeleg de ce nu te-ai căsători cu ea.

Pentru o clipă, el nu răspunse nimic.

— E aşa o decizie mare. Nu vreau să stric totul. Părinţii mei sunt împreună de patruzeci de ani. Asta înseamnă mult.

— Ştiu, spuse Amy tristă. Şi ai mei la fel.

— E aşa de complicat să faci totul la vreme, continuă Hal. Trebuie ca inima să-ţi bată tare de tot, dacă vrei să te căsătoreşti, ceea ce înseamnă că pasiunea trebuie să fie proaspătă. Nu e bine dacă ştii deja că-şi aruncă unghiile tăiate în toaletă sau se scarpină în nas.

— Sper că Flora nu se scarpină în nas!

— Nu, dar Marina obişnuia s-o facă. Şi câteodată folosea din nou chiloţii aruncaţi în coşul de rufe murdare. Până ce şi-a luat o menajeră. Hal păru un pic pierdut în amintiri, după care continuă: Aşa că, da, apropo de căsătoria cu Flora. Nu ştiu. Dar, deşi spun asta, nu vreau să ne despărţim. Adică nu vreau cu disperare să fiu cu altcineva. Iar faptul că eşti burlac la patruzeci şi trei de ani nu e chiar acelaşi lucru cu a fi burlac la douăzeci şi cinci de ani. Toţi amicii mei sunt cuplaţi, iar eu mă simt ca un ciudat. Au familii, vieţile lor evoluează. Eu sunt încă prins într-o mentalitate în care cel mai important lucru din viaţa mea se leagă de cine intră la Ivy sâmbătă seara.

Amy simţi cum i se răsuceşte un cuţit în inimă. Asta urma să fie situaţia ei – singură şi fără să fi evoluat, rămasă în urmă în cursa vieţii. Şi n-avea să dea peste oameni ce intră la Ivy, ci mai degrabă la Nando, pe High Street.

Vinny se aplecă deasupra lor, lucind de transpirație.

— Deci ați văzut suficient din ce se întâmplă în club? Să ne continuăm turul? Mai e un lucru pe care trebuie să-l vedeți. La Bocca della Verità.

— Ce? întrebă Amy.

Hal râse.

— Gura adevărului. Haide. Ai să vezi.

Afară, aerul proaspăt se simțea ca o bucată rece de pânză peste o frunte înfierbântată. Hal se poticni un pic în timp ce se îndrepta spre scuterul lui.

— Ești sigur că poți conduce? întrebă Amy.

— Of, doctore! Las-o mai moale!

Vinny părea neliniștit.

— Nu, are dreptate. Iartă-mă că o spun, dar ești un pic beat.

— Și ce putem face?

— Pot conduce eu, spuse Amy.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul.

— Tu? întrebă Vinny. Știi să conduci o Vespa?

— Da, prieten... soțul meu are și el una.

Amy se urcă pe scuter, iar Hal se așeză în spatele ei. Se agită un pic când el își puse brațele în jurul taliei ei; putea să pună pariu că Flora n-avea colăcei de grăsime ca ea. Cât despre Marina, toată lumea spunea că supraviețuia cu două boluri de supă de tăiței pe zi. Amy chiar încercase s-o copieze o dată și se abținuse fix trei ore și șapte minute, după care cedase și dăduse iama în frigider. Dar uită de asta în clipa în care își puse piciorul pe accelerator. Scuterul se hurducă peste pavaj și-l urmă pe Vinny în noaptea romană.

Cerul era acum de un cenușiu perlat, iar razele soarelui începeau să încălzească piatra galbenă a orașului. Una câte una, luminile străzii se stingeau. Depășiră un camion care se târa pe străzi irigând șanțurile și spălând trotuarele.

Traseră într-o piaţetă, în care se ridica o biserică medievală. Când Amy opri motorul, auzi păsările cântând nebunește. Se uită la ceas – era patru jumate. Însă nu se simţea deloc obosită.

Îl urmară pe Vinny spre altă biserică, mai mică, de-a lungul a ceea ce în lumina zilei ar fi fost o stradă principală arhiplină.

— Iată-ne, spuse Vinny, arătând prin barele care protejau porticul spre un perete unde un disc imens din marmură înfăţişa un bărbat cu barbă şi cu o gură mare, deschisă. Trebuie să-i bagi mâna în gură, iar dacă spui o minciună, te va mușca.

— Dar nu ne putem apropia, ripostă Hal.

— Mă ocup eu de asta, spuse Vinny şi scoase un telefon din buzunar, formă un număr şi purtă o conversaţie rapidă şi foarte însufleţită. Prietenul meu Gianni, spuse el şi închise, este de gardă aici. O să ne deschidă el.

— Foarte frumos din partea lui, spuse Hal, care nu părea însă deosebit de recunoscător, căci era evident că avea parte de astfel de tratamente mai tot timpul.

În câteva minute, Gianni, care căsca, dar care era evident emoţionat, apăru dintr-un apartament de la colţ, cu o jachetă de piele trasă peste pijamale şi cu un inel de chei în mână. După ce îşi strânseră mâinile, iar Hal îi dădu un autograf („Pentru mama, ea iubeşte la tine", spusese Gianni), deschise porţile, iar cei trei fură conduşi în porticul unde gura se căsca pe peretele lateral.

Hal îşi băgă mâna înăuntru.

— Întreabă-mă ceva, strigă el.

— Okay, spuse Vinny. Eşti gay?

— Da! Trebuia să se afle mai devreme sau mai târziu. Da, sunt.

Hal scoase un urlet care îţi îngheţa sângele în vine şi apoi îşi retrase braţul din gură. Mâna îi dispăruse. Amy urlă de groază.

— Oh, Doamne, ce s-a întâmplat?

Hal râse şi-şi scutură braţul, iar mâna îi ieşi din mânecă. Amy îl lovi în glumă.

— Afurisitule!

— Nu pot să cred că nu ştiai chestia asta din film, spuse Hal, după care se întoarse spre Vinny. E rândul tău, scumpule.

— Oh, nu...

— Haide!

— Bine.

Vinny îşi strecură mâna în gură, însă Hal îşi dădu seama că de fapt nu ştia ce să-l întrebe.

— Îţi place de mine? încercă el jalnic.

— Dar sigur că da.

Mâna lui Vinny ieşi teafără.

— Acum Amy.

Ştia că nu era decât un burlan de scurgere şi o superstiţie veche şi prostească, dar deodată se simţi teribil de nervoasă, cumva fără sens.

— Oh, nu...

— Haide! o îndemnă Hal.

Fără nici o tragere de inimă, se apropie de discul de marmură şi-şi puse mâna în gură.

— Ce vrei să ştii, spuse ea, încercând să zâmbească.

— Ai vreun regret pentru că te-ai măritat?

Din expresia de pe faţa lui, Amy îşi dădu seama că se prostea doar, că voia să fie poznaş. Dar întrebarea lovise într-un anume punct, la fel de sigur ca o rachetă cu senzori de căldură. Spre oroarea ei, Amy începu să plângă, ca şi cum stresul din ultimele câteva zile s-ar fi revărsat acum asupra ei.

— Eu... ă... ăăă...

Îşi eliberă mâna din gura deschisă şi-şi scoase casca, să-şi şteargă lacrimile. Hal păru uluit.

— Hei, hei, îmi pare rău. Ce am spus?

Ea continuă să plângă, exteriorizându-şi astfel toate emoţiile, intensificate de şampania şi adrenalina ultimelor ore.

— Doamne, mă simt îngrozitor, spuse Hal. Hei, hei, e în regulă. Nu-i aşa de rău. Îşi strecură mâna pe după umărul ei. E în regulă, totul e bine.

— Îmi pare rău, se smiorcăi ea. Oh, Doamne, mi-e aşa de ruşine.

— Nu, să nu-ţi fie! Suntem pe tărâmul emoţiilor dezlănţuite, e obligatoriu să plângi şi dacă îţi scrânteşti degetul de la picior.

Amy încercă să zâmbească, dar izbucni din nou în plâns.

— Hei, calmează-te, îi mai zise Hal. Vocea lui era calmă şi liniştitoare. Uite, eşti obosită, eu te-am ţinut până târziu şi am pus fără îndoială o întrebare proastă, chiar nu era treaba mea...

— Eu n-am soţ, spuse Amy printre suspine.

— Poftim?

— Nunta s-a anulat. Sunt singură în luna de miere.

Hal se uită fix la ea pentru o clipă, după care râse.

— *Glumeşti*, nu?

Dar apoi îşi dădu seama că nu glumea. Se întinse şi-şi sprijini fruntea de a ei. Pentru o clipă, rămaseră aşa. Ea îi simţea transpiraţia de pe frunte, iar genele ei îi atingeau obrazul. Se simţea copleşită de un amestec de sentimente confuze, când buzele lui le atinseră pe ale ei. Erau calde şi moi, ferme şi cumva uscate. Amy uitase cum era să sărute pe altcineva. Pentru o clipă, rămase încremenită, după care îi răspunse la sărut, uluită de cât de repede îşi revenea.

— Aha, spuse Vinny pe un ton ciudat.

Vraja se risipi.

Amy făcu un pas în spate.

— Acum chiar trebuie să ne întoarcem, gâfâi ea.

— Dar...

— Poate că n-am eu soţ, dar tu ai o iubită.

Fără alte cuvinte, se urcară pe scuter şi se întoarseră la hotel. Era acea oră din zi când oraşul e încă proaspăt, învăluit în aerul curat al dimineţii. Vânzătorii de la magazine ridicau obloanele, iar proprietarii de cafenele măturau podelele pentru ziua cea nouă. Bătrâni exagerat de ferchezuiţi, în pantofi marinăreşti şi pantaloni în culori pastelate, ieşeau din apartamente ca să-şi plimbe căţeii. Lui Amy i se învârtea capul. Hal o sărutase, iar ea nu voise ca el să se oprească.

Traseră în spatele intrării personalului cu un scrâşnet de frâne. Orologiul unei biserici bătu ora şase.

— Ei bine, am ajuns, spuse Amy, scoţându-şi casca şi uitându-se peste umăr la Hal. Îmi pare rău de... spectacol. Se întoarse către Vinny. Dar mulţumesc, Vinny, pentru cea mai frumoasă noapte.

— Hei. Eu vă mulţumesc. A fost plăcerea mea, spuse el şi o sărută apăsat pe ambii obraji.

— *Ciao*, Amy, noroc.

Se întoarse spre Hal şi-i strânse mâna. Apoi Hal o urmă pe Amy pe treptele hotelului, după care intrară în hol.

— Bună dimineaţa, domnule Blackstock, spuse recepţionista.

— Bună dimineaţa, spuse Hal de sus, aruncând cheile de la Vespa în faţa lui.

Se uită în jur după Amy, dar ea dispăruse deja în lift.

31

Pentru a doua zi la rând, Hal se trezi în jurul prânzului. Înainte de a adormi, avusese prezența de spirit să anuleze orice telefon și să atârne de clanță semnul cu „Nu deranjați". Acum, când trase draperiile, văzu că afară era o altă zi frumoasă. Și iată-l pe el, singur de tot la Roma, cu nimeni împreună cu care s-o petreacă.

Numai că asta nu era tocmai adevărat. Mai era și Amy, de noaptea trecută. Se gândi la cum o strânsese la pieptul lui, cum îi simțise dulceața și genele lipindu-i-se de obraz. Ce femeie uluitoare – așa de caldă, așa de *adevărată*. Bine, ea n-ar fi ajuns niciodată pe coperta *Vogue*, dar Hal încetase să mai gândească așa. Când își aminti de alte detalii ale nopții petrecute împreună, își dădu seama că aici greșise el vreme de atâta timp. La ce se gândise el oare, când își irosise toți anii ăia cu idioatele care n-aveau alte griji decât câte kile le adăuga camera de luat vederi – și fu pentru prima oară când își permise să articuleze acest gând legat de Flora – ori cât de virtuoase le credea lumea.

Amy era cu adevărat plină de virtuți. Ea ajuta oamenii, bătrâni și tineri, bogați și săraci, dar n-avea nevoie să se laude cu asta. Nu ca Flora, care era urmată de o întreagă armată de reporteri ori de câte ori alinta câte un băiețel negru. Nu, Amy era autentică. Amy era reală. Amy era

deşteaptă şi surprinzător de sexy. Amy era perfectă în toate felurile.

Asta era. În sfârşit. Iubirea adevărată.

În timp ce făcea duş şi cânta *All Things Bright and Beautiful*, Hal se gândi la ce i-ar oferi o relaţie cu cineva ca Amy. Ar fi aşa de cinstită. Pe ea n-o interesau toate rahaturile care veneau odată cu slujba lui, bârfa insipidă, petrecerile idioate ca cea de seara trecută. Ea îl putea face mai bun, mai sincer. Împreună, ar fi fost cuplul perfect. Ea i-ar fi amintit mereu lui Hal ce contează cu adevărat în viaţă.

Ce mai interviuri ar putea da pe tema asta. Marina avea să fie distrusă pe deplin. Putea să se distreze de minune făcând referiri viclene despre cât de superficială îi fusese viaţa înainte şi cât de important era să-ţi cauţi un partener în afara bălţii derizorii a bogaţilor şi celebrilor. Să cauţi pe cineva cu *valori*.

Amintindu-şi cum plânsese Amy pe umărul lui noaptea trecută, Hal ştia că el n-avea s-o facă niciodată să plângă. Îşi muşcă buza în timp ce se săpuni cu putere. O să sune imediat să-i ceară lui Nessie să organizeze o zi perfectă pentru Amy, una pe care să n-o uite niciodată. Îşi trase halatul de baie pe el şi-şi deschise telefonul mobil, care sună imediat. Pentru o secundă nebunească, se gândi că trebuia să fie ea – dar atunci îşi aminti că Amy nu avea numărul lui.

— Hal? lătră cineva cu accent irlandez.

— Hei, Callum, ce faci?

— Sunt mahmur. Dar tu? Ce-a fost noaptea trecută, de te-ai strecurat devreme cu fata aia? Un pic cam indiscret, nu crezi?

— Nu s-a întâmplat nimic, minţi Hal.

— Sunt sigur că nu. Dar având în vedere cât de interesată este mass-media de viaţa ta privată

acest moment, ai fi putut să fii un piculeţ mai subtil. Sau ai vrut să te răzbuni pe Flora?

— Nu.

Era altă minciună, dar nici nu mai conta. Desigur că la momentul respectiv o făcuse ca să le enerveze atât pe Flora, cât şi pe Marina, însă în dimineaţa asta totul părea lipsit de orice importanţă.

— Ei bine, fii doar atent.

— Cal, eşti agentul meu, nu mama. Dacă asta e tot ce ai de zis, atunci mai bine uită.

Hal era cât pe ce să închidă, dar Callum spuse:

— Nu! Stai, scuze, amice. Nu-ţi ţineam nici o predică. Am sunat doar ca să-ţi transmit nişte veşti fantastice. Bazotti vrea să te vadă luni în L.A., aşa că ar trebui să pleci de aici, să zicem, sâmbătă?

Hal simţi cum îi tresaltă inima.

— Oh. Bine!

— Veşti bune, nu?

— Foarte bune. Mersi, Cal.

— Am s-o pun pe Susan s-o sune pe Vanessa pentru detalii. O să-ţi ia din vacanţa cu Flora, dar va înţelege ea. Deşi probabil că va fi al dracului de invidioasă că Bazotti te vrea pe tine, şi nu pe ea.

— Nu-i nimic, spuse Hal. Oricum, nici nu sunt sigur că vine până la urmă.

Şi nu sunt sigur nici că-mi pasă, acum sunt îndrăgostit de altcineva, gândi ei.

— Poţi avea parte de o vacanţă foarte lungă apoi, dacă primeşti rolul lui Bazotti. Şi cred că ai şanse bune, Hal, chiar foarte mari. Acum ascultă, diseară organizez o cină. Dominique şi Vlad sunt în oraş, aşa că m-am gândit să vedem cine mai e pe aici şi să rezerv o masă undeva pentru o mică sărbătorire. Vrei?

— Desigur, spuse Hal vesel.

Şi închise şuierând. După ultimii câţiva ani petrecuţi într-o semiamorţeală, simţea cum, deodată, revenea la viaţă. Lucrurile intrau din nou pe făgaş, iar el îşi găsise viitoarea soţie, pe care urma s-o sune într-o clipă. Dar mai bine să se ocupe întâi de Flora. Ar fi putut s-o sune chiar el, însă nu voia, i se părea cumva ciudat. O s-o delege pe Nessie: ea îi putea scrie un e-mail Henriettei şi să-i spună că, din cauza unor veşti neprevăzute legate de muncă, vacanţa se anulase. Şi avea s-o vadă pe Flora când se va ivi momentul. Spera ca ea să prindă aluzia şi să se retragă cu graţie, fără să fie nevoie de confruntări neplăcute. Oricum, imediat ce termina cu asta, avea s-o pună pe Nessie să organizeze o zi perfectă la Roma.

Ca de obicei, Vanessa nu comentă nimic.

— Am să iau legătura cu Henrietta, să-i spun să anuleze zborul Florei. Am să aranjez zborul tău la L.A. şi apoi am să mă ocup de ziua ta perfectă. Portarul mă va ajuta, spuse ea. Ar trebui să fim gata cam într-o oră.

— Minunat, Nessie. Mulţumesc, eşti o bomboană.

Îşi trase pe el tricoul preferat, de culoarea ciocolatei, după care ieşi, merse de-a lungul coridorului şi sună la uşa apartamentului Popolo.

32

Când s-a trezit, primul lucru la care s-a gândit Amy a fost: *L-am sărutat pe Hal Blackstock. Nu-mi vine să cred. Am sărutat o vedetă de film. L-am sărutat pe prietenul Florei DBC. Fostul Marinei Dawson.* Ce-o să zică Gaby? Și mama – nu că Amy avea de gând să-i spună vreodată mamei ei. Dar Pinny? Madhura, și Andrea, și Rosa? Și Doug?

Fusese un sărut foarte cuminte, nici nu-și atinseseră limbile, dar tot i se păruse incredibil de incitant. Amy își dădea seama că nu mai avusese parte de o giugiuleală ca lumea de ani de zile. Când ea și Doug se sărutau pasional, era întotdeauna ca un scurt preludiu la sex. De ce în toate relațiile există un moment când se termină cu sărutatul de dragul sărutatului, iar patul devine mai devreme sau mai târziu locul în care dormi, și nu cuibușorul amorului pasional? Și-o închipui pe Carrie Bradshaw în vestă și pantalonași scurți, tastând pe laptop. *Poți să păstrezi pasiunea proaspătă?*

Obișnuitul val de tristețe o cuprinse brusc, dar atunci sună telefonul de lângă patul ei.

— Alo?

— Heiii. Amy?

Era vocea unei englezoaice.

— Da?

— Amy, bună. Ce faci în dimineaţa asta? La telefon e Christine Miller, de la *Daily Post*. Ştiu că ţi-ai petrecut un pic vremea cu Lisa, logodnica lui Simon. Şi cred că ai mers şi la premiera *Pomului* şi la petrecerea de noaptea trecută, aşa că tocmai mă întrebam dacă mi-ai putea spune ceva?

Avea o voce minunată: caldă şi învăluitoare, ca o baie cu spumă. Amy clipi.

— Ăăă, nu chiar.

— Ei, haide. Trebuie să-mi poţi spune ceva. Cum erau canapelele, ceva de genul ăsta. Avu loc o mică pauză, după care femeia adăugă mai ferm: O să te plătim, evident.

— Nu e nimic de povestit, spuse Amy, simţindu-se cuprinsă de panică. Canapelele erau drăguţe. Numai sushi şi nişte măsline cu chilli de mâncare. Şi frigărui de pui cu...

— Bine, spuse Christine brusc. *Interesant.* Şi nu s-a întâmplat să vezi cu cine a plecat Hal Blackstock? Se pare că era o fată oarecare. Mă întrebam doar dacă ne-ai putea face o descriere.

— Oh, regret, dar asta n-am văzut.

— Chiar aşa? N-ai văzut nimic? Serios, o să te plătim.

— N-am văzut nimicuţa-nimicuţa, spuse Amy, întrebându-se de ce folosea mereu expresiile bunicii ei când era stresată. Erau atât de mulţi oameni în jurul lui Hal Blackstock, că de-abia l-am văzut.

— Se pare că era înaltă, avea părul negru şi purta o rochie roz.

— Îmi pare foarte rău, dar nu te pot ajuta.

— Bine, spuse Christine Miller, însă tonul vocii ei părea să transmită exact contrariul. Dar, dacă îţi aminteşti ceva, sunt în camera 525. Am să-ţi las şi numărul meu de mobil.

Amy scrise numărul, simţind cum i se face rău. Ea şi Hal ţopăiseră prin toată Roma cât fusese noaptea de lungă. Se sărutaseră în public, chiar dacă la cinci dimineaţa. Cum să nu fi fost văzuţi împreună? Dar înainte să-şi mai facă alte griji, cineva sună la uşă.

— Da? strigă ea, sigură că era sperietoarea de Christine.

— Amy, sunt Hal.

Deschise uşa, amintindu-şi prea târziu de faţa ei neîngrijită şi de părul răvăşit.

— Cum te simţi în dimineaţa asta?

Ochii lui Hal luceau, iar vocea îi era emoţionată. Aproape că părea drogat.

— Bine, spuse ea uluită. Tocmai m-am trezit.

— Şi eu. Ascultă. Voiam să te întreb... n-ai vrea să-ţi petreci ziua cu mine?

— Cu tine?

— Nu, cu Papa de la Roma, spuse Hal exasperat. Da, cu mine. Mă gândeam că am putea merge la un picnic. Şi ţi-aş putea arăta şi alte lucruri din Roma.

Hal Blackstock vrea să-şi petreacă ziua cu mine.

— Bine, spuse Amy, încercând să nu pară prea emoţionată. Când trebuie să fiu gata?

— Să zicem într-o jumătate de oră? Vino jos la garaj, ca noaptea trecută. Şi adu-ţi costumul de baie.

Aşa ajunse ea, după o teribilă jumătate de oră, drăguţă foc, într-o rochie roşie de vară şi o pălărie neagră şi moale de soare, despre care ea credea că era destul de strălucitoare, pe locul din spate al unui Bentley, alături de Hal. El o aşteptase cu un zâmbet larg pe faţă. După ce urcă, Hal se aplecă în faţă şi o sărută pe ambii obraji.

— Bună, frumoaso, murmură el şi-i dădu un trandafir roşu.

— Mulţumesc, spuse ea, întrebându-se unde să-l pună. Îi tremurau mâinile. Acest bărbat chipeş, fermecător şi – evident – celebru tocmai îi dăduse ei un trandafir şi îi spusese că e frumoasă. Înghiţi, după care întrebă: Unde mergem?

Hal zâmbi.

— La locul meu preferat din Roma. N-am putut merge noaptea trecută pentru că era închis. Şi, de fapt, mai spuse el uitându-se la ceasul Rolex de la mână, oficial, şi acum e închis, pentru prânz. Dar am aranjat să facem un tur special, ca să-l avem doar pentru noi, fără gloată.

Maşina parcase deja în faţa unei biserici, la capătul unui bulevard larg şi şerpuitor. O biserică destul de comună, după standardele romane.

— Ce e? întrebă Amy, când ieşiră din maşină.

Hal rânji, făcându-i semn să urce treptele care duceau la intrare.

— Ai să vezi.

În prag, îi aştepta un călugăr cu o robă maronie până la podea şi ras în cap.

— Ceva gen *Codul lui Da Vinci*, îi murmură Hal la ureche.

— Domnule Blackstock, strigă călugărul, aruncându-şi mâinile în aer. Ne faceţi aşa o onoare. Bine aţi venit la Santa Maria della Concezione. E o onoare să vă avem aici, spuse el şi încuviinţă frenetic către Amy. Şi pe dumneavoastră, *signora*.

Amy se gândi că acum, fiind cu Hal, lucrurile erau cam la fel ca atunci când era cu Doug – mereu pe locul doi. Îi trecu prin minte că oamenii o tolerau pentru că erau nevoiţi – dar îndepărtă

acest gând şi-i urmă pe călugăr şi pe Hal printr-un coridor lung şi întunecat.

— Uau.

Nu-i venea să creadă. De-a lungul bisericii, în camerele întunecate erau oase legate de perete, aranjate după modele: cruci, flori, arce, triunghiuri, cercuri. O lampă arunca o lumină slabă; într-un colţ era un ceas mare. Un altar făcut din coaste, un chivot alcătuit din cranii şi oase de picioare, iar tavanul împodobit artistic cu nişte oase de antebraţe.

— Nu-mi vine să cred, chicoti ea, uitându-se deasupra ei. Chiar şi candelabrul este făcut din metacarpiene şi falange.

— Cum?

— Oasele de la mâini şi de la picioare. Ce loc e ăsta?

— Este cripta călugărilor capucini. Toate aceste oase aparţin călugărilor morţi. Peste patru mii. Ideea e să-i facă pe cei care le privesc conştienţi de propria mortalitate.

Merseră pe coridor în jos, până în ultima încăpere, unde Hal arătă spre un semn:

— „Am fost ca voi. Voi veţi fi ca noi", citi el pe un ton înfiorător de bariton. Şi e scris în câteva limbi – ca să prindă toţi mesajul.

Amy rânji.

— E uluitor, spuse ea şi dădu din cap spre scheletul unui copil ataşat de tavan, care ţinea o coasă. Mă întreb dacă au şi la Ikea aşa ceva.

— Nu te sperie?

— Sunt medic, mai ştii? Sunt obişnuită. N-au vreun magazin de suveniruri? Închipuie-ţi ce cadouri ai putea lua de aici: inele din vertebre. Clești de scărpinat pe spate făcuţi din mâini şi braţe adevărate. Le-ar plăcea la nebunie la cabinet.

Hal îi zâmbi.

— E cel mai impresionant loc din Roma. Mult mai amuzant decât bătrâna *Pietà* sau toate picturile alea cu madone încruntate.

Amy era încântată şi impresionată. Era o idee cu adevărat originală – iar Hal se gândise special la ea. *Cu siguranţă* o plăcea. Dar cum Dumnezeu?

— Mi se face foame, spuse Hal, după alte câteva minute. E aproape ora două, aşa că noi o să mergem mai departe, dacă nu vă deranjează.

Se urcară înapoi în maşina care îi aştepta şi care de data asta îi duse în afara Romei.

— Mergem la mare? întrebă Amy, gândindu-se la aventura din ziua anterioară.

— Nu.

— Atunci de ce mi-am adus costumul de baie?

— Ai să vezi.

Merseră de-a lungul unei fâşii de autostradă care, după cum observase Amy uşurată, nu ducea la aeroport; după vreo patruzeci de minute, intrară pe ceea ce deveni rapid un drum de ţară, ce se transformă numaidecât într-o cărare plină de noroi, înconjurată de o pădure din ce în ce mai deasă. Drumul era încadrat de tufişuri bogate şi negre de mure. O căprioară alerga de-a lungul cărării pe care o luaseră.

— E un pic cam ca în *Blair Witch*, spuse Amy.

Hal râse.

— Nu-ţi face griji. S-a terminat cu partea înfricoşătoare a zilei, promit.

Se opriră într-un mic luminiş. Din portbagajul maşinii, şoferul extrem de sobru scoase o rogojină imensă de picnic şi un coş făcut din nuiele. Discută rapid cu Hal, după care se urcă la loc în maşină şi începu să dea înapoi.

— Unde suntem? întrebă Amy din nou.

Hal îi zâmbi.

— Ai să vezi imediat. Dar înainte de asta, trebuie să mâncăm. Pentru că mi-e al naibii de foame.

Întinse rogojina şi mâncară *focaccia* sărată, pe care o înmuiau în ulei de măsline, biscuiţi minusculi şi crocanţi, seminţe de chimen şi chilli, felii de pâine prăjită cu roşii dulci, binecuvântate cu o cruce argintie de anşoa proaspăt, smochine crude şi zemoase, felii de şuncă de Parma, mingiuţe de mozzarella şi felii puturoase de gorgonzola. Mai aveau şi ciorchini de struguri roşii dulci şi felii de pepene proaspăt. Toate însoţite de o sticlă de Prosecco. Singurele sunete care se auzeau erau cele scoase de ei, în timp ce mestecau, şi al păsărilor care cântau în copaci. Soarele fierbinte îi ardea lui Amy coapsele goale, dar ea se bucura că-şi pusese pălăria, pentru că altfel, căldura, oboseala şi alcoolul ar fi ameţit-o de-a binelea.

— Totul e delicios, gâfâi ea, nerezistând să mai guste o smochină.

Hal rânji.

— Ai sirop de smochină pe bărbie.

— Da?

Amy se şterse îngrozită. Hal râse.

— E dulce. După Flora, e minunat să vezi o femeie care se bucură de mâncare.

Era sarcastic? Amy nu era sigură. Puse la loc o felie de şuncă de Parma pe care intenţionase să şi-o îndese în gură.

— Unde e Flora?

— În Jamaica. Hal ridică din umeri. Cu copilele ei bolnave.

— Oh, *ele* sunt cele care au pojar?

— Mda. Nu ţi-am spus?

— Nu. Ai spus doar că sunt nişte copii pe care îi ştii tu. Urmă o mică pauză, după care continuă: Şi cum se simt acum?

Hal ridică din umeri într-un fel aproape nepoliticos.

— Habar n-am.

Amy avea atâtea întrebări pe care voia să i le pună, iar câteva dintre ele erau: Ce se petrece cu tine şi Flora? Ce faci aici cu mine? Vrei să mă seduci? Pentru că aşa se pare. Dar ştia că, dacă ar fi întrebat prea multe, ar fi stricat momentul, iar ea voia să păstreze amintirea asta pentru totdeauna, orice-ar fi, cu ea şi Hal Blackstock într-un luminiş umbrit.

— Tot nu mi-ai spus de ce m-ai adus aici, spuse ea deschis. Dincolo de dorinţa de a mă ucide şi a-mi duce scheletul la biserică.

Hal se ridică.

— Îţi arăt acum.

Ea îl urmă pe o cărăruie îngustă, până ce auziră o apă care susura. Când dădură colţul, Amy observă un pârâu ce cobora uşor de pe deal. Nu înţelese.

— Foarte drăguţ, spuse ea politicos.

Hal zâmbi mândru.

— Pune mâna.

Amy se aplecă, îşi înmuie degetele în apă şi scoase un ţipăt brusc.

— Dar e fierbinte!

Hal zâmbi cu indulgenţă.

— E un izvor termal. Sunt o groază pe dealurile din jurul Romei.

— Intrăm?

— Desigur, ce naiba! De ce altceva ţi-aş fi spus să-ţi aduci costumul de baie? Mergi înapoi şi schimbă-te, spuse el, după care clipi din gene şi-şi coborî vocea. Asta dacă nu vrei să intri în costumul Evei.

Amy simţi cum i se strânge stomacul.

— Mă duc să mă schimb, bâigui ea.

Înapoi în luminiș, înconjurată de rămășițele picnicului, își trase pe ea costumul de baie. Ce conta că era de nouăsprezece ori mai mare ca Marina Dawson, își spuse ea. Tipele alea erau plătite ca să arate perfect și nici o femeie adevărată n-ar fi putut supraviețui cu o dietă de struguri. Asta le spunea ea mereu pacientelor adolescente, ale căror mame îngrijorate le aduceau cu forța la cabinet, pentru că începuseră să refuze cinele în familie. Ca de obicei, lui Amy i se părea mai ușor să predice, decât să practice. Își plesni coapsele cu disperare. Ar fi trebuit să-și dea cu niște cremă autobronzantă, ca să le facă să pară un pic mai mici. Și, la dracu', iar se vedeau urme de păr în zona inghinală. De ce nu se epila ea în fiecare zi?

Cu un prosop înfășurat în jurul trupului, reapăru la izvor. Hal stătea deja în apă, cufundat până la talie. Amy habar n-avea dacă era gol sau nu.

— Haide înăuntru. Apa e minunată, strigă el.

Amy intră în apă, care era caldă ca într-o cadă; de fapt, dacă n-ar fi fost la umbră, i-ar fi fost chiar prea cald. Se așeză pe un bolovan, la câțiva metri de Hal, ascunzându-și cu grijă colăceii din jurul taliei și respirând adânc.

— E divin.

— Când locuiam aici, ieșeam în weekenduri cu câteva sticle de vin. Aveam o întreagă experiență de SPA încă dinainte să fie inventată fraza „răsfață-te și ai grijă de tine". Flora plătește șase mii de dolari pentru o noapte petrecută așa.

Amy se clătină stânjenită. Știa că fața îi era probabil roșie ca un ghiveci cu flori, iar rimelul i se scurgea pe sub ochi. Dar Hal continuă, fără să se deranjeze.

— E așa de bine să fii departe de oraș, de mulțimi, de admiratori, de oameni care vor ceva de la tine. În sfârșit, mă simt de parcă sunt în vacanță.

— Dar tu ești mereu în vacanță, nu? întrebă Amy, amintindu-și de tot ce citise.

După care se uită la Hal și regretă că o spusese.

— Nu așa de des pe cât cred oamenii, spuse el amar. De multe ori, oamenii cred că sunt în vacanță, dar de fapt totul are legătură cu munca. Oricum, de acum n-o să mai am concediu, pentru că plec la L.A. în zilele următoare. Făcu o pauză, pentru a intensifica efectul a ceea ce urma să spună: Mă întâlnesc cu Andreas Bazotti.

— Cine-i Andreas Bazotti?

Amy realiză imediat ce deschise gura că fusese o mișcare greșită. Hal părea și mai ofensat ca înainte, deși încerca să nu-și arate iritarea.

— Ador modul în care nu știi tu nimic despre lumea mea, spuse el râzând. Andreas Bazotti este cel mai tare regizor al momentului. Toată lumea vrea să lucreze cu el. George ar fi în stare să facă clismă la rinoceri în fiecare zi din an pentru ocazia de a fi în aceeași cameră cu el.

Amy se gândi să întrebe cine era George, dar decise că mai bine nu.

— Pare o șansă grozavă, spuse ea încurajator, uimită de asemănarea dintre conversația asta cu Hal și cele pe care le avea tot timpul cu Doug.

— Așa va fi, spuse el, după care se întoarse și-i zâmbi lui Amy. Să știi că, până azi, m-am simțit pierdut, la modul serios. Dar acum calea îmi apare din nou limpede.

— Mă bucur.

— Dar povestește-mi despre logodnicul tău, spuse Hal, aplecându-se în față. Ce s-a întâmplat?

Cum de a putut să rănească o fată atât de superbă ca tine?

Amy se înroşi.

— Oh, ei bine...

Dar înainte să poată spune ceva, sună telefonul lui Hal, care era în buzunarul pantalonilor din iarbă.

— Iisuse Hristoase, suspină el, e vreun loc pe planeta asta unde să n-ai semnal?

Se ridică. Spre uşurarea lui Amy, purta un şort, marca Vilebrequin. Nu era foarte sigură că era pregătită pentru Hal Blackstock în costumul lui Adam.

— Să-l las să sune? mai spuse el, dar ieşise deja din apă. La dracu'. Mai bine răspund. Poate fi important. Alo? La dracu'. S-a făcut aşa de târziu? Bine, bine, ne întoarcem.

Închise clapeta telefonului.

— Vanessa cea mereu fidelă, care-mi aminteşte că prezenţa mea este necesară la o cină în Roma, diseară, şi mă întreabă dacă nu vreau să trag un pui de somn, aşa că acum ar trebui să ne pregătim de plecare.

— Bine, bine, spuse Amy, simţindu-se brusc respinsă.

Hal rămase în picioare pe mal, lăsând să se scurgă apa de pe el.

— N-ai vrea să vii şi tu?

— La cină? Amy clătină din cap. Nu, nu, n-aş putea. Mulţumesc, oricum, însă...

— Ba ai putea, spuse Hal ferm, aplecându-se şi oferindu-i mâna lui, ca s-o ajute să iasă din apă. Mi-ar plăcea, dacă ai putea, şopti el, deşi nu erau decât păsările care să-i audă. Te rog, spune da.

Şi o trase pe Amy spre el, apoi o sărută din nou pe buze. Inima ei tresări, dar înainte să-l

poată săruta la rândul ei, auziră amândoi sunetul motorului care însufleţi luminişul.

— La dracu'. Afurisit de şofer! Trebuie să fie singurul italian punctual de la Mussolini încoace, spuse el şi-i aruncă lui Amy un prosop. Haide, scumpa. Am face bine să ne îmbrăcăm.

33

Două ore mai târziu, Amy stătea sub duş în apartamentul Popolo, se spăla pe cap şi se gândea la ziua ei extraordinară. Cum se trezise ea într-un Bentley, cu Hal Blackstock. Cum mersese să vadă oasele călugărilor. Picnicul. Izvorul cu apă termală. Şi al doilea sărut, aşa de cald şi promiţător. Îşi închise ochii, ca să retrăiască momentul. Nu putea fi adevărat – şi totuşi era. Hal Blackstock era pe urmele ei. Voia să fie iubitul ei.

În timp ce se clătea pentru ultima oară, Amy avu un gând scurt şi nebunesc în care îşi imagina viitoarea lor viaţă împreună. Premiere, petreceri, vacanţe strălucitoare, toată distracţia de care avusese parte la un moment dat cu Doug, dar care dispăruse în cele din urmă. Desigur că n-avea nici o intenţie să renunţe la slujba ei sau să facă ceva prostesc, însă în final, la sfârşitul zilei, avea să se urce într-un Bentley pe care îl trimitea Hal la cabinet ca să fie condusă la casa lui din Chelsea. Se întrebă dacă era cu adevărat atrasă de Hal. Nu putea pretinde cu onestitate că era cuprinsă de dorinţă, dar lucrurile astea luau ceva vreme sau ar fi trebuit să ia vreme. Fusese îndrăgostită nebuneşte de Doug, şi iată cum se terminase totul.

În timp ce-şi usca părul cu un prosop, Amy îşi compara situaţia de acum cu cea de anul trecut

pe vremea asta. Ea și Doug erau logodiți de cinci luni, dar ea tot n-avea inel de logodnă, pentru că – după cum îi explicase el – nu-și putea permite decât ce era mai ieftin la Argos[1]. Deși în cele din urmă le spusese celor din formație de planurile lor, încercarea de a-l face pe el să se concentreze cu adevărat la detalii era cam la fel de complicată precum întoarcerea din trei mișcări a unui petrolier într-o piscină acoperită. Fusese nevoită să încerce de câteva ori, până ce în final reușise să stabilească o dată cu el, în august, peste un an.

— August? întrebase Gaby, care era gravidă în luna a noua și încă radia după propria ei nuntă plină de succes.

Chiar și Doug fusese impresionat, deși considerase că invitase mult prea mulți oaspeți, iar diversitatea de pește și pui fusese total lipsită de imaginație; Amy înnebunise când Gaby alesese să citească partea cu „iubirea e o nebunie trecătoare" din *Idila căpitanului Corelli*.

— Dar o să fie toată lumea în vacanță.

— Este singura perioadă în care Doug poate garanta că formația nu va fi în turneu.

Gaby ridicase din umeri, cu fața ei impasibilă, așa cum făcea mereu când venea vorba de Doug.

— Corect.

Mulțumită lui Gaby și teancului în continuă creștere de reviste de nuntă pe care le ascundea sub pat ca și cum ar fi fost pornografie, Amy începuse să intre în panică. Planul ei inițial, cum că vor face o nuntă care să coste sub câteva mii, arăta aproape la fel de imposibil precum un remediu pentru căderea părului la bărbați. Astfel că, în mod irațional, își sporea în fiecare zi bugetul. Avea economii în valoare de trei mii de

1. Magazin de electrocasnice, cu foarte multe reduceri.

lire, dar nu era nici pe departe suficient; părinţii îi mai oferiseră alte trei, ceea ce era mai mult decât generos, date fiind locurile lor de muncă slab plătite.

Decisese să atace subiectul într-un weekend cu vânt de la sfârşitul lui august, când ea şi Doug zburaseră la Iverness pentru o vizită îndelung amânată la părinţii lui. Aveau de străbătut un drum de două ore de la aeroport până la casa lor, iar Doug, prins la volanul maşinii închiriate, nu avea de ales, decât s-o asculte. Ceea ce şi făcu, cu o expresie din ce în ce mai chinuită.

— Tot nu văd de ce lucrurile trebuie să fie aşa de extravagante, spuse el. Nu e nevoie să le dăm oamenilor trei feluri de mâncare, să stea în permanent la masă.

— Nu, desigur că nu, fu Amy de acord. Deşi chiar va *trebui* să le dăm ceva de mâncare. Adică, dacă vin tocmai din Scoţia, n-or să fie mulţumiţi cu un bol de cartofi prăjiţi.

— Atunci fă un bufet.

— Dar bufetele sunt un pic aiurea, nu crezi? Amy scrijeli o notiţă în legătură cu asta pe carneţelul cu *post-it*-uri din poală. Oricum, cu oficiul stării civile trebuie să ne agităm pe bune.

— Dar mai e aproape un an până la nuntă.

Amy încercă să-şi ascundă tonul isteric din voce.

— Gaby spune că se fac rezervări peste tot.

Doug ridică o sprânceană.

— Gaby, Gaby şi iar Gaby, spuse el plictisit. Uneori mă întreb dacă nu devii şi tu ca ea. Aşa de materialistă. Nu vreau o nuntă ca a ei, la care să primeşti un ghid de patruzeci de pagini cu un an înainte, în care ţi se spune ce să porţi şi cât de scump este hotelul şi de unde să-i iei cadoul de care de fapt nici nu are nevoie. De ce trebuie să avem o nuntă ca a ei? Nu putem trage pur şi

simplu o fugă la Vegas, după care să dăm o petrecere mică la întoarcere?

Pentru o clipă, ideea fusese foarte tentantă. Nu să fugă, pentru că i-ar fi frânt inima tatei, dacă n-ar fi condus-o el însuşi la altar, dar tot restul. Amy se întreba de ce se lăsa aşa dusă de val, asigurându-se că fiecare detaliu al nunţii era perfect. Chiar conta dacă organizau recepţia într-o biserică mizeră cu câteva pateuri de la Tesco (nu, mai bine de la Waitrose, nu mai suporta să meargă mai jos de atât pe piaţă) şi un repertoriu scurtuţ din partea formaţiei? Dar nu, nunta ei cu Doug trebuia să fie cea mai stilată din toate vremurile. Ştia că se comportă prosteşte, dar Amy nu se putea abţine să spere că, luându-şi în public un asemenea angajament, el avea să fie legat iremediabil de ea, că apucăturile cam alunecoase pe care le simţise mereu aveau să dispară, în cele din urmă.

Îi sună telefonul.

— Vorbeam de lup.

Îl şi auzea pe Archie bolborosind în fundal.

— Bună, e totul în ordine?

— Totul e foarte bine, spuse Gaby graţios. Ştii ce? Citeam *Grazia* în vreme ce-i dădeam copilului de mâncare şi cred că tocmai ţi-am văzut pantofii de nuntă.

Majoritatea femeilor s-ar fi săturat deja – însă nu şi Gaby.

— Ah, bine.

— Eşti OK? Pari stresată.

Ei bine, prietenul meu tocmai mi-a reproşat că devin ca tine.

— Nu, suntem în maşină. În Scoţia.

— Oh, la dracu', desigur. În vizită la socri, chicoti ea. Atunci mult noroc. Cumpără *Grazia*, uită-te la pagina patruzeci şi unu şi spune-mi ce crezi.

Până când închise ea, Doug ieşise deja de pe şoseaua principală şi o cotea pe drumul lung, particular, care ducea la casa părinţilor lui. Era doar a doua oară când îi vizita Amy, şi prima de când se logodiseră, aşa că se simţea mai mult decât nervoasă. Erau cu siguranţă ceva mai pretenţioşi decât familia lui Amy – doar observase ea cum se înroşea mama lui Doug când spunea „toaletă" şi „pardon".

Maşina scrâşni pe pietriş şi, când Doug trase frâna de mână, fură întâmpinaţi de lătratul câinilor.

— Hei, hei, râse Doug, după care coborî din maşină, şi atunci săriră pe el ceea ce păreau a fi trei lupi. Calmează-te, spuse el şi-i rânji lui Amy, care rămăsese îngrozită în maşină. Ieşi afară, iubito. Sunt veseli, n-or să-ţi facă nici un rău.

Uşurel, Amy ieşi din maşină. Imediat, unul urât mirositor se aruncă asupra ei.

— Ptiuu, urlă ea, când o auzi pe mama lui Doug strigând:

— Trotter, jos! Jos, am spus!

Privind peste capul plin de bale al câinelui, Amy o văzu stând în pragul luminat al uşii – micuţă şi dârză în pantalonii în carouri şi cu şorţul cu poza castelului din Edinburgh.

Se şterse pe mâini, după care se îndreptă spre ei.

— Aţi călătorit bine? întrebă ea, bătând-o cu sfială pe Amy pe braţ. Familia lui Doug considera sărutatul suspect, mult prea metropolitan. Bună, scumpule, mă bucur să te văd. Felicitări pentru logodnă.

Tonul pe care îl folosise ea era acelaşi la care recurgea Amy ca să le spună pacienţilor că aveau o anghină serioasă.

— Mulţumesc, spuse Amy.

Doug întrebă:

— Ai făcut prăjituri, mamă?

— Oh, nu cine știe ce. Câteva, doar. Alan, Jessica și Poppy au ajuns aici cu vreo oră în urmă.

Alan era fratele lui Doug, un avocat care umbla în cercuri înalte, Jessica era soția lui scorțoasă care lucra în IT și părea mereu epuizată, iar Poppy – bebelușul lor drăguț.

— Așa că acum, fiindcă ați ajuns, putem lua ceaiul cu toții.

— E ceva cu ciocolată? întrebă Doug, scoțând geamantanele din portbagaj.

— Se poate, răspunse mama lui sfioasă.

O urmară amândoi în bucătărie, care era plină de coșuri pentru câini și cu inevitabilul cuptor în centru. Pe masă erau suficiente bunătăți coapte ca să hrănească o armată a luptătorilor de sumo.

— Ce tare, spuse Doug, apucând un biscuit și băgându-l pe tot în gură.

— Douglas! Oricine te-ar vedea, ar spune că Amy nu te hrănește cum se cuvine. Ai grijă, îi spuse ea lui Amy cu o privire plină de reproș. Voi, fetele de carieră, sunteți deseori prea ocupate ca să gătiți.

— Amy e regina cuptorului cu microunde, spuse Doug vesel, aruncându-se pe un scaun. Și nu-i nimic rău în asta.

— Aveți nevoie de ajutor, doamnă Fraser? spuse Amy, întrebându-se dacă să-l sugrume pe Doug ar fi fost mai distractiv decât să-i scoată mațele.

Cum era medic, putea să le facă pe amândouă, firește.

— Nu, dragă, sunt sigură că ai muncit din greu la slujbă, așa că ar trebui să te relaxezi pur și simplu. Mănâncă ceva. Arăți tare slabă, să știi. Sper că nu ții regim pentru nuntă.

— Oh, Doamne, nu, minţi Amy, încântată de vestea primită.

Dar fu acoperită de vocea micuţei Poppy, care năvăli în bucătărie strigând:

— Gaddy, Gaddy, Gaddy!

După ea, apărură şi părinţii. Toată lumea se salută, după care Alan se năpusti la masă, îndesându-şi o felie imensă de prăjitură în gură.

— Doamne, ce mai după-amiază de coşmar, spuse el. Ca să ai semnal la mobil aici, trebuie să conduci cam nouăzeci de kilometri. Nu ştiu cum supravieţuiesc mama şi tata fără acoperire.

Îşi scoase BlackBerry-ul din buzunar şi îl mângâie cu neliniște, precum un părinte venit la cabinet cu un copil care are febră. Doamne, cât de neatractiv era, cu trupul lui îndesat şi faţa precum dosul unui babuin. Gândindu-se la asta, Amy îşi dădu brusc seama că faţa aia făcea parte din genele familiei Fraser. Oh, Doamne, dacă ea şi Doug ar avea o fetiţă, care n-ar fi arătat – aşa cum îşi închipuise ea mereu – ca ea, ci ca Alan? Pentru prima oară, Amy fu străbătută de un fior de gheaţă la gândul că familia lui Doug nu mai era doar o simplă colecţie de ciudaţi asortaţi pe care trebuia să-i suporte ocazional, ci viitoarea ei familie, pentru totdeauna şi în vecii vecilor.

— Păjitulă, păjitulă, striga Poppy.

Când fetiţa trecu rapid pe lângă el, Doug o mângâie pe cap lipsit de afecţiune şi strâmbă din nas, ca şi cum ar fi simţit cine ştie ce miros urât. Aşa cum se întâmpla mereu când era în preajma tuturor copiilor mici, Amy tânjea s-o ridice şi s-o mângâie, însă nu îndrăzni. Dacă ar fi arătat afecţiune copiilor şi bebeluşilor, i-ar fi dezvăluit cumva lui Doug obsesia ei secretă şi din ce în ce mai intensă. Aşa că nu făcu decât să râdă când Poppy trecu pe lângă ea, strigând:

— Păjitulăăăă!

— Nu, scumpa, nici o prăjitură, spuse Jessica. Ce zici de un măr foarte bun?

— Nuuuu! Păjitulă!

— Nu-i poţi da sonorul mai încet? spuse Doug, strâmbând din nas.

Şi vorbea serios.

— Oh, şşşt, spuse doamna Fraser, ridicând-o pe Poppy. Las-o pe buburuza asta mică să ia nişte prăjituri. Prăjiturile sunt bune pentru copii.

— Ei bine, Fenella, de fapt cercetările arată că... Vai, nu!

Poppy şterpelise o bucată imensă de prăjitură de pe masă şi şi-o îndesase în gură cu gemete aprinse.

— Vezi, îi place la nebunie. La fel le plăcea şi băieţilor mei. Noi nu ne-am lăsat duşi de toate nevrozele astea tipice părinţilor din ziua de azi şi uite că au crescut foarte bine. Atunci toată lumea se uită la urechile lui Alan, însă doamna Fraser continuă netulburată. Toate astea sunt prostii, cu tot cu sfaturile lui Jamie Oliver legate de făina din humus bulgăresc. Totul trebuie făcut cu moderaţie, aşa ar trebui. Tu ce crezi, Amy? Tu eşti medic.

— Păi, eu... Amy simţi privirea Jessicăi aţintită asupra ei. Cred că un pic de prăjitură n-a stricat niciodată, continuă ea laşă, decizând că era mai important să se dea de partea soacrei.

— Ştiam eu! zâmbi doamna Fraser.

Alan rânji cu superioritate şi-şi îndesă o bucată de prăjitură în gură.

— Deci cum e viaţa de rocker? îl întrebă el pe Doug pe un ton sarcastic. Când o să te vedem în *Top of the Pops*?

— De fapt, Alan, *Top of the Pops* nu mai există, căscă Doug.

Era cea mai frecventă întrebare după „Ai compus ceva ce s-ar putea să ştiu?".

— Dar planurile de nuntă? spuse Jessica, întorcându-se către Amy.

Amy își dădu seama din gesturi că viitoarea ei cumnată n-avea să-i ierte niciodată trădarea.

— Ei, merge, spuse ea destinsă. Întotdeauna îți dau mult mai multă bătaie de cap decât ai fi crezut, nu?

— Fără îndoială, e vorba de multă muncă, spuse Jessica, uitându-se cu subînțeles la Alan. Nu, dragă, nu, nu, nu mai lua prăjitură. Ei bine, atunci numai o felie.

— Bună ziua tuturor, se auzi o voce puternică din prag.

Era domnul Fraser, care purta niște bretele verzi și un tricou în carouri și care tocmai se întorsese de la plimbarea lui pe dealuri. Se pensionase recent și i se părea că lungile ore de relaxare erau foarte stresante.

— Doug, băiete, mă bucur să te văd, spuse el și-i bătu mâna fiului lui. Ai părul un pic cam lung, nu? Amy, și pe tine mă bucur să te văd. Ați călătorit bine, sper?

— Da, mulțumesc.

— Bine, foarte bine. Atunci gin tonic pentru toți.

— Nu și pentru mine, spuse Jessica.

— Ce? Ei, haide, Jessica, nu fi timidă. Toată lumea are nevoie de un gin tonic ca să înceapă seara.

— Nu, sincer, e în regulă. Iau antibiotice.

Amy îi prinse privirea și, cu o scânteie de invidie, ghici că trebuie să fie din nou însărcinată.

— Dacă ia antibiotice, chiar n-ar trebui să bea, spuse ea rapid.

Nu-i venea să creadă cât de tare o supăra numai faptul că observase. Dar așa i se întâmpla și la cabinet. De fiecare dată când trebuia să

scrie o trimitere la spital pentru câte o pacientă gravidă, i se părea că vocea i se subţia. Când afurisita de Sophia Franklin apăruse zilele trecute veselă şi anunţase că al patrulea ciclu de inseminare artificială fusese un succes, nu simţise decât milă pentru sine. Ce era în neregulă cu ea? Probabil că erau de vină hormonii în care de fapt nu crezuse niciodată.

— Deci, Mick Jagger, spuse domnul Fraser, cu capul în dulapul unde ţineau ginul. Cum e viaţa pe scenă? Ai cunoscut deja faima?

— Lucrez la asta, spuse Doug.

— Faci ceva bani?

— Nu mulţi.

— Păi atunci cum plăteşti facturile?

— Amy e foarte înţelegătoare, spuse el, zâmbindu-i.

Ea îi zâmbi la rândul ei, însă cumva stânjenită.

— Hmmm, spuse domnul Fraser, în timp ce tăia o lămâie în două. Şi când e nunta?

— La anul, pe vremea asta, răspunse Amy.

— E timpul să faci baie, bâlbâi Jessica şi o ridică în braţe pe Poppy, care striga „Păjitulăpăjitulăpăjitulă"

— Şi cu ce bani?

— Păi, şovăi Amy, nu vrem să fie o chestie exagerată.

Domnul Fraser puse un gin cvadruplu în faţa viitoarei nore.

— Poate că te va uşura să ştii că, de vreme ce am adus deja o contribuţie la nunta tânărului Alan, vom avea una şi la a voastră, desigur.

Inima lui Amy fu inundată de un sentiment de uşurare. În secret, sperase ca această călătorie să servească unui astfel de scop.

— Dar nu trebuie, domnule Fraser. E cu adevărat foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Spune-mi Mungo. Şi e chiar foarte în regulă, dragă. Alan a primit cinci sute de lire, aşa că atât veţi avea şi voi.

— Cinci sute de lire?

Cu coada ochiului, Amy îl vedea pe Alan, care încerca să nu râdă.

— E foarte generos... ăăă... Mungo. Mulţumim.

— Da, mulţumesc, tată, spuse Doug.

— E în ordine. Ştiu că petrecerile astea moderne pot fi costisitoare. Dumnezeu ştie că nunta noastră a costat cam cinci sute. Dar vremurile se schimbă, spuse el şi se ridică în scaun. Acum, trebuie să discutăm ceva mai serios. Aşa cum poate ştiţi sau nu, le-am dat lui Alan şi Jessicăi o sumă mult mai semnificativă, după nuntă, care să-i ajute să cumpere o casă de familie. Inima lui Amy începu să bată cu putere. Aş vrea să fac acelaşi lucru şi pentru voi, dar trebuie să fie o condiţie. Trebuie să văd că ai şi tu un salariu decent, Douglas. Nu te-am crescut ca să fii un fluieră-vânt şi un lingău, nu te las să fii întreţinut de soţia ta. Deci uite care e treaba: găseşte-ţi din nou o slujbă ca lumea şi poţi primi banii, pentru că aşa dovedeşti că i-ai meritat.

Pentru o clipă, nu se auzi decât unul dintre câini care molfăia un biscuit pe care îl scăpase Poppy pe podea.

— Tată; eu chiar am o slujbă ca lumea, spuse Doug calm.

— O slujbă ca lumea nu înseamnă să conduci o dubă prin ţară, cu o adunătură de hipioţi care fumează iarbă. Slujbă ca lumea este ceea ce face Alan.

Alan dădu din cap mulţumit şi luă un biscuit. Doug trase adânc aer în piept.

— Alan are o slujbă ca lumea, dar şi eu am una. Muzica este o industrie serioasă. Se fac miliarde de lire în fiecare an.

— Nu în avantajul tău.

— Nu în avantajul meu, nu. Nu încă. Dar am să fac bani. În cele din urmă. În orice caz, nu banii sunt importanţi. Fericirea este importantă. Iar eu nu eram fericit ca jurist.

— Atunci fă altceva. Faţa domnului Fraser se împurpură uşor când se gândi la o slujbă care să nu implice dreptul. Fă-te... fă-te bancher! Vechiul meu amic Ranulph lucrează pentru Coutts. Sunt sigur că ţi-ar putea găsi ceva.

— Nu vreau să fiu bancher. Nu vreau să fiu ca Alan, care îşi verifică mereu e-mailurile şi-l paşte tot timpul un atac de cord. Am vrut mereu să cânt, şi tu nu m-ai lăsat, ce dracu'. Mi-am pierdut patru ani din viaţă cu facultatea aia idioată de drept, plus toată perioada în care scriam articole. Acum nu mai pierd vremea. Şi n-o să mă impresioneze o mită idioată pentru o casă. Nu, Amy?

Toate privirile se întoarseră spre ea. Amy îşi dădu seama că va trebui să răspundă.

— Dar ai spus că, dacă nu va ieşi nimic cu muzica, ai să renunţi după un an, deci...

— Hristoase! urlă Doug. Era aşa de ciudat să-l vadă nervos, că tresăriră cu toţii. Nu-mi vine să cred. Speram ca măcar propria logodnică să mă sprijine.

Totul devenise ridicol.

— Păi te susţin, numai că...

— Numai că... nimic. Dumnezeule, Amy, credeam că ai înţeles. Ăsta este visul meu.

— Dar cum rămâne cu biata de Amy? întrebă doamna Fraser. Trebuie să plătească ea toate facturile. Nici nu mă mir că munceşte aşa de mult.

— Amy îşi iubeşte slujba, spuse Doug, iar Amy tresări la această afirmaţie neprevăzută. Ei nu-i pasă.

— Dar când va avea un copil? Locul mamei este acasă, orice ar crede aşa-zisele feministe ca Jessica.

— Acuma, n-o critica pe Jessica, se băgă Alan. Nu e nimic rău în modul cum ne ducem noi viaţa.

— Ei bine, aşa e. Numai că e un pic dureros, nu, când vezi ce încântată e aia mică la vederea unei bucăţi de prăjitură făcute în casă.

— Uite ce e, spuse Doug, las-o moartă. Şi reveni la tatăl lui. Tată, îţi mulţumesc pentru oferta amabilă, însă dată fiind condiţia pusă, n-o pot accepta. Şi ştiu că Amy mă va sprijini în asta.

— Eu...

Tot ce putea vedea Amy în faţa ochilor era o viaţă plină de dimineţi insuportabile şi operaţii târzii, corvezi şi bătăi de cap şi femei ca Sophia Franklin – şi un copil pe care n-avea să-l vadă nicicând. Întotdeauna îşi promisese că-şi va lua o pauză lungă de la muncă, în care să se dedice familiei. Mama ei fusese mereu acasă, pentru ea, şi era decisă să facă şi ea acelaşi lucru.

— Nu, Amy?

— Desigur, spuse ea încet, uitându-se la dalele de piatră. Desigur.

Şi, desigur, Doug avea dreptate. Nu-şi putea abandona visul pentru o mită în numerar. Nici ea nu şi-ar fi dorit să ajungă precum oribilul de Alan. Dar, în acelaşi timp, banii ăia ar fi fost atât de nemaipomenit de folositori. Fără ei, nu aveau cum să facă un copil. Ei bine, puteau, erau mulţi oameni fără bani care făceau copii, însă avea să fie aşa de al dracului de greu în apartamentul lor minuscul, iar bietul bebeluş ar fi trebuit să meargă la creşă de micuţ, ceea ce era împotriva a tot ceea ce credea Amy.

Ar fi trebuit să vorbească cu Doug, dar, la fel cum se petrecuse când să-i dea papucii lui Danny, nu-şi putea face curaj.

Înapoi la Londra, într-o noapte când ieşiseră cu formaţia, fusese nevoită să asculte, cu dinţii încleştaţi, cum Doug relata versiunea lui.

— Păi eu cred că ai făcut foarte bine, spuse Pinny, aşa cum putea s-o facă numai cineva care deţinea un cont în bancă imens. Eşti un artist, nu un sclav. Ce crezi, Amy?

— Ei bine...

— Ei bine, ce? Dacă Doug ar fi fost un om de afaceri la costum, n-ar mai fi fost Doug. Şi tu nu l-ai mai fi iubit. *Noi* nu l-am mai fi iubit.

Acel *noi* o făcu pe Amy să simtă un fior pe şira spinării. Decise să fie mult mai puţin încordată şi mult mai iertătoare faţă de Doug pe viitor; să-l accepte pentru ceea ce era el, nu pentru ce voia ea să fie. Dar în dimineaţa următoare, în drum spre cabinet, se trezi că-i caută numărul lui Danny în agendă. Pentru o secundă nebunească, se gândi să-l sune. Danny chiar nu fusese aşa de rău, nu? Îi aducea mereu micul dejun la pat în weekenduri şi adora copiii. Bine, nu simţise niciodată pentru el pasiunea aia animalică pe care o experimenta acum cu Doug, însă nu-ţi puteai construi viaţa pe bazele unei pasiuni animalice. Amy scutură din cap, ca să se elibereze de nebunia asta. Doug era bărbatul ei şi, cu bani sau nu, aveau să se descurce. Condiţiile nu erau mereu cele mai bune, dar când erau ele ideale?

34

Amy tocmai îşi dădea a doua oară cu ruj, când îi sună telefonul. Se aşteptase să fie cei de la recepţie, care să-i spună că Bentley-ul aştepta în garaj.

— Alo?

— Amy?

— Lisa! Amy fu străbătută de un fior la gândul felului nepoliticos în care o ştersese cu o zi în urmă. Ce mai faci?

— Sunt bine, mulţumesc. Amy se pregăti pentru un reproş, însă Lisa continuă: Uite, te-am sunat pentru că Simon e nervos că m-ai ţinut aşa de târziu ieri şi i-am spus că i-ai putea explica personal.

Vocea ei era teatrală, înceată, încărcată de avertizări. Amy prinse mesajul.

— Bine, spuse ea, însă Simon era deja la telefon.

— Alo?

— Bună, Simon. Îmi... pare rău că am ţinut-o pe Lisa aşa de târziu ieri-seară. Am mers pe plajă şi... am adormit, iar ea n-a vrut să mă trezească şi am pierdut ultimul tren spre Roma.

La dracu'! Amy habar n-avea ce îi spusese Lisa înainte. Dar auzi un mormăit uşurat.

— N-a ajutat nici faptul că i-a picat din nou bateria la afurisitul de mobil, încercă el.

— Nu, a fost un coşmar! Eu mi l-am pierdut pe al meu şi n-am ştiut cum să folosim un telefon fix italienesc, aşa că...

— Bine, Amy. Îţi accept scuzele. Acum la revedere.

Şi închise. Amy mai aşteptă câteva minute, să vadă dacă Lisa avea să revină cu un telefon, însă nu se întâmplă nimic. Evident, ziua petrecută în Ostia se transformase într-o noapte. Tot nu reuşea s-o învinovăţească pe Lisa, pentru că Massimo era aşa de atrăgător, în comparaţie cu Simon. Dar de ce era ea cu Simon, până la urmă? Cu siguranţă, promisiunea unui jacuzzi nu putea fi suficientă.

Gândindu-se la asta, luă liftul şi coborî. Hal o aştepta în Bentley. Purta un tricou verde şi o pereche de pantaloni călcaţi la dungă. Când urcă Amy, se uită la ea de sus până jos.

— Hei. Ce porţi?

Amy se uită la ea.

— Rochia mea Prada.

— Dar n-ai purtat-o şi noaptea trecută?

Inima lui Amy bătu cu nelinişte.

— Păi da, însă e singura rochie frumoasă pe care o am.

— La dracu', spuse Hal şi se uită la ceas. Avem vreme de un ocol? Magazinele mai sunt deschise? Îţi pot cumpăra altă rochie.

— Oh, nu, nu, nu, strigă Amy, pe jumătate tentată, însă în principiu îngrozită. Nu te-aş putea lăsa.

— În orice caz, magazinele tocmai se închid, *signor*, îl informă şoferul.

— Oh, bine. Bine, nu-ţi face griji. Oricum, arăţi tare drăguţ.

— Mulţumesc, spuse Amy cu o voce plată. Înghiţi în sec şi încercă să schimbe subiectul. Deci cu cine luăm cina?

Hal se lăsă pe spate.

— Cu Callum, care este agentul meu şi un vechi amic. Îţi aduci aminte că a încercat să ne oprească aseară, când am plecat împreună de la petrecere? Slavă Domnului, n-a reuşit. Însă e un tip de treabă, aşa că aş vrea ca voi doi să vă cunoaşteţi. Poate şi pe prietena lui, Robyn. Deseori îl însoţeşte la chestiile astea, deşi ieri ea n-a fost aici. Am vrut să întreb dacă vine şi ea, dar am uitat. În afară de asta, nu sunt sigur cine mai vine. Cred că a spus ceva şi de Dominique. E un model, ai s-o recunoşti, sigur o să fie îmbrăcată numai în haine de designer. Tu ai să fii o privelişte înviorătoare. Când Amy se clătină din cauza insultei neintenţionate, el mai spuse: Şi cu prietenul ei, Vlad.

— Nu e şi el model? spuse ea cu nelinişte.

Suna hidos. Fantezia ei de mai devreme, în care se închipuia pe sine ca iubită a lui Hal, fu înlocuită de indiciul de rău augur al unui viitor în care toată lumea era mai înaltă, mai subţire, mai drăguţă şi mai bogată ca ea.

Hal chicoti.

— Doamne, nu. Doar dacă nu vorbeşti de agenţia urâţilor. Nu, Vlad este un magnat rus, care deţine întreaga Siberie. Am auzit că se gândeşte să cumpere un club de fotbal. Eu m-am gândit să încerc să-l conving să facă o ofertă pentru oraşul Didcot.

Amy nu mai asculta. *Aş vrea ca voi doi să vă cunoaşteţi.* Vorbe de iubit cu intenţii serioase. Nu ştia cum să mai răspundă, aşa că se uită pe fereastră la noaptea romană. Armate de turişti năvăliră pe Via Nazionale, iar o formaţie indiană îşi făcu drum printre ei precum un şarpe portocaliu. Restaurantul la care mergeau era înconjurat de un crâng de lămâi şi se afla într-o suburbie deluroasă unde, potrivit şoferului Bentley-ului,

aveau case toţi miniştrii executivului. Hal şi Amy merseră pe jos de-a lungul unei terase mari, acoperite cu viţă, după care fură conduşi la o masă din colţul îndepărtat din stânga, unde o mulţime de oameni fiţoşi vorbeau şi râdeau tare.

— Hal! strigă una dintre femei, ridicându-se în aşa fel încât toată lumea să-i poată admira trupul tras ca prin inel şi părul blond, platinat. Hei, aici. Oameni buni, uitaţi, e Hal.

— La dracu', spuse Hal. E afurisita de Justina. Am să-l ucid pe Callum.

Dar înainte să apuce să mai zică ceva, se trezi înconjurat. În vreme ce el strângea mâini şi trimitea bezele prin aer, Amy rămăsese acolo sfioasă, ca un bebeluş în prima zi de creşă. Hal îşi drese vocea numai când se lăsă tăcerea.

— Deci, oameni buni, ea e Amy.

— Bună, Amy, spuseră toţi de la masă, în cor.

Amy ridică o mână timidă în semn de salut.

— Amy, ea e Dominique. Justina. Vlad şi, scuze, Trader?

— Trailer, şuieră partenerul Justinei, care era foarte tânăr şi purta o şapcă de baseball care îi ascundea faţa destul de plină de coşuri.

— Ce zici, numele lui de familie o fi Garbage[1]? murmură Hal la urechea lui Amy, iar ea îşi reprimă un chicotit.

— Unde e Flora, Hal? întrebă Dominique.

Tipa avea o faţă pe care puteai să faci fără probleme exerciţii de geometrie. Aşa cum spusese Hal, Amy o recunoscu imediat.

Hal clipi rapid.

— Flora? E prinsă în Jamaica. Fetele au pojar.

— Pojar! Oh, Doamne, bietele de ele. Trebuie să le trimitem un cadou de însănătoşire. Draga

1. Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, *garbage trailer* înseamnă „remorcă de gunoi".

de Flora. Transmite-i dragostea mea, când mai vorbiţi. Ce femeie uluitoare!

— Hei, Amy, spuse o voce din spatele ei.

Se întoarse: era Callum. Simţi o uşurare imensă când văzu o figură cu adevărat prietenoasă.

— Haide să-ţi luăm ceva de băut. Un pahar de Krug?

— Oh, nu, mulţumesc, spuse Amy.

Se simţea suficient de prost şi fără să mai adauge alcool.

— Eşti sigură? Sau preferi Cristal? Dom Pérignon? Sau poate un cocteil? Ia loc, oricum, spuse el, bătând un scaun de lângă el.

Amy fu impresionată de cât de dornic era să se facă plăcut.

— E în ordine, spuse ea şi se aşeză. Numai un pahar cu apă, mulţumesc.

În vreme ce ceilalţi tot mai mormăiau, Amy studie meniul. Nu că-i era deosebit de foame, era încă sătulă de la picnic, însă cel puţin asta o ţinea ocupată. La stânga ei, Callum era adâncit în conversaţie cu Justina, în vreme ce, la dreapta ei, Vlad, care arăta ca un cartof împerecheat cu un câine Shar Pei, mormăia în ruseşte la telefonul lui Platinum. Hal râdea zgomotos cu Dominique şi părea să fi uitat că Amy se afla şi ea acolo, în vreme ce Trailer, aşezat între Vlad şi Dominique, tot tasta pe BlackBerry-ul lui.

— Şi tu ce faci, Annie? întrebă Dominique în cele din urmă, ridicându-şi privirea din lingura de supă în care îşi admirase reflexia până atunci.

— Amy mă cheamă. Sunt medic.

— Da? Ce tare, spuse ea, deşi atenţia i se concentrase la meniul scris cu litere în relief. Oh, Doamne, au *gazpacho*[1]! Asta n-are practic nici o calorie. Deşi au tendinţa să toarne ulei peste el,

1. Supă de roşii tradiţională din Andaluzia.

dacă nu te uiți. Zâmbi cu condescendență spre Amy. Ești așa de norocoasă că ai o slujbă care nu-ți cere să ai grijă la siluetă. Eu am parte de multe rahaturi de când cu chestia asta cu mărimea zero. Ca și cum e vina mea că sunt slabă din naștere.

— Și ce faci tu? întrebă Amy, deși știa.

Dominique ridică o sprânceană perfectă.

— Oh, scuze, n-am spus? Sunt manechin.

— Dom e imaginea liniei de lenjerie de zi Jodanne, interveni Vlad brutal, după care reveni la treaba lui.

— Oh, de asta îmi pari așa de cunoscută, spuse Amy înainte să se poată opri.

Dom păru enervată.

— Am făcut-o numai pentru că primeam așa de mulți bani. Și nu prea îți dai seama că sunt eu, după cum am ieșit în poze.

— De asta am terminat-o eu cu modellingul, spuse Justina de la celălalt capăt al mesei. Uram ca fața mea să fie asociată cu toate produsele alea de prost gust. Actoria îți oferă mult mai multe satisfacții.

Cina se dovedi a fi o mizerie completă. Dominique îl monopoliză pe Hal, Justina și Trailer își petrecură toată seara cu limbile încârligate. Amy încercă să vorbească cu Vlad, care se afla la dreapta ei, însă la orice încercare de conversație, el pur și simplu se încrunta, după care revenea la telefonul lui. Callum îi tot zâmbea cu amabilitate, dar de fiecare dată când încerca s-o întrebe ceva, era întrerupt de câte una din celelalte femei.

N-ar fi trebuit să vină. N-ar putea să facă niciodată parte din această lume. *Gândește-te că nu ești aici, închipuie-ți că toate astea le vezi de fapt la televizor*, incantă ea. Peste o lună, va fi o poveste amuzantă de împărtășit cu Gaby. Gaby, pe care n-o sunase toată ziua! Amy se simți copleșită de remușcări. Ce persoană groaznică

era, să uite de prietena ei cea mai bună din cauza lui Hal Blackstock. Avea să se strecoare de acolo s-o sune, şi asta numaidecât. Simplul gând o linişti, aşa că se uită în jur, pe terasă: era plină de grupuri vesele, care vorbeau zgomotos şi-şi ciocneau paharele. Un bătrân stătea singur la masă, într-o cămaşă imaculată cu butoni şi pantaloni fără pense, din flanel, cu o farfurie de paste goală în faţă. Tot înmuia o lingură lungă într-un borcan, după care o lingea încet. Şocată, Amy îşi dădu seama că era castronul comun cu parmezan.

— Ai vreo veste de la Sukey? o întrebă Justina pe Dominique.

Dominique părea mai fericită ca niciodată.

— Se pare că a fost dată afară din campania Eres.

— Nu mă surprinde. Deşi ai fi zis că toată Cola aia avea s-o menţină suficient de subţire.

— Prea multe nopţi pierdute prin Chinawhite.

— Miau, spuse Callum în urechea lui Amy, care chicoti, uşurată că exista cineva pentru care nu era complet invizibilă. La dracu', e un coşmar cu Justina aici. Ea şi Hal se urăsc, dar a auzit că sunt eu în oraş şi a aflat de planurile mele, aşa că a insistat să ni se alăture.

— Oh. Bine.

Amy nu avea nimic de zis în problema unei cine distruse de un star de primă mână.

— Deci am înţeles eu bine, Amy, chiar eşti medic?

— Corect, medic generalist.

Callum avea o faţă drăguţă – nu frumoasă, însă veselă şi prietenoasă.

— La dracu'. Adică tu chiar ai o slujbă serioasă? Nu cred că i s-a permis vreodată cuiva care primeşte un salariu lunar să fie în prezenţa lui Hal.

Amy zâmbi politicos.

— Ca să nu mai zic nimic de prezența în viața lui Hal.

Tonul lui era plin de înțelesuri.

— Oh, dar eu nu fac parte din viața lui Hal, spuse Amy rapid. Suntem doar amici. S-a întâmplat să stăm la același hotel și... am intrat în vorbă și...

— Doar amici? Atunci fii atentă: e spre binele tău s-o ții tot așa. Omul nu e obișnuit ca femeile să-i reziste, iar tu i-ai cam zdruncina orgoliul. Formația ta de medic te învață cum să alini încrederea de sine uzată a unui star?

— Desigur.

Zâmbi tocmai când li se aduse felul principal. Vlad se uită în jos la bolul lui de paste.

— Brânză, urlă el. Am nevoie de brânză.

— Desigur, domnule, spuse chelnerul, care reveni cu castronul comun.

Amy privi cu încântare și groază cum Vlad ridică lingura acoperită cu scuipat geriatric și aruncă parmezan din belșug peste crabii din fața lui.

— De ce zâmbești? întrebă Callum, cu o curiozitate veritabilă.

— Oh, nimic. Deci, Callum. Hal a spus că iubita ta ar putea fi și ea aici.

Callum scutură vesel din cap.

— Iată cât de mult interes arată Hal pentru viața mea personală. Robyn și cu mine ne-am despărțit acum două luni. Dacă ar fi întrebat de ea, i-aș fi spus.

— Regret, spuse Amy abătută.

— Nu trebuie, răspunse Callum și ridică din umeri. Îi trecuse vremea, a fost un final firesc. Fără sentimente rănite. Foarte rar se întâmplă să ai parte de așa o despărțire amiabilă. Apreciez asta. Iar Hal – ei bine, el e talentatul. Nu-i nici

un motiv pentru care ar trebui să-l intereseze pe el viaţa mea neînsemnată. De altfel, nu-l interesează pe nici unul dintre clienţii mei.

Vorbise fără pic de amărăciune.

— Totuşi, ar fi trebuit să întrebe..., spuse Amy emoţionată, însă înainte ca el să mai apuce să spună ceva, Dominique îl trase de braţ, aşteptându-se să ştie şi să-i povestească ultima bârfă despre Kate Moss.

Amy se ridică şi merse la toaletă. În timp ce se spălă pe mâini, se privi fix în oglindă. Prin puterea magică a osmozei, se părea că modelele îi supseseră tot machiajul. Faţa îi era pală ca grăsimea, toate petele de pe ten îi luceau acum ca nişte faruri într-o noapte de iarnă, iar genele îi arătau ca ale unui albinos. Îşi dădu seama că rujul şi peria îi rămăseseră în geantă, sub masă.

— Ce fac eu aici? spuse ea cu voce tare, privindu-se în oglindă. Eu nu aparţin lumii ăsteia, eu vreau să merg acasă. Acasă, unde mi-e locul.

Dorindu-şi să-şi poată amâna revenirea la masă, se duse pe terasa din spate. Dedesubt, Roma căpătase un aspect spectaculos, în roşul, albastrul, verdele şi albul luminilor care luceau acolo, ca şi cum o mână uriaşă ar fi împrăştiat pietre preţioase peste oraş. Luna rătăcea palidă pe cerul de deasupra ei. Amy se uită în sus la ea, întrebându-se dacă şi Doug făcea asta acum. Nu, probabil că se strecurase deja sub un cearşaf, alături de Pinny.

— Amy? spuse Hal, din spatele ei.

Ea tresări.

— Oh, bună.

— Eşti bine?

— Da. Sunt bine.

Veni spre ea şi-şi puse mâna în jurul umerilor ei.

— Îmi pare rău. Ştiu că te-ai plictisit. Dom e aşa de plicticoasă, iar Justina e o afurisită.

Amy chicoti.

— Tu ai spus-o, nu eu.

— Dar, te rog, să nu-ţi treacă cheful. Oamenii ăştia nu sunt prietenii mei. În afară de Callum – iar el e în regulă, nu?

— Callum e minunat. Dar, oricum, nu-mi pasă, sunt aici doar pentru seara asta.

— De fapt, spuse el moale, aş vrea să te afli în viaţa mea pentru mai multă vreme.

Ea se întoarse şi îl privi. El o luă în braţe, se aplecă şi, pentru a treia oară în douăzeci şi patru de ore, o sărută uşor pe buze. După care o împinse cu blândeţe şi, ţinându-i ambele mâini, se uită în ochii ei. Amy simţi cum i se învârte capul, totul era nemaipomenit de ciudat.

— Eşti aşa drăguţă. Cred că mă îndrăgostesc de tine. Vrei să vii mai târziu în apartamentul meu? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Amy, flatată, însă confuză. Va trebui să mă gândesc.

— Eu aş vrea să vii, spuse el. Dar acum mai bine am reveni la masă, înainte ca vaca de Dominique să continue cu veştile din lumea largă[1].

Când reveniră pe terasa din faţă, toată lumea tăcea. Amy se uită nervoasă în jur, nesigură dacă nu cumva fusta i se prinsese în chiloţi. După care îşi dădu seama că nimeni nu se uita la ea şi că toate privirile erau îndreptate spre colţul din stânga, unde o femeie frumoasă cu părul negru stătea în picioare, într-o rochie lungă şi portocalie.

Amy îl privi pe Hal, care arăta de parcă ar fi văzut o stafie.

— Bună, Hal, spuse Marina. Ce surpriză.

---

1. *News of the World*, în orig. – aluzie la ziarul săptămânal britanic (n.r.).

35

Soarele răsărise deja, iar Hal se afla pe terasa lui, înfăşurat într-un halat de baie şi privind cum soarele se înalţa peste grădini. Pentru a doua noapte la rând, nu dormise mai deloc, dar în vreme ce cu o noapte în urmă totul fusese plin de emoţie, în seara asta era din cauza şocului. Întâlnirea cu Marina de la restaurant îl lovise ca o rachetă. Nici nu putuse să respire ca lumea. Slavă Domnului, era actor şi reuşise cât de cât să se adune, să facă un pas în faţă, s-o sărute pe obraji, să-i inhaleze bine cunoscutul parfum de ambră de la Prada şi să bâlbâie ceva de genul: „Ce drăguţ!" şi „Ce surpriză", cât ea îi zâmbise şi spusese că da, nu-i aşa, şi adăugând că Fabrizio tocmai ajunsese acolo cu iahtul lor şi aveau să petreacă numai câteva zile la Roma, înainte să se îndrepte spre sud, în Insulele Eoliene.

— Felicitări pentru *Pomul*, spuse ea. Faţa ei nu avea absolut nici o expresie. Fabby şi cu mine l-am văzut când am fost în State luna trecută.

— Mda, bubui o voce în spatele ei – un amestec curios de accente din Cape Cod, Belgravia şi Colegiul Aiglon, din Elveţia. A fost un succes. Bravo, Hal.

Şi iată-l pe Fabrizio, aşa de bronzat că arăta ca şi cum ar fi fost sculptat dintr-un butuc de stejar lucios, apropiindu-se şi întinzându-şi mâna păroasă şi plină de inele.

— Mulțumesc, murmură Hal. Ah, felicitări, Fabrizio.

— Flora e aici? întrebă Marina, cu vocea ei înțepătoare, uitându-se în jurul mesei. Hal observă atunci o piatră de mărimea unui glob ocular pe mâna ei stângă. Oh, bună, Dominique. Te-am văzut în reclama de la Jodanne! Callum, dragă, ce mă bucur să te văd. Justina. Tray. Vlad.

Ochii ei albaștri care, dacă ar fi fost un pic mai depărtați unul de altul, ar fi făcut-o să arate sinistru, se întoarseră spre Amy.

— Bună, spuse ea, oferindu-i mâna dreaptă – lucru deloc ușor, dată fiind cantitatea de bijuterii care atârna pe ea. Eu sunt Marina.

— Eu sunt Amy.

— Fetele Florei au pojar, spuse Hal cu voce tare, iar Marina rosti, afișând cea mai slabă expresie de mirare (Botoxul nu-i permitea mai mult):

— Oh, ce păcat. Ei bine, uite ce e, mai bine să nu-i mai facem să aștepte pe cei de la masa noastră. Mi-a părut bine să te văd, Hal. Pe curând.

Și, cu un foșnet de mătase și un clămpănit de tocuri Gucci, plecă.

Hal se luptase apoi să mențină lucrurile pe linia de plutire, însă știa că nu prea se descurcase ca lumea. Nu putea pricepe cum fata asta pe tocuri, care prezenta un concurs idiot de modelling, tot mai putea avea așa un impact visceral asupra lui.

Fusese într-atât de hipnotizat la vederea ei, că uitase de-a dreptul de Amy. Numai când Callum îi puse o întrebare foarte directă despre medicina modernă și ea răspunse cu o voce moale, aproape speriată, își aduse el aminte de prezența ei. Iisuse. Cu o jumătate de oră mai devreme îi spusese că era îndrăgostit de ea, crezând că ea era salvarea lui, cheia către o viață mai bună.

Îi zâmbise peste masă, dar ea nu-l văzuse. În mașină, pe drumul de întoarcere, încercase să fie drăguț cu ea, să-i spună cât de frumoasă era, cât de trist se simțea el, însă curând obosi foarte tare. Poate că tot soarele de peste zi fusese un pic prea mult pentru el, îl dăduse gata. Avusese parte de o seară drăguță, iar ea era foarte dulce, și totuși n-o deranja să meargă ea mai întâi la hotel, după care avea să vină și el, mai târziu?

O sărută platonic pe frunte și o privi cum intră singură în hotel. Se simțea prost, evident. Însă nu suficient de prost ca să sară din mașină și s-o urmeze. Avea propriile probleme de care să se ocupe mai întâi.

Acum încerca să analizeze ce se petrecea cu adevărat în viața lui. Avusese viziunea asta a unui nou început cu Amy. Persoana cu care să poată locui în suburbii, cu care să râdă și să înoate așa, ca ieri, departe de tot, de toate petrecerile și sesiunile foto și întâlnirile cu Justina și de cinele ca cea din seara asta.

Dar problema pe care Hal o realiza acum cu o luciditate neașteptată era că el se simțea îndrăgostit de *ideea* pe nume Amy, nu de Amy însăși. Exact ca într-un film, când își strângea ochii și șoptea un „te iubesc" actriței din brațele lui: vorbea serios la momentul respectiv. Dar el nu putea fi îndrăgostit de-adevăratelea de Amy, oricât de încântătoare ar fi fost ea, pentru că de-abia o cunoscuse, așa cum de-abia le cunoscuse și pe partenerele de film pe care le ținea în brațe. La fel fusese și cu Flora: se îndrăgostite de *imaginea* acestei actrițe talentate, profunde înainte să vorbească măcar cu ea, și nu făcuse nici un efort real de a cunoaște adevărata femeie din spatele imaginii, oricare ar fi fost ea.

De Marina chiar fusese îndrăgostit, cu tot cu unghiile ei de la picioare aruncate în toaletă,

însă, pentru că anumite părți din ea nu se ridicaseră la nivelul idealului lui Hal, o lăsase să plece. Fusese o greșeală teribilă, trebuia s-o câștige înapoi. Marina era singura femeie pentru el; fusese dintotdeauna și așa avea să rămână.

Atunci îi sună telefonul.

— Alo?

— Hal?

— Marina!

Telepatie: mereu simțiseră legătura asta. Îi citise gândurile și sunase ca să-i spună că totul era în ordine.

— Mi-a părut bine să te văd aseară. A fost amuzant.

— Da, spuse Hal.

— Voiam să știu... Fabby are ceva treabă în dimineața asta. Mă gândeam că poate am putea lua micul dejun împreună. Adică, mai spuse ea, dacă nu ai alt angajament.

— Ar fi minunat, spuse el, ridicându-se în scaun și trecându-și mâinile prin păr.

— Să vin eu la tine? Am putea lua micul dejun în apartamentul tău. Ar fi mai intim decât într-un restaurant, nu crezi?

— Desigur.

Inima lui Hal bătea așa de tare, că de-abia se auzea vorbind.

— Am să fiu acolo într-o jumătate de oră.

Hal se duse la duș, cu inima cântându-i *Aleluia*. I se acordase o grațiere. Marina era pe drum și avea să-i spună că-l iubește, că tocmai își dăduse seama de asta, că scăpase de idiotul de Fabrizio și că acum totul avea să fie bine. Or să-și petreacă toată ziua în pat, iar în cele din urmă, el avea să-i ceară să se mărite cu el. Or să meargă să se stabilească la țară și or să aibă toți copiii pe care și-i dorea ea.

— Mulțumesc, Doamne, mulțumesc.

Comandă ceea ce știa că-i plăcea ei – pâine prăjită și cremă de drojdie, o ceașcă mare de cafea, o cupă cu portocale roșii proaspăt stoarse și o sticlă de șampanie. După care se îmbrăcă, înjurând că bluza lui preferată, cea verde, era murdară de ieri. Merse la seif, își tastă data de naștere și scoase cutia imensă cu inelul, pe care o puse pe masa de la fereastră. După care se întinse pe spate și aștepta.

Nu întârzie decât o jumătate de oră, ceea ce nu era rău pentru Marina. Când deschise ușa, ea stătea singură în prag, îmbrăcată în niște jeanși mulați, din velur închis la culoare; în sus avea o bluză din pânză cu buline, foarte decoltată.

— Bună, spuse ea, transfigurată ca o adolescentă la un concert al unei formații de băieți.

— Bună.

Intră în camera de zi, trecu pe lângă el și merse direct pe terasă.

— E cel mai bun apartament din hotel? Sunt sigură că Fabby și cu mine am stat într-altul mai bun.

— Ai dreptate. Mai sunt câteva mai bune. Dar într-unul e Justina, iar în altul doi în luna de miere.

— De ce să vii în luna de miere, în august, la Roma? Eu merg cu Fabrizio în Maldive, spuse ea și-i zâmbi triumfătoare. Avem acolo insula noastră particulară.

— Mereu ai vrut să mergi acolo.

— Dar tu spuneai că te-ai plictisi, prins pe o bucată de nisip și fără altceva de făcut decât să te uiți la pești.

Marina tot mai zâmbea, însă tonul ei era acuzator. Femeile nu uitau nimic, niciodată.

— Am fost un idiot. Sunt sigur că ar fi fost uluitor, spuse Hal și o urmă pe terasă, un pic paranoic că i-ar putea vedea cineva, dacă se uita în sus. Am comandat micul dejun.

— Oh, ce dulce, Hal, spuse ea absent, aplecându-se peste balustradă. Dar nu cred că am să stau. Voiam numai să-ți spun la revedere într-un mod un pic mai personal, față de noaptea trecută. A fost cam ciudat, nu? Cum se uita toată lumea la noi, vreau să zic. Nu am avut ocazia să spun ceea ce-mi plănuisem de multă vreme, în caz că aș fi dat peste tine.

Lui Hal i se opri inima în loc.

— Adică?

— Că îți doresc tot binele din lume cu Flora. Asta dacă ea e suficient de norocoasă să te agațe: pentru că, de fapt, eu te-am purtat în suflet multă, multă vreme, Hal Blackstock. Am crezut că n-am să te uit niciodată; obișnuiam să adorm plângând în fiecare noapte. Ca un animal. Dar apoi l-am cunoscut pe Fabby, iar el este așa de dulce și bun, că am început să mă vindec treptat, iar în cele din urmă mi-am dat seama că e mult mai bun pentru mine decât ai fi putut tu vreodată. El e un bărbat, nu un copil. Știe ce vrea și poate să-mi ofere ceea ce-mi doresc.

— Dar...

Ea își ridică mâna, oprindu-l.

— Nu e vina ta, Hal. Ești o persoană foarte dulce. Ești amuzant și arăți bine. Nu ești un actor rău, deși probabil că n-ar fi trebuit să faci *Pomul*. Numai că nu știi ce vrei de la viață. Sau poate că ziarele nu au dreptate, și tu o vrei pe Flora. Și dacă așa e, atunci sunt sigură că veți fi foarte fericiți împreună.

— Eu...

— Deși, desigur, poate că Flora e deja istorie. Dominique mi-a scris un SMS despre partenera

ta de seara trecută. Se pare că e medic. Foarte sus ţinteşti, Hal, sunt cu adevărat impresionată. Ei bine, dacă ea e aceea, atunci, din nou, mult noroc.

Marina fusese mereu o actriţă groaznică. Privind cum îi luceau ochii, cât de tare i se strângeau buzele, cum îşi frângea degetele pline de bijuterii, Hal era sigur că spunea asta doar ca să-l rănească, ca să-şi ia revanşa pe care o merita. Deci acum era momentul s-o facă, să ia inelul şi să strige: „Marina, te ador, mereu te-am adorat. Am fost un snob şi un imbecil şi am greşit totul".

Dar nu putu s-o facă. Nu, cuvintele i se poticniră în gât. Vechea frică a lui Hal, să nu se facă de ruşine, să nu fie văzut încercând şi nereuşind – frica asta îl reţinu şi acum.

— Ei bine, eu sunt foarte fericit pentru tine, Marina, spuse el în schimb. Fabrizio e un tip minunat, iar eu cred că sunteţi perfecţi unul pentru celălalt. Sper să mă invitaţi la nunta voastră.

— Sper să mă inviţi tu la a ta.

Marina zâmbi, însă ochii ei negri erau trişti.

— Deocamdată nu-i nimic stabilit, însă am să te ţin la curent, spuse el şi arătă din cap spre masa cu micul dejun, simţindu-şi inima ca de piatră. Eşti sigură că nu vrei să stai?

— Nu, mulţumesc, spuse ea, se opri pentru o clipă, după care spuse: Apropo, ştiu că toată lumea credea că eu eram biata victimă care-şi rodea unghiile pentru bărbatul care o înşela. Dar şi eu am avut aventuri. Andre. Robbie. Daniel, mai spuse ea şi rânji slab. Voiam să ştii doar că nu a fost numai de o parte, aşa cum se pare că te gândeai tu.

— Nu te cred.

— Păi... n-ai să ştii niciodată, nu?

Se aplecă în faţă şi-l sărută pe obraz, iar Hal îi mirosi parfumul învăluitor. Îşi dori s-o apuce, s-o sărute apăsat, s-o împingă în pat, dar tot ce putu să facă a fost să spună:

— Distracţie plăcută pe iaht.

— Da, o să ne distrăm, spuse ea din uşă. Plecăm diseară la zece. Tu şi Flora, sau cine-o fi, ar trebui să ne însoţiţi la un moment dat.

— Mi-ar plăcea, spuse el cu o voce spartă şi închise uşa, după care Marina Dawson ieşi din viaţa lui.

36

Şi Amy avusese parte de o noapte agitată. La şase, era deja în picioare şi se uita în gol la tavan. Toate iluziile îi fuseseră risipite noaptea trecută. Vreme de câteva ore, putuse să se amăgească gândindu-se că între ea şi Hal era cu adevărat ceva, că el avea s-o răpească, s-o transforme în iubita unei vedete de film, însă la cină se schimbase totul. Nu putea fi niciodată parte a vreunui scenariu de Hollywood, se amăgise crezând asta. Nu era suficient de drăguţă sau strălucitoare ca să fie acceptată în acel cerc – şi nici nu voia să facă parte din el.

În orice caz, nu asta era important. Important era că Hal nu era îndrăgostit de ea, orice ar fi spus el. El era îndrăgostit de Marina – şi fusese orbitor de evident. După apariţia ei, arătase de parcă i se scursese toată viaţa din el.

La amintirea umilinţei, simţi lacrimi fierbinţi pe obraji. De fapt, nu plângea pentru că l-ar fi pierdut pe Hal, pentru că trebuia să recunoască faptul că nici ea nu era tocmai îndrăgostită de el. Era mult mai copleşită de ideea unui tip aşa de strălucitor care să îi ia locul lui Doug. Nu, lacrimile ei erau pentru faptul că era din nou singură.

Nu avea să mai cunoască niciodată pe cineva. Ei pur şi simplu nu-i ieşea chestia asta cu relaţiile.

Încă o dată, își aminti de pregătirea nunții. Cu numai șase luni în urmă, tot nu găsise un oficiu de stare civilă, nici nu alesese o rochie, iar în legătură cu meniul nu fusese luată nici o decizie. În parte, asta se datora faptului că Doug era complet dezinteresat, îi spunea că ar fi fost fericit să se lase dus de val, mai ales pentru că era așa de des plecat în turneu. Amy se simțea confuză din cauza absențelor lui. Era bântuită de gândul a ceea ce ar fi putut face el, dezlănțuit și înconjurat de fetele care însoțeau formațiile. În același timp, era minunat să poată veni acasă și să găsească apartamentul exact cum îl lăsase dimineața, să se poată băga în pat cu o bandă pentru puncte negre pe nas și un teanc de reviste alături, și să se uite la *Catwalk* cu Marina Dawson.

În nopțile când Doug nu era plecat, el venea deseori frânt și voia să se prăbușească în pat, iar ea trebuia să-l sâcâie, ca să iasă în oraș. Își aminti de groaznica noapte de februarie când merseseră la cină la Gaby și PJ, în noua lor casă, în care tocmai se mutaseră.

— Chiar trebuie să mergem? gemuse Doug, când se așezaseră unul lângă altul în metroul de pe linia de nord, înarmați cu un buchet de flori și o sticlă de Cava. PJ e așa de al dracului de plicticos. Și Dumnezeu știe pe cine au mai chemat, cu care să ne plictisim împreună.

— Va fi amuzant, spusese Amy, deși știa ce voia Doug să zică.

Mulți dintre prietenii lui PJ erau atât de anoști, că era aproape dureros: slujbe în City și o obsesie pentru bonusurile de șase cifre, pe care Amy le găsea grețos de obscene.

Trenul opri în stația Waterloo, iar în el urcă un cuplu. Un bărbat înalt, care avea un aer plăcut și purta o haină albastră, și o fetișcană drăguță, într-un hanorac cenușiu. El se aplecă și

o sărută pe nas, iar ea râse. Cu o tresărire dezgustată, Amy îşi dădu seama că era Danny. Atunci se îngropă în exemplarul *London Lite* pe care îl luase cu ea. Nu voia ca el s-o vadă obosită, tensionată, cu acest bărbat îmbufnat alături de ea, care se mai şi comporta ca un adolescent. Danny îi arătă fetei ceva la o reclamă de pe perete, iar ea râse din nou. Păreau aşa de plăcuţi şi normali. De ce respinsese ea o astfel de viaţă, pentru o lume care i se părea din ce în ce mai mult că nu-i oferă nimic altceva în afară de prieteni rataţi cu haine strâmte, Jack Daniels şi *joint*-uri jamaicane de bună calitate.

Din fericire, cei doi coborâră la staţia următoare, aşa cum sperase Amy. Însă ea rămase încordată pe tot restul drumului spre Gaby. Starea de spirit nu i se îmbunătăţi când uşa de pe Sylvester Street, numărul 49 fu deschisă nu de PJ cel cu faţa roşie, ci de Pinny.

— Bună...? Ce faci tu aici?

Întrebarea lui Amy sună mai nepoliticos decât intenţionase ea.

— Am dat peste Gaby pe Oxford Street şi m-a invitat, explică Pinny, radioasă ca de obicei.

Era îmbrăcată cu un costum care o făcea pur şi simplu să arate precum Kate Hudson care alerga pe plaja din Malibu. Amy semăna mai degrabă cu Vicky Pollard[1] care tocmai ieşise de la magazinul din colţ cu un Rothmans în mână.

Doug arăta ca şi cum tocmai ar fi auzit că a câştigat la loterie.

— Bună, Pins, spuse el, sărutând-o.

Gaby apăru şi ea, cu un şorţ Cath Kidston.

— Bună. Uite ce oaspete-surpriză am eu pentru voi. Haideţi în camera de zi şi luaţi-vă ceva

1. Personaj al unui serial de televiziune britanic, cunoscut pentru mersul grăbit, cuvintele nearticulate şi vorbele aruncate în doi peri.

de băut, eu tocmai pregăteam *cassoulet*. Oh, ce flori drăguțe. Și Cava. Ce *interesant*.

— Archie mai e treaz? întrebă Amy plină de speranță, tânjind să-i mângâie căpșorul moale și pufos.

Gaby păru șocată.

— Desigur că nu, ora de culcare e la șapte fix.

— Pot să merg să-l văd?

— Nu vreau să-și iasă din ritm.

— Am să fiu tăcută ca un șoarece, se rugă ea. Te rog!

Archie dormea dus. Amy rămase în picioare și se uită uluită la carnea lui perfectă, fină și grăsună de bebeluș. *Voia și ea unul*. Îl privi cu invidie vreme de cincisprezece minute, după care coborî în camera de zi, unde se auzea Macy Gray. PJ stătea pe un scaun cu picior sculptat în stil marocan, iar un alt cuplu – el la costum, ea în jeanși și bluză din cașmir – se afla pe sofa. Pinny și Doug stăteau un pic prea aproape unul de altul ca să se poată simți comod.

— Amy! Ia ceva de băut. M-am gândit că te-ai pierdut acolo sus. Și dă-mi voie să te prezint. Ea e Nickey, iar el e Paul.

Își strânseră mâinile, și Amy află că Paul era bancher, iar Nickey lucra în PR. Locuiau mai jos pe stradă și aveau doi copii – niște „mici orori".

— Și, Doug, am aflat că ești într-o formație cu Pinny, aici de față, spuse Paul. Când te vedem în *Top of the Pops?*

Pinny și Doug se uitară doar unul la altul și chicotiră. Îi rămase lui Amy să explice că topul nu mai exista de câțiva ani.

— Nu pot să cred, spuse Paul, care părea destul de distrat. Îmi plăcea la nebunie *TOTP* când eram mic. Joi seara. Hristoase, ce s-au mai schimbat vremurile.

— Deci cum merge cu formația? întrebă PJ, fluturând un bol de *caju* pe sub nasul lui Doug.

— Merge. Câte un spectacol ici şi colo.

— Celor de la Pulp le-a luat doisprezece ani să reuşească, să ştii, spuse Amy, la fel de constrânsă ca întotdeauna să apere alegerea îndărătnică a iubitului.

— Pulp? Oh, da, Jarvis Cocker. El pe unde e acum?

Gaby îi îndemnă să meargă la masă.

— De fapt, am o idee în legătură cu formaţia, Doug, spuse ea, în vreme ce-i servea porţia de dovlecei prăjiţi în unt de arahide.

— Oh, da. Spune.

— De ce nu mergeţi voi la o audiţie pentru *X Factor*?

Urmă o tăcere scurtă, după care Doug şi Pinny începură să râdă.

— *X Factor*? Îţi poţi închipui? Ooo, Sharon, care-i verdictul?

— Nu văd de ce nu, spuse Nickey. V-ar oferi o rampă de lansare uluitoare. Cred că premiul e un contract cu o casă de discuri, în valoare de un milion de lire, mai spuse ea şi îl privi pe Doug mai de aproape. De fapt, ştii ce? Poate nu ţi-a spus nimeni, însă eşti imaginea la indigo a lui Simon Cowell.

— Simon Cowell? Pinny râse. Să ştii că are dreptate, Doug. N-am observat asta până acum. Dar aţi putea trece drept gemeni.

Cum Doug arăta la fel de fericit ca un bivol constipat, Gaby insistă.

— Dar de ce nu încercaţi?

— Mai bine îmi rad sprâncenele. Îmi ceri să-mi pierd toată credibilitatea?

— Dar nu toţi oamenii care câştigă concursurile astea sunt terminaţi, spuse Gaby. Uită-te la Kelly Clarkson. Sau la Will Young.

— Will Young? Nu-i ăsta un terminat?

Doug şi Pinny pufniră. Cândva, Amy ar fi fost de acord cu ei, însă privindu-l pe Doug, se gândi să spună: Da, Will Young e un artist cu multe discuri de platină, iar tu eşti... ce anume?

— Unde ai găsit culoarea asta? încercă ea în schimb.

— La Farrow&Ball, spuse Gaby, încântată. Un clişeu, ce-i drept, însă sunt cu adevărat tare drăguţi.

— E frumos, Gaby, spuse Nickey. Ai făcut aşa de bine că ai luat o casă aici, şi nu-mi vine să cred că eşti în circumscripţia Belmarsh. Nici că te-ai fi putut descurca mai bine.

— Deci cum merg planurile de nuntă, Amy? vru PJ să ştie. Amy şi Doug se căsătoresc în august.

— Amy şi Doug? Nickey părea uluită, în vreme ce privirea îi aluneca spre Doug şi Pinny. Oh. Bine. Credeam...

— Doug şi Pinny sunt împreună doar în formaţie, spuse Gaby fermă.

— Tot n-am găsit un oficiu de stare civilă, spuse Amy, încântată de şansa de a-şi împărtăşi grijile, cu toate că Doug rămase indiferent ca o piatră. Am mers să văd o biserică în Stoke Newington seara trecută, pentru că auzisem lucruri bune despre ea, însă a trebuit să sar peste un drogat ca să intru acolo. Şi mai e şi un restaurant chinezesc lângă ea. Ar fi fost în regulă pentru o seară între fete în Soho, însă nu este deloc potrivit pentru bunicuţele care vin la nunta noastră. Oricum, cred că va trebui să excludem orice biserică. M-aş simţi de parcă am fi la un concert Ambrosial.

Doug nu reuşi să-şi reţină un căscat, însă PJ încercă să pară interesat.

— Intri în criză de timp, nu? spuse el. Vreau să zic, cât mai aveţi... mai puţin de şase luni?

— Știu. M-am uitat la fiecare hotel, la toate restaurantele, la toate barurile din Londra, și nu e practic nici un loc pe care să ni-l permitem pentru recepție, dacă nu vrem să ne căsătorim într-o dimineață de miercuri.

— Miercuri dimineață?

— Ți se cer mai puțini bani, dacă o faci în timpul săptămânii.

Pentru prima oară de multă vreme, Doug păru interesat.

— Oh, bun. Poate că asta ar trebui să facem.

— Doug! Oamenii vin din Scoția, tocmai din Devon, nu le putem cere să-și ia două zile libere de la lucru numai ca să economisim noi câteva sute de lire.

— Atunci va trebui să plătim un pic în plus. O să tăiem din altceva. Cum ar fi mâncarea. Oricum, mai spuse el, rânjind superior, vinul va fi numai bun.

În mod destul de ciudat, fusese suficient de fericit să-și însoțească logodnica la o degustare de vinuri.

— Pari un pic depășită, spuse Gaby. Și cum rămâne cu lista de invitați? Trebuie să vă înscrieți pentru cadouri.

— Cadouri?

Doug afișă un aer nătâng, ceea ce-ți dădea impresia că era într-adevăr cam sărac cu duhul. În rarele ocazii când mergeau la nunta vreunuia dintre amicii lui, Amy era cea care găsea mereu lista de cadouri pentru nuntă pe johnlewis.com și tot cartea ei de credit plătea o rogojină de baie sau un filtru de cafea, pentru un cuplu pe care de-abia îl știa.

— Da. Cadouri. Oamenilor le place să le ofere cuplurilor care se căsătoresc o mică atenție, de obicei pentru casă, pentru a le fi de ajutor în viitoarea viață de familie.

— Dar noi n-avem nevoie de nimic pentru casă, spuse el.

Ceea ce nu era adevărat. Amy era sătulă de tigăile luate de la părinţii ei, care fuseseră pe lista *lor* de nuntă cu mult înainte de inventarea electricităţii.

— Dar voi puneţi la cale o petrecere fabuloasă, spuse Gaby. Cheltuiţi o avere pentru toţi prietenii voştri, aşa că şi ei pot face măcar atât: să vă dea ceva, un cadou.

— Hristoase, a fost groaznic, chicoti Pinny când, câteva ore mai târziu, ei trei se îndreptau spre nord, într-un taxi. A fost aşa de al dracului de burghez. *Cât plăteşti la spălătorie? Crezi că Verbier e mai frumos decât Meribel*[1]*?*

Impresia ei despre Gaby şi Nickey era corectă. Amy era de acord cu ea, până la un anumit punct, însă tot era nervoasă.

— Atunci de ce ai mai venit?

— M-a invitat Gaby. Ar fi fost nepoliticos s-o refuz, şi ştiam că tu şi Doug aveaţi să fiţi acolo, aşa că m-am gândit că va fi amuzant, spuse ea şi se aşeză mai comod. La dracu', sper că n-o să fiţi aşa şi când o să vă căsătoriţi. Să aveţi în cap numai preţuri de proprietăţi şi tarife ale arhitecţilor.

— Desigur că nu, spuse Amy rapid.

— Deşi tot cred că ar trebui să te calmezi cu planurile de nuntă, Amy, spuse Doug, de pe locul din faţă.

— Încă nu-mi vine să cred că vă căsătoriţi, spuse Pinny. E aşa de ciudat, parcă e o chestie de oameni mari.

Taxiul trase în faţa apartamentului lor.

— Vrei un pahar de noapte bună, Pins? spuse Doug, în vreme ce Amy se uită la ceas.

---

1. Staţiuni de schi.

Era trecut de miezul nopții. Ce dracu', ea trebuia să fie la cabinet la șapte jumate.

— Mda, nu mă deranjează, spuse Pinny și se uită în geantă. Căcat. Te deranjează dacă împrumut zece lire pentru partea mea?

— Fii serioasă, se ocupă Amy.

Așa că Amy plăti cursa de treizeci de lire și după aceea urcară cu toții în apartament, unde Pinny se îndreptă imediat spre boxe și puse Nellee[1] la un volum de foraj industrial.

— Șșș, spuse Amy, încercând să zâmbească. Ai să-l trezești pe Nirpal, de jos.

— Oh, dă-l dracului pe Nirpal, spuse Doug, care era mai beat decât credea ea. Haide să dansăm.

— Dansați voi doi. Eu merg la culcare.

— Doamne, Amy, trăiește și tu un pic, spuse Pinny.

— Nu mai ești deloc amuzantă, spuse Doug, așa cum erai înainte.

— Ba sunt, spuse ea, cu o ușurință pe care n-o simțea deloc. Dar trebuie să mă trezesc foarte devreme. Pinny, dacă vrei să rămâi pe canapea, Doug îți poate găsi niște cearșafuri și prosoape. Și, vă rog, un pic mai încet.

Desigur, nu putuse dormi deloc. La început, își simțea inima pulsându-i în cap. Rămăsese întinsă ascultând bubuitul muzicii, chicotitul, trosnetul ocazional al vreunei mobile lovite, apoi bătaia la ușă, când Nirpal, care era un contabil blând, probabil că nu mai suportase.

Acum se gândea la seara aceea, încercând să-și dea seama de ce se simțise așa de mizerabil. Fără îndoială, o parte din ea găsea că lumea lui Gaby și PJ era superficială, și limitată, și un pic

1. Nellee Cooper, compozitor și producător britanic cunoscut pentru remixurile sale.

înfricoşătoare, dar o altă parte, la fel de mare, îi invidia pentru cât de mulţumiţi erau de casa lor drăguţă, de grădina lor, de slujbele lor de la nouă la cinci şi de copilul lor. De ce trebuia Doug să-şi dorească mai mult? Gândurile i se învârteau în cap ca o ruletă, după care ajunseră la Danny cel îndesat, serios şi jucător de rugby. Până acum, dacă ar fi rămas cu el, ar fi putut avea şi ea toate astea. Şi probabil că şi-ar fi ieşit din minţi de plictiseală. Sau poate că nu? Acum, că afurisitul de puls începuse să-i bată în urechi, înţelegea cum puteai face orice sacrificiu, orice compromis, numai pentru a-ţi urma destinul.

Trebuia să înceteze să mai gândească aşa. Doug considera că nu mai era amuzantă. Avea să-l piardă, o ştia, avea să-i scape printre degete, iar ea nu va putea face nimic. Trebuia să se descurce şi fără somn, numai ca să fie din nou iubita sclipitoare pe care o iubea el. Avea să arate perfect, să gătească mese delicioase şi să-l tragă în pat imediat ce intra pe uşă, ca să-l poată păstra.

— Ooo, te-am făcut! urlă Pinny în camera de alături.

Dar orice ar fi spus Doug, ea tot avea să pună la cale o nuntă uluitoare, o nuntă modernă şi plină de bun-gust. Iar după aceea, avea să-l surprindă cu luna de miere perfectă, în destinaţia visurilor lui. Avea să-şi arunce toate economiile pe ea, ca să-i arate ce minunată putea fi.

Doug veni în pat cam după ora trei.

— Pin s-a dus acasă, îi şopti el în ureche, iar ea simţi o răsuflare ce duhnea a bere. A spus că nu vrea să fie trezită de tine, cum trosneşti pe acolo imediat ce se crapă de ziuă.

— Regret enorm că poate am făcut-o să nu se simtă la locul ei, spuse Amy, dar apoi îi păru rău pentru vorbele acide.

Doug însă nu auzise asta.

— Îmi pare rău că am spus că nu mai eşti amuzantă. M-a certat Pinny, a spus că unul dintre noi trebuie să aibă o slujbă respectabilă.

— E în ordine, spuse Amy.

Simţi cum Doug începe să o tragă de pijamale. Chiar dacă era copleşită de durere, tot simţi un iz de victorie. Până la urmă, tot o mai voia – aşa, paranoică, nebună cum era. După aceea, zăcu la pieptul lui, ascultându-i respiraţia.

— N-ai putea să te muţi un pic? spuse el. Mă striveşti.

Se mută. Iar dimineaţa o sună pe Gaby şi-i ceru să-i aranjeze cea mai fabuloasă lună de miere la Roma din toate timpurile.

— Doug şi Pinny sunt foarte apropiaţi, nu? spuse Gaby, după ce-şi notă toate cerinţele prietenei ei.

— Desigur că sunt, doar muncesc împreună, trânti Amy.

Poate că ar fi fost mai bine să apeleze la un agent de turism care n-ar fi pus nişte întrebări atât de nepoliticoase.

37

Amy nu simţea nevoia să ia micul dejun. În schimb, coborî cu liftul la centrul de recreere, unde îşi puse costumul de baie, încă umed din ziua precedentă. Cum se putea să fi trecut mai puţin de douăzeci şi patru de ore de când se bălăcise în izvorul termal alături de Hal, când acum viaţa îi părea din nou extrem de deprimantă? Intră în piscina de hidroterapie. Bulele îi apăsau pielea, însă erau o copie artificială a plăcerilor naturale de ziua trecută. Când avea să revină sus, va suna din nou la liniile aeriene, ca să-i implore după un loc la următorul zbor.

— Hei! spuse o voce din spatele ei.

Se întoarse. Era Lisa, splendidă într-o pereche de bikini mici şi roşii. Avea un tatuaj cu un delfin mic chiar sub buric.

— Hei, ce mai faci? Sper că nu te-am dat de gol ieri. Să ştii că m-ai luat un pic pe neaşteptate.

— Îmi pare rău, spuse Lisa, strecurându-se în apă, alături de ea. Simon era nervos. M-am întors pe la unu, am crezut că va fi ocupat cu premiera şi că nu va observa când am ajuns înapoi. Dar nu mai putea de nerăbdare, aşa că a trebuit să dau vina pe tine. Însă apreciez că ai luat totul asupra ta. A însemnat... ei bine, a însemnat că a trebuit să mai fac nişte concesii.

— Ah, da?

— Da. Am căzut de acord cu internatul. Am semnat actele. Emily pleacă în trei săptămâni. N-a fost chiar aşa de supărată când i-am spus.

— Sunt convinsă.

Lisa suspină.

— Simon jură că aşa e cel mai bine. Spune că va avea parte de toate şansele pe care eu nu le-am avut niciodată. I-am spus că are acolo cai şi piscină, iar eu am să vin s-o văd la fiecare trei săptămâni, şi va fi la fel ca în Hogwarts[1]. Dar, Amy, tot a fost extrem de tristă.

— Hmmm. Amy nu ştiu ce să zică, în afară de: N-ar fi trebuit s-o faci.

Cu toate că, din experienţa ei de medic, ştia că oamenii nu voiau niciodată să audă aceste cuvinte.

— Şi mai e şi căţeluşa.

— Ah, da?

— A insistat să-i spun lui Emily în dimineaţa asta că va fi eutanasiată.

— Eutanasiată!

— Păi, sora mea n-o vrea, că e bătrână. Probabil că oricum mai are doar vreo şase luni sau un an, aşa că n-are rost să încercăm să-i găsim un nou cămin. Dar Emily a plâns întruna. A fost groaznic, am fost aşa de supărată.

Dar nu la fel de tare ca Emily. Amy trebuia să spună ceva.

— Chiar îl iubeşti pe Simon? încercă ea.

— Ce vrei să spui?

— E el bărbatul potrivit pentru tine? Pentru că am impresia că Emily e iubirea vieţii tale, nu el – şi aşa ar şi trebui să fie. Deci probabil că ar trebui să te măriţi cu cineva care o pune pe Emily pe primul loc.

---

1. Şcoala de magie, farmece şi vrăjitorii din romanul *Harry Potter* scris de autoarea britanică J. K. Rowling.

— Dar şi el o va pune pe Emily pe primul loc. O să-i plătească o şcoală bună şi facultatea. Va avea parte de toate avantajele pe care le-am visat eu pentru ea. Simon ne-a salvat, Amy. Desigur că-l iubesc.

— Dar Massimo?

— Massimo e dulce. Dar a fost numai o pasiune trecătoare, spuse Lisa şi ridică o sprânceană perfectă. Draga mea, eu fac doar ce fac şi bărbaţii. Te distrezi un pic cu cineva amuzant, dar te căsătoreşti cu cineva serios.

Amy încercă altfel.

— Dar Emily ar fi mult mai fericită cu mama ei, decât departe, la vreo şcoală groaznică plină de fiţe.

Gura Lisei se strânse.

— Cu tot respectul, Amy, dar tu nu ştii despre ce vorbeşti. Emily nu va fi mai fericită cu o mamă care se zbate mereu să plătească facturile şi care nu-i poate oferi nici măcar o săptămână de vacanţă, când toţi ceilalţi copii merg în Spania şi Florida.

— Dar lucrurile astea nu merită, spuse Amy îngrozită.

— Eu cred că merită, răspunse Lisa şi se uită cu drag la inelul ei imens. Eu am vrut mereu lucruri frumoase, Amy.

— Dar ai o slujbă. Îţi poţi permite o vacanţă normală, nu?

— Nu genul de vacanţă pe care aş merita-o. Am aşa de multe datorii, că mi-ar lua o viaţă întreagă să le plătesc. Dar după ce mă mărit cu Simon, toate vor dispărea dintr-odată. Complet. *Finito*. Nu mai pot, Amy. Sunt aşa de al dracului de obosită. Am nevoie să dau pagina.

— Dai pagina cu cineva pe care nu-l iubeşti.

— Tocmai ţi-am spus – îl iubesc. Dar, oricum, dragostea nici nu e aşa de importantă. Importantă

e siguranţa, spuse ea şi se ridică, iar de pe trupul ei magnific începură să alunece firişoare de apă. Mai bine plec. Am o programare la coafor. Se uită peste umăr. Pentru tine totul merge bine, tu ai o slujbă bună, tu n-ai făcut greşelile pe care le-am făcut eu, tu încă mai poţi crede că dragostea e cel mai important lucru.

Lisa lipăi pe dalele din mozaic în papucii ei aurii, fără să se uite înapoi. Iar Amy se dădu pe spate în apă şi se întrebă dacă nu cumva o judeca pe Lisa prea aspru. Pentru că, până la urmă, nu siguranţă voia şi ea? Nu voia ea să ştie că alături de Doug îşi putea plăti ipoteca, îşi putea cumpăra mobilă drăguţă, putea să se şi relaxeze un pic, mai degrabă decât să se zbată şi să se lupte întruna să ţină totul pe linia de plutire, în vreme ce el îşi investea tot timpul şi energia în formaţie? Oare nu ajunsese deja în punctul acela nebunesc în care se gândise să-i trimită un SMS lui Danny, să vadă dacă n-ar vrea-o înapoi?

Îl iubise pe Doug, chiar îl iubise. Dar nu era deloc sigură că dragostea era suficientă. Poate că fusese prea lacomă, poate că standardele ei fuseseră prea ridicate. Poate că vrusese şi stelele, când, de fapt, luna singură ar fi fost mai mult decât suficientă.

Dar când se gândi la asta, Amy ştiu că problemele ei cu Doug erau mai profunde de-atât. Nu fuseseră legate numai de bani şi statut şi o casă mare. Fuseseră legate de ceva mai profund: era vorba de maturitate. Despre revelaţia care se pogorâse asupra ei, că un viitor plin de concerte sporadice, şi nopţi târzii, şi droguri, şi DVD-uri, şi mese luate în oraş pur şi simplu n-o mai mulţumea. Amy fusese atât de înnebunită după Doug, că tot încercase să se convingă că de fapt

nimic altceva nu conta, când de fapt ştiuse mereu că nu era deloc aşa.

— Scuză-mă, spuse o voce blândă de femeie din spatele ei. Tu eşti Amy?

Încă o dată, Amy se întoarse. O femeie drăguţă şi blondă, cu părul strâns în coc, în jeanşi şi un tricou înflorat, îi zâmbea de sus.

— Da?

— Amy, bună. Ce bine că în sfârşit reuşesc să-ţi asociez numele cu faţa. Eu sunt Christine. De la *Daily Post*.

— Oh, bună, spuse Amy confuză.

— Tocmai mă întrebam dacă n-am putea discuta un pic despre relaţia ta cu Hal Blackstock?

— Scuze? N-am nici o relaţie cu Hal Blackstock.

O zi întreagă minţise în legătură cu asta, însă acum se pare că ieşea din nou la iveală adevărul căruia nu-i mai putea scăpa.

— Oh, dar eu cred că ai, spuse Christine, după care se aplecă şi, dintr-o mişcare abilă, scoase atât un reportofon minuscul, cât şi un ziar.

VACANŢA LUI HAL LA ROMA striga titlul de pe prima pagină. Iar sub el era o imagine destul de neclară cu Hal şi Amy, cu buzele lipite în lumina răsăritului, în faţa Gurii Adevărului.

— Poza e făcută de un amator, spuse Christine. Mie mi se pare o relaţie foarte apropiată, Amy. Aşa că poate ai vrea să-mi spui câte ceva despre ea.

— Eu...

Amy ştia vag că în astfel de situaţii trebuia să spui „*no comment*". Dar pur şi simplu nu putu articula cuvintele.

— Să citesc ce scrie? întrebă Christine cu amabilitate. Apoi îmi poţi spune ce e adevărat şi ce e fals?

— Eu...

Amy îşi dori să nu fi fost tocmai udă leoarcă şi atât de vulnerabilă.

— „Bună ziua, bună ziua. Ieri în zori, starul de film Hal Blackstock a fost văzut sărutând în Roma o femeie măritată. Iubitul de patruzeci şi trei de ani al colegei de breaslă Flora de Belleville Crécy s-a bucurat de o noapte de tandreţe în Oraşul Sfânt, alături de Amy Fraser, aflată, la treizeci şi şase de ani, în luna de miere."

— Eu am treizeci şi patru de ani, obiectă Amy.

— Oh, da. Christine dădu din cap. „Încă înfierbântat după ce fosta iubită, Marina Dawson, şi-a anunţat logodna cu magnatul Fabrizio de Michelis, Blacktsock pare să nu fi pierdut vremea; i-a făcut curte doamnei Fraser, oaspete la de Russie, hotelul exclusivist de cinci stele, unde apartamentele costă până la patru mii de lire pe noapte."

— Al meu n-a costat nici pe departe atât, exclamă Amy. Adică a fost el al dracului de scump, însă...

— Aici se citează tariful oficial, spuse Christine şi zâmbi. „În vreme ce Flora, care are la activ un Oscar şi care este iubita lui Hal de mai bine de un an, se ocupa cu activitatea caritabilă pentru femeile deţinute din Jamaica, Hal s-a ridicat la înălţimea faimei sale – Hal, băiatul de vacanţă. El şi doamna Fraser, o asistentă socială din nordul Londrei, au petrecut o seară dând ocol Romei pe Vespa lui Hal, după care au dansat într-un club de noapte şi s-au bucurat de acest sărut în faţa Gurii Adevărului, un loc de referinţă al Romei, devenit celebru după filmul cu Audrey Hepburn, *Vacanţă la Roma*."

— Vinny v-a spus toate astea! exclamă Amy. El v-a vândut poza.

Afurisitul. Dar Christine nu făcu decât să zâmbească.

— Nu ne dezvăluim niciodată sursele. „Între ei s-au simţit cu siguranţă scântei, spune un privitor. Pur şi simplu nu-şi puteau ţine mâinile departe unul de celălalt. Ciudat, dar doamna Fraser se află la Roma în luna de miere, cu soţul ei, de mai puţin de trei zile. Se mai spune că este însărcinată în aproximativ trei luni cu primul lor copil. Soţul lui Amy este un tânăr foarte drăguţ şi par extrem de devotaţi unul altuia, spune oaspetele aceluiaşi hotel, Marian Otterley, de şaizeci şi patru de ani, din Marlborough, Wiltshire. «Dar în ultimele zile, el a rămas în cameră cu dureri de cap, şi cred că Amy a căzut pur şi simplu pradă tentaţiei. Trebuie să spun că sunt destul de şocată de comportamentul ei. Era aşa de mândră şi fericită că are un copil, şi pare foarte ciudat din partea ei să umble aşa, aiurea.»"

— Marian nu l-a cunoscut niciodată pe soţul meu! Oricum, nici nu e soţul meu.

— Ah, da? Avidă, Christine se aplecă în faţă. Deci nu eşti în luna de miere.

— Ei bine, ba da. Dar... Parcă trebuia să spună ceva în situaţiile astea. Ah, da: Nu comentez!

Îşi puse halatul şi se îndreptă spre vestiare. Christine o urmă.

— Hei, Amy, draga mea. E în ordine, calmează-te. De asta sunt eu aici. Ca să poţi spune partea ta a poveştii şi să nu fi prost înţeleasă. Ce zici dacă mergem să luăm un mic dejun liniştit undeva, tu îmi spui ce şi cum, după care ne asigurăm că tot ce apare în ziar e adevărat.

— Nu, mersi, spuse Amy, trăgându-şi halatul pe ea.

Chrsitine scutură din cap amărâtă.

— Sinceră să fiu, Amy, e spre binele tău. Nu poţi opri lumea să scrie lucruri despre tine, aşa că, de ce să nu scrie ce vrei tu?

Ce spunea Christine era destul de rezonabil. Articolul era atât de plin de minciuni, că trebuia să le demonteze. Se gândi la părinţii ei, care şi-ar fi citit exemplarul din *Post* la micul dejun şi s-ar fi îngrozit. Dar adevărata versiune a faptelor i-ar fi făcut oare să se simtă mai bine? Toată chestia era o mizerie. Fusese aşa de naivă, cum de s-a gândit ea că putea să-şi petreacă vremea cu cineva ca Hal Blackstock şi să nu se observe?

— O să facem ca totul să merite, Amy, spuse Christine. Era foarte drăguţă şi părea de treabă. O să-ţi plătim o sumă substanţială ca să dezminţi cele scrise aici, în articol.

Amy era cât pe ce să spună: Bine, de acord, când o altă voce de femeie urlă:

— Amy!

Amândouă se uitară atunci în jur. Era Vanessa, care arăta chiar mai nărăvaşă ca de obicei.

— Amy, nu mai vorbi cu această... persoană. Acum. Tu vii cu mine.

— De ce?

— Nu întreba, Amy. Tu vii cu mine. Imediat.

Amy rămase în picioare între cele două femei – Christine cea drăguţă şi îmbujorată şi Vanessa cea rea. Nu-i plăcea să i se vorbească pe acest ton. Oare Vanessa îi oferea bani? Până la urmă, ce-i datora ei – sau lui Hal? Se uită la amândouă.

— Cred că-ţi va fi mai bine, dacă ai veni cu mine, spuse Christine pe un ton calm.

Vanessa strânse din ochi. Cu un efort imens, şopti:

— *Te rog.*

Amy se decise imediat.

— Regret, îi spuse Christinei cu sinceritate. Dar cred că trebuie să merg cu Vanessa.

38

După ce plecă Marina, Hal se aşeză pe terasă şi rămase acolo pentru multă vreme, uitându-se fix la grădini. În apartament, telefonul suna fără încetare. O mică parte din el voia să ridice receptorul, numai în caz că era Marina, care suna să-şi ceară scuze, dar el ştia că ăsta era doar un alt vis nebunesc. Aşa că-l lasă să sune şi să tot sune. La un moment dat, se ridică şi scoase din priză toate telefoanele din apartament, după care îşi închise şi mobilul. N-aveau decât să crape. El avea nevoie să fie singur, să se gândească.

După care începură bătăile la uşă. Hal le ignoră, după care Nessie urlă:

— Hal! Hal! Regret enorm că te deranjez, dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Pleacă, Nessie, strigă el. Dorm.

— Regret, dar nu te-aş deranja, dacă nu ar fi urgent.

— Nimic nu poate fi aşa urgent. Îmi zici mai târziu, n-am chef acum.

— Chiar cred că ar trebui să ştii de asta.

Hal se ridică, merse la uşă şi o deschise numai un pic, cât să vadă că Vanessa, neobişnuit de agitată, ţinea în mână un ziar. Oh, ce dracu', alte tâmpenii din presă. Asta nu era deloc urgent, doar scriau minciuni despre el în fiecare zi.

— Draga mea, am spus să pleci.

— Dar Hal...

După care, o voce din spatele ei, de pe coridor, spuse:

— Hal?

Peste umărul Vanessei, Hal o văzu pe blonda mlădioasă pe care lumea o credea iubita lui.

— Flora! Ce dracu' faci aici?

— Oh, ce fermecător, spuse Flora cu un hohot scurt, lipsit de umor.

Purta niște jeanși care îi scoteau în evidență fundul inexistent și un top cu broderii, despre care Hal știa că trebuie să fi costat cam echivalentul produsului intern brut al Guatemalei. Părul ei blond îi stătea drept pe o parte a feței, iar machiajul ce nu ar fi trebuit să se observe era impecabil. Își puse brațele în jurul lui.

— Am bătut atâta drum ca să-ți fac o surpriză, și așa mă primești?

— Îmi pare rău, Hal, spuse Vanessa, care arăta îngrozită pentru prima oară de când o știa el. N-am putut da de Henrietta ieri, înainte să plece la aeroport.

Mintea lui Hal era în alertă.

— Scuze, scuze, draga mea, murmură el, dându-i un sărut rapid pe obraz. Tocmai mi-ai provocat un șoc. De ce n-ai spus că vii? Ce fac fetele?

— Sunt bine acum, mulțumesc. Nu e ceva serios. Cât despre faptul că am venit, iartă-mă, dar am crezut că va fi romantic. Flora se întoarse spre asistenta ei, Henrietta, care părea palidă și agitată, și spre lacheu, care aștepta lângă ea cu un căruț plin de bagaje. Oameni buni, lăsați-ne singuri acum. Hal și cu mine trebuie să ne punem la curent. Te sun eu mai târziu, Henrietta, când vine vremea să ne facem planul zilei.

— Bine, Flora, spuse Henrietta, arătând evident ușurată la gândul că va avea parte de un pat, după un zbor care durase toată noaptea.

— Când vorbim, vreau să ai organizată plantarea a cel puțin o sută de acri de pădure braziliană. Am venit aici cu un avion privat, îi explică ea lui Hal, în timp ce Henriettei îi căzu fața. Singurul mod de a veni din Jamaica la Roma cu cât mai puține escale. Dar știi ce prost mă simt acum, față de mediul înconjurător. Trecu rapid pe lângă el și intră în apartament. Ne vedem mai târziu, strigă ea, și ușa se închise.

Ca și Marina, se duse direct spre terasă.

— Hmmm, drăguțe grădini, spuse ea peste umăr, dar ești un pic cam la vedere aici. Nu cred că ăsta e cel mai bun apartament din hotel. Sunt sigură că atunci când am stat aici cu Pierre...

— Da, chiar sunt alte apartamente mai bune, confirmă Hal nefericit. Într-unul sunt doi în luna de miere, iar în celălalt stă Justina. Apartamentul ăsta are însă două litografii ale lui Picasso.

— Ce nebunie să faci luna de miere la Roma, în august. Flora ridică din umeri, după care se uită cu dezaprobare la micul dejun neatins de pe terasă. Hmmm. Trebuie să fac un duș. Ar fi trebuit să fac unul în avion, dar m-am uitat peste notele pentru călătoria în Madagascar. Și apoi, mai vreau să iau și prânzul. Nimic deosebit, poate doar o salată. Pune-i să-mi facă ceva, cât mă pregătesc. Ține minte, fără roșii sau vinete!

— Desigur, Flora, spuse Hal, recunoscător pentru șansa de a scăpa de ea pentru câteva minute.

Cât stătu ea la duș, Hal se lăsă copleșit de panică. Afurisita de Flora, să-l prindă așa. Se uitase numai o dată la pometii ei ridicați, la gura ei subțire, fără expresie, și Hal se convinsese de ceva ce știuse în secret vreme de luni de zile. N-o iubea. N-o iubise niciodată. Și niciodată n-avea

s-o iubească. Era o actriță bună și o femeie cu contacte importante, care strângea miliarde de lire pentru activități filantropice, însă asta nu era suficient. Cum putuse oare să gândească altfel?

De fapt, considera că era un lucru bun. Tot trebuia s-o termine cu ea, mai devreme sau mai târziu, așa că putea fi foarte bine mai devreme. Nu se putea abține să nu-i pară un pic rău pentru ea, că făcuse atâta drum numai ca să fie părăsită. Biata de Flora, care era mereu la cârmă, avea un noroc teribil cu bărbații. Se întrebă dacă motivul pentru care se despărțise ea de Pierre era pentru că și el o găsise prea plictisitoare și îngâmfată. Într-o zi, ar fi trebuit să stea cu el la un pahar, să-și compare observațiile. Până când sună Hal la room-service și le ceru să aducă două salate vegetariene și niște suc de grâu, chiar începuse să-i pară rău pentru ea. Dar nu la fel de rău cât îi părea pentru el – era pe cale să fie singur, practic pentru prima oară în viața lui de adult. Desigur, ar fi fost suficiente candidate la rolul următoarei iubite, care să facă coadă în jurul clădirii, însă Hal nu mai era în stare să înceapă o altă relație superficială. Data următoare, avea să fie dragoste adevărată, fără să se accepte substitute.

Își pregăti în minte un mic discurs:

— Flora, tu ești o femeie uluitoare, însă... nu ești tu de vină, ci eu... pur și simplu, am nevoie de ceva vreme pentru mine acum... tu meriți pe cineva care să-ți dea toate lucrurile pe care eu nu ți le pot oferi.

— Hal!

Flora stătea în ușă într-un halat, cu un zâmbet ciudat pe față. Își întinse brațele spre el, iar Hal observă că degetele ei osoase țineau o cutiuță neagră.

— Hal, îmi pare aşa de rău. Am dat din greşeală peste ea, jur. Căutam nişte apă de gură în dormitor. Şi uite ce am găsit! Scuze, scuze, ştiu că probabil ai plănuit ó cerere romantică, uluitoare, pe terasă, cu soarele care apune peste grădini, dar chiar să pretind că n-am văzut nimic – rolul ăsta chiar nu l-aş putea juca. Flora râse încântată. Inelul e frumos, Hal. Chiar frumos. Deşi poate e un pic cam larg pentru degetul meu.

Hal înghiţi în sec.

— N-ai făcut bine, Flora. N-ar trebui să te uiţi prin lucrurile altora.

— Ştiu, ştiu. Am spus deja că-mi pare rău.

Alergă spre el din partea cealaltă a camerei. Hal recunoscu în privirea ei aceeaşi expresie pe care o avusese în *Bracken*, când jucase rolul fiicei dulci şi nevinovate a unui criminal în serie. Flora flutură din gene cu falsă modestie şi-i dădu cutia.

— Deci? sâsâi ea.

— Deci, ce?

Flora arăta acum un pic mai puţin dulce şi nevinovată.

— Deci ai de gând să mă ceri? Ca lumea?

— Ah, asta, da. Bine. Hal îşi şterse transpiraţia de pe frunte, deşi aerul condiţionat era dat la maximum. Aveam de gând s-o fac mai târziu.

— Dar haide să fim spontani! Fă-o acum!

— Bine, spuse el cu sfială – şi atunci bătu cineva la uşă. Hei, trebuie să fie prânzul tău, spuse el încântat, grăbindu-se să deschidă uşa.

Dar de partea cealaltă era Callum.

— Cal! strigă el. Hei, amice, ce bine să te văd. Intră, intră. La dracu', n-ai să ghiceşti niciodată cine a decis să ne facă o vizită.

— Cine? spuse Cal, clipind la bucuria asta neaşteptată.

Hal observă că agentul lui ţinea în mână, ca şi Nessie, un exemplar din *Daily Post*.

— Regret să te deranjez aşa, însă telefonul tău e scos din priză, mobilul e închis, şi chiar cred că trebuie să te uiţi pe asta şi să lucrezi la nişte micşorări ale daunelor. Callum se opri din scurt când ajunse pe terasă. Flora! La dracu'. Adică, bună! Ce faci aici?

— De ce mă tot întreabă toată lumea chestia asta? spuse Flora. Am venit să-mi văd iubitul. E o crimă?

— Oh, nu, nu, nu, departe de asta, spuse Callum, deşi figura lui de obicei calmă părea acum în mod ciudat neliniştită. Te deranjează dacă vorbesc un pic cu Hal, în particular? Nişte chestii plicticoase de afaceri. Şi apoi vă puteţi relaxa împreună.

— De ce nu pot sta şi eu cât vorbeşti cu Hal? spuse Flora. Să ştii că noi n-avem secrete. Nu când suntem pe cale să devenim... îi căută privirea lui Hal, după care continuă impresionată: soţ şi soţie.

— Poftim? spuse Callum.

— Tu ar trebui să fii primul care află. Ne căsătorim.

— Da?

— Mă rog, Hal încă nu m-a cerut oficial. Însă am descoperit inelul şi asta a grăbit lucrurile şi aşa că...

— Atunci felicitări amândurora. Callum făcu un pas în faţă şi o sărută pe Flora, după care îi strânse mâna lui Hal. Ce veste minunată. Dar ascultă, Flora. Trebuie să vorbesc cu Hal despre ceva ce nu e deloc romantic, aşa că, de ce nu te aşezi tu acolo pentru o clipă, să te bucuri de soare, iar eu şi Hal discutăm un pic înăuntru, după care ţi-l las pe deplin.

— Numai daţi-mi un indiciu, se plânse Flora.

Fără să vrea, Hal rânji. Era aşa de competitivă, că pur şi simplu nu putea suporta să fie lăsată deoparte. Aproape insesizabil, îi prinse privirea lui Cal şi încuviinţă din cap. Ştia că toate astea trebuiau să fie în legătură cu filmul lui Bazotti, iar Callum era agitat pentru că Flora avea să fie furioasă că Hal urma să plece mâine la L.A. pentru audiţie. Dragul de el. Până la urmă, de unde să ştie că, până mâine, relaţia lui cu Flora avea să fie istorie? Şi, desigur, Cal spuse:

— Ei bine, trebuie să rămână numai între noi, dar Hal urmăreşte un rol în următorul film al lui Andreas Bazotti. Trebuie să discutăm nişte probleme de logistică.

— Noul film al lui Bazotti, spuse Flora şi-l privi pe Hal cu un respect neobişnuit. Bine, bine. De-abia aştept să aud mai multe despre asta, mai spuse şi căscă. Scuze. Cred că diferenţa de fus orar m-a prins şi pe mine. Bine, băieţi, dar fiţi rapizi. Îl vreau pe Hal pentru mine, mai zise, după care făcu semn din cap spre ziarul de sub braţul lui Callum. De ce nu-mi laşi ăsta, să mă uit prin el?

— Ăsta? Callum se uită în jos la ziar, ca şi cum ar fi fost radioactiv. Oh, nu vrei să citeşti asta, Flora. E unul dintre tabloidele britanice pline de nimicuri murdare. Sunt sigur că le pot spune să-ţi aducă un exemplar din *New Yorker* sau...

— Nu, îmi plac fiţuicile voastre britanice, spuse Flora. Mă fac să râd, noi n-avem ceva aşa de frivol în State. Haide, Callum, dă-l încoa'.

— De fapt, e ceva în el ce trebuie să-i arăt lui Hal.

Faţa Florei se întunecă.

— Ia dă-l încoace, Callum, repetă ea, ca şi cum ar fi fost un poliţist care se confrunta pe

loc cu un jefuitor de bănci înarmat cu un pistol.

Când Callum nu zise nimic, se îndreptă spre el şi-i smulse ziarul. Îl puse jos pe o noptieră şi studie prima pagină în linişte.

— Oh, spuse ea.

Hal se uită peste umărul ei, uluit.

— Oh, la dracu', spuse şi el.

39

Vanessa o împinse pe Amy spre garaj şi apoi într-o limuzină cu ferestre fumurii. Când şoferul o luă pe Via del Babuino, telefonul lui Amy începu să sune.

— Nu răspunde! strigă Vanessa.

— Dar e mama.

— Oh, bine. Bine, atunci. Dar trebuie să-i spui să nu vorbească cu *nimeni*.

— Bună, mamă.

— Amy, draga mea, ce naiba se petrece? Să ştii că ai apărut în ziarele de azi. Se pare că ai o aventură cu Hal Blackstock. Iar tu şi cu Doug tot v-aţi căsătorit, până la urmă. Şi eşti *însărcinată*.

— Nu suntem căsătoriţi. Şi nu sunt însărcinată, a fost o neînţelegere, zise Amy, şi atunci capul Vanessei se răsuci aşa de brusc, încât Amy crezu că-i va zbura de pe umeri. Şi nici nu am vreo aventură cu Hal Blackstock.

— Ooo, făcu mama, şuierând puternic. Eşti sigură?

— În legătură cu ce?

— Păi, în legătură cu Hal Blackstock, spuse mama, expunându-şi foarte clar ordinea priorităţilor.

— Absolut. Îl ştiu, dar nu se petrece nimic.

— Şi nu eşti însărcinată?

Pleosc. Alt vis distrus. După care îşi reveni:

— Îl ştii pe Hal Blackstock! Oh, Doamne, Amy. Trebuie să-i spui cât de tare mi-a plăcut filmul acela despre Războiul Civil din America. Şi crezi că i-ai putea cere un autograf? Nu pentru mine, ci pentru Pat, vecina de alături.

— Nu sunt sigură că o să mai am ocazia acum.

— Ei bine, vezi ce poţi face. Dacă l-ai putea ruga să scrie „Pentru Pat, cu dragoste, de la Hal", ar fi tare frumos. Oricum, draga mea, mă bucur că te distrezi. Adică mie şi lui tati ne-a fost un pic ruşine de poze, dar... Oh! Sună la uşă. Stai aşa, am să mă uit doar printre perdele. Sunt doi bărbaţi. Mă întreb cine ar putea fi.

— Cred că sunt jurnalişti.

— Ce? vibră Vanessa.

— Jurnalişti? Dar cum ne-au găsit?

Vanessa îi smulse telefonul.

— Alo? Aici e Vanessa Trimingham, asistenta domnului Blackstock. Ascultaţi, dacă sunt nişte bărbaţi care au bătut la uşă, nu trebuie să răspundeţi. Nu vreau să răspundeţi nici la telefon. Toată lumea o să fie înnebunită să afle de relaţia fiicei dumneavoastră cu domnul Blackstock, aşa că să nu faceţi nici un comentariu. Dacă cineva ajunge totuşi la dumneavoastră, atunci trebuie să spuneţi că nu comentaţi. Aţi înţeles? Nu comentez. Atunci avu loc o mică pauză, după care Vanessa spuse: Nu, nu vă iau de sus. Regret că aţi înţeles asta... ei bine, poate că nu veţi putea merge la înot azi. Cred că trebuie să vă stabilim priorităţile; acum e mai important să terminăm cu problema asta... Mormăiala de la celălalt capăt deveni atunci mai sonoră. În regulă, v-o dau înapoi pe fiica dumneavoastră.

— Amy! spuse mama ei, cu un aer tare supărat. Femeia aia îmi spune că nu pot ieşi din

casă. Dar eu mereu merg vinerea la înot cu Pat. Spune-i, te rog.

— Poate că azi nu ar fi o idee aşa de bună să mergi.

Amy auzi atunci cum cineva sună la uşă. În acelaşi timp, ecranul telefonului ei începu să se lumineze; avea apeluri peste apeluri.

— Of, la dracu'. Alţii la uşă. Ce să fac?

— Cred că Vanessa are dreptate, spuse Amy. Va trebui să rămâi în casă.

După ce o convinse în cele din urmă pe mama ei, Amy începu să caute prin mesajele din telefon. La fel cum fusese şi cu nunta, toată lumea voia să ştie ce se petrece. Îi trimise un SMS lui Gaby, în care o asigura că nu era deloc adevărat ceea ce se credea şi că spera să vină acasă curând şi să-i dea raportul pe larg. După care, tot căutând, i se opri inima în loc pentru o clipă, când văzu numele *Pinny*.

Ce fată bună. L-ai şocat bine de tot pe bărbatul tău bun de nimic. Felcitări. P

Amy se uită fix la mesaj, uluită. Fusese sigură că Pinny făcuse deja prima mişcare să-l seducă pe Doug imediat ce plecase ea din ţară. Ce ciudat. Dar decât să se mai gândească la asta, reveni la mesajele vocale. Toţi cunoscuţii, plus reporteri de la *Sun*, *Daily Mail*, *Express* şi *News of the World*. Cum făcuseră rost de numărul ei? După care venea şi Christine, linguşitoare. Şterse mesajul. Următorul era al unui bărbat.

„Amy, sunt Vincenzo, de noaptea trecută. Cei de la hotel mi-au dat numărul tău când am venit să te iau de la aeroport. Amy, îmi pare aşa de rău. Regret enorm, nu eu am fost, trebuie să mă crezi. A fost Gianni, şi acum sunt aşa de supărat pe el. Te rog. Dacă ţi-e greu, sună-mă. Poţi veni

să stai la mine, dacă vrei, departe de oamenii ăia din presă."

Amy se uită la Vanessa, după care din nou la telefon.

— Oriunde m-ai duce, schimbăm planul.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să merg la casa prietenului meu, nu oriunde vrei tu să mă ascunzi. Când Vanessa își deschise gura să riposteze, Amy își scoase asul din mânecă. Dacă nu, am să-i spun mamei să anunțe la ziare că ea crede că sunt logodită cu Hal.

La hotel, scandalul fu inevitabil. Așa cum era de așteptat, Flora fusese foarte supărată. Urlase mult la Hal, îi aruncase inelul în față, îi spusese că totul se anulase și ieșise furtunos din cameră, urlând după Henrietta să-i împacheteze tot și să plece imediat.

Când ușa se trânti, Hal și Callum se uitară unul la altul, după care începură să râdă la unison. Și râseră până ce nu mai putură, cu lacrimi în ochi.

— Scuze, reuși Callum să articuleze în cele din urmă. Nu cred că ar fi trebuit să găsesc atât de amuzant finalul relației tale. Dar așa e. Concediază-mă, dacă vrei, și fă-o acum.

— E în regulă, zise Hal. Ar fi aflat oricum, cred eu. Păcat numai că a trebuit să zboare până aici ca s-o afle, mai spuse și chicoti. Dar ai dreptate, nu e amuzant. E foarte rănită.

Ultimele două cuvinte sunau ca un răget. Cei doi începură din nou să râdă.

— N-am crezut că îți pasă așa de puțin de ea, spuse Callum, când se calmă în cele din urmă.

— Nici eu, până în ultimele zile.

După o pauză scurtă, Callum întrebă:

— Te-ai împăcat cu Marina?

Hal scutură din cap, cu buzele strânse.

— Nu. Nu. Asta n-a fost niciodată în cărţi. Ea se mărită cu Fabrizio. Ştii doar.

— Dar aseară, atracţia dintre voi era aşa de puternică...

Hal i-o tăie:

— Totul s-a terminat între mine şi Marina. Acum haide să mă uit ca lumea pe ziarul ăsta. Şi după aceea cred că ar fi bine s-o sun pe Amy, să-i cer scuze pentru că am dat buzna aşa în viaţa ei.

— De fapt, spuse Callum, dregându-şi vocea, am avut noi grijă de Amy.

Hal păru îngrozit.

— Aţi avut grijă de ea? Să ştii că aici nu mai sunt fasciştii la putere.

Callum rânji.

— Nu la asta m-am referit. Dar hotelul e înconjurat de presă şi paparazzi, aşa că Vanessa a dus-o într-un loc secret pe care ni l-au găsit la ţară. Ne-am gândit că ar putea rămâne acolo până ce se termină totul şi apoi o putem urca într-un avion spre casă.

— Biata fată, spuse Hal, gândindu-se la Amy. Nu fusese cu adevărat îndrăgostit de ea, dar o plăcuse mult. Pot să merg s-o văd? Cred că îi datorez scuze personale.

40

Câteva ore mai târziu, Hal şi Amy se aflau în apartamentul minuscul al lui Vinny, pe care acesta îl împărţea cu mama lui într-una suburbiile Romei.

Vincenzo îşi ceruse scuze şi fusese încântat să-i primească, iar mama lui – care purta un top din piele de leopard şi pantaloni strâmţi din piele, arătând complet diferit faţă de cum îşi închipuise Amy că arată o mamă tipică italiancă, îmbrăcată în negru – le făcu cafea şi-l îndopă pe Hal cu prăjituri. Însă lui Amy nu-i oferi nici una, pentru că se părea că o *donna* trebuie să-şi menţină silueta.

Hal ceru să vorbească singur cu Amy. Vincenzo îi trimise pe balconul casei lor, care avea vedere spre un monolit grotesc din piatră.

— E urât, spuse Amy.

— Mussolini l-a construit. Adică nu personal, dar era stilul lui neofascist de arhitectură, care de altfel n-a prins niciodată. Hal se întrebă pentru câtă vreme mai trebuia să se ascundă în spatele unei conversaţii, însă, deodată, îl copleşi remuşcarea. Îmi pare rău, izbucni el. Am flirtat cu tine, te-am făcut să crezi că era ceva între noi, când de fapt doar mă jucam, şi ştiam undeva, în subconştient că n-am fi putut scăpa aşa uşor. Paparazzi trag mereu cu ochiul.

— Sau vreun prieten idiot de-al lui Vincenzo.

— Sau vreun prieten idiot de-al lui Vincenzo.

— Scuzele îți sunt acceptate, spuse Amy, profund impresionată. Te iert.

Hal zâmbi.

— Mulțumesc. E doar fum fără foc, să știi. Ziare de doi bani.

— Cred că da. Numai că nu voiam ca toată lumea să știe de mine și soțul meu imaginar. A fost un pic umilitor.

— Înțeleg. Hal se opri pentru o clipă, după care întrebă: Doar nu ești cu adevărat însărcinată, nu?

Ea scutură din cap, un pic tristă.

— Nu prea am cum, în condițiile date.

— Chiar regret, Amy. Am crezut că vorbesc serios, însă eram aiurit. N-am vrut ca tu să fii prinsă în dezastrul vieții mele personale.

— E în regulă, spuse ea. M-am distrat bine de tot cu tine. Și mi-am dat seama că asta lipsea din viața mea în ultima vreme.

Arăta așa de drăguță, cum stătea acolo, în soare, că Hal se întrebă pentru o clipă dacă nu făcuse cumva altă greșeală teribilă.

— De ce te-ai despărțit de soțul tău? întrebă el. Nu mi-ai spus niciodată.

Amy zâmbi amar.

— Am acceptat groaznic de multe, am făcut o mulțime de compromisuri. Dar a fost ceva ce chiar a umplut paharul.

— Da? Hal se întoarse spre ea, fascinat. Hmmm.

Dar din expresia de pe fața ei, își dădu seama că Amy n-avea să spună mai multe.

— E așa de greu, continuă ea. Toată lumea îți spune că relațiile sunt grele, că trebuie să ai voință și să îndepărtezi problemele. Dar dacă tu crezi că n-are să meargă niciodată? Când vine momentul să renunți la tot?

— Asta aş fi vrut să ştiu şi eu, spuse Hal blând. Asta a fost greşeala mea cu Flora, am tolerat ceva ce era potrivit numai unei vieţi uşoare. Făcu o pauză, după care spuse: Marina n-ar face asta niciodată; ea a văzut că ne clătinam şi că nu mergeam nicăieri. Era ca şi cum am fi fost într-un punct de cotitură, iar ea vrut ca noi să facem pasul următor. Voia ca eu să mă maturizez şi mi-a dat un ultimatum.

— Când, noaptea trecută?

— Nu, nu. Când ne-am despărţit. Am avut o lună la dispoziţie s-o cer sau se termina.

— Şi? spuse Amy, deşi ştia care trebuie să fi fost finalul.

Ce probleme aveau bărbaţii cu termenele-limită? Era ca şi cum n-ar fi vrut să creadă că sunt muritori, că lor nu li se aplică toate constrângerile timpului care trece, că au la dispoziţie oricâtă vreme vor ei – să-şi pună ordine în viaţă, să-şi îndrepte greşelile şi să o apuce pe drumul cel bun. De ce numai femeile erau cele care pricepeau ce scurtă este viaţa?

— N-am cerut-o. Şi a fost cea mai mare greşeală pe care am făcut-o în viaţa mea. Mi-am pierdut marea dragoste pentru că am fost jalnic, am avut dubii prosteşti cu privire la lucrurile care de fapt nici nu contau. Iar acum e prea târziu. Am greşit. Am greşit enorm.

— Va mai fi şi altcineva, spuse Amy.

Era ceea ce-şi spunea sieşi, dar n-o prea credea nici ea. Numai că Hal era o vedetă de film, desigur că pentru el avea să fie întotdeauna altcineva.

— Cineva ca tine? spuse el, pe tonul lui glumeţ.

În caz că ea l-ar fi respins, putea spune foarte uşor că fusese doar o glumă.

— Nu ca mine, zâmbi Amy. N-ar merge, pentru că noi doi venim de pe planete diferite. Şi nu

mă refer la Marte şi Venus. Tu eşti de pe planeta celebrităţii, eşti înconjurat de femei frumoase şi te plimbi cu avionul peste tot prin lume. Şi nu există nici o cale ca noi să fim împreună.

— M-aş putea schimba. Renunţ la tot şi mergem să trăim la ţară. Tu ai avea grijă de bolnavi, iar eu aş avea grijă de grădina noastră.

Însă el era numai amabil, nu vorbea serios.

— În nici un caz, ai muri de plictiseală. Tu trebuie să munceşti mai mult, nu mai puţin. Du-te în America. Acceptă rolul din filmul lui Bavotti sau cum i-o zice. Şi spune-i Marinei ce mi-ai spus mie – că ai greşit enorm.

— Am avut şansa în dimineaţa asta, răspunse Hal. A venit să mă vadă şi sunt destul de sigur că arunca apropouri cum că nu e prea târziu. Dar am pierdut-o, la dracu'.

— De ce?

Hal suspină.

— Din mândrie. Teamă. Mai mult din mândrie, totuşi.

— Tot nu-i prea târziu. Sun-o. Spune-i că ai făcut ce-ai făcut din mândrie şi frică. Spune-i că eşti un idiot şi ai să mori fără ea.

— Nu pot face asta.

— Ba cum să nu, spuse Amy cu patimă.

— Dacă bărbatul tău ar face-o, ţie ţi-ar folosi la ceva?

Amy se gândi o clipă. Nu. Cu Doug se terminase. Poate că Lisa ori chiar Hal sau altcineva întâlnit în ultimele zile îi arătase clar ceea ce ea ştia oricum: că nu era suficient felul în care îl iubea ea pe Doug. Trebuia s-o iubească şi el la fel, iar asta n-avea să se petreacă nicicând. Nu era vina lui, aşa era Doug.

Dar Hal era diferit, el chiar o iubea pe Marina şi era gata să se schimbe pentru ea. Văzuse asta în privirea lui, noaptea trecută.

— Incearcă numai, se rugă ea.

— Nu pot.

Dar imediat ce spuse asta, Hal se uită la ceas. Marina îi spusese că ieşea din port la zece; tot mai avea destulă vreme.

— Te rog.

Amy nu putea suporta să stea aşa.

— Vrei să vii cu mine? întrebă Hal.

— Nu cred că prezenţa mea va ajuta la ceva.

— Dar ea nu trebuie să te vadă. Numai că mie mi-ar plăcea la nebunie să fii cu mine în maşină. Am nevoie de sprijin moral.

— Bine, atunci, spuse Amy.

— Minunat, zise şi Hal, ridicând telefonul. Alo, Nessie? Eu sunt. Uite, în seara asta... poftim?

Amy auzea o bolboroseală, iar expresia feţei lui Hal trecu de la iritare la uluire şi apoi la amuzament.

— Deci ai să lucrezi pentru Justina? spuse el, după care tăcu, ascultând. Ei bine, atunci, mult noroc, Nessie. E o adevărată lovitură să te pierd, dar ai dreptate. Ea are un viitor mare în faţă. Şi trebuie să fie groaznic să ai grijă de micile mele mizerii. Bine, draga mea, *ciao*. Noua mea asistentă va ţine legătura cu tine în zilele următoare, ca să rezolvăm cu actele.

41

Din diverse motive, legate de afurisenia prietenelor lui Amy şi lipsa de disponibilitate a unei limuzine albe în oricare altă zi, atât petrecerea burlacilor, cât şi cea a burlacelor ajunsese să aibă loc nu aşa cum se cădea, cu patru luni înainte de nuntă, ci chiar în noaptea de dinainte.

— Este o idee groaznică, spusese Amy. Toată lumea ştie că mâine te vei trezi la mii de kilometri distanţă, legat de un felinar, plin din cap până-n picioare de funingine şi pene.

— Ba nu, zisese Doug. O să bem doar câteva pahare, ca în orice seară de vineri. Şi, sincer să fiu, ce altceva pot face în ultima mea noapte de libertate? Să stau acasă de pomană?

Amy sperase să aibă parte de o cină liniştită cu familiile Gubbins şi Fraser, dar ştia că era o luptă deja pierdută. Pe Doug nu-l putea controla, însă decisese ca ea să ia doar un cocteil, după care s-o dea pe apă plată şi să se întoarcă acasă până la miezul nopţii. În cele din urmă, ajunsă cu chicoteli şi vibratoare din ciocolată într-un restaurant italienesc din Soho, băuse deja trei cocteiluri şi o jumătate de sticlă de vin. La 11:45 se trezi într-un club, câteva străzi mai jos, unde Madhura dansa pe o masă. Amy o privea cu bunăvoinţă.

— Nu mai stau decât cincisprezece minute, urlă ea în urechea lui Gaby.

— Foarte bine. Şi eu la fel, bebeluşul ăsta afurisit mă omoară.

— Mă duc doar până la baie, după care vedem dacă găsim taxiuri?

Îşi făcu drum printre uşile de incendiu din hol şi acolo dădu peste un bărbat înalt, cu înfăţişare serioasă, care purta nişte bretele şi o cămaşă albastră descheiată până la talie.

— Amy!

— Danny! Ce faci aici?

Ultima oară când se aflaseră ei doi faţă în faţă fusese atunci când el plânsese şi o implorase să nu plece. Acum el era roşu la faţă şi strălucea de fericire.

— E petrecerea burlacilor.

— Nu se poate! Şi la mine.

Atunci se priviră unul pe altul. Amy, care se tot gândise la decizia ei, mai ales în ultimele luni, ştia acum că făcuse exact ce trebuia. Danny o interesa acum la fel de mult ca previziunile meteo pentru regiunea Calgary din Canada. Cu toate astea, tot spera ca rimelul ei să nu i se fi scurs, iar el să fi observat cât slăbise.

— Deci, da, spunea Danny acum, cu vocea lui înceată şi profundă care pe Amy o irita îngrozitor. Mă căsătoresc în trei săptămâni. Dar am crezut că ar fi bine să avem petrecerile un pic mai devreme. Nu că Alison are parte de cine ştie ce. Ştii, e însărcinată în cinci luni.

— Oh, spuse Amy, şocată de sentimentele pe care i le provoca vestea asta. Trase adânc aer în piept şi spuse: Felicitări.

— Felicitări şi ţie, Amy. Deci când e ziua cea mare?

— Mâine. La cinci după-amiaza.

— La dracu'! Dar nu stai deloc, nu? Aşa eşti tu, nu? Ei bine, mult noroc. Sper că totul va ieşi bine.

— Şi la tine la fel.

Se gândise să mai rămână încă o oră, bazându-se pe fondul de ten Guerlain's Midnight Secret să facă faţă cu bine zilei ce urma, însă până la urmă se decise să ia un taxi.

Până la unu era deja în pat şi aproape adormită, visând la canapele şi la discursurile de a doua zi. Atunci se trânti uşa. Doug se strecură în pat lângă ea, puţind a alcool, a droguri şi a ţigări. Obrazul lui purta, evident, urma rujului lui Pinny – Chanel, roşu aprins. Desigur, Pinny alesese petrecerea burlacilor.

— Hei.

— Hei, căscă ea. A fost distracţie mare?

— A fost amuzant, suspină Doug, râgâind uşor. Chiar mă prinde toată chestia asta cu nunta. Aş vrea numai să-mi spui unde va fi luna de miere.

— E surpriză.

— Nu poţi să-mi dai nici măcar un indiciu?

— Nu, spuse Amy şi se întoarse pe partea cealaltă. Noapte bună, Doug. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Ne întoarcem pe cinci septembrie, nu?

Amy fu uluită să audă o întrebare aşa de explicită de pe buzele lui Doug.

— Da. Exact. De ce?

— Pentru că plecăm în turneu pe şase.

Deodată, Amy se trezi de-a binelea.

— În *turneu*?

— Mda.

— Dar nu mi-ai spus de nici un turneu. Unde mergi? Şi pentru câtă vreme?

Doug căscă mult.

— Sunt sigur că ţi-am spus. În Belgia, Olanda şi Franţa, trei săptămâni.

— Trei săptămâni?

— Mda. Nu e departe deloc, păpușă. Aș putea să vin să te mai văd la sfârșit de săptămână.

Soarele începea să se strecoare printre storuri. Amy se simțea ca și cum ar fi avut un pumn de pietre în gât.

— Dar nu despre asta e vorba. Nu mi-ai spus niciodată că te duci, și credeam că am fost de acord ca, după nuntă, dacă formația nu se îndreaptă nicăieri, s-o lași mai moale.

Tăcere.

— Doug? Asta am stabilit.

Doug se ridică în fund.

— Ames, ce altceva pot face? Nu pot să mă întorc la munca într-un birou. Va trebui să ne acorzi un pic mai multă vreme.

— Dar tot ce am făcut până acum a fost să-ți acord timp. Și ce zici de niște vreme pentru mine? Ce se va petrece când vom avea un copil, Doug? O să vreau să-mi iau jumătate de normă. Dacă nu cumva vrei să stai tu acasă să-l crești.

Iată. Fuseseră împreună vreme de trei ani și subiectul nu fusese abordat niciodată. Și dintr-odată, iată-l aici, expus precum un alpinist în mijlocul unei mlaștini. Iar expresia de pe fața lui Doug spunea totul.

— Doug, tu vrei copii, nu?

El rămase foarte tăcut.

— Nu știu, spuse el în cele din urmă, pe un ton scăzut.

Ea se simți cumplit de calmă.

— Nu știi? Sau nu vrei?

— Nu, spuse el cu o voce și mai slabă. Nu vreau copii. Sunt zgomotoși, și miros urât, și fac dezordine, și-ți iau prea mult timp din viață. Formația nu va avea niciodată succes, dacă sunt distras de copii. Iar eu vreau să călătoresc prin Australia. Nu pot face asta dacă am copii.

Ce putea fi mai zgomotos, şi mai urât mirositor, şi mai aiurea decât formaţia? se gândi Amy, însă rosti:

— Preferi să călătoreşti prin Australia, decât să dai naştere unei vieţi?

— Da, prefer, spuse Doug. Regret, Amy, dar orice idiot poate da naştere unei alte vieţi. Însă nu oricine poate să fie într-o formaţie. Oricum, există deja mult prea mulţi copii pe lume.

Amy se simţise atunci de parcă auzise cum capacul unui pian imens se trântise şi se închisese; se simţea proastă. Înăuntrul ei, o ştiuse dintotdeauna, la fel cum ştiuse că Doug n-ar fi renunţat niciodată la formaţie. Nu voia copii, el însuşi era un copil mult prea mare. Sigur că putea face şi ea câte ceva. Putea aştepta ani întregi, în speranţa că va putea să-l facă să se răzgândească. Sau ar fi putut uita „accidental" de diafragmă. Dar o astfel de ipocrizie îi provoca greaţă. Văzuse mult prea mulţi copii nefericiţi la cabinet – nu numai din împrejurimi, ci şi din casele imense din Islington, care costau peste un milion de lire – ale căror mame şi taţi îi detestau ori se detestau unul pe altul. Şi văzuse şi mult prea multe mame singure care se zbăteau ca să facă lucrurile să meargă, indiferent ce venituri aveau, ca să se gândească măcar la asta.

Una era să intre într-un mariaj, ştiind că nu totul avea să fie perfect, că aveau să fie momente grele şi neprevăzute, dar de care s-ar fi ocupat pe loc. Şi cu totul altceva era să stea împreună cu Doug în faţa familiei şi prietenilor făcându-şi jurăminte, când de fapt nu se înţelegeau legat de ceva fundamental şi ştiind că singura cale de a-şi fi îndeplinit cea mai profundă dorinţă a ei ar fi fost printr-o dezamăgire care ar fi dus probabil la dezastru.

Ar fi trebuit să aibă această conversaţie cu multă, multă vreme în urmă; avuseseră o tentativă în dimineaţa când se logodiseră. Dar Amy sperase, în mod ridicol, că, dacă închidea ochii pur şi simplu şi ignora chestiunea, lipsa de interes manifestată de Doug în ceea ce privea copiii avea să dispară cumva, aşa cum dispăruseră şi urmele de pe dulapul de sub chiuvetă, despre care ea ştia clar că erau de la şoareci.

— Doug, dacă tu chiar nu vrei copii, atunci nu ne putem căsători.

El o privi uluit.

— Dar ai ştiut mereu că aşa gândesc.

— Da, cam aşa ceva, dar n-ai spus-o niciodată atât de clar. E vina mea, ar fi trebuit să te întreb de-a dreptul, cu mulţi ani în urmă. Amy era şi ea uluită de cât de limpede îi era mintea şi de cât de puternică se simţea. Asta înseamnă că nunta se anulează.

— Dar nunta e mâine. Azi. Doar nu vrei să spui asta, Amy.

— Ba cred că da.

— Eşti emoţionată, ai să te răzgândeşti.

— Nu cred că o voi face.

Doug se ridică din pat şi rămase în picioare în pantalonii scurţi. Era un tip foarte chipeş. Amy îl adorase.

— Bine, strigă el bosumflat, în felul lui caracteristic. În cazul ăsta, eu plec.

— Unde? spuse Amy, panicată brusc de enormitatea a ceea ce tocmai făcuse.

— La Pinny, desigur. Ea va înţelege.

Începu să-şi arunce nişte lucruri în geamantan. Amy privi, paralizată, cum bărbatul în care ea investise totul în ultimii trei ani era gata să plece în trei minute.

— Nu putem vorbi despre asta? încercă ea.

El scutură din cap.

— Nu, Amy. M-am săturat să tot încerci să mă transformi în ceva ce nu vreau să fiu – o clonă de-a lui PJ. Am crezut că tu eşti altfel decât celelalte fete, dar nu eşti deloc. Vreţi toate acelaşi lucru afurisit şi plicticos.

— Poate că nu. Nu ştiu...

Doug se mai înmuie.

— Ba da, Amy. Era evident de multă vreme, spuse el şi apucă mânerul uşii, după care se opri. Trebuie să stăm ceva vreme deoparte, Amy. Să gândim lucrurile la rece.

Amy începu să plângă.

— S-a terminat totul?

— Poate, spuse Doug şi uşa se închise în spatele lui.

42

În timp ce Bentley-ul condus de Vincenzo gonea înapoi spre şoseaua către aeroport, care se bifurca înspre coastă, inima lui Hal bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Amy avea dreptate: trebuia să încerce s-o câştige pe Marina înapoi. Pentru prima oară în viaţa lui, avea să facă un efort adevărat. Dacă nu încerca, avea s-o regrete mereu, gândindu-se la ce ar fi fost dacă ar mai fi parcurs şi acest kilometru.

— Cât e ceasul? întrebă Amy.

În toată zăpăceala când fusese luată pe sus de la hotel de dimineaţă, uitase să-şi mai pună ceasul.

— Aproape nouă, spuse Callum, pe care tot Hal îl trăsese în asta, după dezertarea Vanessei. Or să plece într-o oră.

Avuseră o dezbatere referitoare la cea mai bună tactică pe care ar fi trebuit s-o aplice. Hal fusese de părere s-o sune pe Marina, însă Amy şi Callum se împotriviseră ferm.

— Ar putea avea telefonul închis, spusese Callum.

— Sau Fabrizio ar putea fi lângă ea, continuase Amy, pironindu-l cu privirea pe care le-o arunca de obicei pacienţilor care se plângeau că trebuie să-şi ia antibioticele. Trebuie să faci un gest mare, Hal. Trebuie să te duci la ea, să-i cazi

în genunchi şi s-o implori să se mărite cu tine. Femeilor le place asta la nebunie. Şi merită şi ea măcar atât.

— Bine, zisese Hal.

Dar acum i se făcuse frică deja. Marina îi oferise şansă după şansă. De ce să se răzgândească acum? Şi de ce să riște el respingerea?

Va trebui numai să se obişnuiască să fie pe cont propriu. Îşi dădu seama că fusese implicat în relaţii mai bine de doisprezece ani. Poate că i-ar fi prins bine să stea ceva vreme singur. Ar fi putut să citească mai mult, poate ceva filosofie, ori să-şi pună la punct franceza şi italiana. Poate să înceapă să picteze, pentru că în şcoală îi plăcuse mereu arta, dar renunţase la ea în favoarea unui curs de latină. Poate că avea să-i urmeze pe Madonna şi Guy şi să adopte un băieţel african, se gândi el, în vreme ce maşina o luă spre Civitavecchia, portul din Roma. L-ar putea creşte ca tată singur sau ar mai putea...

Maşina o cotea acum pe docul plin de iahturi, între care ieşea în evidenţă unul imens, de mărimea unui aisberg.

— Ăsta e al lui Fabrizio, spuse Hal. El crede că a avea o barcă mare e acelaşi lucru cu a avea o sculă mare. Hal se uită fix la iaht şi suspină. E ridicol. Ce o să fac acum? Să stau aici, să aştept la baza bancului ca un urmăritor? Ei ar putea fi deja la bord. Sugerezi să mă urc pe el, ca James Bond?

Amy şi Callum se încruntară. Se entuziasmaseră amândoi de aventura lor şi nu se prea gândiseră la lucrurile practice.

— Sun-o, sugeră Amy. Află ce face.

— Dar tocmai ai zis să n-o sun!

— Hmmm. Aşa e. Amy se gândi. Dar aş putea încerca eu la cineva.

Scotoci prin geantă şi scoase un şervețel care era pe cale să se destrame. Pe el era scris numărul Lisei. Amy formă.

— Alo? spuse o voce suspicioasă.

— Lisa?

— Da?

— Sunt Amy.

— Amy, ce faci? La dracu', Christine şi Si te caută peste tot. Ai de gând să le dai şi lor povestea ta? Ţi-ar da o groază de bani.

— Regret, dar nu pot. Însă vreau să-mi faci tu un serviciu. Ţine minte că mi-o datorezi.

— Ce e?

— Află unde sunt acum Marina Dawson şi Fabrizio de Michelis.

— De ce?

— Nu contează. Tu doar spune-mi asta.

— Va trebui să-l întreb pe Si. Te sun eu. Dar te avertizez că va fi al dracului de bănuitor.

— Bine.

— E numărul tău ăsta care îmi apare?

— Da, spuse Amy. Şi, te rog, nu-i spune Christinei că te-am sunat. Mulţumesc, Lisa.

Urmară zece minute tensionate, în care Hal îşi roase unghiile şi amenință constant să renunțe la tot.

— Am să mă fac de râs, gemu el.

— Te-ai făcut de râs toată viaţa ta, îi replică Callum. De ce să n-o faci pentru o cauză care merită, de data asta?

În cele din urmă, sună şi telefonul.

— Sunt la pizzeria de pe coastă, pe şoseaua care se îndreaptă spre sud, şuieră Lisa, adorând în mod evident intriga. La Donna Nera. O să-ţi dai seama, pentru că sunt o mulţime de paparazzi afară.

— Mulţumesc, Lisa, mulţumesc.

— E în ordine, ţi-o datoram. După care tăcu un pic şi spuse: Noroc mult, Amy, orice ţi s-ar mai întâmpla.

— Şi ţie, Lisa.

— Ai vrea să-ţi spun că am înţeles şi că am să-l părăsesc.

— Îhî.

— Ei bine, nu. Regret, Amy, însă mi-e mult prea frică.

— Eşti mult mai curajoasă decât crezi, spuse Amy, după care închise.

Ştiu atunci că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Lisa. Dar nu avea vreme să se gândească la asta, aşa că le spuse celorlalţi ce aflase.

— Bine, deci mergem într-acolo, spuse Callum emoţionat.

Era foarte atrăgător când zâmbea.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Hal şi se clătină fără chef în scaun.

— Hal! strigară amândoi şi se întoarseră spre el. Haide!

Vincenzo ştia unde era restaurantul. Maşina goni de-a lungul şoselei de pe coastă, se opri într-o parcare, în faţa unei clădiri albe, cu tencuială din ghips. Bineînţeles, o mică adunătură de fotografi aştepta în faţa uşii.

— Doar nu te aştepţi să mă duc acolo şi s-o cer în faţa tuturor oamenilor ălora, bodogăni Hal.

— Ai de ales? întrebă Amy.

Hal deschise uşa, ieşi din maşină, apoi se întoarse.

— După asta, am să te concediez, Callum.

— De acord, răspunse Callum vesel. Sunt sigur că Justina o să mă vrea şi pe mine.

Dar replica îi fu acoperită de un urlet brusc şi o răpăială de bliţuri.

— Ies, strigă Amy. Repede, repede!

Pe treptele restaurantului stăteau acum Marina și Fabrizio. Ea purta niște pantaloni albi și bufanți și un top verde și subțire, pe gât. Amy se întrebă ce fel de sutien purta; în mod sigur era din propria ei linie de lenjerie. Va trebui s-o încerce.

Cuplul rămase acolo pentru o clipă, zâmbind și făcându-le semn cu mâna fotografilor. După aceea începură să coboare către o mașină care îi aștepta la baza treptelor.

— Hal, trebuie s-o faci. Acum.

Hal începu să meargă spre ei.

— Mai repede, strigă Amy. Haide.

Fabrizio și Marina stăteau acum în fața portierei limuzinei lor, pozând pentru un set final de fotografii. Hal tot părea că înaintează prea din greu prin nisip.

— Grăbește-te! strigă Callum, când ușa grea a limuzinei se deschise, iar Fabrizio îi făcu semn Marinei să intre.

Ea urcă, iar apoi Fabrizio merse pe partea cealaltă. În cele din urmă, ceva se întâmplă în mintea lui Hal. Atunci începu să alerge prin parcare și, când motorul limuzinei se ambală, ajunse la ea și începu să bată cu putere în geam.

— Marina! strigă el. Marina, stai! Te rog! Așteaptă-mă.

Paparazzi, care simțiră că venea ceva senzațional, îl înconjurară. O serie de blițuri explodară din nou, în timp ce Hal tot bătea, și iar bătea, cu inima pulsându-i nebunește. Marina se uită fix la el prin geamul fumuriu, după care se întoarse. Mă ignoră, se gândi Hal disperat. Dar apoi, după ce îi spuse ceva lui Fabrizio, ea își puse mâna pe portieră, o deschise și ieși din mașină.

Marina!

— Ce este, Hal? întrebă ea, expresia de pe faţa ei, luminată de bliţuri, sugerând un amestec de scepticism şi emoţie nu foarte bine ascunsă.

— Marina, nu te poţi urca pe iaht. Te iubesc. Te iubesc din tot sufletul. Am făcut o greşeală teribilă că te-am lăsat să pleci, iar acum, tot ce vreau eu e să te întorci la mine şi să te măriţi cu mine, şi îţi promit că am să fiu cel mai bun soţ, şi o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Pe faţa Marinei se aşternu o expresie uluită.

— Tu mă ceri în căsătorie, Hal Blackstock?

— Da, afurisit să fiu, da.

Hal simţi că acela fu cel mai lung moment din viaţa lui. Dar Marina îl strânse de mână, după care îi spuse:

— Păi, ai face bine să te pui în genunchi.

Numărul bliţurilor se triplă când Hal o ascultă, iar Marina, acum rânjind ca o maniacă, îşi ridică mâna stângă şi-şi scoase inelul de la Fabrizio. Hal, care în acest timp se scotocise în buzunar, scoase de acolo cutiuţa neagră, şi din ea inelul. Îl puse pe degetul Marinei, după care se ridică, o trase în braţele lui şi o sărută. Emoţia şi zgomotul erau orbitoare, dar Hal nu-şi auzea decât bătăile inimii, care încetiniseră în sfârşit, şi pe Marina care îi şoptea la ureche:

— Mă dădusem bătută, la dracu', renunţasem la tot.

— Regret, draga mea, şopti el. Regret aşa de tare. Sunt un idiot. Un idiot. Dar n-am să te mai dezamăgesc niciodată.

Numai Amy, care îi strângea încântată braţul lui Callum lângă Bentley, văzu expresia de pe faţa lui Fabrizio, când ieşi din maşină

prin partea lui. Era privirea unui bărbat a cărui inimă fusese frântă, aruncată de la o înălţime imensă şi n-avea să se mai vindece niciodată.

43

Drumul înapoi spre Roma fu un pic jenant: Hal şi Marina erau strânşi unul în altul, tânjind în mod evident să fie singuri. Callum făcea conversaţie jovială, iar Amy habar n-avea ce să zică, până când Marina decise să o întrebe câte ceva.

— Dar tu nu eşti femeia măritată cu care Hal are o aventură? Ce faci aici?

Amy se cutremură, însă Hal spuse uşor:

— Nu aveam nici o aventură, draga mea. Doar am petrecut vremea împreună. Ştii bine cum mint ziarele despre tot. De fapt, Amy a fost cea care m-a convins să alerg după tine, să fac marele gest. Aşa că eu cred că îi datorăm amândoi al dracului de multe.

Marina se uită neîncrezătoare la ei amândoi, după care îşi admiră inelul de pe deget şi zâmbi.

— Ei bine, atunci mersi, Amy. Îţi rămân datoare pentru totdeauna. Am să mă asigur că asistenta mea îţi trimite un set complet din linia mea de lenjerie şi costume de baie. După care Marina se întoarse spre Hal. Îţi dai seama că vom apărea pe prima pagină în toată lumea mâine-dimineaţă? Deci, dacă te răzgândeşti, să ştii că va fi foarte jenant.

— N-am să mă răzgândesc, promise Hal şi se ghemui lângă ea. Cal, crezi că ne-am putea căsători aici, în Roma? Mâine.

Pe faţa lui Callum se aşternu o expresie de nelinişte.

— Mâine mergi la L.A., Hal. Bazotti?

Hal îşi duse rapid mâinile la cap.

— Oh, la dracu'. Am uitat complet.

— Bazotti? spuse Marina.

— Vreau un rol în următorul lui film.

Hal nu-şi putu ascunde mândria din voce.

— Nu se poate! Marina îşi plesni palmele, încântată. Uau, Hal, bravo ţie.

— Te deranjează dacă plecăm mâine? o întrebă Hal. Am să dau audiţia şi apoi plănuim nunta. Oriunde vrei tu, draga mea. L.A., Paris, New York.

— Swindon, spuse Marina hotărâtă.

Hal înghiţi în sec.

— Swindon?

— Mda, zise Marina şi rânji. Vreau să ne căsătorim în biserica de lângă casa alor mei şi să facem recepţia la un hotel din oraş. Vreau ca surorile mele să fie domnişoare de onoare şi vreau să port rochia cea veche a mamei, chiar dacă e cea mai neavantajoasă broboadă de pe lume.

— Eşti sigură? Nu voiai să faci cu Fabrizio o chestie fiţoasă la Cipriani? Pot să-ţi ofer o nuntă mai bună decât el.

— Nu, nu poţi. Bietul Fabrizio e cam de un miliard de ori mai bogat decât ai să fii tu vreodată, însă nu asta contează, spuse ea şi chicoti, înghiontindu-l în joacă. Adică, probabil că eşti şi tu suficient de bogat, numai că nunta cu Fabby trebuia să fie un spectacol care să mă facă pe mine să mă simt mai bine. Nunta cu tine este cea pe care chiar o vreau.

Nu pentru prima oară în seara aceea, Amy simţi cum o înţeapă nările şi o ustură ochii.

— Dar mergi întâi la L.A.? întrebă Callum neliniştit.

— Desigur, ce dracu'! Hal, un film de Bazotti! E mare lucru.

— Ştiu, spuse Hal, cu falsă modestie, dar haide să nu ne vedem deja cu sacii în căruţă. Simt că am avut suficient noroc pentru o viaţă întreagă, să te am din nou lângă mine.

— Aaa, spuse Marina, după care începură să se sărute şi să se giugiulească.

Amy şi Callum îşi zâmbiră ciudat unul altuia. Se emoţionaseră amândoi destul cât priviseră cererea, iar Callum chiar mărturisise că era atins de lucruri din astea, iar scena lui preferată din istoria filmului era cea când Patrick Swayze susţinea că nimeni nu se „pune cu Baby" – lucru care o făcuse pe Amy să se întrebe dacă nu cumva era gay şi să realizeze, spre surpriza ei, că ideea i-ar fi displăcut total.

Maşina trase în garajul hotelului de Russie.

— Ei bine, cam atât pentru noi pe seara asta, spuse Hal, care aproape că o smulse pe Marina pe uşă afară. Şi plecăm mâine. Aşa că, la revedere, Amy. Şi numai bine. Pentru că sper să ţinem legătura.

— Mda, spuse Marina. Trebuie să vii la nuntă.

Părea că vorbeşte foarte serios.

— N-ai vrea apartamentul meu în noaptea asta? spuse Amy cu un zâmbet. Până la urmă, e apartamentul pentru luna de miere, nu?

Observă că Hal chiar păru tentat, însă el spuse:

— Nu, nu, nu te deranja. O să supravieţuim. Se aplecă în faţă şi o sărută pe Amy pe ambii obraji. Mulţumesc, îi şopti el la ureche. N-am să te uit niciodată, Amy.

— Nici eu n-am să te uit niciodată, Hal, spuse ea.

Şi vorbea serios. Cu Hal descoperise din nou ce înseamnă să fii frivol şi prostuţ, să te distrezi fără să-ţi faci griji cu privire la consecinţe.

Cuplul dispăru în hotel râzând şi îmbrăţişându-se.

Amy şi Callum rămaseră rezemaţi pe spate în scaunele lor din piele. Amândoi suspinară.

— Ei bine, spuse Callum. Nu ştiu de tine, însă eu mor de foame, după atâta emoţie. Mergem la cină?

44

Era ora unsprezece, în dimineaţa următoare, şi Amy îşi făcea bagajul. Adio celor două perechi de bikini şi la fel şi pantofilor de nuntă Emma Hope; adio rochiei de la Prada, câtorva rochii de soare şi topurilor cu bretele şi sutienelor fără – pe multe dintre ele nici nu apucase să le poarte, dar se îndoia că le-ar purta vreodată acum, cu toate amintirile imprimate în ele.

Callum trăsese nişte sfori, îl pusese pe unul dintre asistenţii lui să se ocupe şi reuşise să-i găsească un loc la un zbor care pleca la patru, în după-amiaza aceea. Tocmai la vreme pentru un ultim mic dejun de voie şi poate chiar o ultimă plimbare pe străzile prăfuite pentru care ajunsese să capete afecţiune. Vincenzo avea s-o ducă la aeroport la unu şi jumătate, asigurând-o ca astfel va avea vreme mai mult decât suficientă, deşi Amy tot nu era sută la sută convinsă, cu toate controalele alea de securitate. Poate că avea să amâne totuşi plecarea, cu o jumătate de oră. Dacă ar fi fost cu Doug, ar fi apărut cu cincisprezece minute înainte de decolare, ar fi avut un scandal cu personalul de la *check-in*, însă ar fi reuşit cumva să ajungă în avion, deşi Amy nu putea estima şi care ar fi fost efectele asupra tensiunii ei.

Dar toate se schimbaseră acum. Ieşi pe terasă şi se uită pentru ultima oară la acoperişurile Romei.

— *Arrivederci, Roma*, spuse ea. Nu cred că am să mai revin aici.

Merse înăuntru şi se machie un pic în baie. Se gândi la cina de seara trecută. Callum o dusese la un restaurant mic şi liniştit, pe nume Da Emilia, din ghetou. Comandaseră nişte farfurii imense de *gnochetti alla matriciana*, cartofi în aluat acoperiţi cu un sos picant de roşii, urmaţi de *coda all vaccinara*, adică friptură din coadă de bou. La final, se simţise ca şi cum ar fi avut o cărămidă în stomac. Apoi Callum o dusese înapoi la hotel, după o plimbare pe străzile fierbinţi şi pe lângă Fontana di Trevi, unde i se făcu din nou foame, aşa că se opriră la cofetăria lui Hal şi luară îngheţată. În cupe.

La început, conversaţia lor fusese legată de cum fugise Amy de presă, de cât i se păruse de şocant şi de umilitor în acelaşi timp, dar trecuseră apoi la subiecte mai generale, cum erau celelalte vacanţe în care mai fuseseră şi filmele care le plăceau. Callum ducea în mod evident o viaţă mult mai strălucitoare decât a ei, pentru că ieşea practic în fiecare seară a săptămânii la teatru sau cinema, însă era cu adevărat interesat de slujba ei şi de viitorul Serviciilor Naţionale de Sănătate.

— Amy, mi-ar plăcea să luăm cina la Londra la un moment dat, spuse el, când ajunseră înapoi la hotel.

Amy înghiţi în sec. Cam sperase şi ea acelaşi lucru. La cină, el făcuse suficiente remarci apreciative, deşi nu necuviincioase, referitoare la femeile frumoase, aşa că acum era sigură că nu era gay, ci numai un pic efeminat.

— Ar fi tare drăguţ, spusese ea.

Făcuseră schimb de numere de telefon, iar el o sărutase pe ambii obraji şi-i promisese să ia legătura cu ea cât de curând. Acum, că se gândea

la asta, Amy simţi o scânteie călduţă în stomac, promisiunea mai multor zile pline de speranţă. Nu că ar fi avut de gând să sară prea repede la o altă etapă.

Se gândi la Hal şi Marina. Era destul de sigură că lucrurile aveau să se aranjeze pentru ei. Se simţi un pic naivă, că se păcălise vreme de o zi cum că ar fi putut vreodată să fie ceva serios între ea şi o vedetă de film – însă întâlnirea lor se dovedise departe de a fi o pierdere de vreme. Îi făcuse luna de miere de neuitat.

Ridică telefonul şi o sună pe Gaby.

— Amy! Ce naiba s-a petrecut cu tine? Ai devenit celebră.

— Nu s-a petrecut nimic. Ei bine, mă rog, s-au petrecut câteva lucruri. Am să-ţi povestesc în seara asta, dacă vrei. Sunt în drum spre casă. Dar *tu* ce faci?

— Sunt plictisită şi un pic îngrijorată, dar în general bine. Mă uit la multe filme siropoase. Dar nu-ţi face tu griji pentru mine. De-abia aştept să aud ce ai de povestit. Te-ai distrat bine?

— Ştii ce? Chiar foarte bine.

— Ai veşti de la Doug?

— Nu, dar m-am gândit mult la el. Şi acum ştiu. Tot îl mai iubesc într-un fel, dar am trecut mai departe. El se află într-un loc, iar eu în altul. Vrem lucruri diferite de la viaţă, iar dacă aş fi avut curaj, aş fi înfruntat asta cu multă vreme în urmă. Aşa cum ar fi trebuit să fac şi cu Danny. Cu viitorul meu prieten, dacă lucrurile nu vor merge bine, am să renunţ la vreme, decât să întorc capul în partea cealaltă.

Şi cu Hal era să cadă în aceeaşi capcană. Dar n-avea s-o mai facă din nou. Imediat ce închise, telefonul sună din nou. Vincenzo? se întrebă ea, uitându-se la telefonul mobil, însă numărul care apăru o luă prin surprindere.

— Pinny?

— Amy! Te-am găsit!

— Poftim?

— Habar n-aveam unde eşti. Şi în ziare scria că eşti la Roma.

— Da.

Amy nu era sigură ce să creadă.

— Amy, vreau să-ţi zic ceva. Îmi pare rău că prietenia noastră n-a mai fost la fel în ultimii ani. Adică, de când l-ai cunoscut tu pe Doug.

Amy înghiţi în sec, şi nişte lacrimi neaşteptate îi înţepară ochii.

— Şi mie îmi pare rău.

— Ştiu că am fost un pic ciudată când v-aţi cuplat voi doi. Dar Doug e aşa un ameţit, eu chiar mi-am făcut griji pentru tine.

Cândva, Amy ar fi încheiat imediat subiectul, însă noua Amy, cea curajoasă, decise să spună tot.

— Doug a spus că erai moartă după el.

— Da? Pinny pufni. În visele lui! Oh, scuze, sună groaznic. Vreau doar să zic că Doug e minunat şi toate cele, dar nu, n-am fost niciodată moartă după el. Probabil că doar încerca să te facă geloasă.

Amy ştia că n-ar fi ajuns niciodată la capăt cu ea, dar avea s-o ierte acum. Îi fusese dor de prietenia ei.

— Oricum, las-o baltă, că nu de asta am sunat, chicoti Pinny. Sun pentru că vreau să ieşi la tine pe terasă şi să te uiţi în jos.

— Ce?

— Tu fă ce-ţi spun.

Amy simţi că i se strânge stomacul, dar se supuse, lăsă telefonul şi ieşi afară. Se uită în jos, la Piazza del Popolo. Chiar sub fereastra ei erau cei de la Ambrosial. Era Pinny, în pantaloni scurţi, vestă şi papuci, Gregor, care se juca la chitară,

Baz, care stătea în spatele tobelor. Şi mai era şi Doug, în pantaloni pescăreşti şi o cămaşă ştearsă albastră, cu chitara în jurul gâtului.

— Amy! strigă Pinny, făcându-i semn cu mâna.

După care Doug se uită în sus şi-i făcu şi el semn, un pic timid.

Pinny îşi apucă microfonul.

— Suntem gata, băieţi? întrebă ea. Haidem, atunci: unu, doi, trei, şi!

Şi începură să cânte. Pinny se învârti în jurul pieţii, ca o artistă mare ce era, cântând din tot sufletul. Baz bătu la tobe. Gregor intonă câteva acorduri, clipind în lumina puternică a zilei. Şi Doug îşi apucă chitara, strânse din buze şi ciupi coardele.

— *Volaaare*, cânta Pinny. *Ooo. Ooo. Cantaaare. Tra-la-la. Di blu, dipinto di blu.* Era *cover*-ul lor mizerabil al melodiei clasice italieneşti.

Amy nu se putu abţine să nu zâmbească. După câteva note, Pinny o dădu în *One True Love*, care era cântecul lor pentru momentele romantice. O mulţime micuţă de turişti se adunase să caşte gura. Atunci Doug luă microfonul de la Pinny.

— Deci trebuie să spun, scrâşni el într-un falset gen David Beckham. Aaaa, tu eşti dragostea mea, fii cu mine azi. Hei, hei, hei.

Cu un urlet din partea publicului, Doug îşi lăsă chitara jos. Mulţimea bătu din palme cu entuziasm, iar Baz începu să se plimbe pe acolo, ţinându-şi şapca de baseball. Amy tresări când observă cum Christine Miller, urmată de Simon, înarmaţi cu un aparat de fotografiat, îşi făcură loc prin mulţime şi începură să vorbească cu el.

— Amy! strigă Pinny în microfon. Am venit să te căutăm. Avem veşti minunate, scumpo. Avem un contract. Unul adevărat, cu o casă de discuri.

În picioare, lângă ea, Doug dădu mândru din cap.

— Vrei să vii jos să ne vezi? strigă Pinny.

Amy scutură din cap, transfigurată la vederea Christinei Miller, care aduna informaţii de la Baz şi Gregor.

— Veniţi voi la mine, strigă ea.

— Ce?

Ea făcu semn spre Doug.

— Veniţi voi la mine.

Doug se uită la Pinny, în căutarea unei îndrumări.

— Haide, mergi, îi spuse vocea ei amplificată, iar atunci el se îndreptă spre intrarea în hotel.

În apartament, Amy simţea cum i se înmuiaseră picioarele. Se grăbi la baie şi, cu mâinile tremurându-i, îşi verifică rapid machiajul. Îşi perie părul, dorindu-şi să şi-l fi spălat în dimineaţa aia şi să-l fi lăsat să se usuce natural. Îşi scoase pantofii sport şi şosetele pentru zbor şi îşi puse în loc pantofii de la Emma Hope. Doug era afară, făcea şi el un gest mare, romantic, în maniera lui Hal şi, chiar dacă declarase că o terminase cu el, acum el venea sus la ea, iar Amy nu mai ştia ce simţea.

Se aşeză pe canapea şi aşteptă. Şi aşteptă. Şi mai aşteptă. După zece minute de aşteptare, nu mai putu suporta. Reveni pe terasă; jos de tot, toţi din formaţie, fără Doug, o înconjuraseră pe Christine Miller şi îi povesteau vrute şi nevrute, căutând orice şansă de a-şi face publicitate. Ea reveni înăuntru şi mai aşteptă un pic, după care se duse la uşă şi o deschise la perete. Doug stătea afară, cu braţul ridicat, ca şi cum ar fi fost pe cale să bată.

— Oh, strigară amândoi.

— M-ai speriat, spuse Doug.

— Veneam să te caut. Ai dispărut.

— Nu-ţi puteam găsi camera. La început a trebuit să-l conving pe tipul de la recepţie că te cunosc. Apoi a trebuit să-i conving să-mi dea numărul camerei tale. Apoi am ajuns la etajul cinci în loc de şase. Doug se opri, se aplecă în faţă şi o sărută pe obraz. Mă rog. Arăţi bine, ai prins un pic de bronz. Se uită încet prin apartament şi fluieră. Hei, ce bine arată, nu?

— Da, aşa e, spuse Amy. Aici ar fi trebuit să petrecem noi luna de miere.

Nervos, Doug se apropie de ea.

— Îmi pare rău, iubito. Dar m-ai supus la atâta tensiune, că nu ştiam ce să mai fac. M-am simţit aşa de prost... am avut o săptămână teribilă.

— Nici a mea n-a fost foarte amuzantă.

— Ah, nu? spuse el şi-şi ridică sprânceana dreaptă, ca Roger Moore. Nu aşa mi s-a părut mie. Toată ţopăiala aia cu Hal Blackstock, sărutul în lumina lunii – se pare că te-ai distrat al dracului de tare.

— Nu s-a petrecut nimic.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Dacă ai fi citit ziarele în dimineaţa asta, ai fi aflat că se căsătoreşte cu Marina Dawson. Noi doar am petrecut ceva vreme împreună.

Doug zâmbi.

— Tu? Ai petrecut vremea cu o vedetă de film?

— Ei bine, am fost şi logodită cu o vedetă rock, spuse ea iritată.

— Scuze, iubito, scuze, spuse el şi-şi trecu braţul în jurul ei. Ca de obicei, mirosea a iarbă. Amy spera doar că nu încercase să aducă ceva ilegal în Italia. Draga mea. Nu ştiu exact ce s-a petrecut. Dar ştii ce? Chiar a fost bine că s-a anulat nunta, pentru că am putut să facem

concertul ăsta magnific la Notting Hill Arts Club, săptămâna trecută, şi aşa am primit un contract. Nu e mare, dar e un contract, aşa că e aranjat. Şi ne putem căsători, până la urmă.

El îi zâmbi, cu rânjetul lui mândru, care o făcea să-i sară inima din loc. Numai că acum îi bătea calm. În ciuda emoţiei de moment, Doug în carne şi oase era o dezamăgire totală. Nu-l ura, nu era rău, dar el rămăsese într-o unică fază a vieţii lui, în vreme ce Amy mersese mai departe. N-o mai interesa câtuşi de puţin, aşa cum n-o mai interesa Simon Le Bon sau oricare dintre eroii ei din adolescenţă.

— Şi orice a fost cu tine şi Hal Blackstock, te iert, continuă el generos. Adică, e de fapt destul de tare că iubita mea a avut o aventură cu el.

— N-am s-o mai spun o dată. N-am făcut nimic cu Hal.

Doug ignoră însă remarca asta.

— Aşa că i-am spus lui Pins: Ce să fac s-o recâştig pe Amy? Iar ea mi-a spus: Ei bine, de ce nu mergem noi la Roma, s-o luăm prin surprindere. Şi eu am spus: Tare, Roma e oraşul meu preferat. A fost o idee excelentă din partea ta, Amy, să organizezi luna de miere aici. Poate că acum, că am ajuns, aici ar trebui să fie şi nunta. Însă, înainte de asta, trebuie doar să lămurim chestia asta cu tine gravidă. Adică, nu eşti gravidă, nu?

— Nu sunt.

El făcu un gest exagerat, prefăcându-se că-şi şterge sudoarea de pe frunte.

— Ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Până în clipa asta, Amy parcă tot îi mai lăsase uşa un pic deschisă. Dar, cu remarca asta, i se închisese pentru totdeauna.

El îi zâmbi.

— Deci ce zici s-o facem aici?

— N-o să fie nici o nuntă, spuse Amy.

— Cum? întrebă Doug, care se şi aruncase într-un fotoliu.

Se îndreptă de spate.

— N-o să fie nici o nuntă. Am anulat-o, mai ţii minte?

— Am spus că luăm o mică pauză, să ne gândim la toate. Şi eu asta am făcut; dar vreau să mă însor cu tine, Amy, mai spuse el şi cântă: *Tu eşti fata mea.*

— Dar tu nu eşti bărbatul meu. Am discutat asta deja: tu nu vrei copii, iar eu da.

Doug păru jenat.

— Chiar trebuie să fie asta o problemă?

— Desigur, spuse Amy ferm. Nu există problemă mai gravă. Ţi-am acordat suficient spaţiu, Doug, ţi-am susţinut multe decizii. Dacă vrei să rămâi cu formaţia, te susţin. Însă dacă nu vrei copii, trebuie să mergem pe drumuri separate.

Doug o privi uluit.

— Dar am bătut atâta drum pentru tine, iubito. Am făcut un gest mare. Nu le plac fetelor gesturile mari? Aşa mi-a spus Pinny. Doug îşi trecu mâinile prin păr. Copiii sunt oribili. Am fi ca Alan şi Jessica, n-am avea niciodată vreme pentru noi.

Atunci sună telefonul. Amy fu bucuroasă că putea să se oprească un pic din conversaţia cu Doug. Pur şi simplu nu mai era nimic de spus.

— Alo?

— Amy? Sunt Callum, plec şi eu în după-amiaza asta. Mă întrebam doar dacă să trimit maşina să te ia şi pe tine, poate mergem împreună la aeroport?

— Mi-ar plăcea, spuse Amy. Deşi aveam de gând să merg cu Vincenzo.

— Nici o problemă. Am să-l sun să-i spun să ne ia pe amândoi. Ştii, Hal m-a tot bătut la cap, să mă întrebe dacă ar trebui să-l facă pe Vincenzo noul lui asistent. Probabil că nu e cea mai bună idee, dar cine sunt eu să mă bag?

Amy râse.

— Spune-mi când eşti afară. Eu am împachetat totul şi sunt gata de plecare, mai zise ea şi închise.

— Trebuie să plec acum, Doug, spuse ea calm. Aşa că mulţumesc că ţi-ai făcut vreme să discutăm treaba asta, dar s-a terminat. M-am simţit bine în luna mea de miere – fără tine.

Îşi ridică valiza şi o trase pe coridor, spre lift. Apăsă butonul, uşile se deschiseră şi Amy păşi spre viitorul ei.

Mulţumiri

Le mulţumesc enorm celor de la Penguin, în special lui Mari Evans, Louise Moore, Claire Phillips, Claire Bord, Natalie Higgins şi Clare Pollock. Îi mulţumesc, de asemenea, lui Lizzy Kremer. Le sunt recunoscătoare membrilor personalului de la Hotel de Russie, în special Evelinei Conti, şi lui Sue Heady, de la Rocco Forte Hotels. Extraordinarei Sarah Spankie. Lui Maryam Shahmanesh, pentru prietenia ei şi preţioasele sfaturi medicale. Incomparabilei Jana O'Brien. Lui Kate, Ruth, Victoria, Frances şi, din nou, lui Sarah. Şi, mai mult ca oricând, îi mulţumesc lui James Watkins, pentru susţinerea lui şi pentru că mi-a dat ideea acestui roman.